

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TWO
TWISTED
CROWNS

MAIDEN. MONSTER. MARTYR.

RACHEL
GILLIG

TWO TWISTED CROWNS

Book Two of The Shepherd King

R A C H E L
G I L L I G

orbitbooks.net

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023 by Rachel Gillig

Half a Soul'dan alıntıdır telif hakkı © 2020 Olivia Atwater'a aittir

Tonight, I Burn'den alıntıdır telif hakkı © 2023 Katharine J. Adams'a aittir.

Kapak tasarımı Lisa Marie Pompilio'ya ait

Kapak görselleri Trevillion ve Shutterstock'tan

Kapak telif hakkı © 2023 Hachette Book Group, Inc.

tarafından alınmıştır. Yazar fotoğrafı Rachel Gillig

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları aşağıdakileri yapmaya teşvik etmektir
kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yörünge

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas

New York, NY 10104

orbitbooks.net

İlk Baskı: Ekim 2023

İngiltere'de Orbit tarafından aynı anda yayınlandı

Orbit, Hachette Book Group'un bir baskısıdır.

Orbit adı ve logosu Little, Brown Book Group Limited'in ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacı Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Orbit kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Gillig, Rachel, yazar.

Başlık: İki çarpık taç / Rachel Gillig.

Açıklama: Birinci Baskı. | New York, NY : Orbit, 2023. |

Seri: Çoban Kral; ikinci kitap

Tanımlayıcılar: LCCN 2023002308 | ISBN 9780316312714 (ticari ciltli kitap) | ISBN 9780316312882 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Gotik kurgu. | Fantastik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3607.I44448 T96 2023 | DDC 813/.6-dc23/eng/20230210

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023002308> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 9780316312714 (ticari ciltli kitap), 9780316312882 (e-

kitap) E3-20230825-JV-NF-ORI

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthaf](#)

[Epigraf](#)

[Önsöz](#)

[**Bölüm I:**](#)

[**Kanamak**](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Onikinci](#)

[Bölüm](#)

[Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

Bölüm

On Beşinci

Bölüm On

Altıncı Bölüm

Bölüm II: Takas

Etmek On Yedi

Bölüm On Sekiz

Bölüm On Dokuz

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İki Bölüm

Yirmi Üç Bölüm

Yirmi Dört Bölüm

Yirmi Beş Bölüm

Yirmi Altı Bölüm

YirmiYedi Bölüm

Yirmi Sekiz Bölüm

Yirmi Dokuz Bölüm

Otuz Bölüm Otuz Bir

Bölüm Otuz İki

Bölüm Otuz Üç

Bölüm Otuz Dört

Bölüm Otuz Beş

Bölüm Otuz Altı

Bölüm Otuz Yedi

Bölüm Otuz Sekiz

Bölüm III: Bükülmek

[Bölüm Otuz Dokuz](#)

[Bölüm Kırk Bölüm](#)

[Kırk Bir Bölüm Kırk](#)

[İki Bölüm Kırk Üç](#)

[Bölüm Kırk Dört](#)

[Bölüm Kırk Beş](#)

[Bölüm Kırk Altı](#)

[Bölüm Kırk Yedi](#)

[Bölüm Kırk Sekiz](#)

[Bölüm Kırk Dokuz](#)

[Bölüm Elli](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Daha](#)

[Fazlasını Keşfedin](#)

[Ekstralar](#)

[Yazarla Tanışın](#)

[Yarım *Ruh'un* Önizlemesi](#)

[Rachel Gillig'in yazdığı](#)

[*Tonight, I Burn* kitabının](#)

[önizlemesi](#)

[*Karanlık Bir Pencere* için Övgüler](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

*Bir ormanda kaybolmuş hisseden herkese.
Kaybetmenin tuhaf bir bulma şekli vardır.*

OceanofPDF.com

Kitap çekilişlerini, ön gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

OceanofPDF.com

Twin Alders zamanı olmayan bir yerde gizlidir. Büyük acıların, kan dökülmesinin ve suçun olduğu bir yer. Kadim ağaçların arasında, sisin kemikleri derinlemesine kestiği yerde, son Kart kalır, bekler, uyur. Ormanda yol yok, tuzaktan geçecek bir yol yok. İkiz Alders'i sadece ben bulabilirim.

Çünkü onu orada bırakan bendim.

OceanofPDF.com

Önsöz

Elspeth

Karanlık kendi içine akıyordu; ne başı ne de sonu vardı. Tuzlu suyun gelgitinde yüzüyordum. Üstümde, gece gökyüzü kararmıştı; ay ve yıldızlar, hiç çekilmeyen ağır, su yüklü bulutlar tarafından maskelenmişti.

Acı çekmeden sarsıldım, kaslarım gevşedi ve zihnim sakinleşti. Bedenimin nerede bittiğini ve suyun nerede başladığını bilmiyordum. Sadece karanlığa teslim oldum, dalgaların gelgitlerine ve üzerimden akan suyun sesine kapıldım.

Zaman iz bırakmadan geçti. Eğer bir güneş varsa, şafak vakti bana ulaşmadı. Dakikalar, saatler ve günler bir hiçlik gelgitinde yüzerek geçti, zihnim bir düşünce dışında boştu.

Çıkarın beni.

Biraz daha zaman geçti. Yine de düşünce devam etti. *Çıkarın beni.*

Bir bütündüm, suyun rahatlığıyla yutulmuştum. Acı yok, anı yok, korku yok, umut yok. Ben karanlıktım ve karanlık da bendim ve birlikte gelgitte yuvarlandık, ne görebildiğim ne de duyabildiğim bir kıyıya doğru sürüklendik. Her şey su, her şey tuzdu.

Ama bu düşünce aklımdan çıkmıyordu. *Çıkarın beni.*

Kelimeleri yüksek sesle test ettim. Sesim yırtılan bir kâğıt gibi çıkıyordu. "Çıkarın beni." Tekrar tekrar söyledim, ağzıma tuzlu su doldu. "Çıkarın beni."

Dakikalar. Saatler. Günler. *Bırak. Beni. Dışarı.*

Sonra, hiçliğin içinden, uzun siyah bir kumsal belirdi. Üzerinde bir şey hareket etti. Gözlerimi kırdım, gözlerim bir tuz tabakasıyla bulutlanmıştı.

Altın zırhlara bürünmüş bir adam, karanlık kıyıda duruyordu.

gelgitte kırılma, beni izliyor.

Gelgit beni içine çekti, daha da yaklaştırdı. Adam yaşlanmıştı. Zırhının ağırlığını sarsılmadan taşıyordu, gücü eski bir ağaç gibi derine kök salmıştı.

Ona seslenmeye çalıştım ama sadece üç kelime biliyordum.

"Çıkarın beni!" diye bağırdım. Yün elbisemin ağırlığının farkına vardım. Beni aşağı çekti ve yüzeyin altına kaydım, kelimelerim kesildi. "Bırakın beni-"

Beni sudan çıkarırken elleri soğuktu.

Beni siyah kumun üzerine taşıdı. Beni ayağa kaldırmaya çalıştığında, bacaklarım yeni doğmuş bir geyik yavrusununki gibi titredi.

Onun yüzünü tanıımıyordum. Ama o benimkini biliyordu.

"Elspeth Spindle," dedi sessizce, gözleri -o kadar tuhaf ve sarı- beni esir almıştı. "Ben de seni bekliyordum."

OceanofPDF.com

PART I

To Bleed

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Birinci Bölüm

Ravyn

Ravyn'in elleri kanıyordu.

Kanın düştüğünü görene kadar fark etmemişti. Ravyn, Ayna'nın kadife kenarına, mor Providence Card'a üç kez dokunarak kendini silmişti. Tamamen görünmez olmuştu. Parmakları, eklemleri, avuçlarının topukları, çayırın kenarındaki eski odanın dibindeki sertleşmiş toprağı kazıyordu.

Bunun pek önemi yoktu. Başka bir kesik, başka bir yara izi neydi ki? Ravyn'in elleri sadece kör aletlerdi. Bir beyefendinin değil, bir silahşörün, Destrier'lerin Kaptanı'nın aletleri. Eşkuya.

Hain.

Sis pencereden odanın içine sızdı. Çürümüş tavanın çatlaklarından süzülen tuz Ravyn'in gözlerini tırmalıyordu. Belki de uzun, geniş taşın dibinde aradığı şeyin bulunmak istemediğine dair bir uyarı.

Ravyn sise aldırmadı. O da tuzdan yapılmıştı. Ter, kan ve büyü. Öyle olsa bile, nasırlı elleri odanın dibindeki toprakla boy ölçüşemezdi. Toprak acımasızdı, zamanla sertleşmişti, Ravyn'in tırnaklarını parçalıyor ve ellerindeki çatlakları yırtıyordu. Yine de kazdı, Ayna Kartı'nın soğuğuyla sarmalandı, çocukken sık sık oynadığı oda gözlerinin önünde grotesk bir şeye dönüştü - bir ilim, ölüm yeri.

Canavarların.

Saatler önce uyanmıştı, uykusu çırpınma nöbetleriyle bölünmüştü ve

Delici sarı bir bakışın anısı, Elspeth Spindle'ın sesi zihninde yankılanan bir uyumsuzluktu.

Orası onun kalesiydi - harabe halindeki kale, diye anlatmıştı ona, Çoban Kral'dan bahsederken kömür gözleri yaşlarla ıslanmıştı, kafasının içindeki ses. Yew Kalesi'ndeki odada taşın altına gömüldü.

Ravyn kendini yataktan dışarı atmış ve odaya ulaşmak için rüzgâra kapılmış bir hayalet gibi Stone'dan yola çıkmıştı. Gerçeği öğrenmek için huzursuzdu. Çünkü hiçbirisi gerçek gibi görünmüyordu. Sarı gözleri ve kaygan, uğursuz sesiyle Çoban Kral, bir genç kızın zihnine hapsolmuştu. Kayıp İkiz Alders Kartını bulmalarına yardım edeceğine söz veren Çoban Kral.

Çoban Kral, beş yüz yıl önce öldü.

Ravyn ölümü biliyordu, onun uygulayıcısı olmuştu. İnsanların gözlerindeki ışığın sönüşünü izlemişti. Son nefeslerini duymuştu. Perdenin diğer tarafında hayaletlerden başka bir şey yoktu, ölümden sonra hayat yoktu. Herhangi bir adam, kesici ya da haydut için değil, Çoban Kral için bile.

Ve yine de.

Taşın dibindeki toprağın tamamı sert değildi. Bazıları gevşekti, ters dönmüştü. Ondan önce, yakın zamanda biri oraya gitmişti. Belki de Elspeth, tıpkı onun gibi cevaplar arıyordu. Orada, taşın dibinde, sertleşmiş toprağın bir el kadar altına gizlenmiş bir oyma vardı. Zamanla anlaşılmaz hale gelen tek bir kelime. Bir mezar işareti.

Ravyn kazmaya devam etti. Tırnağı koptuğunda ve parmağının ham ucu keskin bir şeye çarptığında, küfür etti ve geri çekildi. Vücudu görünmezdi ama kanı görünmüyordu. Damlıyordu, kıpkırmızı, elini bıraktığı anda ortaya çıkıyor ve kazdığı çukurun üzerine saçılıyordu, toprak ona susamıştı.

Toprağın içinde bir şey gizlenmiş, bekliyordu. Ravyn ona dokunduğunda, taştan daha keskin, topraktan daha soğuktu.

Çelik.

Kalbi boğazında, bir kılıç bulana kadar kazdı. Eğri büğrü duruyordu, kir içindeydi. Ama bir asker kılıcı olamayacak kadar süslü, karmaşık bir şekilde tasarlanmış kabzasıyla, dövme çelikten yapıldığına şüphe yoktu.

Kılıca uzandı, kısa ve hararetli nefesler alırken havadaki tuz ciğerlerini deliyordu. Ancak Ravyn kılıcı kaldıramadan, altında gömülü olan şeye bir an için göz attı.

Yüzyıllardır bozulmadan, mükemmel bir şekilde dinleniyor. Soluk, topuzlu bir nesne.

İnsan. İskelet.

Bir omurga.

Ravyn'in kasları kilitlendi. Ağzı kurudu ve mide bulantısı midesinden boğazına doğru yuvarlandı. Elinden kan damlamaya devam etti. Ve akıttığı her damla ile parçalanmış, ısıricı bir berraklık kazandı: Blunder sihirle doluydu. Harika, korkunç bir sihir. Bu Çoban Kral'ın bedeniydi. O gerçekten ölmüştü.

Ama ruhu, Ravyn'in sevdiği tek kadın olan Elspeth Spindle'in derinliklerine gömülü olarak yaşamaya devam etti.

Kılıcı da yanına alarak odadan çıktı.

Dışarıdaki porsuk ağacının altına eğilen Ravyn, hasta olma dürtüsüyle savaşıarak öksürdü. Ağaç yaşlıydı, dalları dağınıktı, gölgesi sabah yağmurunu alnından uzak tutacak kadar genişti. Bir süre o şekilde kaldı, kalp atışları sabitlenmeye isteksizdi.

"Senin kazmakla ne işin var kuzgun kuşu?"

Ravyn, hançerinin fildişi kabzasını elinde tutarak döndü. Ama yalnızdı. Çayır, solan otlar dışında boştu, Yew Kalesi'ne giden ince patika insansızdı.

Ses tekrar çağırdı, öncekinden daha yüksek sesle. "Beni duydun mu, kuş?"

Ravyn'in başının üzerindeki porsuk ağacına tünemiş, bacakları yaşlı dalın kenarından sarkan bir kız oturuyordu. Gençti - kardeşi Emory'den daha gençti - on iki yaşından büyük olmayan bir çocuk olduğunu tahmin ediyordu. Saçları koyu renk örgüler halinde omuzlarına dökülüyor, birkaç bukle yüzünü çevreliyordu. Pelerini boyasız, gri yündendi ve yakası karmaşık bir şekilde sarılmıştı. Ravyn bir aile nişanı aradı ama yoktu.

Onu tanıyamadı. Böylesine çarpıcı bir yüzü, böylesine belirgin bir burnu hatırlaması gerekirdi. Böyle canlı, sarı gözler.

Sarı.

"Sen de kimsin?" Ravyn sesinin boğazını tırmaladığını söyledi.

Başını yana eğerek o sarı gözleriyle onu izledi. "Ben Tilly."

"Burada ne yapıyorsun, Tilly?"

"Her zaman yaptığım şeyi." Kısa bir an için ona Jespyr'in küçüklüğünü hatırlattı. "Bekliyorum."

Yağmur şiddetli bir şekilde yağdı, hızlı bir rüzgarla taşındı. Damlacıklar Ravyn'in yüzünün yan tarafına vurdu ve rüzgâr kapüşonunu yakalayıp alnından çekti. O

bir elini kaldırarak gözlerini acıdan korudu.

Ama ağaçtaki kız, altındaki dal titremesine ve porsuk ağacının yaprakları rüzgârda ıslık çalmasına rağmen kıpırdamadan duruyordu. Ne pelerini ne de saçının tek bir teli bile kıpırdamadı. Su ve rüzgâr tamamen içinden geçiyor gibiydi, sanki buğudan, dumandan yapılmış gibiydi.

Hiçliğin.

Ravyn ancak o zaman hâlâ Ayna'yı kullandığını hatırladı.

Amacı buydu - uykuyu bırakıp odaya gelmesinin nedeni. Kör parmaklarıyla kazmış, kemiği kanla buluşturmuş ve Çoban Kral'ın cesedini bulmuştu. Ama asıl aradığı cevaplar Ayna Kartı'ndaydı.

Görünmez olmak için Ayna'yı daha önce binlerce kez kullanmıştı. Ama Ravyn onu asla çok uzun süre kullanmamaya dikkat etmişti. Kart'ın olumsuz etkilerine maruz kalmak gibi bir arzusu yoktu - perdenin ötesinde ruhların dünyasını görmek gibi. Asla bir hayaletle konuşmak istememişti.

Şimdiye kadar.

Ravyn boğazını temizledi. Ruhlar ya da onların mizaçları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hayattayken oldukları gibi miydiler? Yoksa öbür dünya onları yeniden mi yaratmıştı?

Rüzgâra karşı sesini yükseltti. "Kimi bekliyorsun, Tilly?"

Kızın gözleri adamın elindeki kılıca kaydı, sonra tekrar odaya döndü.

"Orada gömülü olan adamı tanıyor musun?" Ravyn sordu.

Güldü, sesi keskindi. "Bu vadiyi ne kadar iyi biliyorsam, kuş. Bu ağacı ve altında yatan tüm yüzleri tanıdığım kadar." Parmağını saç örgüsünün kuyruğunda döndürdü. "Adını duymuşsundur herhalde." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tuhaf bir adamdır babam. Temkinli. Zeki. İyi biri."

Ravyn'in nefesi kesildi. "Çoban Kral senin baban mı?"

Gülümsemesi soldu, sarı gözleri uzaklaştı. "Ona bir Kral cenazesi vermediler. Belki de bu yüzden..." Bakışları Ravyn'e döndü. "Onu Ayna Kartınla görmedin, değil mi? Perdeyi geçtiğinde bizi bulacağına söz vermişti. Ama gelmedi."

"Biz mi?"

Kız döndü, gözleri korunun diğer tarafındaki ağaçları izliyordu.

Çayır. "Annem orada bir yerde. Eskisi kadar sık gelmiyor. Ilyc ve Afton heykellerin yanında oyalanıyor. Fenly ve Lenor senin kalende kalıyor." Kaşları çatıldı. "Bennett genellikle başka bir yerde. O burada ölmedi. Hepimiz gibi değil."

Ölmek. Ravyn'in boğazı sıkıştı. "Onlar... senin ailen mi? Çoban Kral'ın ailesi mi?"

"Bekliyoruz," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Babamı."

"Neden geri dönmüyor?"

Kız cevap vermedi. Bakışları çayır boyunca harabelere doğru dalgalandı. "Onun sesini duyduğumu sandım," diye mırıldandı. "Gece çökmüştü. Burada, en sevdiğim ağaçta yalnızdım." Gözleri Ravyn'e kaydı. "Seni gördüm kuzgun kuşu. Her zaman yaptığın gibi geldin, siyah pelerinin içinde, gri gözlerin zeki, yüzün alıştırmış. Ama bu sefer yalnız değildin. Seninle birlikte bir kadın geldi. Gözleri benimkiler gibi sarı altın renginde parlayan yabancı bir kadın. Babamınki gibi."

Ravyn'in içi burkuldu.

"İkinizin de gidişini izledim ama genç kız geri döndü." Tilly bir parmağını uzatarak odanın penceresini işaret etti. "İçeri girdi. İşte o zaman duydum, babamın kitabını yazarken mırıldandığı şarkıları. Ama içeri girdiğimde babam orada değildi. Babamın mezarının üzerindeki toprağı elleriyle karıştırırken mırıldanan kadındı."

"Elsbeth," diye fısıldadı Ravyn, bu isim ondan bir şeyler çalıyordu. "Onun adı Elspeth."

Tilly onu duymuyor gibiydi. "Genç kız iki kez ziyaret etti ve mezar taşını kazdı. Çayırda, harabelerde dolaştı." Dudakları gergin bir çizgiye dönüştü. "Ama şafak söktüğünde sarı gözleri kömür rengine dönüştü. Ben de buraya, mezarına geri geldim. İzlemek için. Beklemek için."

Ravyn hiçbir şey söylemedi, zihni sahip olmadığı cevapları arıyordu. Elspeth'i odaya getirdiği o geceyi hatırladı. Hâlâ saçlarının kokusunu alabiliyor, yanağını avucunun içinde hissedebiliyordu. Onu derinden öpmüştü ve o da onu öpmüştü. Adamın her parçası onun her parçasını istemişti.

Ama gözleri irileşmiş, sesi titreyerek kendini geri çekmişti. Odadaki bir şeyden korkmuştu. O sırada Ravyn bunun o olduğundan emindi. Ama şimdi bunun başka bir şey olduğunu biliyordu - ondan çok daha büyük bir şey - her zaman yanında taşıdığı bir şey.

Gözleri tekrar porsuk ağacındaki kıza kaydı. "Babana ne oldu?"

Tilly cevap vermedi.

Ravyn tekrar denedi: "Nasıl öldü?"

Uzaklara baktı, parmakları porsuk dalında sessiz bir ritim tutuyordu. "Bilmiyorum. Beni ilk onlar yakaladı." Sesi sakinleşti. "Perdeyi babamdan ve kardeşlerimden önce geçtim."

Ravyn'in içine sızan Ayna'nın soğukluğu değildi. Başka bir şeydi. Zihninin karanlık köşesinde cevabını zaten bildiği bir soru. "Seni kim öldürdü?"

O sarı gözler parladı. Ravyn'in üzerine dikildi. "Onun adını biliyorsun." Sesi alçaldı, derin, kazıyıcı bir fısıltı. "Rowan."

Kral'ın nişanı Ravyn'in zihninde parladı. Amcasının bayrağı, boyun eğmeyen üvez ağacı. Kırmızı Tırpan Kartı, yeşil gözler. Avcılar, vahşiler.

Aile.

Ravyn'in kanayan elleri titriyordu.

"Babamı uzun zamandır bekliyoruz," dedi Tilly, bakışlarını yukarı çevirerek, sanki şimdi sadece porsuk ağacıyla konuşuyormuş gibi. Sesi sertleşti, parmakları kucağında pençe gibi kıvrıldı. "Görevi tamamlanana kadar beklemeye devam edeceğiz."

Bir ürperti Ravyn'in boynunu tırmaladı. Elspeth Spindle'in bedenindeki yarattığı düşündü - sarı gözleri ve zindanda söylenen kıvrımlı, ipeksi sözleri. Kayıp İkiz Alders Kartı'nı bulmaya yardım etme sözü.

Ama Ravyn daha iyi biliyordu. Ödeme yapılmadan hiçbir söz verilmez. Blunder sihirli takasların ve pazarlıkların olduğu bir yerdi. Hiçbir şey bedava değildi. "Çoban Kral ne istiyor?" diye sordu kız ruhuna. "Neyin peşinde?"

"Denge," diye cevap verdi, başını yırtıcı bir kuş gibi eğerek. "Korkunç yanlışları düzeltmek için. Blunder'ı Rowan'lardan kurtarmak için." Sarı gözleri kötücül ve mutlak bir şekilde kısıldı. "Hakkını almak için."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

Elm

Prens diğer iki Destancıdan daha hızlı at sürüyordu. Eski tuğla evde attan indiğinde, Elm Rowan at sırtında değilken dünyanın ne kadar durgun görüldüğünü fark etti. Bu onu tedirgin etmişti.

Yas tutan bir güvercin öttü. Elm eldivenlerini çıkarıp elini tuniğinin cebine daldırdı, Tırpan Kartı'nın kenarlarındaki kadife hissi tanıdık bir rahatlıktı.

Ön kapıya geldi, parmaklarını yumruk yaparken eldivenleri eklemelerinden geriliyordu. Kapı eskimişti, kayalıklarda liken izleri barınıyordu. Malikânenin tüm kuzey tarafı yosun ve sarmaşıklarla kaplıydı, sanki orman Hawthorn Evi'ni derinliklerine doğru sürüklüyordu, bir insanın kolu kalınlığındaki sarmaşıklar yılan gibi bacanın etrafını sarıyordu.

Evin içinde kimse yoktu. Uyarı günler önce gelmişti. Yine de Elm kulağını kapıya dayadı ve dinledi.

Hiçbir şey yok. Ne çocukların boğuk bağırıışları, ne de mutfaktan gelen demir tencere sesleri. Bir köpek havlaması bile yoktu. Ev hareketsizdi, sanki sisin içinden uzanan yeşillik dalları öyle kalmasını sağlıyordu.

Destancılar onun arkasından geldi ve atlarından indi. "Efendim?" Wicker söyledi.

Elm gözlerini açtı ve nefes verdi. Onlara komuta etmeye hiç niyeti yoktu. Ama Ravyn ortalıkta görünmüyordu ve Jespyr, Emory'ye göz kulak olmak için Stone'da kalmış, Elm'i -kemiklerine kadar merhametliydi- Kral'ın emirlerini yerine getirmesi ve Elspeth Spindle'ın kayıp akrabalarını araması için bırakmıştı.

"Boş," diye mırıldandı dişlerinin arasından. "Opal Hawthorn aptal değil.

O ve çocukları buraya geri dönmezlerdi."

"Kocası burada olacaklarını düşünüyor gibiydi," diye mırıldandı ikinci Destrier - Gorse.

Elm piriñ kolu çevirdi ve Hawthorn Evi'nin kapısını açtı, paslı menteşeler feryat ediyordu. "Tyrn Hawthorn zindandan kurtulmak için her şeyi söyler."

"Kartları var," dedi Wicker dikkatle. "Böbürlenmesini duyan da yaşlı Tyrn'ın Deste'yi kendisinin topladığını sanır."

"O zaman en azından onu en büyük hazinelerinden kurtarabiliriz. Evi arayın." Elm omzunun üzerinden gökyüzüne bir göz attı. "Çabuk olun. Şu bulutları aşmak istiyorum."

Önce kütüphaneye gittiler, rafları boşalttılar, ev deri ve toz kokana kadar eski kitapları salladılar. "Bir Peygamber buldum!" Gorse maun rafların arasından bağırdı.

Elm parmağını düz olmayan şöminenin üzerinde gezdirdi. Taşlar çatlamıştı ama harç sağlam duruyordu; bir Kartı saklayacak gizli bir boşluk yoktu. Kütüphaneden çıktı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Oval nişler eskimiş mumları tutuyordu, duvardaki her taş bir gölgeye ev sahipliği yapıyordu.

Merdiven boşluğundaki ilk oda ters çevrilmişti; giysiler, battaniyeler ve tek bir çorap etrafa saçılmıştı. İki dar yatak, iki tahta kılıç. Elm, Elspeth'in genç kuzenlerinin odası olduğunu tahmin etti.

Yan oda belirgin bir şekilde daha kadınsıydı. Elm eşikte oyalandı, soğuk havayı burnuna çekti; yün ve lavanta kokuları. Yatağın üzerinde bir yorgan vardı, çarşaf lar kırışmamış, düzgünce sıkıştırılmıştı. Yeşil boyası dökülmüş küçük bir masanın üzerinde bir mum, onun yanında da oval bir aynalı cam duruyordu. Aynanın hemen altında ince dişli bir tarak duruyordu.

Tahta dişlerin arasına sıkışmış birkaç tutam uzun siyah saç vardı.

"Burada ondan geriye hiçbir şey kalmadı," diye seslendi Elm'in omzunun arkasından bir ses. "Elspeth buradan her ne aldıysa, yanında taşıyor."

Elm sıçradı, eli kemerine gitti. Çelik bir halka koridoru kesti ve bıçağını sese doğru keserek döndü.

Bıçağı Ione Hawthorn'un boğazını sıyırmadan hemen önce durdurdu.

Kadın, bir gelin gibi beyazlara bürünmüş halde adamın önünde duruyordu. Uzun ve dökümlü elbisesi yere kadar uzanıyordu. Sarı saçları koridorun cereyanına kapılmıştı ve Elm'e bakarken pembe dudakları büzülmüş, konuşmadığı bir soru oluşturmuştu.

Bakışları onun bıçağına kaydı. "Prens Renelm."

Zihni, göğsünün kabarmasına karşı ritmik bir uyumsuzlukla yarışyordu. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Burası benim evim. Neden burada olmayayım?"

Elm'in çenesi tutuldu. Bıçağı çekip aldı ve kemerindeki yerine yerleştirdi. "Ağaçlar, Hawthorn, seni öldürebilirdim."

Sesi bir iğnenin ucu gibi ince bir noktaya sahipti. "Bundan şüpheliyim."

Elm tırpanının tanıdık rahatlığını bulmak için cebini karıştırdı. Kırmızı Kart'ını dört gündür kullanmamıştı; Spindle House'daki o geceden beri.

Yok Ediciler çağrıldıktan ve Hawth kırık ve kanlar içinde götürüldükten sonra Ravyn, Erik Spindle ve Tyrn Hawthorn'u zincire vurmuştu. Jespyr, Elspeth'in teyzesi Opal Hawthorn'u Yok Ediciler'in geldiği konusunda uyarmak için Hawthorn Evi'ne at sürmüştü. Ve Elm-Elm Tırpan'ına üç kez vurmuş ve Elspeth'in ailesinden geriye kalanları kaçırmaya zorlamıştı. Üvey annesi Nerium, üvey kız kardeşleri Nya ve Dimia-

Ve kuzeni Ione Hawthorn. Hepsi gecenin karanlığında kaybolmuş, onlardan geriye tek bir iz bile kalmamıştı.

Şimdiye kadar.

Ione, Elm'in önünde durmuş, keskin ela gözleriyle ona bakıyordu. Ona taze bir parşömeni hatırlatıyordu. Lekesiz, umut dolu. Bakire Kartı da bunu yapıyordu; bakanı dayanılmaz derecede *yeni gösteriyordu*. Stone'un sarayının incelemesinden bu kadar uzakta, Hawthorn Evi'nde tek başına, pembe güzellik kartını hâlâ kullanıyor olması Elm'e tuhaf gelmişti.

Daha yakına eğildi, gölgesi onu bütünüyle yutuyordu. "Burada olman senin için güvenli değil."

Ione'un gözleri büyüdü. Ama o daha konuşmadan arkasından ayak sesleri duyuldu.

Gorse merdivenlerin başında durdu ve bakışlarını Ione'a dikti.

"Eğer babamı arıyorsanız, korkarım ki hayal kırıklığına uğrayacaksınız," dedi, ona ilgisiz bir şekilde bakarak. "Ben yalnızım. Ailem başka bir yerde, en ufak bir not bile yok."

Gorse'un kaşları düştü. Elm'e döndü. "Efendim?"

Merdiven boşluğunda daha fazla adım sesi duyuldu. "Lanet olsun." Wicker, Gorse'un hemen arkasında durdu ve parmakları kılıcının kabzasına kaydı.

Ione'un dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "Bir şeyi kaçırıyor gibiyim. Neden

burada mısın?" Bakışları karardı. "Hauth seninle mi?"

"Yüce Prens Stone'da, hayata tutunmaya çalışıyor," diye tersledi Gorse. "Kuzenin tarafından saldırıya uğradı. Tüm bunlar, ailen şansları varken onu yakmaya cesaret edemediği için oldu."

Ione, Wicker'ın kabzasını sıkıca kavrayan eline baktı. "Kuzenim," diye fısıldadı, kelimeleri uzatarak. Sesindeki iğne geri döndü. "Hauth ona ne yaptı?"

"Hak ettiğinden fazlası değil," diye yanıtladı Gorse.

Ione'un ifadeleri çok azdı. Ama gözleri bir şeyler anlatıyordu. Wicker kılıcını tutuyor olmasaydı, Elm onun yüzünü daha fazla inceleyebilirdi. "Elini çek Destrier," dedi.

Gorse'un eli kendi kılıcına gitti. "Kral onu hemen isteyecektir."

"Ağaçlar." Elm tırpan için bir kez daha cebine uzandı. Parmakları kadifeye takılınca ona dokundu. "Onu görmezden gel," diye emretti Yok Ediciler'e. "Kartları aramaya devam edin."

Elleri kabzalarının üzerinde gevşedi. Gorse ve Wicker gözlerini kırıştırıp başka tarafa baktılar, gözlerinde camsı bir parlaklık vardı.

Elm öne doğru sarsıldı, eli Ione'un koluna dolandı. "Tek kelime daha etme," diye uyardı. Onu ileri doğru itti, Engelleri iterek geçti ve merdivenlerden aşağıya doğru hızla indi.

Ione'nin çıplak ayaklarının taş zemine çarpma sesi boş evde yankılandı. Salona vardıklarında kolunu kurtardı. "Neler oluyor?"

Elm'in boğazı düğümlendi, sesi sertleşti. "Kuzenin Elspeth-" *Hayır, artık Elspeth değil.* Çenesini sıktı. "Spindle House'da Hauth'u parçaladı. Omurgasını kırdı. Zar zor yaşıyor. Babam kan istiyor. Sorgusu-" Gözleri Ione'un üzerinde gezindi, içini bir ürperti kapladı. "Seni Stone'a götürmek zorundayım."

Ione irkilmedi. Gözünü bile kırpmadı. "Öyleyse yap."

"Sen-" Sakinleştirici bir nefes aldı. "Belli ki anlamıyorsun."

"Ama biliyorum, Prens. Siz gelip bana eşlik etmeyi teklif etmeseydiniz, Stone'a giden yolu kendim bulurdum."

"Ben senin eskortun değilim," diye karşılık verdi Elm. "Seni *tutukluyorum.*"

Ione yüzünü ona döndü ama ifadesi değişmedi.

tamamen boştu. Ağlıyor olmalıydı. Ya da çılgılık atmalıydı. Çoğu insan bir soruşturmayla karşılaştığında böyle yapardı. Ama o sadece... sakindi. Ürkütücü bir şekilde.

Elm onu bir aşağı bir yukarı süzdü, ağzında buruk bir tat vardı. "O Kızlık Kartını çok uzun zamandır kullanıyorsun, değil mi? Nerede o?"

"Neden? Ödünç almak ister misiniz, Prens?" Ione Elm'in yüzünü inceledi. "Gözlerinizin altındaki koyu halkalara iyi gelebilir."

Onun bir cevap vermesini beklemedi. Ön kapıyı açtı, Hawthorn Evi'nin sazdan çatısında yağmurun gürültüsü duyuluyordu. Elm'in nefesi soğuk havayla buluştu, en basit günlerde bile zor havalara ve zor kadınlara karşı sabrı azalmıştı.

"Maiden'ı unut o zaman." Onu iterek geçti, beyaz elbisesi arkasından kıpırdandı. "En azından caziben var mı?"

Ione elbisesinin yakasından altın bir zincir çıkardı. Üzerinde tılsımı vardı, görünüşe bakılırsa bir at dişi. Zihnini ve bedenini sisin içinde güvende tutacak bir simge. Hawthorn Evi'ne bir göz attı. "Aileme ne oldu?"

"Baban Stone'da, Erik Spindle ile birlikte. Annen ve kardeşlerin gittiler, kayboldular. Nerium ve kızları da." Uzaklara baktı. "Kuzenin zindanın dibinde zincirlenmiş durumda."

Ione dışarı çıktı. Bir alıç ağacından ıslak bir yaprak kopardı ve parmaklarının arasından geçirdi. Damlacıklar daldan burnunun ucuna ve dudaklarının kıvrımına doğru süzüldü. Kuzenin adını söylediğinde, bir çocuğun sırrı gibi yumuşak bir fısıltıyla çıktı. "Elspeth."

Başını kaldırıp Elm'e baktı. "O kadar çok şeyi sakladı ki, benden bile. Geceleri hepimiz uyuduktan sonra koridorda ayak seslerini duyardım. Mırıldandığı şarkıları dinlerdim. Çoğu zaman yalnız olmasına rağmen sanki sohbet ediyormuş gibi konuşurdu. Ve gözleri," diye mırıldandı. "Siyah. Sonra bir anda ejderha altını kadar sarı."

Elm düşünmeden yalan ağzından kaçırverdi. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Hayır mı?" Ione nemli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ekinoks'tan sonra Yew Kalesi'nde onunla vakit geçirdiğin için senin de olabileceğini düşündüm. Sen, Jespyr ve tabii ki Destriers Kaptanı."

Binlerce endişe Elm'i bıçakladı. Kral, Elspeth Spindle'in Providence Kartlarını görebildiğini biliyordu. Ravyn'in onu tam olarak bu yüzden işe aldığını bilmiyordu. Ravyn, Jespyr ve Elm, Kral'ın seçilmiş muhafızları,

Providence Kartlarını çalmak için virüslü bir kadını şirketlerine getirmişti. Desteyi birleştirmek için. Sisi kaldırmak ve enfeksiyonu iyileştirmek için.

Ravyn'in kardeşi Emory'yi
kurtarmak için. İhanet etmek
için.

Cam zihnini kesti. Tırpan. Hâlâ Gorse ve Wicker'ı zorladığını unutmuştu. Elm tuniğinin içine uzandı, kadifeye üç kez dokundu ve acı kesildi.

Ione elinin cebinde olduğunu gördü.

Gök gürledi. Elm gökyüzüne baktı ve titredi. "Fırtına çıkacak." Ione'u atına doğru götürdü. "Kolay bir yolculuk olmayacak."

Hiçbir şey söylemedi. Elm onu ata bindirdiğinde, elbisesini dizlerinin üzerine çekti ve bacağını ata doğru salladı. Elm onun arkasına tırmandı, kız eyere yerleştiğinde çenesi büküldü, sırtının kıvrımı ona baskı yapıyordu. Saçları mis gibi kokuyordu.

Atını mahmuzladı. Hawthorn Evi ormanın içinde kayboldu, son sakini yağmur suyu ve çamur telaşıyla eşliğinden alındı.

Ione onun göğsüne yaslanmış, gözleri yolda kaybolmuştu. Elm ona baktı ve Stone'da onu bekleyen kaderi anlayıp anlamadığını merak etti. Bunun muhtemelen ailesinin evinden son ayrılışı ve orman yolunda son yolculuğu olduğunu biliyor muydu? Eğer arkasına bakarsa.

O yapmadı.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Elspeth

Beni sudan çıkaran adam siyah kumun üzerinde yanıma otururken altın zırh parılıyor ve gıcırdayıyordu. Birlikte, suyun ayak bileklerimize kadar yuvarlanıp tekrar aşağı inmesini, gelgitin sabit kalmasını, dalgaların değişmeyen ölçüsüz akışını izledik.

"Taxus," dedi sonunda, sesini dalgaların sesinin üzerine yükselterek.

Tuzlu su dudaklarımda kurudu. Onları yaladım, sesim çatallaştı. "Ne?"

"Aemmory Percyval Taxus." Eldivenlerini kumun üzerinde sürükledi.

"Bu benim adım."

Gözlerimi kırptım, kirpiklerimde kum vardı. "Sen... sen..."

Bana doğru baktığında, sarı gözleri kayıp hafızamı çekiştirdi. "Yakında hatırlayacaksın." Tekrar karanlık ufka baktı. "Burada hatırlamaktan başka yapacak çok az şey var."

Adım Elspeth Spindle'dı ve bunu sadece o, yani *Taxus* beni bu isimle çağırdığı için biliyordum. Yüksek sesle test ettim. Sürünen bir tıslama çıktı.

"Elspeth Spindle."

Taxus gitmişti ama ben onu giderken görmemiştim. Başımı iki yana çevirip onu aradım ama kumda hiç ayak izi bırakmamıştı.

Suya baktım, ellerimi benim çiğ olana kadar kumda gezdirdim. Uzun saçlarım tuzlu suyla tel tel olmuştu. Kafa derimden bir tutam kopardım ve parmağımın etrafına öyle sıkı sardım ki parmak ucum morardı.

Yemek yemedim, uyumadım.

Zaman beni bulmadı. Hiçbir şey bulmadı. Ve hiçlik kavernözdü. Taxis geri dönüp beni tanıyormuş gibi bana baktığında kaşlarım çatıldı. "Yanılıyorsun. Kim olduğunu hatırlamıyorum. Yapamam-" Tekrar suya baktım. "Hiçbir şey hatırlayamıyorum."

"Sana hikayeyi anlatayım mı?" "Ne hikayesi?"

"Bizimki, canım."

Daha dik
oturdum.

"Bir zamanlar bir kız varmış," dedi sesi kayganlaşarak, "zeki ve iyi, ormanın derinliklerinde gölgede kalan. Bir de Kral varmış; büyüye hükmeden ve eski kitabı yazan bir çoban. İkisi birlikteydi, yani ikisi de aynıydı:

"Kız, Kral ve dönüştükleri canavar."

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Ravyn

Ayna Kartı'nın soğuğu artık Ravyn'in teninde kalmamıştı. Taş'a geri dönmüştü ama sıcak değildi. Zindanın soğuğu karanlık, buzlu merdivenlerden yukarı tırmanıyor, göğsünde bir yer arıyordu.

Elinde iki iskelet anahtar tutuyordu. Merdivenlerin başında durup aşağıya baktığında, anahtarları sıkıca kavradı. Kız kardeşinin yaklaştığını duymamıştı. Ama duysaydı nasıl bir Destrier olurdu?

"Ravyn."

Döndü ve irkilmesini kaşlarını çatarak gizledi. "Jes."

Jespyr koridorun duvarına yaslanmış, neredeyse bir Ayna Kartını gereksiz kılacak kadar gölgeye karışmıştı. Bakışlarını Ravyn'in elindeki iskelet anahtarlara indirdi. "O kapıyı açmak için bir çift ele daha ihtiyacın olacak."

"Bir muhafız bulacaktım."

Kahverengi gözlerinde bir şey değişti. "Yeterince yetenekliyim."

Jespyr'in sesinin sert notalarında bir yerlerde bir suçlama vardı. Ravyn bunu görmezden geldi. "Kral Els'i görmek istiyor-" İrkildi. "İkiz Alders Kartı hakkında bilgi almak istiyor. Özel olarak."

Jespyr ellerini bir ağ şeklinde kavuşturdu. "Bu akıllıca mı?" "Muhtemelen değil."

Gongun sesi kalenin içinde yankılandı. Gong sesi öğleden sonrayı haber veriyordu. Gün ortası, gece yarısı - saat Ravyn için çok az şey ifade ediyordu. Zaman hakkında bildiği tek şey, her zaman tükeniyor gibi görüldüğüydü.

Jespyr botunu koridor halısındaki bir kırıışıklığın üzerinde sürükledi. "Sen

Bunu yapabilecek kadar iyi misin? Olanlar hakkında neredeyse hiç konuşmadın. Elspeth hakkında."

Ravyn'in çenesindeki kaslar gerildi. "Ben iyiyim."

Başını iki yana salladı. "Yalan söylediğini her zaman anlayabiliyorum. Gözlerin boş boş bakıyor."

"Belki de boş *oldukları* içindir."

"Herkesin böyle düşünmesini istiyorsun, değil mi?" Jespyr yaklaştı ve ikinci anahtarı onun elinden aldı. "Benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Ben her zaman buradayım Ravyn." Dudaklarının köşesi kıvrıldı. "Her zaman tam arkadayım."

Merdivenlerin dibine kadar buzda kaymadan gelebildiler. Ön odada zindan kapısı bekliyordu. Ravyn'in kanat açıklığının iki katı genişliğindeydi. Üvez ağacından tahtadan dövülmüş ve demirle güçlendirilmişti, kilidini açmak için iki iskelet anahtarı gerekiyordu.

Ravyn ve Jespyr kapının karşı tarafındaki kendi kilitlerine bakarak anahtarlarını yerlerine yerleştirdiler. Ravyn, kız kardeşinin titreyen parmaklarını görmemesi için arkasını döndüğünden emin oldu.

Taş duvara gömülü mekanizmalar mandalları serbest bıraktı. Ravyn parmaklarını mandallara bastırdı ve eski ahşabın ağırlığıyla kapıyı içeri girebilecek kadar iterek açtı.

"Açık kalsın," dedi iki anahtarı da alarak. "Destancılar Erik Spindle ve Tyrn Hawthorn'u soruşturma için almak üzere yakında burada olacaklar." Kapıdan içeri adımını attı.

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır. Cephanelikten bir Kadeh Kartı al. Benimle Kral'ın odasında buluş."

"Bunu yapmak için iyi olduğuna emin misin?" Jespyr tekrar sordu.

Ravyn her zaman zorunluluktan bir yalancı olmuştu, asla zanaata düşkün değildi. Bu taktığı pek çok maskeden biriydi. Ve bunu o kadar uzun süre takmıştı ki, çıkarması gerektiğinde bile nasıl çıkaracağını bilemiyordu.

Karanlığın içine daldı. "Ben iyiyim."

Kuzeye doğru ilerledikçe hava inceliyordu. Zindan yolu eğimliydi,

toprağın derinliklerine düşüyordu. Ravyn kollarını pelerinine sardı ve gözlerini ileriye dikti, boş hücrelere çok yakından bakarsa orada ölen tüm enfekte çocukların hayaletlerinin gölgeden çıkıp onu ele geçirebileceğinden korkuyordu.

Yürüyüş yolu kararmış meşalelerle doluydu, zindanın bu kısmı nadiren devriye gezerdi. Ravyn sonuna, son hücreye gelene kadar devam etti.

Canavar bekledi.

Yere uzanmış, gözlerini tavana dikmiş - sanki yıldızları seyrediyormuş gibi - bir zamanlar Elspeth Spindle'in bedeni olan şey hareketsiz yatıyordu. Hava onun -şimdi Çoban Kral'ın- ağzından ejderha dumanı gibi çıkıyordu. Ravyn'in ayak sesleri hücrenin dibinde sustuğunda Çoban Kral dönüp bakmadı, dışlarının birbirine çarparak çıkardığı ses tek selamıydı.

Ravyn'in boğazındaki bir düğüm şişti. Kendini durduramadan gözleri Elspeth'in vücudunu boydan boya dolaştı.

Bir zamanlar Elspeth'in bedeni olan

şey. "Uyanık mısın?"

Cevap gelmedi.

Ravyn bir adım öne çıktı, hücrenin demir parmaklıkları ellerinin altında buz sarkıtları gibi duruyordu. "Beni duyabildiğini biliyorum."

Kahkahalar karanlıkta yankılandı. Hücredeki figür yavaşça doğruldu ve döndü. Ravyn irkilmemek için kendini zor tuttu. Elspeth'in siyah gözleri gitmişti. Onların yerine, beş yüz yıl önce ölmüş bir adam tarafından aydınlatılmış, canlı ve sarı, kedi gibi irisler vardı.

Çoban Kral gözleri dışında kıpırdamadı. "Yalnızsınız Kaptan," dedi. Bu hâlâ Elspeth'in sesiydi. Ama şimdi sesi kaygan ve yağlıydı. *Yanlıştı*. "Bu akıllıca mı?"

Ravyn sertleşti. "Bana zarar verir misin?"

Cevabı çarpık, sivri bir gülümsemeydi. "Bu fikirle oynamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

Orada onları duyacak kimse yoktu. Yine de Ravyn cebinden Kâbus Kartını çıkardı ve üç kez ona dokundu.

Tuz boğazından burnuna kadar yandı. Gözlerini kapatan Ravyn tuzun onu yutmasına izin verdi, sonra onu dışarı doğru iterek Çoban Kral'ın zihnine girdi. Karanlığı taradı, Elspeth'e dair herhangi bir ipucu aradı.

Onu bulamadı.

Ravyn gözlerini açtığında Çoban Kral onu izliyordu. A

Erkeksi, kaygan ve zehirli bir ses aklına girdi. *Ne istiyorsun Ravyn Yew?*

Ravyn elinin tersini ağzına götürerek irkildiğini gizledi. Hâlâ Elspeth'in bedenine bakıyordu. *Onun* teni-dudakları-elleri. Karmakarışık, uzun ve siyah saçları omzunun üzerinden dökülüyordu. Ciğerlerinin kabarmasıyla yükselen göğsü.

Ama tıpkı sesi gibi, Elspeth'in vücudunda da inkar edilemez bir *yanlıklık vardı*. Parmakları sertti, pençe gibi kıvrılmıştı ve duruşu çarpıktı - omuzları çok yüksek, sırtı çok kavisliydi.

"Kral seni görmek istiyor," dedi Ravyn. "Ama seni ona götürmeden önce iki şey istiyorum."

Çoban Kral kendini yerden kaldırdı ve hücrenin ortasında durdu. Sonra - çok hızlı bir şekilde- hücrenin önüne doğru süzüldü. "Dinliyorum."

Ravyn'in parmaklıklardaki tutuşu sıkılaştı. "Gerçeği istiyorum. Bilmece yok, oyun yok. Sen gerçekten Çoban Kral mısın?"

Sarı gözleri ellerinin üzerinde gezindi -kırık tırnakları, Ravyn'in derisinin kuru çatlaklarına hâlâ gömülü olan kir. Elspeth'in bedeni akbaba gibi eğildi. "Bir keresinde bana bu ismi takmışlardı."

"Sana ne dedi?"

Bir an için, hiçbir şey yoktu. Hiçbir hareket yoktu. Çoban Kral'ın burun deliklerinden çıkan hava bile buhara dönüşmedi. Sonra, tamamen donmuş gibi görüldüğünde, soluk parmakları sanki görünmez bir arpın tellerini koparıyormuş gibi titremeye başladı. "Beni gerçekte olduğum gibi gördü." Kelimeyi uzatarak Ravyn'in zihnine fısıldadı. *Kabus*.

"Twin Alders Card'ın nerede olduğunu biliyor musun, Nightmare?" "Biliyorum."

"Beni oraya götürecek misin?"

Sesi hem yakın hem de uzaktı.

"Geleceğim." "Yolculuk ne kadar uzakta?"

Kâbus başını eğdi ve gülümsedi. "Çok uzak değil. Yine de daha önce hiç gitmediğin kadar uzak."

Ravyn elini parmaklıklara vurdu. "Lanet olası oyunlar yok dedim."

"Siz gerçeği istediniz. Gerçek eğilir, Ravyn Yew. Hepimiz onunla birlikte bükülmeliyiz. Eğer yapmazsak, şey..." Sarı gözleri parladı. "O zaman ayrılacağız."

Ravyn'in zihnine bir kez daha kendi sesiyle konuştu. *Senin hayatından önce, dedi, kızın, Kral'ın ve canavarın hikayesinden önce, daha eski bir hikaye anlattım. Büyü, sis ve Providence Kartları'ndan biri. Enfeksiyon ve yozlaşmayla ilgili. Gülümsemesi kayboldu. Yapılan takaslardan.*

"Alders'in Eski Kitabı'na aşınayım." "Güzel.

Çünkü ona adım atmak üzeresin."

Ravyn bir nefes çekti, havadaki buz ciğerlerine yerleşti.

"İkiz Alders kendi türündeki tek Karttır," diye devam etti Kabus. "Kullanıcısına tanrımız Ormanın Ruhü ile konuşma gücü verir. Ve onu koruyan da *odur*. Destenin son Kartı için bir bedeli olacak. Hiçbir şey bedavaya gelmez."

"İsteddiği her bedeli ödemeye hazırım." Ravyn parmaklıklara doğru bastırdı, sesi alçaldı. "Ve ödediğimde, Kâbus, İkiz Alders Kartı benim olacak. Kral'ın değil, senin değil. *Benim olacak.*"

O sarı gözlerde bir şeyler değişti. "Benden istediğin ikinci şey nedir Ravyn Yew?" diye mırıldandı Kâbus.

Etrafları buz tutmuş olsa bile Ravyn, Elspeth'in kıyafetlerindeki kan kokusunu alabiliyordu. Bir adım geri attı ama artık çok geçti. Sol elinde hafif bir titreme başlamıştı. Onu yumruk yaptı. "Seni Kral'ın odasına götürdüğümde, ona zarar vermeyeceksin. İkiz Alders Kartı'nı aramak için seni Taş'tan çıkarmamı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaksın."

"Rowan teklifimi kabul etti o zaman? Genç Emory'nin hayatına karşılık benim hayatımı takas etmeyi?"

"Tam olarak değil. Bu yüzden en iyi şekilde davranmanız gerekiyor."

Kâbus güldü. Ses, sanki karanlık kanatlarla taşınyormuş gibi zindanın içine yayıldı. "En iyi davranışım." Parmakları iki yanında kıvrıldı. "Elbette. Beni Rowan Kralınıza götürün."

Zindan duvarı boyunca çeşitli silahlar ve bağlayıcılar içeren kancalar vardı. Ravyn bir zincire bağlı bir çift demir kelepçe aldı ve hücrenin kapısını açtı. Kâbus bileklerini uzattı.

Yırtık pırtık kolların altından soluk, çürük bir deri görünüyordu.

Ravyn ısırdı. "Kollarını çek, böylece ütü doğrudan

Bileklerin. Elspeth'e daha fazla morluk vermek istemiyorum." "Artık onları hissedemez."

Çenesindeki kaslar gerilen Ravyn, kelepçeleri yerine kilitlediğinde Kâbus'un tenine dokunmamaya özen gösterdi. "Hadi gidelim."

Zincirlerle bile Kâbus'un hareketleri ürkütücü derecede sessizdi. Ravyn'in omzunun üzerinden bakmamak için tüm kontrolünü kullanması gerekti. Canavarın arkasında olduğundan emin olmasının tek nedeni, ikisi Stone'un donmuş göbeğinden sürünerek çıkarken onu orada, hayalet gibi *hissedebilmesiydi*.

Merdivenleri tırmandılar. Ravyn ellerini salladı, zindanın buz gibi uyuşukluğu parmak uçlarında dikenlere dönüştü. Elm'i çağırmak için kullandığı Kâbus Kartı hâlâ elindeydi. Kuzeni cevap vermedi.

Ama başka bir ses duydu.

O öldü, seni aptal, diye tanıdık, alaycı bir ses geldi zihninin derinliklerinden. *Neden umuda sarılıyorsun? Güverte'yi birleştiren, sisi kaldırırsan ve enfeksiyonu tedavi etsen bile geri gelmeyecek. Dört gece önce Spindle House'daki odasında öldü.* Alçak, gürleyen bir kahkaha. *Hepsi devriyenden on dakika geç döndüğün içindi.*

Ravyn cebinden bordo renkli kartı çıkardı ve üç kez dokunarak büyüyü bastırdı. Nabızı kulaklarında uğuldadı. Bu Kâbus'un sesi değildi, başka bir sestiydi; Kâbus Kartını her uzun süre kullandığında en kötü korkularını dile getirerek onunla alay eden bir ses.

Kendisinin.

Dişlerin çıkardığı tıkırtı sesi taş duvarlardan sekti. "Kâbus Kartına hiç gerek yoktu Ravyn Yew. Yüz hücre için bir tek ben varım." Durakladı. "Tabii zihnime ulaştığında başka bir ses duymayı ummuyorsan."

Ravyn olduğu yerde durdu. "Orada mıydın," dedi gözlerini ileriye dikerek ve incelmış sesine buz katmaya çalışarak, "Elspeth ve ben baş başa kaldığımızda?"

"Sorun nedir, haydut? Tüm pembe anıların çürümeye mi başladı?"

Ravyn döndü ve Kâbus'u duvara doğru itti, eli canavarın solgun boğazına dolandı.

Ama boğazına çok benziyordu. Bu onun boğazıydı.

Elini geri çekti. "Her şey bir yalandı." Şimdiye kadar bunu düşünmesine izin vermemişti. Ve şimdi bunu düşündüğü için-

Daha az acıtan bıçak yaraları almıştı. "Her bakış. Her kelime. Elspeth'in zihninde on bir yıl yaşadın. Onun nerede bitip senin nerede başladığını bilemezsin."

Kâbus'un ağzından bir gülümseme yayıldı. "Hiç bilmeden." Ravyn hasta olacaktı.

"Eğer teselli olacaksa, sana olan hayranlığı tamamen tek taraflıydı. Taş suratını dayanılmaz derecede sıkıcı buluyorum."

Gözleri kapalı Ravyn arkasını döndü. "Ve yine de oradaydın. Biz birlikteyken."

Uzun bir duraklama oldu. Sonra, öncekinden daha sessiz, Kâbus konuştu. "Karanlıkta onunla benim paylaştığımız bir yer var. Karanlık sular boyunca uzanan تنها bir kıyı gibi düşün. Unutmayı tercih ettiğim şeyleri saklamak için uydurduğum bir yer. Birlikte geçirdiğimiz on bir yıl boyunca zaman zaman oraya gittim. Elspeth'i rahatlatmak için. Ve son zamanlarda," diye ekledi tırnaklarını duvara vurarak, "sana olan anlaşılmaz bağlılığının ayrıntılarını kendime saklamak için."

Ravyn gözlerini açtı. "Burası senin zihninde mi var?"

Sessizlik. Sonra, "Beş yüz yıl boyunca karanlıkta parçalandım. Bir adam, yavaş yavaş korkunç bir şeye dönüşüyordu. Ne güneş gördüm, ne ay. Tek yapabildiğim olan korkunç şeyleri hatırlamaktı. Ben de bir zamanlar yaşamış olan Kral'ı, tüm acılarını, tüm anılarını ortadan kaldıracak bir yer yaptım. Bir dinlenme yeri."

Ravyn döndü. Gözleri Kâbus'un sarı bakışlarını yakaladığında anladı. "İşte orada. Bu yüzden onu Kâbus Kartı ile duyamıyorum. Elspeth'i saklamışsın." Boğazı yandı. "Tek başına, karanlıkta."

Kâbus başını eğdi. "Ben altın biriktiren bir ejderha değilim. Elspeth o Kâbus Kartına dokunduğu ve ben onun zihnine girdiğim an, onun günleri işaretlendi. *Ben* onun dejenerasyonuydum."

Hayır. Ravyn bunu kabul etmezdi. "Ona nasıl ulaşacağımı söyle." "Seni çözülürken izlemek bu kadar zevkliken neden söyleyeyim ki?"

Ravyn'in eli kemerine ve üzerindeki fildişi kabzaya gitti. "Yapacaksın. Bu sefil kaleden ayrıldığımızda, bana Elspeth'e nasıl ulaşacağımı söyleyeceksin."

Kâbus'un gülümsemesi üstü örtülü bir tehditti. "Ne bildiğimi biliyorum. Sırlarım çok derin. Ama onları uzun zamandır saklıyorum. Ve uzun süre de saklayacağım."

Kral Rowan odasında değildi.

Ravyn nefesinin altında küfretti. "Burada bekle," dedi Kâbus'a. Canavarı zincirlenmiş ve kana bulanmış bir halde Kral'ın halılarının ortasında bıraktı ve kraliyet koridorundan Hauth'un odasına doğru ilerledi. İçeri adımını attığında, kokusundan kusmamak için kendini tutması -ve öğle yemeğinin azlığından dolayı tamamen şanslı olması- gerekti.

Yüce Prens'in odası aşırı sıcaktı, kan ve hastalıklı vücut kokusunun çürümüş kokularını güçlendiriyordu. Filick Willow, Hauth'un yatağının başucunda diğer üç Hekimin oluşturduğu sırada duruyordu. Kral da oradaydı, ocağın yanında Jespyr'in yanında duruyordu. Sarhoştı. Üç gündür Hauth'un başucunda sarhoştı, kendi Kâbus Kartı'na dokunup açarak oğlunun zihnine ulaşmaya çalışıyordu.

Ama Hauth nerede oyalanırsa oyalansın, eğer oyalanırsa, Kral ona ulaşamazdı. Bir Tırpan da onun görmeyen yeşil gözlerine hayat veremezdi. Sargıların ve battaniyelerin arasından görünen derisi kesilmiş ve kabuk bağlamıştı. Ve bandajların altında-

Hauth yok edilmişti. Ravyn'in yirmi altı yıllık hayatında görmediği bir şekilde. Kurtlar bile etlerini böyle parçalamazdı. Hayvanlar nadiren spor için öldürülürdü. Ve bu -Hauth'a yapılan şey, parçalama, kırma ve sıyırma-sporun ötesindeydi.

Birden Kral'ı, oğlunu parçalayan canavarla yüzleştirmek korkunç bir fikir gibi geldi.

Jespyr, Ravyn'in bakışlarını yakaladı. Çenesi gerildi ve amcalarının kulağına konuştu. Kral'ın odaklanması bir an aldı. Gözleri nihayet Ravyn'e odaklandığında, çatık kaşlarının altında karanlıktı.

Koridora çıktıklarında "Eee?" diye havladı. "O burada mı?"

Ravyn temiz bir nefes aldı. "Odanızda, efendim."

Kral'ın kaba yumruğu bir sürahinin cam boynunun etrafında kıvrıldı. "Kadeh mi?"

"Burada bir tane var," dedi Jespyr, elinde deniz yeşili bir Providence Kartı vardı. "Bakalım kaltak şimdi İkiz Alderler hakkında yalan söylemeye çalışacak mı?"

Kral odasının kapısını açtığında, Kâbus süslü, yüksek arkalıklı bir sandalyeye bir gargoye gibi tünemişti. Birbirlerine baktılar

Gözlerinin ardında cinayet olan iki kral. Rowan yeşili, Kabus sarısı ve aralarında beş yüz yıllık dengesizlik.

Kâbus selamlamak için pençeye benzeyen elini açtı. Diğer elinde ise çoktan şarapla doldurulmuş gümüş bir kadeh tutuyordu. "Peki o zaman," dedi. "Soruşturma başlasın."

Jespyr bileğindeki prangalara şüpheyle baktı. Nefes verdi, sonra Kadeh Kartına üç kez dokundu.

Kral Rowan, Kâbus'un sandalyesiyle arasındaki mesafeyi bir arabanın geçebileceği kadar geniş tuttu. Sarhoş olabilirdi ama aptal değildi. Bu canavarın kışkırtıldığında neler yapabileceğini korkunç ayrıntılarıyla görmüştü. "Söyle bana Elspeth Spindle, İkiz Alders Kartı'nın nerede saklı olduğunu nereden biliyorsun?"

Kâbus bir parmağını Elspeth'in siyah saçlarının ucunda dolaştırdı. Ravyn anılarla kavrulmuş bir halde izledi. O saçlarda kendi elleri vardı. Parmaklarını içinden geçirmiş, içine sokmuştu.

Gözlerini duvara doğru çevirdi.

"Basit," diye mırıldandı Kâbus. "Kart kaybolduğunda ben de oradaydım."

Kral'ın bakışları Jespyr'in elindeki Kadeh'e kaydı, sonra tekrar Kâbus'a döndü, sanki hangisine -gözlerine mi yoksa kulaklarına mı- daha çok güveneceğine karar verememiş gibiydi. "Bu imkânsız."

Kabus sadece sırttı. "Öyle mi? Büyü tuhaf, değişken bir şeydir." "Yani sana bunu veren sihir-" Kral'ın dili sürçtü sözlerinin üzerine. "İkiz Alderler hakkında eski bilgiler mi?"

Kâbus'un ağzının kenarları eğildi. "Öyle de denebilir."

"Kart tam olarak nerede saklı?" Jespyr araya girdi, omuzları çökmüştü.

Kâbus ona kayıtsız bir bakış attı. "Bir ormanın derinliklerinde. Yolu olmayan bir orman. Ama tuzun kokusunu alanlar için-" Bir dış parlaması. "Çağırır."

Kral derin ve kararsız bir nefes alarak kendine geldi. Bakışları Ravyn'e kaydı. "Yeğenim enfeksiyonunuzdan haberdar mıydı?"

Ravyn buz kesti, kulaklarında binlerce alarm zili çalıyordu.

Kâbus'un yağlı tınısı onları kesip geçti. "Kaptanınız hayal ettiğiniz gibi her şeyi gören bir kuş değil. Çok geç olana kadar büyülerimden haberi yoktu."

Bu gerçektir, sadece biraz çarpılmıştı.

Ravyn'in ifadesindeki taş maskeyi bir çatlak kırdı. Kâbus bunu fark etti ve sanki Ravyn'in daha yeni fark ettiği şeyi biliyormuş gibi gülümsedi.

Providence Kartları Çoban Kral'ı etkilemedi. *Alders'in Eski Kitabı'nda* yazıyordu.

Fiyatımıza göre sondu, takasımız tamamlandı. On iki kart yarattım... ama birini kullanamıyorum.

Ama Elspeth'i etkilediler. Hauth ona karşı bir Kadeh kullanmıştı. Ravyn Kâbus Kartı ile onun zihnine konuşmuştu.

Ve önündeki canavar hem Elspeth *hem de* Çoban Kral'dı. Kâbus Kartlara yenik düşebilir ve büyülerini de geçersiz kılabilirdi.

Ravyn'in kendi büyüünden çok da farklı değildi. O, sadece Ayna, Kâbus ve muhtemelen İkiz Alders Providence Kartlarını kullanabiliyordu. Diğer dokuz kartı kullanamazdı ama ona karşı da kullanılamazlardı. Tırpan'ın zorlamasını reddedebilir, Kadeh'e karşı yalan söyleyebilirdi.

Tıpkı Kabus'un şu anda yaptığı gibi.

Sessizlik çok uzayınca Kral, "Enfeksiyonunuzu kim biliyordu?" diye çıkıştı.

"Büyüm her zaman bir sırdı."

"Babandan bile mi?"

Kâbus çenesini yuvarladı. "Bu onun için bir soru. Erik Spindle'in o duygusuz kayıtsızlığıyla yaptığı hiçbir şey bana ait değil."

"Büyünle Providence Kartlarını gerçekten görebiliyor musun?" "Görebiliyorum."

"Ve bunu benim için son Kartı bulmak için mi kullanacaksın?"

Kâbus'un ifadesi okunamaz halde kaldı. "Yapacağım. Anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirdiğin sürece, Rowan. Emory Yew'i ailesine teslim ettin mi?"

Kral'ın elleri iki yanında düğümlendi. "Bana İkiz Alders'in nerede olduğunu söyleyin, onu bu gece serbest bırakayım."

Kâbus kaşlarını kaldırdı. "Pekâlâ." Burnuna hava çekti. "İyi dinle. On ikinci Kart'a yolculuk üç takas sürecektir. İlki suda başlar; karanlık, aynalı bir gölde. İkincisi bir ormanın boynunda başlar, geri dönemeyeceğin bir yerde, gerçekten dönmen gerekse de."

Kâbus'un bakışları Ravyn'e kaydı. Sözleri keskin çıktı, sanki

kan çekmek için. "Son takas zamanı olmayan bir yerde bekler. Büyük acıların, kan dökülmesinin ve suçun olduğu bir yer. Orada hiçbir kılıç seni kurtaramaz, hiçbir maske yüzünü gizleyemez. İkiz Alder'larla birlikte döneceksin.

"Ama o yerden asla ayrılamayacaksın."

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Elm

Orman yolu karanlıktı, ağaçlar suyla şişmişti. Gökyüzünde şimşekler çaktığında Elm kapüşonunu başına geçirdi ve yağmurun yakıcılığına karşı gözlerini kıstı.

Ione pelerin giymemişti. Ya da ayakkabı. Ayakları ve bilekleri beyaz elbisesinin altından görünüyordu, ince kumaş çamurla beneklenmişti. Üşümüş olmalıydı ama şikâyet etmedi.

Sesi sırtında titreşiyor, Elm'in göğsünde narin bir uğultuya dönüşüyordu. Atının gürültüsünden onun ne dediğini anlayamadı. "Ne?" "O iyi mi?" Ione bu kez daha yüksek sesle sordu. "Elsbeth."

Elsbeth Spindle'in hayatta olduğunu söylemek bile doğru olmaktan çok uzaktı. "Bilmiyorum." Elm dişlerini sıktı. "Nişanlıyı lime lime etmesi seni rahatsız ediyor mu?"

Ione gözlerini önden ayırmadı. "Seni rahatsız ettiği kadar, sanırım."

Hauth. Yerde kan, kıyafetlerinde kan, yüzünün her yerinde kan.

Evet, Elm'i rahatsız etti. Hem de tüm yanlış nedenlerden dolayı. "İşi bittiğinde ondan geriye kalanları görmek zorunda kalmadığın için kendini şanslı say."

Orman yolunun ayrıldığı kavşağa geldiler. Elm atı doğuya, dünyada en nefret ettiği yere doğru yönlendirdi. Taşa.

"Soruşturma ne zaman başlıyor?" Ione sordu.

"Kadeh için endişeliyiz, değil mi?"

"Gerçeklerden korkmuyorum."

Elm eğildi ve ağzını kızın kulağına yaklaştırdı. "Öyle olmalısın." "Evet. Sanırım olmalıyım."

Aşağı baktı. Ione Hawthorn'la pek konuşmamıştı. Elm, onun hakkında bildiklerinin çoğunu bakışlarından öğrenmişti -ki bu bakışların çoğu çalınmıştı.

Stone'daki büyük salonun karşısından bile yüzünü okumak her zaman kolay olmuştu. İfadeleri gerçektir, gülümsemeleri o kadar sınırsızdı ki Elm neredeyse onun için üzülüyordu. Bu tür bir çıplak gerçekliğin Kral'ın sarayında yeri yoktu.

Onun her zaman güzel olduğunu düşünmüştü. Ama Bakire -o işe yaramaz pembe Kart- onun güzelliğini olağanüstü bir mükemmelliğe ulaşıncaya kadar düzenlemişti. Saçlarında ve cildinde hiçbir leke yoktu. Ön dişlerindeki boşluk gitmişti. Burnu daha küçüktü. Maiden onu daha uzun yapmamış, -kanlı ağaçlara şükürler olsun ki- olağanüstü kıvrımlarından hiçbirini azaltmamıştı. Ama Stone'a gülümsemesini izlediği sarı saçlı bakireden farklıydı. Daha kontrollüydü.

Daha soğuk.

Gözleri kadının üzerinde gezindi. Elm onun boğazındaki çukurluğu, nefes alırken göğüslerinin kabarmasını, elbisesinin altındaki kalçalarının şeklini fark etmemiş olsaydı, gözlerini yoldan ayırmayabilirdi. Gözlerini yoldan ayırmıyorsa-

Haydutları görmüş olabilir.

Pelerinler ve maskeler takmışlar ve yolu kapatarak bir sıra halinde durmuşlardı. Elm dizginleri çekerek atını durdurdu. Hayvan kişnedi, sonra şaha kalktı. Ione Elm'in göğsüne çarptı ve Elm bir kolunu onun beline dolayarak onu sıkıca kendine doğru tuttu.

İlk haydut, eskimiş deri kemerinde bir mızrak ve birkaç bıçak taşıyordu. Bir sonraki kısa bir yay tutuyordu, oku Ione'un kafasına nişan almıştı. Diğer ikisinden daha uzun ve geniş olan üçüncüsü ise bir kılıç taşıyordu.

"Eller havaya, Prens Renelm," diye seslendi kısa yaylı adam. "Tırpanını çekersen ikinizi de vururum."

Elm'in burun delikleri alevlendi. Yavaşça kolunu Ione'dan kurtardı ve ellerini havaya kaldırdı. "Ne kadar cesursunuz," dedi onları değerlendirirken. "Üç kişi bir Prens ve bir grup Yok Edici'yle başa çıkmak için az bir sayı."

"Ben bir parti görmüyorum." Kılıçlı haydut bir elini kabzasından ayırmadan Elm'in atına doğru ilerledi ve hayvanı dizginlerinden sıkıca tuttu. "Bana yalnız göründünüz, Prens."

Elm, Gorse ve Wicker'ı geride bıraktığı için sessiz bir lanet okudu

Hawthorn House.

Ione sessizdi, omurgası Elm'in göğsüne sıkıca bastırılmıştı. Elm, kalbinin atışını hissedeceğinden korkarak arkasına yaslanmaya çalıştı ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Ione'nin eli bir yılan kadar yumuşak bir şekilde arkasından süzüldü ve Elm'in kemerine yakın tuniğinin eteklerini kurcaladı.

Elm dondu kaldı.

Ione kumaşı çekiştirdi, buz gibi parmakları karnının alt kısmında, kalçasındaki cebe yakın bir yerde gezindi.

Tırpanını sakladığı cep.

"Sakın buna *cüret etme* Hawthorn," dedi saçlarına doğru.

Sesindeki tehdit hiçbir işe yaramadı. Ione'un parmakları tek bir manevrayla cebine girip kartını kavradı.

Elm gözlerini haydutlardan ayırmıyor ve ellerini havada tutuyordu, düşünceleri karmakarışık, midesinde istenmeyen bir kırılganlık vardı. Ione Hawthorn'un Tırpan'ına dokunmasını istemiyordu. *Kimsenin Tırpan'ına* dokunmasını istemiyordu.

Haydutlar sinsice ilerledi.

"Tamamen yalnız değil," diye düzeltti bıçaklı haydut, bir adım daha yaklaşarak. Mızrağının kabzasını bıraktı ve Ione'nin bacağına uzandı, elbisesinin eteğini yukarı iterken elleri sertti. "Bu olağanüstü yaratıkla olmaz." Parmağını Ione'nin çıplak baldırında gezdirdi, çamurlu eldiveni Ione'nin üzerinde bir iz bıraktı. "Ağaçlar, teniniz soğuk."

Ione'un tüm vücudu hareketsiz kaldı, bacağı eşkıyanın dokunuşuyla gerildi. Elm'in sesi boğazının arkasından geldi. "Çek şu lanet elini onun üzerinden."

"O zaman bize istediğimizi verin,

Prens." "Hangisi?"

"Kartlarınız," dedi kılıçlı adam. Ione'nin bacağına bakıyordu. "Tırpanını ve Siyah Atını bize ver. Eğer Bakire Kartı'nı ve ona bağlı kadını verirsen, atın sende kalmasına izin veririz."

Öfke Elm'in ağzında safra gibi yandı, parmakları havada yumruk oldu.

"Ellerini yukarıda tut Prens," dedi kısa yaylı haydut.

"Kımılda, bu oku kadının kalbine göndereceğim."

Ione'un sesi ağzından sızdı. "Öyleyse öldür beni. Eğer yapabilirsen." Ela gözleri yaylı eşkıyaya kaydı. Bir nefes aldı, sonra tırpanı üç kez arkasına vurdu. "Okunu serbest bırak."

Eşkıya sanki dilini yutmuş gibi görünüyordu. Yayı sarsıldı, okun ucu yön değiştirdi. Boğuk bir öksürükle gözlerini kapadı ve okunu bıraktı.

Elm, Ione'u öne doğru savurarak atın üzerine düşürdü. Ama tepesinde vızıldayan bir ok yoktu. Mide bulandırıcı bir ses duydu ve başını kaldırıp Ione'un bacağına dokunan haydutla yüz yüze geldi.

Kıpkırmızı ok ucu adamın boğazından dışarı çıktı. Eşkıya boğuldu, ağzından ve boynundan kan aktı. Yere düşerken parmaklarıyla tutunmaya çalıştı. Ione'un elbisesini yakaladı, onu ve Elm'i attan aşağı çekti.

Elm çamurlu yola düştü, kolları Ione'un etrafına dolanmıştı. Ione öksürdü, Elm'in tırpanı Ione'nin yumruğuna kilitlenmişti ve boğazında ok olan bu hayduttan kurtulmaya çalışırken tüm vücudu tutulmuştu.

Elm ayağa fırladı ve piçi tekmeleyerek uzaklaştırdı, sonra da koşmaya başladı, ikinci haydutla arasındaki mesafeyi kapatıyordu -Kılıcı olan. Elm buna uygun bir kılıç takmıyordu. İsteksiz bir Destrier olduğu için onu Stone'da bırakmıştı. Tek bıçağı, çoğunlukla gösteriş için kemerinde taşıdığı iki fırlatma bıçağıydı.

İlk bıçak ıskaladı. İkincisi eşkıyanın kalçasına saplandı. Elm elini cebine attı. Tırpan yoktu ama başka bir Kart taşıyordu. Neredeyse hiç kullanmadığı, Destrier pelerinini aldığı anda miras kalan kaba bir kart.

Siyah At.

Elm her zaman yanında taşıdığı eski bir silahı kullanarak ona üç kez vurdu. Ravyn ve Jespyr olmadan daha az güçlü olabilirdi ama üçüne de yetecek kadar öfkesi vardı.

Havada şakıyan bir oktan, ardından da kılıç darbesinden kurtuldu. Kendisiyle eşkıya arasındaki mesafeyi kapattı, kılıcın kaldıraç etkisini yok etti ve yumruğunu adamın yüzüne indirdi.

Tekrar tekrar vurdu, parmak eklemleri eşkıyanın yanaklarına, burnuna ve çenesine çarptı. Elm'in etrafındaki dünya parçalandı ve aniden artık maskeli bir yabancıya değil, kendi kardeşine, babasına, hatta Ravyn'e vuruyordu.

Otoban adamı geriye doğru yola düştü ve kıpırdamadı. Elm onun üzerinde duruyordu, elleri acı içinde bağırıyordu. Ione'u aramak için döndü.

Ve kısa yayla yüz yüze geldi.

"Kabul et," dedi eşkıya, okunu Elm'in göğsüne doğrultarak. "Seni öldürmek istemiyorum. Sadece Tırpan'ı bana ver." Titriyordu. "Ve gitmene izin vereceğim."

Elm ellerini bir kez daha kaldırdı. Ancak bu sefer elleri kanla kaplıydı. "Keşke yapabilseydim. Ama bende yok."

Eşkıyanın sahip olduğu cesaret her neyse, pamuk ipliğine bağlıydı. Gözleri vahşiydi, nefesi kapana kısılmış bir hayvanınki kadar panikliydi. "Evet, biliyorsun. Onu vurmaya beni sen zorladın. Beni zorladın!"

Elm'in yatıştırma konusunda pek yeteneği yoktu. Yine de sesini alçalttı ve öfkesini boğazına geri bastırdı. "Yayı yere bırak," dedi. "Beni yaralarsan kaçış yok. Ailem seni avlar. Ve seni bulduklarında..." Eşkıyanın gözlerinin içine baktı. "Kaçabiliyorken kaç."

Ama haydut cevap vermedi. Yayı yere bıraktı, sadece okunu tutuyordu. Gözünü kırpmadan okun ucunu damağının altındaki yumuşak deriye bastırdı.

Gözleri o kadar boştu ki çoktan ölmüş bile olabilirdi.

Ione, Elm'in atının arkasından çıktı, çamurlu yolda ilerlerken çıplak ayakları sessizdi. Artık bir gelin gibi görünmüyordu. Beyaz elbisesi kan ve toprakla lekelenmişti. Pembe dudakları ince bir çizgi halinde kıvrılmış, Elm'in Tırpan'ı parmaklarının arasında sallanıyordu. Ela gözleri otoyol adamına dikilmişti.

"Devam et o zaman," dedi hissetmeden.

Elm'in sırtına bir ürperti yayıldı. Eşkıyaya doğru döndü. "Bekle," dedi. "Yapma-"

Eşkıya okun ucunu çenesinin altındaki ete sapladı. Korkunç bir boğulma sesi çıkardı ve yere yığıldı, siyah maskesi hayatının kanını emdi ve sonra orman yoluna bıraktı.

Sanki kan kokusunu alan Ormanın Ruhu, orman yolundaki kargaşayı izlemeye gelmiş gibi, sisin içinde güçlü bir tuz vardı. Elm at kılı tılsımının bileğinde sıkı durup durmadığını kontrol etti ve cesetleri çalılıkların arasına sürükledi. Haydutlardan ikisi ölmüştü. Çıplak yumruklarıyla dövdüğü üçüncüsü ise baygındı.

Elm ceplerini aradı, maskelerini çıkardı. Onları tanıyamadı. Ama onlardan nefret ediyordu, kibirlerinden. Providence Kartları için hayatlarını boşa harcamışlardı.

Yola geri adım attı ve Siyah At'tan kurtulup onu cebine geri koydu. "Yaralandın mı?"

Ione atının yanında durmuş, elindeki bir şeyi çevirirken başını öne eğmişti.

Tırpan Kartı.

"Hawthorn," diye seslendi Elm yağın yağmurun üzerinden. Kana basmamaya dikkat ederek yaklaştı.

"Daha önce hiç Tırpan tutmamıştım," dedi ve Kartı kıvrak parmaklarının arasında çevirdi. "Hauth onunkine dokunmama asla izin vermezdi."

"Bu oynanacak bir kart değil. Çok uzun süre kullanırsan acısı dayanılmaz olur. Canın yanmadan önce onu geri ver."

Ione bir adım geri çekildi. "Yine de beni Kral'a götürüyorsun, Elspeth'in büyüü hakkında hiçbir şey bilmediğim halde beni kesinlikle yaralı görecektir." Ağzının kenarında bir seğirme oldu. "Ya da Hauth'un *talih*siz koşullarında herhangi bir parmağı yoktu."

"Senin kaderini ben yaratmadım." Elm tıkırtılı bir nefes aldı ve kanlı parmaklarını tünigine sildi, koyu renkli kumaş lekeyi çabucak emdi. "Tırpan'ı bana ver."

Ione kırmızı kartı uzattı. Ama Elm ona uzanır uzanmaz, onu arkasına çekti. "Bunun için bana ne vereceksin?"

Elm ters ters baktı. Kızlık'ın olumsuz etkileri hakkında ilk elden hiçbir şey bilmiyordu. Bildiklerini, pembe Kartı çok uzun süre kullanan herkesin soğuk kalpli olacağını belirten *Alders'in Eski Kitabı'ndan almıştı*. Duygusuzluk, ilgisizlik, hatta küçümseme hayal ediyordu. Ama Ione Hawthorn'un yüzünü izlerken, ifadesinde bunların hiçbirini görmedi.

Hiçbir şey görmedi. Kadının yüz hatları çok iyi korunuyordu. Onu okuyamamak onu endişelendiriyordu; ikinci bir bakış atmadan bir adamın boynuna ok gönderen bir kadını.

Elm bir süpürge çalısının içine tükürdü, balgam ve kan. "Bu *benim* kartım. Sana hiçbir borcum yok."

"Hayatını kurtardım."

"Senin yardımın olmadan da halledebilirdim." Su birikintilerini işaret etti

yolda kan izleri vardı. "Tek yaptığın ortalığı dağıtmaktı."

"Seni vurmasına izin verebilirdim. Scythe ile kaçabilirdim. Ama kaçmadım."

"Kalbinin iyiliğinden." Elm bir adım daha öne çıktı. "Keşke sende de olsaydı."

"Hayatını kurtardım," dedi Ione tekrar, bu kez daha keskin bir sesle. "Her şeyin bir bedeli vardır."

Elm ona o kadar yakındı ki vücudu yağmuru bastırıyordu. Onun nefesini yüzünde hissedebiliyordu. "Tırpan'ı bana ver. Şimdi."

"Daha fazla yaklaşma. Aslında, hiç hareket etme."

Tuz kokusu Elm'in gözlerini yaktı. Elini uzatıp Ione'un kolunu bükmeden ve Kartını onun elinden çekip almadan önce kaslarının gerildiğini hissetti. Ter önce avuçlarını, sonra da ensesini ıslattı. İleri uzanmaya çalıştı ama hareket edemedi. Donmuştu, yere yapışmıştı.

"Hawthorn," diye uyardı, çenesi gerilmişti. "Dur."

"Önce ödeme."

Isı Elm'in boynundan yukarı süzüldü. Kasları -eklemleri ve kemikleri- ne kadar hararetle hareket etmelerini söylese de komutuna kulak asmadı. Scythe'ın gücü böyleydi. Ione onu bileği kırılana kadar tek ayağı üzerinde zıplatabilirdi. Tılsımını yere fırlatmasını ve sisin içinden koşmasını sağlayabilirdi. Hatta kemerindeki bıçağı çıkarıp kendi kalbine saplamasını bile sağlayabilirdi.

Elm'in içinde derinlere gömülmüş eski bir panik kıpırdandı. Biri onun üzerinde Tırpan kullanmayalı uzun zaman olmuştu. "Ne istiyorsun?"

Ione'nin gözleri onun vücudunu takip etti. "Söz veriyorum," dedi.

"Şerefınız." "Ne amaçla?"

"Kral'ı kaleyi bana bırakması için ikna etmelisin." "Bu mümkün olmayabilir."

Ione tırpanın ucunu alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Senin zeki bir Prens olduğunu söylüyorlar. Eminim bir şeyler düşünüyorsunuz."

Elm hâlâ hareket edemiyordu. Panik göğsünde yükseliyor, ciğerlerini sarıyordu. Kırmızı Kart'tan kısa sürede kurtulamazsa, boğazı yırtılana kadar çılgılık atacaktı. "Ağaçlar-iyi! Ne istersen yap. Sadece şu lanet Tırpan'ı bana ver."

Ione kartına üç kez dokunarak onu serbest bıraktı. Elini arkasından kaydırıp ve uzattı. Burun deliğinden tek bir damla kan düştü.

Elm tırpanı onun elinden çekip aldı. "Asla," diye homurdandı, yüzleri eşitlenene kadar eğildi, "bunu bir daha yapma."

Ione'nin burnunun altındaki kan inceldi, yağmur suyuyla seyreldi. "Ne siz ne de kırmızı kartınız benim için bir şey ifade etmiyor Prens. Ben sadece denge istiyorum. Hayatınızı kurtardım." Ela gözleri onunkileri yaktı. "Şimdi benimkini kurtarma sırası sizde."

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Elspeth

Bir salondaki süsenleri hatırladım. Dar, yüksek bir evin gölgesi altındaki bir avluda büyüyen kırmızı yapraklı bir ağaç. Bir orman. Vahşi sarı saçlar. Bir bahçede kahkahalar. Havan ve tokmakla çalışan krep kırıksıklı eller.

Bir kütüphane. Kadife bir dokunuş.

Beyaz cübbeler. Kaldırım taşında kan. Toprakta pençe izleri. Kafamın duvarlarında ipekten bir ses. *Kalk, Elspeth.*

Boğazımı tuttum, ses için kendi zihnimi kazdım. Orada değildi. Yokluğunu hissettim, düşüncelerimin karanlığı, içi doldurulmamış bir mezar gibi oyulmuştu. *Kabus mu?*

Taxus üstümde duruyordu. Ne kadar zamandır orada durup beni izlediğini bilmiyordum. "Hatırlıyorsun," dedi yavaşça. "Seni şimdi bırakacağım. Burada güvende olacaksın."

Bakışlarımı karanlık suya, uçsuz bucaksız, kayıtsız kıyıya diktim. "Nerede *Burada* mı?"

"Dinlenmek için bir yer. İyileşmek için."

"Dinlenmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Beni dışarı çıkarmanı istiyorum." Sarı gözleri yumuşadı. "Yakında, canım."

Ayak izi bırakmadan uzaklaştı. Zırhının altın rengi karanlığın içinde kaybolana kadar gidişini izledim, sonra titrek bacaklarımın üzerinde durdum ve onu takip etmeye çalıştım. "Taxus-bekle."

Ama o gitmişti.

Onun yokluğunda, anılarımın parçalanmış aynasını tekrar birleştirmeye çalıştım.

birlikte. İzlenimleri hatırladım -renkleri, kokuları ve sesleri. İsimleri saymak, körelmiş bir kası çalıştırmak gibi daha zordu.

Gergin bir şekilde geldiler. Opal. Nya. Dimia.

Erik. Tyrn. Teyze. Üvey kız kardeşler. Baba.

Amca.

Sonra, işaretin olmadığı bir gün ya da gecede, ormanda yaptığım bir yürüyüşü hatırladım. Bir isim günü. Eski bir tekerleme. *Sarı kız, yumuşak ve temiz. Sarı kız, sade-görünmeyen. Sarı kız, gözden kaçan. Sarı kız, Kraliçe olmayacak.*

Ione. Kuzenim Ione'a kasabada katılmışım. Onu babamın evine kadar takip ettim. Erken ayrıldım.

Ve orman yolunda iki haydutla karşılaştım.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Elm

Stone fırtınaya karşı dimdik duruyordu. Sis in içinden çıkıntı yapan kuleleri meşale ışııyla turunculaşmıştı. Asma köprüye ulaştıklarında, Elm sırlıklam olmuştu.

Gök gürültüsü kömür bulutlarının üzerinde gümbürdüyordu, akşam karanlığı hemen arkalarındaydı. Nöbetçi kapıları kaldırdığında, Elm atını bailey'in batı tarafına doğru sürdü.

İki seyis aceleyle ilerledi, Ione'u gördüklerinde bakışları genişledi.

Elm atından indi ve bailey'e döndü. On adım yürüdükten sonra Ione'nin hâlâ eyerde olduğunu fark etti. Sarı saçları sudan kararmış, uzun, ağır kordonlar halinde ona yapışmıştı. Titreme bacaklarından omurgasına doğru ilerliyor ve tüm vücudunu sarıyordu. Dudakları morarmış, kan ve toprakla lekelenmiş elbisesi tenine yapışmıştı. Fırtınadan sonra kıyıya vuran bir masal kitabındaki denizkızına benziyordu.

"Ağaçlar," diye mırıldandı Elm. Ione'un attan inmesine yardım etmek için elini uzattı ama vücudu kaskatı kesilmişti ve bir kolunu beline dolayarak onu hayvandan kaldırmak zorunda kaldı.

Omzuna yaslandığında, nefesi boynunda kış rüzgârı gibi esiyordu.

"Bir dahaki sefere ata bindiğimizde," diye homurdandı, onu çıplak ayaklarının üzerine yatırırken, "lanet olası bir pelerin giy."

Islak kirpiklerinin arasından ona baktı. "Bir dahaki sefere olacağından şüpheliyim, Prens."

Stone'un müstahkem kapılarına vardıklarında muhafızlar kapıları açtı.

sorgusuz sualsiz. Elm, yün halılara ve taş zeminlere yağmur suyu damlatarak şatoya girdi. Arkasında, Ione'un dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordu, son ham sinirini de rahatsız ediyordu.

Başını büyük merdiven boşluğuna doğru salladı. "Seni ısıtmak için beş dakika Hawthorn." Kızın çıplak ayaklarına baktı. "Tabii zindanda ayak parmaklarını kaybetmek istemiyorsan."

Merdivenleri ancak on adım çıkabilmişlerdi ki yukarıdaki sahanlıktan bir ses seslendi. "Renelm."

Elm nefesinin altında küfretti ve başını kaldırıp baktı. Destrier'e gülümsemeye çalıştı. "Linden. Her geçen gün daha iyiye gidiyorsun, değil mi?"

Eğer Hauth gerçek bir bağ kurabiliyorsa, Royce Linden bir arkadaşına en yakın olanıydı. Kendilerini aynı tehditkâr gusto ile taşıyorlardı, hücumun eşiğindeki iki boğa gibi. Kahverengi gözleri kaba bir kaşın altında gölgelenen Linden, Destrier pelerinini bir tehdit gibi taşıyordu.

Ancak pelerin, zorlukla iyileşen yaralarını gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Elspeth Spindle'ın haftalar önce Pazar Günü farkında olmadan ona kazıdığı yara izleri.

Elm'in gözleri Linden'in kulağının arkasından boğazının çukuruna kadar uzanan sivri lezyonları izledi. "Hiçbir zaman yakışıklı olamayacaksın," dedi. "Ama bu tam olarak Kartlar'da yoktu, değil mi?"

Linden'in ağzı sıkı bir çizgi halinde kaldı. Elm'in hemen üstündeki merdivende durdu ve yüksekliklerini eşitledi. "Kardeşini görmeye gelmedin."

Elm gülümsemesini bıraktı. İyi davranmak çok yorucuydu. "Meşguldüm."

Linden omzunun üzerinden Ione'a baktı. "Sonunda kaltağın akrabalarından birini yakaladık." Gözleri kısıldı. "Zindana doğru yola çıkması gerekmiyor muydu?"

Elm yer değiştirerek Ione'u ve kanlı elbisesini Linden'in görüş alanından çıkardı. Geri uzandı ve onun kolunu yakaladı. "Çok yakında." Merdivenleri ikiye ikiye çıktı ve Ione'u arkasına çekti. "Hauth'a elimizden geleni yapalım, eğer kıpırdanırsa."

Linden'in bakışlarının acısı onları merdiven boşluğuna kadar takip etti. "Bu çok aptalcaydı," dedi Ione. "Beni sadece zindana götürmeliydiniz. O düşünecek-"

"Royce Linden endişelerinizin en küçüğü."

Beşinci katta Elm onları galeriden geçirerek kraliyet ailesinin yaşadığı kadife örtülü kanada götürdü. Birkaç dakikada bir durup dinliyor, Ravyn'in

sesinin derin tınısını duymak için bekliyordu.

Zihin.

Ancak Elm'e ulaşan tek ses, kendi düşüncelerinin keskin telaşı ve Ione'nin takırdayan dişlerinin gürültüsüydü. Eğer Ravyn şatodaysa -eğer Kâbus Kartını kullanıyorsa- Elm bu konuşmanın dışında kalmıştı.

"Çabuk ol," dedi ve kendini maun çerçevesine tilki oyulmuş kapıya attı. Şişmiş parmakları mandalda beceriksizdi. Kapı açıldığında, Ione'u iterek içeri soktu.

"Ne-"

"Sessiz olun." Kapıyı aniden kapattı. "Bu salon hekimlerle kaynıyor."

Ione ocağa koştu, ateş iyice harlanmıştı. Alevlerin yanında eğilirken boğazından küçük bir inilti kaçtı, ateşin ışığı teninin üzerinde dans ediyordu. Ellerini cesaret edebildiği kadar ateşe yaklaştırdı. "Yaşayacak mı?" dedi. "Kardeşin mi?"

Elm kapıyı kilitleyemedi. Ravyn kalenin anahtarlarını kemerinde taşıyordu ve Elm kişisel anahtarını yıllar önce kaybetmişti. Çocukluğundan beri odasında duran ceviz sandalyeyi çekip kapıya yasladı, bacakları cılız bir şikâyetle gıcırdıyordu. "Bu konuda bir kahine danışmadım," dedi giysilerini karıştırırken.

Kemeri bir çınlamayla düştü. Sırada sıırıslıklam olmuş pelerini vardı. Ceketini ve tuniğini çıkarmak daha zordu ama atletini kadar zor değildi, ıslak ipek karnının ve sırtının zayıf hatlarına yapıştıyordu. Serbest kaldığında sadece yün pantolonunu giymişti.

Islak giysilerini bir yığın halinde yere bıraktı ve botlarını tekmeleyerek masadan bir sürahi şarap aldı.

"İşte," dedi Ione'un yanına, ateşin başına çömelirken. "Soğuğa iyi gelir. İç."

Ione'un bakışları Elm'in teninde, omuzlarında ve göğsünde gezindi ve sonunda sürahiye indi. Mavi dudakları bir çizgiye dönüştü.

"Kolumda zehir görüyor musun?" Elm çıplaklığını işaret ederek sordu. "Sadece şarap."

Ione hâlâ içmeyince Elm sürahiyi dudaklarına götürdü ve derin derin yutkundu.

Şarap boğazından aşağı kayarak midesine doğru giderken küçük yangınlar çıkardı. "Gördün mü? Hâlâ nefes alıyorum." Sürahiyi bir kez daha uzattı. "Şimdi

iç."

Ione kadehi aldı ve dudaklarına götürdü. Elm boynunun eğimini, alt dudağının sürahinin ağzını nasıl sardığını fark etti.

Arkasını döndü ve ateşe bir kütük daha attı.

Ayak parmaklarını elbisesinin altından alevlere doğru uzatan Ione, "İçimden bir ses, eğer istersen beni zehirlemenin çok da zor olmayacağını söylüyor. Zehirlere başvuracak bir tipe benziyorsun."

Elm sürahiye geri kaptı ve bir yudum daha aldı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun Hawthorn."

Ione kendini açtı ve ayağa kalktı. Bakışları bir zamanlar bembeyaz olan kumaşı kararmış ve lekelenmiş elbisesine kaydı. Elini arkasına götürdü ve bağcıklarla oynamaya başladı. "Yardımaınıza ihtiyacım var Prens. Dügümler yağmur suyuyla sıkılaştı."

"Ve sen beni hizmetçin mi sandın?"

"Sakın bana bir kadını soyarken rahatsız olduğunu söyleme."

Elm'in içi çekildi. Kıpırdamadı, Ione Hawthorn'un okunamayan gözlerine baktı, yardım etse mi yoksa reddetse mi onu daha çok kızdıracağından emin değildi. Onu kızdırmayı çok istiyordu. Bakire'nin ona ne hissettireceğini görmek istiyordu.

Tam boyuna ulaştığında, onu gölgeye gömdü.

Ione'nin gözleri adamın çıplak göğsünde gezindi. Dönerek elbisenin arkasını gösterdi, beklerken omuzları bir yükselip bir alçalıyordu.

Bağcıklar karmaşıktı. Elm'in parmakları şişmiş ve morarmıştı. Bir bıçak iş görürdü. Yerdeki yığından törensel bıçaklarından birini aldı, sonra Ione'un arkasına geldi. Sol elini ıslak saçlarının altından geçirdiğinde, parmak eklemleri ensesinde gezindi.

Saçları şaşırtıcı derecede ağırdı. Yoğun. Yumruğuna dolanıp çekiştirebileceği kadar uzundu.

Elm bu düşüncüyü bir kenara iterek sarı-altın saçlarını Ione'un omzunun üzerinden geçirdi. Sağ eliyle bıçağı kavradı. "Kımıldama."

Bıçağın ucuyla elbisenin bağcıklarını yırttı. Elbisenin önce eteği, sonra da bedeni yere düştüğünde Elm yanağının içini ısırdı. "Umarım favorim değildir."

Ione geri çekildi. "Baban bunu bana Ekinoks'ta, Hauth'la nişanım ilan edildikten sonra verdi." Elbiseye belirgin bir ilgisizlikle baktı. "Şimdi ateş için."

Odadaki tek ışık ocaktan geliyordu. Yine de nemli ipek iç çamaşırının altından Ione'un vücudunun hatlarını, tüm kıvrımlarını, durup kalkmalarını ayırt etmek zor değildi.

Elm gözlerini tekrar ateşe çevirmeye zorladı. "Peki ya babamın sana verdiği Kızlık Kartı? *Onun* içinde sakladığını sanıyordum," dedi burnunu harap olmuş kumaş yığınının çevirerek.

Ione saçlarını karıştırarak son yağmur suyunu da akıttı. "Bunun için beni aramış olabilirsin. Hauth yapardı."

Elm'in ağzı kardeşinin adını duyunca sert bir çizgiye dönüştü. "Onun ve benim metodolojilerimiz birbirine *benzemiyor*." Ione'a bir bakış fırlattı ama sonra gözlerini tekrar ocağa çevirdi. "Yatağımın ayak ucunda bir sandık var. İstedğin her şeyi alabilirsin."

Demir menteşeler gıcırdadı. Ione onun giysilerini karıştırdı, arada bir durup ellerini kumaşların üzerinde gezdirdi. "Çok fazla siyah giyiyorsun," diye mırıldandı. "Bir Prens için."

Elm hiçbir şey söylemedi. Döndüğünde Ione koyu renk yün bir tuniği başına geçirmişti. Dizlerine kadar iniyor, vücudu fazla kumaşın altında kayboluyordu.

Bir haydut olarak ay ışığında gezerken giydiği giysilerden biriydi. "İşte," dedi Ione, Elm'e yeni bir gömlek ve aynı dipsiz siyah renkte kadife bir ceket fırlatarak. "Sana çok yakışmış."

Saçlarını savuran Elm gömleği başından geçirdi ve Tırpan'ı yan cebine attı. Doubleti omuz silkerek giydi. Ama bağcığı sıkmaya çalıştığında, ipli ipek şişmiş parmaklarının arasından kaydı.

Nefesinin altında küfretti.

"Benim sıram." Ione bir adım öne çıktı, bağcıklara uzandı, sonra ellerini geri çekti. "Tabii eğer yardımımı istersen."

Elm burnundan aşağı baktı. "Düşünsene, bana bir iyilik borçlu olman için birini öldürmem bile gerekmedi."

Ione'nin dudaklarının kenarları seğirdi. Parmaklarını bağcıkların arasından geçirdi ve dublörü hassas bir şekilde bağladı. Yerine oturduktan sonra, iplerin kuyruklarından tutup çekti ve Elm'i öne doğru sarsarak dublörün dikişini kapattı.

"Nazıkçe yapıyor," diye homurdandı. "Ben hassasım."

Ione gözlerini indirip kalan ipi Elm'in göbeğinin hemen üzerinde sıkı bir düğüm haline getirirken kirpikleri yanaklarını sıyırdı. Dışarısı, yağmur ve tarla kokuyordu. Baş döndürücü, hüzünlü bir koku. Elm'i puslu hissettiriyordu.

Geri çekildi. Bunu yaparken, sanki biri yüzüne buzlu deniz suyu sıçratmış gibi tuz burnunu ısırdı. Kulaklarını, gözlerini ve burun deliklerini doldurdu. Öksürdü, kuzeninin sesi zihninin karanlık köşelerini dolduruyordu.

Elm, Ravyn aradı. Neredesin?

Titrek bir nefes aldı ve Ione'a sırtını döndü. *BEN MI? Peki ya sen? Uzun zamandır yoktun. Sensiz lanet Destrier görevim vardı.*

Her şeyi açıklayacağım. Odanda mısın? Evet, ama-bekle, Ravyn, ben-

O çoktan gitmişti. Tuz, Elm'in duyularından çekilen bir dalga gibi geri çekildi. Tekrar Ione'a döndüğünde, Ione onu izliyordu.

Giysi sandığına doğru hamle yaptı ve karıştırmaya başladı. "Al bunları," dedi ve bir çift yün çorabı kızın başına doğru fırlattı. "Gittiğin yer soğuk."

Ione onları yüzüne çarpmadan hemen önce yakaladı. Kaşlarını çatarak onları ışığa tuttu. "Bunlar bir erkek için boyutlandırılmış."

"Ki ben de öyleyim." Elm yatağının altında bir çift kuru çizme buldu ve kullanılmadığı için derisi sertleşmiş olan birine ayağını soktu. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini söylediğimde, Hawthorn, belli bir anlama düzeyi olduğunu varsaymıştım-"

"Şaşırdım, hepsi bu. Odanızda kadınlar için giysi yok." "Neden olsun ki?"

"Hauth'un odasını ziyaret ettiğimde etrafa savrulmuş birkaç çift çorap gördüm." Ione sandığın kapağını kapatıp üzerine tünedi ve çorapları teker teker giyerken ayak parmaklarını gösterdi. "Bütün prenslerin kadın beslediğini sanırdım."

Elm botlarına baktı, şişmiş parmakları onları bağlayamayacak kadar beceriksizdi. "Keşke zamanım olsaydı." Ayağa kalktı, dağınık zemini gözden geçirdi. "Bir pelerine ihtiyacın olacak."

"Ben böyle iyiyim."

"Ayak parmaklarını kaybedeceksin, sonra parmaklarını. Belki burnunun ucunu. Ya da o kötü ağzını."

"Ağzımdan sana ne?"

"Hiçbir şey." Elm'in nefesi alnının üstündeki tüyleri rahatsız ederek dışarı fırladı. "Ama sen paramparça olursan anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirmek zor olabilir."

Ione onu duymuyor gibiydi. Başını çevirdi, sırtı dikleşti, gözleri kapıdaydı. Elm de duydu, ağır ayak seslerini. Ama o konuşamadan, kıpırdayamadan, mandal kalktı.

Ceviz sandalye büyük bir gürültüyle düştü ve Elm'in oda kapısı açıldı.

Ravyn omuzları gergin bir şekilde odaya adım attığında bakışları Ione'da dondu kaldı. Onu keskin gözlerle süzdü, ıslak saçlarından giydiği siyah tuniğe, oradan da kanlı elbisesinin yığınınına

Zemin.

"Ione Hawthorn," dedi, bakışları sonunda Elm'e kaydı. "Seni burada bulduğuma şaşırdım."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Ravyn

Ravyn'in sözlerinin tadı ağızında kül gibi kaldı. Ione Hawthorn'a baktı ve o da ona baktı, ela gözleri kayıtsızlıkla maskelenmişti. Ravyn'in göğsündeki düğüm sıkılaştı. Elspeth'in kuzeni. *En sevdiği* kuzeni. Ione'un Stone'dan uzakta olması gerekiyordu. Ve şimdi buradaydı-

Kesinlikle ölecekti.

Nereye bakacağını bilmiyordu. Ione Hawthorn -saçları sıırılsıklam, gözleri soğuk, Elm'in tuniklerinden birini giyyordu. Ya da yarı boğulmuş görünen kuzenine.

"Hawthorn House'daydı," dedi Elm, çoktan savunmaya geçmişti. "Gorse ve Wicker onu görmüş. Yakında burada olurlar. Onu getirmekten başka çarem yoktu."

Ravyn'in dikkati yerdeki elbiseye döndü. Loş ışıklı odada bile kan lekeleri açıkça görülüyordu. Gözleri önce Elm'e, sonra da parmak eklemleri şişmiş ve morluklarla kaplanmış sağ eline kaydı. "Ne oldu?"

"Eşkyyalar orman yolunda bize saldırdı. Üç kişi."

Ione konuştuğunda sesi sıkıntıyla karışık, boş bir tondaydı. "Rahat olun Kaptan. Kan lekeleri bize ait değil."

Ravyn bakışlarını Elm'in üzerinde tuttu. "İyisin o zaman?"

Kuzeninin yüzü asılmıştı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Hangi cehennemdeydin sen?"

"Yew

Kalesi'nde."

"Neden?"

"Belirli bir taşın altını kazmak." Elm sertleşti. "Ve?"

"Hepsi doğru. Hepsi doğru."

Ione kıpırdamadan dinliyordu. Ravyn tam olarak anlamadığı bir nedenden ötürü ona bağırarak istedi. "Kral soruşturmaya başladı. Az önce gördü-" İsmi duyunca boğazı düğümlendi. "Mahkûm. Şimdi diğerlerini de alacak."

Elm'in yanakları kansızlaştı.

"Kaptan," diye seslendi bir ses açık kapı aralığından.

Royce Linden salonda bir gölgeydi, Elm'in ocağından gelen ışık sadece kaş kemiğinin ve burnunun kenarına ulaşıyordu. "Kral, sorgusunda Kadehi benim kullanmamı istedi."

Elm kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu Jespyr'ın işi."

"O sürtüğü hücrelerine geri koymak için zindana gitti." Ravyn ısırdı. Sertçe.

Linden onun bakışları altında kıpırdandı, gözleri botlarına kaydı. "Prens ve Bayan Hawthorn'un birkaç dakika önce geldiğini gördüm ve onları çağırmak için gönüllü oldum. Sizin bunu yapmaya geldiğinizi bilmiyordum Kaptan."

Elm'in sesi alçaldı. "Kral Bayan Hawthorn'u özellikle mi çağırdı? Yoksa kendini çok mu istekli hissediyordun?"

Linden ağzını açtı ama Ravyn onun sözünü kesti. "O bir enfekte kişinin akrabası." Sesine buz kattı. "Bayan Hawthorn da tıpkı babası ve amcası gibi Kadeh'e boyun eğecek."

Elm'in bakışlarının sırtını yaktığını hissedebiliyordu. Ravyn bunu görmezden geldi. Öfkelenmesi gereken tek kişi Elm değildi. Ione Hawthorn'un gitmiş olması gerekiyordu - annesi, kardeşleri ve kuzenleriyle birlikte gecenin karanlığında kaybolmuştu.

Ama Ravyn'in seçenekleri tükenmişti. Elspeth Spindle'a olan aleni bağlılığına rağmen Kral'ı kendisine güvenmeye devam etmesi için ikna edecekse, suçlanamaz olması gerekiyordu. Yıkıcıların Yüzbaşısı - Blunder'ın acımasız askerlerinin soğuk, duygusuz lideri - maskesini bir süre daha takmak zorunda kalacaktı.

"Yolu göster," dedi Ravyn Linden'e.

Kimse konuşmadı, Stone'un uzun, gölgeli koridorları onların ayak sesleriyle yankılandı.

Meşaleler yanıyor, kale duvarlarını kaplayan eski duvar halılarını aydınlatıyordu.

Linden önden gitti. Ione onun arkasından geldi, adımları yün çoraplarının altında sessizdi. Ravyn ayakkabılarının nereye gittiğini merak etti.

Elm onun yanında yürüdü. Ravyn Kâbus Kartına bir kez daha dokunup kuzeninin adını söylediğinde Elm sıçradı.

Ne? Tersledi.

Ione Hawthorn neden diğerleriyle birlikte kaybolmadı?

Bilmiyorum. Elm bakışlarını ileriye doğru çevirdi. *Diğerlerini kaçmaya zorladığımda Spindle House'da olmamalıydı.*

O zaman neden bugün Tırpanını onun üzerinde kullanmıyorsun?

Gorse ve Wicker oradayken yapamazdım, değil mi?

Merdiven boşluğuna girdiklerinde Ravyn'in sol dizi patladı. *Yolda ne oldu?*

Sana söylemiştim. Eşktya.

Ravyn kuzeninden dört yaş büyüktü ama aradaki fark her zaman çok az gibi gelmişti. Çünkü Elm on yedi yaşından beri Ravyn'den daha uzun boyluydu. Oda kapısının üzerine oyulmuş tilki gibi, Elm de kurnazdı ve güvenmekte yavaştı. Sadece birkaç bakışla vücut dilinin haritasını çıkarabilir -bir yalandan hemen önceki nefes değişimini duyabilir- bir insanın enerjisini onunla konuşmak zorunda kalmadan hissedebilirdi.

Ama Ravyn kuzeninin yeteneklerini, uyarılarını görmezden gelmişti. Elm, Elspeth Spindle'a karşı gardını alması için ona neredeyse yalvarmıştı. Ravyn dinlememişti. Eğer dinleseydi, Elm'in başından beri sahip olduğu, sarı renkte parlayan iki kömür gözün ardında saklı olan şeyi hissedebilirdi.

Tehlike.

Belki de Ravyn, Elm'in uyarılarına kulak vermiş olsaydı, şu anda soruşturmaya gidiyor olmayabilirlerdi. Hauth'un Elspeth'i yalnız yakalamak için hiç şansı olmayabilirdi.

Ve Çoban Kral uzakta tutulabilirdi.

Ione geriye doğru bir bakış attı. Elm kıpırdandı, omuzları gerildi, aralarında gergin ve konuşulmayan bir şey geçti.

İkinci sahanlığa ulaştılar. Ancak taht odasına inmeden önce Ravyn kuzeninin kolunu tutarak onu geri çekti.

Neler oluyor, Elm?

O benim hayatımı kurtardı, tamam mı? Elm, Ravyn'in kolunu kopardı.

kavradım. *Tırpanıma uzanacak vaktim olmadı. Cebimden aldı. Merdivenlerden aşağı baktı ve bir elini karışık kumral saçlarında gezdirdi. Gerisi hızlıca geldi.*

Ravyn kuzenine baktı. *Onları o mu öldürdü?*

"Kral bizi bekliyor Kaptan," diye seslendi Linden aşağıdan, parmakları şimdi Ione'un koluna dolanmıştı.

Ravyn tehditkâr bir parmağını Linden'e doğru kaldırdı ve bakışlarını Elm'in üzerinde tuttu. "Artık onun için yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi nefesinin altından. "Hauth'a evet dediğinde yatağını yaptı."

Elm'in ifadesi soğuklaştı. "Sence gerçekten neye evet dediğini biliyor muydu?"

"Elsbeth'in enfekte olduğunu biliyordu. Ve ben-" Ravyn bir elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Eğer İkiz Alders Kartı için ayrılacaksam, babanın güvensizliğini daha fazla kaldıramam. Ione Hawthorn için yalan söyleyemem."

O parlak yeşil gözlerde bir şey parladı. "O zaman yapacağım."

Ravyn başını salladı. "Hayır, Elm."

"Ona borçluyum."

"Senin iyiliğini hak etmedi."

"Bu nezaket değil," diye karşılık verdi. "Bu denge."

Ravyn derin, sakın bir nefes aldı. *Buradan asla ayrılamayacak Elm. Ya zindanın ayazıyla ya da Kral'ın emriyle ölecek.* Kuzeninin omzuna bir el koydu. *Güzelliğine aldanma. Zaten yeterince işimiz var.*

Elm'in gülümsemesi gözlerine değmedi. Omzunu döndürdü ve Ravyn'in eli düştü. *Çünkü sen hiç güzel bir kadın tarafından dönüştürülmedin, değil mi Kaptan?*

Dokuzuncu Bölüm

Elm

Büyük salon ışıkla doluydu, otların, tereyağlı yiyeceklerin, dumanların ve şarabın aromasıyla sıırıslılandı. Kahkahalar antik duvarlara çarpıyor, müzik duvar halılarına dolanıyor, sütunların etrafında dönüyor ve eteklerde düğümleniyordu. Ama sadece bir duvar ötede, büyük demir kapıların ardında başka bir salon bekliyordu. Renkten, kokudan ve sestten yoksun olan bu salonun tek süsü üvez ağacının dayanıklı ağacından yapılmış bir sandalyeydi. Zindanın yanı sıra, Elm'in kalenin en az sevdiği bölümüydü.

Taht odası.

Ravyn kapıyı koruyan nöbetçilere "Açın şunu," dedi.

Menteşeler uyanan canavarlar gibi inledi. Elm dişlerini sıkarak gözlerini ileri dikti, adımları mağara gibi odada yankılanıyordu.

Taht odasının her iki yanında birer tane olmak üzere ikiz ocaklar vardı. Her ikisi de yanıyor, için için yanan odunlarla kükrüyor, alevleri taş zemin üzerinde uzun, zıplayan gölgeler oluşturuyordu. Ocakların arasında bir kürsü vardı. Kral Rowan tahtında oturuyordu, yüzü ağır kaşlarıyla gölgelenmişti. Başında altın rengi, kıvrık üvez dallarına benzeyen bir taç ve yakasında tilki kürkü olan altın rengi bir pelerin vardı. Kürsüdeki tahtın yanında hiç koltuk yoktu, Kral'a denk kimse yoktu. Kral Rowan'ın tek yoldaşı, karanlık, gözlerini kırpmadan odayı izleyen üç devasa tazı idi.

Kral onların yaklaşmasını izledi. Sağ elinde gümüş bir kadeh vardı. Sol elinde bir Tırpan.

Duvarlara dizilmiş destancılar gölgede kaybolmuşlardı. Wicker ve Gorse

Onlar.

Kürsüye on adım kala Linden, Ione'un kolunu bıraktı. Taht odasının tam ortasında duruyordu, omuzları eşitti, saçları ateş ışığının parmaklarını yakalıyordu.

Ravyn ve Elm onun arkasında durdular.

Kral tahtına doğru eğildi. "Gel," diye homurdandı ve Ravyn'i tahtın sol tarafındaki her zamanki yerine doğru ilerletti. Ravyn kürsüye çıktı, kollarını arkasında sıkıca kavuşturmuştu. Kral dar gözlerle onu izledi, sonra bakışlarını Elm'e çevirdi. "Ve sen."

Elm gözlerini kırıştırdı ve hareket etmedi. O Yüce Prens değildi. Onun yeri her zaman çeperdeydi; diğer Destiyerlerle birlikte ocağın gölgesinde kaybolmuştu. "Ne?"

"Yanımda bir boşluk var," dedi Kral. "Doldurun. Tabii siz de Kadeh'e boyun eğmek istemiyorsanız."

Elm tökezleyerek ilerledi. Kendini tahtın sağ tarafına yerleştirdi ve Hauth'un çizmelerinin ayaklarının altındaki taşları yüzlerce kez çizdiğini düşünmemeye çalıştı. Babasının başının üzerinden tamamen hareketsiz duran Ravyn'e baktı.

Elm omuzlarını dikleştirdi ve dudaklarını sert bir çizgi halinde birbirine bastırdı. Ama onun hareketsizliğe tahammülü Ravyn'inkinden daha az gelişmişti. Kendini tamamen hareketsiz hayal ettiğinde bile botu tıkdırdıyordu. Durmasını istediğinde, parmakları kolunun içinde büküldü. Onları yumruk haline getirdiğinde, kafası azı dişlerinin birbirine sürtünmesinin kemirici sesiyle doldu.

Kral gözlerini Ione'ye dikti. "Renelm'in seni zincire vurmadığını görüyorum."

Ione'nin gözleri Elm'e kaydı. "Metodolojisi diğer oğlunuzunkine benzemiyor Majesteleri."

"Gerçekten de öyle." Kral Destrier'lara baktı. "Zincirleyin onu."

Gorse'un yanındaki bir Destrier öne çıktı, elinde bir zincir şıngırdıyordu. Ione'un bileklerini tuttu, önce birini, sonra diğerini, kelepçeleri kabaca yerine kilitledi. Bıraktığında, demir kelepçelerin ağırlığı Ione'un omuzlarını sarmıştı.

Elm'in midesi daraldı.

Bir muhafız, üzerinde şarap dolu kristal bir kadeh bulunan bir tepsi getirdi.

Linden kadehi bir eline aldı. Diğer eliyle cebine uzandı ve bir Kadeh Kartı çıkardı.

"Onları içeri getirin," diye bağırdı Kral ve Elm'in sıçramasına neden oldu.

Taht odasının kapısı bir kez daha açıldı, zincir şakırtılarının yankıları yükseliyordu. Jespyr ve diğer üç Yok Edici öne çıktı ve yanlarında iki adam getirdiler. Biri uzun boyluydu, siyah, kırışmış saçları ve indirmeyi reddettiği delici mavi gözleri vardı. Yorulmak bilmeyen Erik Spindle.

Diğer mahkûm daha kısaydı. Saçları seyreلميşti ve giysileri yırtık pırtıktı. Yüzünde çürükler vardı ve topallayarak yürüyordu. Tyrn Hawthorn ne kızına ne de Kral'a baktı. Bakışları alçakta kaldı. Elm onu görünce irkildi, Tyrn'ın yenilgisi, üzüntüsü ve utancı

-Taht odasından kokular yayılıyor.

Destrier'lar Erik ve Tyrn'ı Ione'un iki yanına yerleştirip arkalarında bir sıra halinde durdular. Jespyr, Erik'in arkasından Elm'e baktı. Yüzü asılmış, çenesi gerilmişti. Yine de ona göz kırptı -kısa bir güvence.

Kral Rowan'ın sesi odayı böldü. "Elsbeth Spindle enfeksiyonu taşıdığı için vatana ihanetle suçlanıyor." Taht inledi, Kral'ın kolçaklara yapışan parmakları bembeyaz kesildi. "Ayrıca, Hekim Orithe Willow'u öldürmek ve oğlum Yüce Prens Hawth Rowan'ı öldürmeye teşebbüs etmekle suçlanıyor. Bu suçlardan dolayı onu geri dönülmez bir şekilde suçlu buldum ve ölüme mahkûm ettim." Yavaş ve zehirli bir nefes verdi. "Niyetim, bu soruşturma aracılığıyla, bu suçları onun akrabası olan sizlere ne kadar yüklemem gerektiğini öğrenmek."

Tyrn kısık bir inilti çıkardı ve duvar boyunca uzanan Destrier'lardan tiksinti dolu bakışlar aldı.

Kral kötü niyetini belli etmeden devam etti. "Tyrn Hawthorn, Erik Spindle, Ione Hawthorn. Elsbeth Spindle'a yardım ettiğiniz için ihanetle suçlanarak Stone'a çağrıldınız. Bu ihaneti bilerek ve krallığımızın güvenliği için tüm enfekte çocukların Hekimlerime rapor edilmesini öngören yasayı tam olarak anlayarak işlediniz." Kral tahtında kaykıldı, sesi alçaldı. "Bir soruşturmaya tabi tutulacaksınız ve suçlarınızın derinliği ben, Yüzbaşım, Prensiniz ve Destancılar tarafından ölçülecek. Karılarınız ve çocuklarınız ortaya çıktığında, onlar da aynısını yapacaklar." Tırpan'ına üç kez vurdu. "İç."

Linden kristal kadehi öne doğru uzattı. Tyrn Hawthorn Scythe'ın büyüüne direndi, kadehe uzanmamaya çalışırken elleri titriyordu. Sonunda dayanamayıp içtiğinde, iki Destiyer şarabın dökülmesini engellemek için ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Linden deniz mavisi Kadeh Kartını parmaklarının arasında çevirerek üç kez vurdu.

Kadeh, sapını iki eliyle tutan Ione'a geçti. Gözlerini kapadı ve kadehi dudaklarına götürdü, sarı saç telleri kulaklarının arkasından düşerek yüzünü bir peçe gibi örttü. Kadehi indirdi, bir damla şarap alt dudağında kaldı. Gözlerini açtığı anda ela bakışları keskin bir şekilde odaklanmıştı.

Ve doğrudan Elm'i hedef aldı.

Kabus Kartına gerek yoktu-Elm onun ne düşündüğünü biliyordu. *Ben senin hayatını kurtardım. Şimdi benimkini kurtarma sırası sende.*

Erik dümdüz önüne baktı ve kadehten içti, yüz hatları taş gibiydi.

Kral Tırpan'ına üç kez daha vurdu ve onu cebine yerleştirdi. "Başlayalım." Yeşil gözleri Tyrn'e kaydı. "Yeğeninizin hastalığından her zaman haberdar mıydınız?"

Tyrn'in dudaklarından alçak, çirkin bir hıçkırık kaçtı. "N-n-n..." Kelimede boğuldu, dili yalana karıştı. "N-n-n-n-n-n..."

Kral, öne çıkıp Tyrn'in suratına ters bir yumruk atan bir Destrier'e başıyla işaret etti.

Tyrn inledi, ağzının kenarlarından kan akıyordu. Yine de Kadeh'e karşı en iyisini yapmaya ve yalan söylemeye çalıştı. "N-n-n-n-n..."

Destrier onu tekrar tokatladı. Gerçek onu tamamen boğacakmış gibi görüldüğünde, Tyrn yenilmiş bir halde derin bir nefes aldı. "Evet, Majesteleri."

Kral'ın bakışları Erik'in üzerine indiğinde nefret dolu bir hal aldı.

Şimdiye kadar maruz kaldığı tüm ihanetler arasında en çok bunu hissettiği açıktı. Yıkıcıların eski Yüzbaşısı, hastalıklı bir kızı saklıyordu. "Onun

büyüsünden haberin var mıydı Erik? Providence Kartları ile ilgili bu yeteneğini?"

Erik bir asker gibi duruyordu, omuzları dik, bacakları sağlamdı. Yalan söylemeye çalışmadı. "Hayır, efendim."

Kral'ın gözleri sıraya dikildi. "Ya siz, Bayan Hawthorn? Onun büyüünden haberiniz var mıydı?"

Ione gözlerini tahta dikti. "Hayır."

"Hayır, *Majesteleri*," diye yineledi Linden, sesi Hauth'a çok benziyordu.

"Pislik," diye mırıldandı Elm, Ravyn'den sert bir bakış ve babasından tanıdık bir ölümcül bakış kazanmasına yetecek kadar yüksek sesle.

Kral dikkatini Erik Spindle'a geri verdi. "Hauth neredeyse gittiği her yere bir Tırpan ve bir Siyah At taşırdı. Ve Orithe Willow

zayıf vücutlu aptal. Kızınızı dövüş konusunda eğittiniz mi?"

"Hayır, efendim."

"O zaman nasıl-" Kral'ın alt dudağında beyaz bir tükürük çizgisi oluştu. "Onun boyundaki bir kız onları nasıl alt edebildi?"

"Elspeth'in sahip olduğu yetenekler her neyse," dedi Erik, "onlara hiç tanık olmadım. Onu çok az gördüm." Yan tarafa döndü, mavi gözleri Tyrn'e dikilmişti. "Amcasıyla birlikte yaşıyordu."

Kral'ın öfkesi Tyrn'e geri döndü. "Destiyanlarım onları almaya geldiğinde karınız ve oğullarınızın hem Spindle hem de Hawthorn Evi'nde uygun bir şekilde bulunmadıklarını anlıyorum. Neredeler?"

Tyrn'in omuzları titremeye başladı. "Bilmiyorum, Majesteleri."

Kral tahtında arkasına yaslandı. "Bilmiyorsunuz," diye tekrarladı. "Belki de onlara ihtiyacım yoktur. Ne de olsa kızınız burada, pençelerimin arasında." Gözlerini Ione'a dikti. "Size hediye ettiğim Bakire Kartı'nı kullanmaya devam etmekle çok yüzsüzsünüz Bayan Hawthorn."

Ione hiçbir şey söylemedi.

Kral ellerini kucağının üzerinde kavuşturdu. "Annen ve kardeşlerin, teyzen ve kuzenlerin nerede?"

Ione gözlerini kırpmadan ileriye dikti. "Bilmiyorum, efendim."

"Ama Elspeth Spindle'ın hummaya yakalandığını biliyordun. Oğlum seninle evlenmeye söz verdiğinde bunu biliyordun."

"Evet." Linden ağzını açtı ama Ione onun sözünü kesti. "Evet, *Majesteleri*."

Kral'ın gözleri parladı. "Hauth'la evlenmeyi, onu hastalık taşıyan bir aileye bağlayacağını bile bile mi kabul ettin? Beni iğrendiriyorsun."

"İğrenme," dedi Ione, ses tonu kayıtsızdı, "karşılıklı."

Sessizlik odayı delip geçti. Köpekler bile hareketsiz kaldı. Linden elini uzattı, avucunu açtı ve Ione'un suratına bir tokat attı.

Elm kaskatı kesildi, elleri öyle sıkı yumruklar haline geldi ki parmak eklemlerindeki taze kabuklar yarıldı. Tuz burnundan yukarı, zihnine doğru fırladı. *Kımıldama, diye uyardı Ravyn. Orada kal.*

Kral kadehini boşalttı. "Tekrar deneyin, Bayan Hawthorn."

Ione'un yanağı, Linden'in ona vurduğu yerde sadece bir an için kızarmıştı. Sonra yavaşça kırmızılık kayboldu, teni bir kez daha mükemmelleşti. "Hauth'a Elspeth hakkında asla yalan söylemedim. Bana ailem hakkında soru sormadı. Bana pek bir şey sormadı."

Taht, Kral'ın değişen ağırlığı altında inledi. "Orada mıydın

ona saldırdığında?"

"Hayır."

"Nasıl oldu da onunla aynı odada yalnız kaldı?"

Hattın aşağısında biri titreyerek Kral'ın bakışlarını üzerine çekti. Tyrn.

"Eee?" diye bağırdı Kral.

Tyrn gözlerini kapadı ve gözyaşlarını sildi. Ya da belki de sadece yüzünü Erik Spindle'dan saklamaya çalışıyordu. "Ben-Prens Hauth, konuşmak istedi-" Zayıf bir nefes aldı. "Elspeth'i Prens'e getirdim, Majesteleri." O ana kadar Erik Spidle cam gibi pürüzsüz ve hareketsizdi. Şimdi tüm vücudu kayınbiraderine yönelmişti, mavi gözleri ateşle doluyor.

Elm'in nabızı kulaklarında atıyordu. Kollarındaki tüyler diken diken oldu, odadaki gerilim onu koparacak kadar gergindi. Elini cebine soktu, parmakları Tırpan'a ve onun tanıdık kadife rahatlığına sarıldı.

Ama borcu içini kemiriyordu. *Ben senin hayatını kurtardım. Şimdi benimkini kurtarma sırası sende.*

Şimdi olmalıydı -şimdi Şalice'nin altında olduğuna göre- Kral'ın ona inanacağı zaman. Ama Ione Hawthorn ona kesin talimatlar vermemişti, sadece kalede sınırsızca dolaşabilecek kadar özgürlük istediğini söylemişti.

Elm'in engin tecrübesine göre, Tırpan'ın birine yaptıramayacağı çok az şey vardı. Kadeh'e rağmen, Ione'a kendini kurtarmak için yalan söyletebilirdi.

Ama bunun bir bedeli olacaktı. Yalan yine de yalandı ve Kadeh yalan söylemenin karşılığını on kat fazlasıyla verirdi. Elspeth Spindle'ın Kadeh'in altına yatmaya çalışırken çamur gibi kan kusmasını izleyeli çok olmamıştı.

Hayır, Ione'a yalan söyletemezdi; bu çok riskliydi. Onu vekaleten aklamak zorunda kalacaktı. Yalan başka birinden gelmeliydi. Kadeh'in zehrine kurban etmeyi göze alabileceği biri.

Sen, dedi kendi kendine, bakışları yüzü hâlâ ellerinin arasında saklı olan Tyrn Hawthorn'a kaydı. Cebindeki Tırpan'a üç kez vurdu. *İyi iş çıkaracaksın.*

Elm tuzun burnuna battığını hissettiğinde onu dışarı doğru itti, yeşil gözleri kısıldı ve tamamen Tyrn Hawthorn'a odaklandı. Tyrn'in ne istediğine.

Ve sefil yüzünü saklamaya çok hevesli olan Tyrn, Scythe'ın cam gibi ölü halini ellerinin arkasında sakladı. Tyrn kızını güvende tutmak *istiyordu*.

Onu affetmek *istedim*.

Tyrn'in sesi, ellerinin boğukluğunun ardında bile yüksekti. "Benim sadakatim size ve ailenize, Kralım," dedi. "Prens Hauth, onun yaralanmasını asla planlamam."

Bir an için kelimeler boğazında düğümlendi. Elm odaklanmasını sıkı tuttu. *Onlara ne olduğunu anlat, diye* mırıldandı tuzun içine.

"Elsbeth'i ona teslim ettim çünkü Prens Hauth onun enfeksiyonunu hızlı bir şekilde, ailenin onurunu zedelemekten halledeceğine söz verdi. Ione'un itibarını kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu söyledi."

Şimdi işin zor kısmı. Düpedüz yalan değil ama gerçeklerin karışımı. Ione'u cellattan uzak tutacak bir şey. Kral'ın çatlaklarına girip onu duraksatacak bir şey.

Ione'un şansı, Elm'in Kral'ın çatlaklarını öğrenmek için yıllarca pratik yapmış olmasıydı.

Tyrn öksürdü. Elm'in onu söylemeye zorladığı sözleri söylediğinde sesi gergin çıkıyordu. "Lütfen efendim. Kızıma zarar verirsiniz herkes öğrenir. O çok güzel, çok seviliyor. Ailem gitti - insanlar dedikodu yapacak. Ama Ione'mun burada kalmasına izin verirsiniz, sarayınızı yatıştırır. Dillerin sallanmasını engeller. İnsanların Prens Hauth'a ne olduğunu öğrenmesini engeller."

Kral'ın sesi buz gibiydi. "Peki oğlumun başına gelenleri neden saklamak isteyeyim?"

Tyrn ellerini indirdi ve bulanık gözlerini ortaya çıkardı. "Çünkü bu senin hatandı. Enfeksiyonu taşıyan bir aileyle evlilik sözleşmesi yapan sendin. Bir Kâbus Kartına her şeyden çok değer veren sendin." Sesi ürkütücü bir şekilde sessizleşti. "Hauth'un başına gelenler için kızım kadar sen de suçlusun."

Kavernöz odadaki hava durdu. Kral'ın ağzı açıktı, gözlerinin akında küçük kırmızı çizgiler belirmişti. Diğer tarafında Ravyn, Tyrn Hawthorn'un yüzüne bakıyor, onu araştırıyordu. Yok Ediciler yan yan bakışlar atarken yer değiştiriyor, gölgeleri yerde dans ediyordu.

Ione ağzı açık bir şekilde babasına baktı.

Elm'in çok iyi bildiği, Scythe'ı çok uzun süre kullanmanın verdiği acı başladı. Şakağından başlayıp her geçen saniye daha da derinleşen, iğne inceliğinde bir ağrı başının içinden geçti. Gözlerini kırıştırtarak acıyı uzaklaştırdı ama burnu kanamaya başlarsa bunu saklayamazdı.

Bunun Ione'u hayatta tutmaya yetmesi için dua etti.

En azından Elm daha iyi bir plan yapana kadar, dedikodular ve muhalifler onun elini kolunu bağıladı. Tırpan'a üç kez vurdu ve uzun, düzensiz bir nefes verdi.

Herkes hâlâ Tyrn'e odaklanmıştı. Destrier'ların eski Kaptanı Linden ve Ione'u bir kenara itip zincirlerini kayınbiraderinin boğazına dolayana kadar kimse Erik Spindle'in yer değiştirdiğini fark etmedi.

Yorulmak bilmeyen iğde ağacının suratı binlerce parçaya bölündü. "Bunu sen mi yaptın?" Erik sesi kırılarak konuştu. "Elspeth'i sen mi ele verdin?"

Tyrn'in yüzü kızarıyordu. "Senden daha fazla değil."

Linden bir hançer çekti. "Geri çekil, Spindle." Linden yaklaştığında, Erik onun yaşındaki bir adamın olması gerekenden çok daha hızlı bir şekilde döndü. Linden'in bileğini yakaladı, bükte ve hançeri elinden çekip aldı.

"Nerede o?" diye sordu, bıçağın ucu Linden'in boğazını hedef almıştı. "Kızım nerede?"

Odanın kalbine doğru çılgınca bir koşu vardı. Elm, Ravyn ile aynı anda kendini kürsüden fırlattı. Yok ediciler üşüşte, aceleyle geçerken ocaklardan gelen ışığı boğdular ve taht odasını gölgeye gömdüler.

Jespyr önce Erik'e ulaştı. Yumruklarını tuniğine saplayarak onu geriye doğru çekti. Erik sözsüz bir çığlık attı ve hançeri havada çılgınca savurdu. Bıçağı Destrier'a saplanamadı.

Onun yerine Ione'u yakaladı.

Hiç ses çıkarmayacak kadar keskin olan hançer Ione'nin ellerini keserek avuçlarının etini parçaladı.

Kral emirler yağdırdı ama Elm onları duymadı. Destriers'ı itip kakıyor, siyah pelerin denizine çarpıyor ve kargaşanın içine doğru ilerliyordu.

Taht odasının zemini kırmızıyla işaretlenmişti. Ione kaydı, Tyrn ve onu sabit tutmak için savaşıyan iki Destrier arasında kaldı. Onu eziyorlardı. Elm onun adını haykırdı, sonra tekrar, daha yüksek sesle, panik içinde. "Hawthorn!"

Kafasını kaldırdığında gözleri Elm'inkilere çarptı. Babasından uzaklaşmayı başardı. Elini uzattığında, parmakları Elm'in avuçlarından kanla kayganlaşarak düştü.

"Haydi," diye bağırdı. Kasları gerildi-omuzları acı içinde şarkı söyledi-gücünün her lifi uzanmak, ulaşmak için harlandı-

Ione'un bileklerini bağlayan zinciri yakaladı. Soğuk ve ağırdı. Elm

şışmış parmaklarını etrafına doladı ve çekti, Ione'u Destiyerlerin arasına sıkıştırarak onu kargaşadan kurtardı.

Elm'in göğsüne çarptı ve başını Elm'in göğüs kafesine yasladı. Elm'in ateşli nefesleriyle yükselip alçaldı. Elleri uzandığında dişlerinin arasından bir tıslama çıktı. Erik Spindle yeğenini avuç avuç kesmişti; uzun, çirkin bir kırmızı et ve kas vadisi.

Elm kanamayı durdurmak için ellerini göğsüne bastırdı, sonra elini cebine attı. Kadife parmak uçlarına dokunduğu ve tuz burnunu sıktığı anda etrafındaki dünya soldu.

Keskin bir kış esintisi, donmuş bir heykel hayal etti. Her şey sessizdi, her şey hareketsizdi. Heykel, taht odasının mükemmel bir kopyasıydı. Sadece, hayalinde, orası ve içindeki herkes buzla kaplanmıştı.

Tuz kokusu giderek güçleniyor, zihnini kemiriyordu. Bunu görmezden geldi ve Tırpan'ı parmaklarının arasında döndürdü. Buz. Taş. Dinginlik. Sessizlik. "Kıpırdama," dedi kendi kendine. "Kıpırdama." Bu sözleri söylemeye devam etti, etrafındaki dünyanın Tırpan'ına boyun eğmesini diledi. *Kıpırdama, kıpırdama.*

DUR.

Gözlerini açtığında taht odası olduğu yerde donup kalmıştı. Erik - Tyrn - Destancılar - Kral - hepsi donmuş, gözleri kocaman ve cam gibiydi. Elm'e bakmak için dönen Ravyn hariç herkes. Yüzünde kan vardı.

Kaos sona ermişti. Her şey sessiz, her şey hareketsizdi. Elm'in burnundan süzülen kan hariç her şey.

Onuncu Bölüm

Elspeth

Su bacaklarımı yıkadı, gelgit hiç durmadı, ne yükselip ne alçaldı. Aç, susuz ya da yorgun değildim. Beni duraksatan yeni bir isim vardı. Diğerleri gibi o da zihnimde bir imge olarak başlamıştı. Ama Ione'un ki parlak sarı bir çiçek ve babamın ki kızıl-kırmızı bir yaprakken, bu görüntü karanlıktı, ayırt edilmesi zordu. Sanki görülmek istemiyormuş gibiydi.

Bir kuş, siyah kanatlı. Karanlık, dikkatli, zeki.

Göğsümde bir şey koptu, ciğerlerimdeki hava boşaldı.

İçime yeni anılar döküldü. Bunlar diğerleri gibi çocukluğun yumuşattığı ya da ailenin bağladığı anılar değildi. Bunlar, ben bir kadınken taze dövülmüşlerdi. Koyu renk bir pelerin giymiş bir adam, gözleri dışında her şeyi gizleyen bir maske. Mor ve bordo ışıklar. Sis in içinde koşuyor. Eyerde otururken bacağım da nasırlı bir el. Aynı el saçlarımda. Kulağımda bir kalp atışı, sonsuzluğun sahte vaadi.

Adı dudaklarımdan döküldü. "Ravyn."

Kulağıma bir kıkırdama sesi geldi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yan tarafıma baktığımda, kumda yanımda bir kız çocuğu oturuyordu. Bir çocuk. Saçları iki mükemmel örgüyle örülmüştü, sanki onu seven bir kadın onları özenle örmek için zaman ayırmış gibiydi.

Ama saçlarından, başını eğmesinden çok, gözlerini fark ettim. Parlak, sarı gözleri.

"Kimsin sen?"

Küçük ağzında bir sırıtış belirdi. "Kim olduğumu biliyorsun. Ben senin

Tilly."

Adım ağzımdan uzun bir ip parçası gibi çözüldü. "Ben Elspeth Spindle."

Kıkırdadı ve ses sahilde bir aşağı bir yukarı taşındı. "Söz verdiğin gibi porsuk ağacında sallanabilir miyiz?"

Uçsuz bucaksız boşluğa baktım. "Ben ağaç görmüyorum, Tilly."

Gülümsemesi soldu. "P e k â l â ." Eteğini topladı, iç geçirdi. "Çayırdaki bekleyeceğim. Fikrini değiştirirsen diye."

Parmak uçlarında yürüdü ama kumda hiçbir ayak izi görünmedi. Gidişini izledim, ensemden dikenler dans ediyordu.

Karanlıkta daha fazla ses duyuldu, kıyıya vuran dalgalar gibi yumuşak.

Yukarı baktım. Kumsalın uzak tarafından çocuklar çıkıyordu. Hepsi sarı gözlü çocuklardı, en uzunları hariç. Onun gözleri griydi.

Hiçbiri kumda ayak izi bırakmadı.

Gri gözlü çocuk tek dizinin üzerine eğildi. Yüzüme baktı. İç çekti. "Bizimle birliktesin ama aslında hiç burada değilsin, değil mi baba?"

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Ravyn

Kıpırdanmayı kes!" Filick Willow tersledi, Ravyn'in kaşının üstündeki deriyi birbirine bastırırken parmak uçları soğuktu. "Sen böyle hareket edince düzgün dikiş dikemiyorum."

Ravyn ayağını yere vurmaya bıraktı ve Kral'ın odasındaki bir taburede kıpırdamadan oturdu. Devasa ocak yanıyor, çam çirasıyla besleniyordu. Filick elinde iğne ve dikişle üzerine eğilmiş, Ravyn'in sol kaşının üzerindeki yarığı titizlikle onarıyordu.

Geç olmuştu. Destancılar gitmiş, uykuya dalmışlardı. Ocağın önünde volta atıp gümüş bir kadehten derin derin içen Kral'ın gözlerinin altında koyu gölgeler oynayıyordu. Arada sırada sesi öfkeyle kesiliyordu.

"Bir Destrier Kaptanı," diye hiddetlendi. "Kart büyüsüne karşı bağışıklığı var. Savaşta rakipsiz." Omzunun üzerinden Ravyn'e baktı. "Erik Spindle tarafından bayıltılmış, üç gününü zindanda donarak geçirmiş bir adam."

Ravyn başını salladı, Erik'in zincirlerinin şakağına çarptığı yerde bir düğüm oluşmuştu bile. "Önemli bir şey değil."

"Az önce hareketsiz durmakla ilgili ne dedim ben?" Filick iğneyi çekerek ve et dikişlerini bir araya getirerek konuştu. "Eğer bu iyi iyileşmezse sıradan bir kesikçiye benzeyeceksin."

Elm ocaktan homurdandı.

"Ve sen," dedi Kral oğluna dönerek. "Ölü bir adam Tırpan'ı senden daha çabuk kullanabilirdi."

Elm tırnaklarının altındaki kurumuş kanı temizledi. "Kendi cebinizde kırmızı bir kartınız var, değil mi?"

Kral'ın yüzü benek benek oldu. "Tahtın sağ kolunda duruyorsun. Tırpan -ve getirdiği tüm acılar- senin sorumluluğunda." Sesi alçaldı. "Hauth bunu anladı."

Elm'in gözleri kardeşinin adını duyunca kısıldı. Ama cevap veremeden Kral'ın kapısı itilerek açıldı. Jespyr kapıda duruyordu, yüzü asılmıştı. -Dalgalı saçları her yöne savruluyor, yanaklarına kurumuş kan lekeleri sıçırıyordu.

"Eee?" diye sordu Kral.

"Spindle ve Hawthorn zindana geri gönderildi, efendim."

"Umarım ayrı hücrelerdedirler," diye mırıldandı Filick.

Kral nefes verdi. Bir an sonra gümüş kadehlerden oluşan tepsinin tamamı yerde çınladı ve şarap ayaklarının dibindeki taşın üzerine döküldü. "Hauth kıpırdamıyor. Orithe öldü. Erik, Tyrn -en yakın çevremdeki adamlar- Elspeth Spindle'in enfeksiyonunu saklayarak on yılı aşkın bir süreyi yalanlarla geçirdiler. Yine de, İkiz Alders benim ellerimde güvende olana kadar, teslim olması gereken kişi benmişim gibi görünüyor." Bakışları Ravyn'e döndü, geniş burun delikleri alevlendi. "Bunların hepsi senin suçun."

Ravyn amcasının öfkesini bildiği için çenesini tutup hiçbir şey söylemedi.

Elm'in böyle bir kısıtlaması yoktu. "Bunu nasıl hayal edebiliyorsun?"

Kral bağırmaya başladı. "Yew Kalesi'nde kalmıyor muydu? Kaptanımın kanlı burnunun dibinde bir guguk kuşu gibi yuvalanmadı mı?"

"Kendisini savunmak için," dedi Elm, "oldukça büyük bir burun."

Kral'ın gözlerinin akı kırmızıya döndü. Bir an için acımasız parmaklarını oğlunun boğazına saracakmış gibi baktı. "Böyle iğrenç bir beceriksizlik için üçünüzü de muhafızlarımdan temizlemeliyim."

Boğucu bir duraksamadan sonra Jespyr konuştu. Sesi sakindi. "Gözden kaçan şeyler oldu, Amca. Krallığınızı iyi yönetmek için devriyelerimizde yorulmak bilmedik. Önümüzde ne olduğunu göremedik. Elspeth babamızın çatısı altında çok sessiz ve nazik bir varlıktı."

"Bir yalancının hilesi."

Ravyn'in kafasına aldığı darbe zihninin dolaşmasına neden olmuştu. Kral'ın sıcak odasında oturuyordu ama hasta bir yanı zindanda olmayı tercih ederdi.

On dakika, dedi kendi kendine dört gün içinde yüzüncü kez. Spindle House'a on dakika önce varmış olsaydım her şey daha farklı olabilirdi. Gözlerini Kral'a dikti. "Elspeth Spindle'ı yalancı çıkaran biz değiliz. Enfeksiyon kanına dokunduğu anda yalancı olması kaçınılmazdı. Blunder'da işler böyledir."

Kral'ın adımı takıldı. Döndü, gözleri Ravyn'e dikilmişti. Sessizlik odadaki havayı çaldı. Filick'in elleri bile durdu. Herkes izliyordu. Bekliyordu.

"Dışarı çıkın," dedi Kral. "Herkes. Yeğenimle yalnız konuşmak istiyorum."

Ravyn, Jespyr'in gözlerinin onu delip geçtiğini hissetti. Onlarla yüzleşmedi. Kral'ın bakışlarına kilitlenmişti. Filick alnındaki son dikişi bağladı ve çekildi, Jespyr'i sözsüzce kapıdan dışarı kadar takip etti.

Elm ocağın yanında oyalandı.

"Git Renelm," diye emretti Kral.

Elm, Ravyn'e sivri bir bakış fırlattı ve kapıyı arkasından çarparak geri döndü.

Kral sessizliğin yatışmasını bekledi. "Buradaki yerinin değerini biliyor musun yeğenim?"

Ravyn Kral'ın bakışlarını tuttu. "Neye değer verdiğimi bilmiyorum amca." "Kaptanım olmak istemiyor musun?"

"Ne istediğimin bir önemi yok."

Parçalanmamış ya da yere atılmamış son kap gümüş bir sürahiydi. "Sonunda, üzerinde anlaştığımız bir şey." Kral uzun bir yudum aldı. Sürahi dudaklarından düştüğünde gözleri odaklanmamıştı. "Ione Hawthorn'un kalede kalmasına izin vereceğim. Sadece sarayda Erik ve Tyrn'in ihanetine dair söylentileri caydırmak için. Yine de insanlar Hawthorn'un yokluğunu merak edecek. Dedikodu ve huzursuzluk olacak. Blunder'ın kontrole ihtiyacı var, şiddete ve el altından ihanete değil."

Bir süre daha ateşe baktı, sonra odayı geçip kadife örtülü yatağına gitti. İskelet ağırlığının altında gıcırdadı. "Bırakalım Elspeth Spindle sözünü tutsun o zaman," diye mırıldandı. "Onu şatonun dışına, sisin içine kadar takip et; benim için İkiz Alders Kartı'nı bulsun. Sonra da onu geri getirin. Eğer ikinizden biri zekice bir şey yapmaya kalkışırsa, Emory'yi Yew Şatosu'ndan geri alırım. Bu sefer rahat etmesi için güzel bir odası ve ateşi olmayacak." Kral esnedi. "Bir hücresi olacak."

Ravyn'in öfkesi hızlı bir dalgaydı. Bunu her gergin kasında hissetti, kötü niyetin sıcak kelimeleri kursağında kaldı. Ama yüzü ifadesiz kaldı.

"Döndüğünüzde, *Eski Kitap'ın* dediğini yapacağım." Kral gözlerini kapattı. "Gündönümünde Elseph Spindle'in hastalıklı kanını dökeceğim. Desteyi birleştireceğim. Beş yüz yıl sonra, nihayet sisi kaldıran Rowan ben olacağım." Sesi kaymaya başladı. "İnsanlar benim hükümdarlığımdan bahsederken böyle diyecekler."

"Nasıl istersen amca. Hemen gidiyoruz." Ravyn gitmek için döndü.

"Elm burada kalıyor."

Kapıda dondu kaldı. "O benim sağ kolum."

"Ve ikinci varisim." Kral yatağına uzandı. "Onu da Hauth'u kıran aynı tehlikeye atamam."

"Ni-Elspeth ona zarar vermez."

Kral bir kahkaha attı. "Buna sen bile inanmıyorsun."

Ravyn, Kral'ın iradesini bükecek bir aldatmaca için zihnini taradı. Ama kelimeler gelmedi. Zihni sisle doluydu, yorgunluktan kaybolmuştu, o kadar yorgundu ki canı acıyordu.

Avuçlarının topuklarını göz çukurlarına bastırdı. "Elm geride bırakılmaktan hoşlanmayacaktır."

"O bir Gaf Prensi. Neyi sevdiğinin bir önemi yok."

Ravyn sisin içine, bilinmeyene doğru adım atmaya niyetli değildi.

-Geçmişin yanlışlarını düzeltmeye kararlı beş yüz yaşındaki bir canavarla tek başına. Arkasını kollayacak birine ihtiyacı vardı.

Her zaman arkasını kollayan biri.

"Jespyr," dedi boyun eğmeden. "Kız kardeşime ihtiyacım olacak." Bu ona pahalıya patladı ama Ravyn başını eğdi. "Lütfen."

Kral bir an sessiz kaldı. Sonunda razı olduğunda, alçak sesle homurdandı. "Peki. Bir Destrier daha al. Gorse."

Ravyn hiçbir tartışmaya girmedi. Başıyla onayladı ve kapıyı açtı.

"İsteddiğini alacaksın," diye seslendi Kral arkasından. "Bütün bunlar sona erdiğinde, seni komutanlıktan alacağım." Sözleri kinle kaplıydı. "Zavallı bir hayal kırıklığı olduğunu kanıtladın Ravyn."

Ravyn kapıda son bir kez eğildi. "Senden, Amca, bu gerçekten övgüdür."

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Elm

Elm, Filick'i Doktor ana merdiven boşluğuna varmadan yakaladı. Kendini dik tutmak için mutfağın korkuluklarına tutunmak zorunda kalmıştı, o kadar yorgundu ki dizleri bükülmeye başlamıştı.

Filick derin bir nefes aldı. "Kral kötü bir ruh hali içinde."

"Daha kötülerini de gördüm." Elm bir elini yüzünde gezdirdi.

"Hawthorn'u nereye koyduklarını biliyor musun? Sakın bana o salakların onu zindana götürdüğünü söyleme."

Doktor esnedi. "Sanırım hizmetçilerin katında." "Ona bir Hekim gönderdiniz mi?"

"Ne için?"

"Elleri. Erik onları yırtarak açtı."

Filick gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Yanılıyorsunuz." Elm'in ağzı açık kaldığında, Doktor sert bir kahkaha attı. "Sizi temin ederim, onu gördüğümde elleri tamamen sağlandı."

"Sizi temin ederim, bir yara vardı. Kötü bir yara."

"Muhtemelen başka birinin kanı." Filick bir elini Elm'in omzuna koydu. "Biraz uyu Prens. Söz veriyorum, Bayan Hawthorn güvende ve iyi."

Elm, Filick'in merdivenlerden inip karanlığın içinde kayboluşunu izlerken düşünceleri yorgunluğa karşı zorlanıyordu. Bunu hayal bile edemezdi; ne Ione'un demir zincirlerinin soğuk acısını ne de sakat avuçlarını gördüğünde hissettiği dehşeti.

Göğsüne bastıran ellerinin hissi.

Elm'in gözleri ceketine kaydı. Yarı yarıya hiçbir şey görmemeyi bekliyordu. Ama aşağı baktığında, oradaydılar. Siyah kumaşta bile bir leke vardı.

kaldı.

İki kanlı el izi.

Hizmetkârlar kanadının beşinci kapısının iki yanında konuşlanmış olan kale muhafızları, Destancıların Ione'u nereye sakladıklarını kolayca fark etmelerini sağladı. Elm yaklaştığında muhafızlar gölgeye çekildi ve bakışlarını indirdi.

Kapıya vurdu, sonra eklemlerindeki morluklar için yemin etti. "Aç kapıyı, Hawthorn." Kimse cevap vermeyince düğümlü çamı tokatladı. "Hawthorn!"

"İçeride kilitli efendim," dedi solundaki muhafız, Elm'e küçük pirinç bir anahtar uzatarak.

Elm onu avucunda tarttı. Ravyn'e her zaman anahtar yüzüğüyle bir gardiyana benzediğini söylerdi. Aslında kalenin anahtarlarını taşımak Elm'in -ikinci Prens'in- göreviydi. Ve Ravyn, yaptığı diğer pek çok şeyde olduğu gibi, demir yüzüğü de Elm taşımak zorunda kalmasın diye taşıyordu.

Muhafızlara, "Siz gidin," dedi. Aceleyle uzaklaşmalarını bekledi, sonra anahtarı kilide soktu.

Kapı gıcırdayarak açıldı, oda tek bir cam fenerle aydınlandı. Yün ve taze çıra kokusu Elm'in burnunu doldurdu. Kapıyı kapattı, çevresinde bir şey kıpırdadı.

"Ağaçlar," dedi dönerek, "nesiniz siz-"

Ione Hawthorn gölgeden çıktı ve Elm'e o kadar yaklaştı ki omurgası kapıya çarptı. Bir parmağını uzattı ve her kelimeyi vurgulayarak etkileyici bir güçle göğsüne soktu. "Ne. Neydi. Neydi o?"

Gözlerindeki yoğunluk Elm'i ürkütmüştü. Omzundan -aslında köprücük kemiğinden- daha uzun değildi ama bu onu daha az korkutucu yapmıyordu. Ione Hawthorn'da sessiz bir öfke vardı. Maiden onu maskelemekte ya da yumuşatmakta iyi iş çıkarmıştı ama yine de oradaydı.

Belki de büyüünün bile silemeyeceği bazı şeyler vardı. "O parmağa dikkat et Hawthorn. Sana söyledim, ben hassasım."

"Sen lanet olası bir aptalsın." Geri adım attı. "Babam, soruşturma sırasında söyledikleri. O sendin, değil mi? Sen ve senin Scythe'ın."

Saçları Elm'in yüzüne düştü. Sıcak bir nefesle geri üfledi. "Benim değil

En iyi iş, kabul ediyorum," dedi biraz savunmacı bir tavırla. "Yine de, insanlara istediğimi yaptırmak için genellikle bir Kadeh'e karşı savaşmam gerekmez."

"Ve bu senin en iyi fikrin miydi? Babamın Kral'ı *tehdit etmesini* sağlamak mı?"

Elm kapıya yaslandı. "Tek yaptığım doğru kelimeleri kullanmasını sağlamaktı." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu arada, rica ederim. Kral seni şimdi öldürmez. En azından hemen değil, insanların konuşacağından korktuğu zaman. Bundan her zaman korkmuştur. *Konuşulmasından*. Elspeth'in en sevdiği oğluna yaptığı şey için her nefesine pişman olacak." Odasını işaret etti. "Ama seni zindandan kurtardım. Gözetim altında olacaksın ama yine de sarayda hoş karşılanacaksın. Kaleden çıkman gerektiğinde sana korumalı bir eskort ayarlayabilirim. Ve eğer Kral fikrini değiştirirse..." Yanağının içini ısırды. "Stone'dan fark edilmeden çıkmanın bir yolunu bulacağım."

Ione hiçbir şey söylemedi, burnu sanki altında sefil bir şey ölmüş gibi büküldü. Elm'in omuzları sertleşti. "İstedğin buydu, değil mi? Bir hayat için bir hayat?" Ona sert bir bakış fırlattı. "Ödeştik Hawthorn."

"Zavallı kardeşinize ne olduğuna dair dedikodularla sarayda dolanmak istemedim. İhtiyacım olan şeyi kaleden çıkarıp ortadan kaybolmak *istedim*. Trees, bunu anlayacak kadar zeki olduğunu sanıyordum."

Sözleri Elm'in derisini dürttü. Derisinin altına girdi. "Orman yolunda ortadan kaybolma şansın vardı," dedi Elm, onun öfkesine karşılık vererek. "Yine de yapmadın." Kapıdan uzaklaştı, gölgesi kızın üzerinde belirdi. "Stone'da geride bırakmadığın neye ihtiyacın var?"

Ione hiçbir şey söylemedi. Ama gözleri yanıyordu. Canlı ela, sonbahar yapraklarıyla noktalanmış yeşil bir tarla rengindeydiler. Yosunların üzerinde kayan kehribar özü. Isı, hayat ve öfke; gölgesinin karanlığında bile alev alev parlıyorlardı.

Yine de hiçbir şey söylemedi.

Elm o kadar hızlı hareket etti ki fenerin alevi camının arkasında titredi. Ione'nin elini yakaladı ve kaldırdı, yüzündeki şaşkınlıktan zevk aldı - kaşlarının eğilmesi, dudaklarından kaçan küçük nefes. "Bana elini göster Hawthorn," dedi, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı.

Parmakları kıvrılmıştı, tam bir yumruk değildi ama avuç içini gizlemeye yetiyordu. Elm'in tek yapması gereken sıkmaktı -doğru basıncı uygulamak- ve parmakları onun için açılacaktı.

Yapmadı. Eğer yaralandıysa, canı çok yanacaktı. Ve o bile

değildi-

"Lütfen," dedi, öncekinden daha yumuşak bir sesle. "Bana gösterir misin?"

Ione hareket etmedi. Tüm duruşu kaskatı kesilmişti, ela gözleri onun ricası karşısında *irileşmişti*. Sanki onun elini zorla açmasını bekliyormuş gibiydi.

Elm bundan hoşlanmadı. Kendini kirli hissetmesine neden oluyordu. Kızın elini bıraktı.

Ione onun kızaran yanaklarını fark etti. Yavaşça, parmaklarını teker teker açtı. Ona kalkık avucunu uzattığında Elm'in nefesi kesildi.

Kan gitmiş, yıkanıp gitmişti. Geriye lekesiz, ince çizgili bir deri kalmıştı. Tek bir yara izi bile yoktu.

Başparmağını avucunun üzerinde gezdirdi, ete bastırarak bulamadığı şeyi aradı.

"Aklını kaçırmış olamazsın," diye mırıldandı Ione. "Kesik derindi."

Dişlerini avucuna sürtmek, tenini kil gibi bastırmak ve metanetini sınamak için duyduğu dürtü karşı konulmazdı. "Nasıl?"

"Tahmin edemiyor musun?"

Elm, Hawthorn House'un eskitilmiş ahşap kapısının kulağının altında bıraktığı hissi hatırladı. Yanağında yağmur. Soğuk rüzgar. Ione'un sarı saçları, onlar at sürerken nemli ve vahşi. Eşkıyanın eli bacağındaydı. Sesindeki buz, acımasız ve emin.

Öldür beni. Eğer yapabilirsen.

Görüşü kırıldı, her şey acı verici bir şekilde odaklandı, labirent çözülmeye başladı. Gözleri onun yüzünü, kusursuz yüzünü taradı. Teni çok kusursuz, yüzü çok simetrik, sesi çok düzgündü. Başından beri bunun gerçek Ione Hawthorn olmadığını biliyordu. Kızlık Kartı onu böyle yeniden yaratmış, olağanüstü bir güzelliğe büründürmüştü. Onu kafeslemişti. Onu koruyordu.

Onu iyileştirmek.

"Bakire." Kelimeler ağzından döküldü.

O kadar küçüktü ki Elm neredeyse fark etmeyecekti, Ione'un kaşının ucu kalktı. "Görünüşe göre zekisin. Ara sıra."

Elm baş dönmesi, sevinç ve biraz da mide bulantısıyla odaya adım attı. "Trees, oturmam lazım." Yatağın kenarını buldu, ince şiltede yüzünü buruşturarak yere çöktü. "Beş yüz yıl," diye mırıldandı kendi kendine. "Beş yüz yıldır, Kızlık Kartları hiçbir şey için kullanılmadı ama

zengin erkeklerin kızları için hediyeler."

"Beş yüz yıl kadınlar için heba edildi, öyle mi Prens?" "Bu değil-"

Dudağını ısırıldı. "Sözlerimi çarpıtma. Eğer Bakire iyileştirmek için, açıkça büyük ihmaller yapılmıştır."

Ione yatakta onun yanına oturdu. Yorgun görünmüyordu ama omuzları çökmüştü ve sesi donuktu. "Erkeklerin Bakire'ye ihtiyacı yok. Gerçek gücün yanında güzellik nedir ki? Babam Providence Cards'ına dokunmama asla izin vermedi. Ama Bakire - Bakire bana karşılıksız verildi, tıpkı bir atın bir parça şeker alması gibi. Ağzıma soktukları lokmadan dikkatimi dağıtacak tatlı bir şey." Çenesini indirdi, saçları omzunun üzerinden döküldü. "Eğer kadınlar Bakire'nin gerçek potansiyelini, iyileştirici gücünü keşfetmiş olsalardı, bunu bir sır olarak saklamaları şaşırtıcı olur muydu?"

Elm sessizdi. Ama zihninde bağıırıyordu. Rowan'ın mirası aptalların olduğu kadar zalimlerin de mirası mıydı? Birinin bunu anlaması gerekirdi.

Burnunun kenarını sıktı. "Nerede o? Kızlık Kartınız?" "Neden sana söyleyeyim ki?"

"Bana hâlâ güvenmiyor musun

Hawthorn?" "Sen bir Rowan'sın."

Bunu yumuşak bir şekilde söyledi. Ama sesinin melodisinde bir suçlama saklıydı; sessiz bir nefret. Elm'in tüm yaralı, çürük parçalarının içine işledi. "Burada, değil mi?" dedi. "Kızlığın. Bu yüzden Taş'a geri dönmek istedin, onu almak için." Onun yüzünü aradı. "Nerede, Ione?"

Ama o yüz -o güzel, duygusuz yüz- hiçbir şey saklamıyordu. Elm daha konuşmadan onun sorusuna cevap vermeyeceğini biliyordu. "Artık Bakire Kartı'nın neler yapabileceğini bildiğine göre," dedi Ione, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak, "kardeşini iyileştirmek için bir tane kullanacak mısın?"

Elm bunu hiç düşünmemişti. İnledi ve ellerini gözlerinin üzerinde gezdirdi. "Bu soruya cevap verebilmem için bütün dillerde yeterince küfür yok," diye mırıldandı.

"Çünkü, eğer yaparsan, o-"

"Kardeşimin uyanırsa yapacağı korkunç şeylerin listesi senin bildiğinden daha uzun." Elm gözlerini kapadı ve uzun, ağırlı bir nefes aldı. Günler önce, buz gibi zindanda Ravyn ve babasıyla birlikte Elspeth Spindle'ın hücresinin önünde durduğunda, daha korkunç bir durum hayal edemezdi.

Ama hepsi Ione kanlı Hawthorn ve onun Kızlık Kartı yüzünden böyle olmuştu. Eğer bunu yapabilecek kadar büyürse, bu hikayeyi anlatacaktı.

Çocuklarına, güzel kadınlarla *asla* pazarlık yapmamaları konusunda kesin bir ders verdi.

"Görünüşe göre en iyi seçenek Maiden'ın büyüsünü bir sır olarak saklamak," dedi. "Şimdilik."

Gözlerini açtığında, Ione ona bakıyordu. Yüzünde bulamadığı bir şeyi arıyordu. Bakışları çıplak teninde yıkanmamış yün gezdirmek gibiydi. Elm kaşınıyordu, çok sıcaktı.

Ama bu rahatsızlıkla birlikte başka bir duygu daha geldi - midesine inen bir şey. At sırtında bir çiti aşmak gibi yuvarlanan bir coşku. Acı çekecek kadar yorgun olmasına rağmen, belki de bu hissin devam etmesi için biraz daha uyanık kalabilirdi.

Ayağa kalktı, bir an için kendini karyolaya dayadı. "Benimle gel."

"Nereye?"

"Zindan."

Ione kaskatı kesildi. "Ne için?"

"Elspeth," dedi Elm, ellerini ceplerine sokarak. "Seni Elspeth'i görmeye götürüyorum. Ya da ondan geriye kalanları."

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Elspeth

Geri döndüklerinde, anılarımın ağırlığı beni o kadar aşağıya sürükledi ki çıkış yolu bulamadım. Büyü. Enfeksiyonum. Providence Kartları. Spindle House'daki o son gecede Hauth Rowan'ın bana yaptıkları.

Beni kurtaran canavar.

Çılgılık attım ve yerimi alan Kâbus'a seslendim. Sahil boyunca koştum, bir çıkış yolu aradım, ancak başladığım yere geri döndüm. Suyun içinde yüzdüm, ancak kıyıdan on adım uzakta kaldım. Çılgılık çılgılığa bağırdım ve gözyaşlarım tükenene kadar ağladım. "Hatırlıyorum, Kabus," diye bağırdım karanlığa. "Çıkar beni. Çıkar *beni!*"

Tek cevabım sessizlik oldu.

Çocuklar istedikleri gibi gelip gidiyorlardı, ne kumda iz ne de suda dalga bırakıyorlardı. Yavaş yavaş isimlerini öğrendim. Tilly ve kardeşleri Ilyc, Afton, Fenly, Lenor. En büyükleri, gri gözlü olanı Bennett'ti.

Birbirlerini fark etmiyor gibiydiler, aynı sahil şeridinden bakışlarını hiç kaldırmadan ya da konuşmadan geçiyorlardı. Hatta iki genç çocuğun birbirlerinin yanından *geçtiğine* bile şahit olmuşum.

Ama benimle konuştular.

"Ne inşa ettiğimi görmeye gelir misin?" Lenor dedi ki, elimi uzatıp

eli kolumdan geçti. "BEN-BEN-"

Yüzü düştü, sarı gözleri de öyle. "O zaman başka zaman."

"İki haftadır her gün antrenman yapıyorum," diye açıkladı Fenly - bir sonraki an ya da saatler sonra, bilemedim. "Ayrıs Teyze, Pazar Günü'ndeki turnuvada beni yarışırken görmeye gelebileceğini söyledi." Ama bunu söylerken bile buna inanmadığını söyleyebilirdim. Tıpkı Lenor'un ki gibi gözleri düştü. "Ama tabii ki meşgulsün."

"Değilim," diye arkasından seslendim ama suyun üzerinde gözden kayboldu.

Ilyc ve Afton'un ikiz olduklarını fark ettim. Bunun üzerine midem bulandı. Bana üvey kız kardeşlerimi hatırlatıyorlardı. Sadece, Nya ve Dimia'nın aksine, ikizlerin o gizli, bildik dilini konuşmuyorlardı. Birbirleriyle hiç konuşmuyorlardı. Bazen yüzleri tamamen birbirine karışıyor, iki çocuk bir oluyordu. "Altın Yumurta Kartı istiyorum," dedi Ilyc - yoksa Afton muydu? "Bennett'e Providence Kartları vermiştin. Ben de bir tane istiyorum."

Boş ellerimi uzattım. "Size verecek Providence Kartlarım yok." Kaşları çatıldı. Tekrar konuştuklarında, bu bana bağırarak içindi.

"Hepsini kendine saklıyorsun."

"Saklamıyorum."

"Senden nefret ediyorum."

Ellerimi kulaklarıma götürdüm ve gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda ikizler gitmişti.

Zamansızlık umutsuzluğa dönüştü. Uzun, boş sahilde düşünmekten ve hatırlamaktan başka yapacak bir şey yoktu. Ve en güzel anılarım bile o yerde acılaştı, ta ki açlıktan düşüncelerim beni tüketmeye başlayana kadar. Enfeksiyonumu sakladığım için ailem kesinlikle ölecekti. Küçük kuzenlerim Aldrich ve Lyn bile Kral'ın gazabından kurtulamayacaktı. Hepsi ölecekti.

Benim yüzümden.

Ve Yews-I, Emory'yi iyileştirme umutlarını yok etmişti. Güverteyi birleştirmek için Orithe Willow'un kanına ihtiyaçları vardı. Ve ben onu *öldürdüm*.

Zihnim septik hale gelene kadar düşüncelerim iltihaplandı.

Ama o zaman bile, ölü soğuşumun içinde bir sıcaklık titreşimi vardı.

Umutsuzluk. Bir mumluk ışık, umut. Saçlarımı tarayan teyzemin ellerinin yumuşaklığı. İone'un kolu benimkinde, Pazar Günü'nde topuklarımız Arnavut kaldırımli sokaklarda takırıyor.

Ravyn Yew, bana tüm Blunder'ı unutturacak kadar sıkı sarılıyor.

Kırılan dalgalara doğru yürürken siyah yün elbisem su topladı. Bennett havada belirdi ve yanımda durdu. "Çocuklar seni özleyiyor," dedi, iki Providence Kartıyla -Ayna ve Kâbus- oynayarak. "Özellikle de Tilly. Akşam yemeğine gel. Sadece bu seferlik."

O zamana kadar benimle konuşmadığını biliyordum. Çocukların hiçbiri benimle konuşmuyordu. Bu sahil -bu karanlık kumlu unutulmuşluk- Çoban Kral'a aitti.

Ne bildiğimi

biliorum... Sırlarım

derin...

Ama ben onları uzun süre sakladım, onlar da uzun süre saklayacak.

Burada. Karanlıkta, kıyıda. Güneşin olmadığı, ayın olmadığı yerde. Yas tutan güvercinin şafakta ötmediği ve hiçbir baykuşun alacakaranlığı haber vermediği bir yer. Issızlığın, çaresizliğin ve umutsuzluğun olduğu bir yer. Burası onun sırlarının saklandığı yerdi.

Ve ben de onların arasındaydım.

Bennett'in gri gözlerinin içine baktım. "Burada seninle kalıp unutulamam," dedim. "Dışarı çıkacağım."

Kırılan dalgalara doğru yürüdüm. Tüm gücümle yüzdüm. Çılgılık attım ve tuzlu su yuttum. Kaslarım pes edene kadar suya tekme attım ve pençeledim.

Dalgaların altına düştüm-

Ve karanlığın derinliklerine battı.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Ravyn

Emory'nin kapısında nöbet tutan muhafızlar gölgeye çekildi. Ravyn kardeşinin odasının kilidini açtı ve eşikte oyalandı. Bir elini cebine soktu. Kendi parmaklarının farkına varmadan önce Kâbus Kartına üç kez dokundu.

Tuz duyularını zorluyordu. İtti, itti, tanıdık, rahatlatıcı bir varlık aradı. Deri, ateş ve iyi okunmuş bir kitabın sayfaları gibi.

Jespyr.

Sesi irkiltici ve keskindi. *Ravyn?*

İkiz Alderler, Jes. Şafakta ayrılıyoruz.

Bir duraklama oldu. Sonra, *benden ne istiyorsun?*

Ravyn'in eli kardeşinin kapısının mandalında titredi. *Emory*, diye fısıldadı.

Yola çıkıyorum.

Tuz duyularından kaçtı, Jespyr üçüncü dokunuşta zihninden kayboldu. Ravyn bir nefes aldı, sonra kapıyı açtı.

Emory küçük odanın köşesindeki bankında uzanıyordu. Çenesinin altında sıkı bir battaniye, gözleri kapalı, neredeyse uyuyor gibi görünüyordu. Ama omuzları çok gergindi, incelmış yüzü dinlenemeyecek kadar çatlaklarla doluydu. Titriyordu, dudakları korkunç bir griye bürünmüştü.

Ravyn kardeşinin gardırobuna doğru ilerledi ve bulabildiği en sıcak tutan pelerini aramaya koyuldu.

Emory'nin sesi düzensizdi, kenarları yıpranmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Vakit geldi, Em." Ravyn kardeşinin kucağına yün bir pelerin yerleştirdi. "Biz gidiyoruz. Şimdi."

Emory doğrulmaya çalıştı. "Neden?"

"Düzenlemeler yapıldı." "Hangi düzenlemeler?"

"Botların nerede?"

Emory elini sıranın ucuna doğru salladı.

Ravyn bankın ayak ucunda oturmuş, elleriyle Emory'nin deri çizmelerini kalın çorapların üzerinden çekiyordu. Bu sırada kardeşinin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

"Hangi düzenlemeler?" dedi çocuk tekrar.

Ravyn, kardeşinin artık yardım almadan yürüyecek kadar güçlü olmadığından emin olmasına rağmen bağcıkları sıkıca bağladı. "Seni eve götürüyorum."

Tıkırtılı bir nefes Emory'nin kırılgan bedenini sarstı. "Amca-"

"Kralın haberi var," dedi Ravyn, kastettiğinden daha sert bir şekilde. Bir iç çekti ve sonunda başını kaldırıp baktı.

Kardeşine bakmak acı veriyordu. Ravyn'in hayal ettiğinden daha fazla.

Bir zamanlar baharda bir bahçe gibi çiçek açan Emory solmuştu, Soğuk ve agresif yozlaşmayla derinliğine kadar donmuştu. Kısa bir süre öncesine kadar uzun boylu olan çocuk şimdi kambur duruyordu, sanki sırtında sert topuzlar halinde çıkıntı yapan omurgası vücudunun geri kalanının toplamından daha ağırdı. Bakır teni solgun, yanakları zayıf, parmak uçları maviydi. Ve gözleri -o parlak gri gözleri- gölgeli, loştu, sadece gelecek olanın ölümcül alametiyle aydınlanıyordu.

Yozlaşıyordu. Ravyn'in korktuğundan daha hızlı. Ve Ravyn'in dejenerasyonu bazı Kartları kullanmayı imkansız hale getirirken ve Elspeth'inki zihnindeki canavarı güçlendirirken, Emory'ninki onu basitçe... öldürüyordu.

Ravyn kardeşinin omzuna uzandı. "Senin için her şey daha iyi olacak Em," dedi. "Söz veriyorum."

Emory'nin gömleği kaydı, Ravyn'in avucu kardeşinin tenini sıyırdı. O anda Emory'nin gözleri cam gibi oldu. İçten içe ürperdi, dudakları soluk bir ipliğe dönüştü. Uzandı ve Ravyn'in elini kavradı, gözleri kafatasının içinde yuvarlandı.

Ravyn ne yaptığını fark ederek geri çekildi. Eliyle Emory'ye dokunmuştu. Kardeşinin elinden kurtulmaya çalıştı ama Emory onu tuttu.

Tırnakları Ravyn'in derisini kazıyordu.

"Kara kuşun üç başı var," dedi Emory, sesi boğuklaşmıştı, boynunda görünmez bir ip vardı. "Eşkiya, Destrier ve bir diğeri. Biri yaştan, biri doğuştan. Söyle bana Ravyn Yew, ormanımdaki uzun yürüyüşünden sonra nihayet adını biliyor musun?"

Ravyn elini kardeşinin kavrayışından çekti. Elleri ayrıldığı anda, Emory'nin büyüü duyularından kaçtı. Gözleri geri döndü. Cam gibi. Gözyaşlarıyla doluydu. "Ne oldu?" diye sordu.

Ravyn'in yüzünü eşit tutmak için yıllarca pratik yapması gerekti. "Hiçbir şey, Emory."

"Bir şey mi söyledim?"

Emory'nin büyüü hiçbir zaman bir hediye olmamıştı. Ailesi için sinir bozucuydu. Yabancılar içinse dehşet vericiydi. Çocuk tek bir dokunuşla bir insanın en derin düşüncelerini, korkularını ve arzularını, gölge yüklü sırlarını ve geleceklerini okuyabiliyordu. Ne kadar derine gömülü olduğu önemli değildi, Emory'nin göremeyeceği hiçbir şey yoktu.

Büyüsünü kullanarak hayatını elinden aldı. Hala ne kadar hayat kaldıysa.

Ravyn bir kolunu kardeşinin kaburgalarının altına sardı ve derisini tekrar sıyırmamaya dikkat ederek onu banktan kaldırdı. Onu kaldırmak için neredeyse hiç güç harcamadı.

Emory'nin başı öne eğildi. Göz kapakları sarktı, sözleri boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Unuttum... Nereye gidiyoruz?"

Ravyn çenesini sıktı ve kardeşinin hapishanesinin kapısını tekmeleyerek açtı. Masanın üzerindeki fener yanıyor olsaydı, onu yere fırlatıp odayı alevler içinde bırakacaktı. "Eve, Emory. Seni eve götürüyorum."

Çocuk büyük bir eyerden daha ağır değildi. Ama merdivenler uzundu. Doğu koridorunda Jespyr ile karşılaştıklarında Ravyn nefes nefese kalmıştı, alnında bir ter pırıltısı vardı.

Emory uyuyordu. Jespyr onu kollarına aldığı anda nefesi kesildi. "O bir kamıştan biraz daha fazlası."

Ravyn arkasını döndü. Kız kardeşinin gözlerindeki yaşlara çok uzun süre bakarsa, kendi gözyaşları da dökülebilirdi. "Onu Yew Kalesi'ne götürün. Şimdi gidin. Birazdan orada olacağım."

Jespyr oyalanmadı. Batıya döndü ve bir hizmetçi kapısından içeri süzüldü. Ravyn onun ağır adımlarını onlar gidene kadar dinledi, sonra bir nefes aldı ve pelerinini düzeltti. Merdivenlere dönüp bakmadı.

Emory'nin odası. Ne o oda ne de Kral'ın şatosunun başka bir bölümü ondan tek bir veda bile hak etmemişti.

Ravyn yine de bir ses çıkardı. "Siktir git."

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Elm

Koridordaki gölgeler belirdi, sadece kaçışmak için. Cadı saatinde daha uzun görünüyorlardı, şafağa sadece saatler vardı. Elm gözlerini ovuşturdu ve kırıştırdı. Uykuya fena halde ihtiyacı vardı. Koridorda ayak sesleri duyulduğunda Ione'a, Bakire'nin onu yorgun hissetmekten koruyup korumadığını sormak için ağzını açtı.

Ione onu bir kapı aralığına doğru itti. Elm'in kaburgaları demir kapı koluna çarptı ve ani bir nefes verdi. "Bu," diye homurdandı, "acıttı."

Yankılanan ayak sesleri giderek yumuşadı. Hekim, muhafız ya da hizmetkâr, her kimse, onlara doğru gelmiyordu. Ione kaskatı kesilmiş, bekliyordu. Meşale ışığı burnunun köprüsünü, dudaklarının kalp şeklindeki kıvrımını, boğazının yumuşak çizgisini ve çukurlaştığı yerdeki gölgeyi yakaladı.

Elm başka tarafa baktı.

Ancak koridor tekrar sessizleştğinde Ione onu kabul etti. "Özür dilerim. Unutmuşum. Çok *narinsin*."

"Evet, öyleyim. Yatıyor olmalıydım, narin bedenimi dinlendiriyor olmalıydım." Çürük parmak eklemlerini kızın yüzünün önünde salladı. "Hepimiz ölümlü bedenlerimizi iyileştirip mükemmelliğe kavuşturacak bir Bakire Kartına sahip değiliz." Kadının ellerine baktı. "Şu kesik. Acı hissettin mi?"

Ione'nin yüzünün her yeri ona kapalıydı. "Evet. Bakire'nin beni iyileştirmesi biraz zaman alıyor. İyileştiğinde, acı çekmemek iyi, hatta coşkulu hissettiriyor."

"Kulağa hoş geliyor."

"İstersen bir Bakireye sahip olabilirsin." Dışarı çıktı

Koridorda ilerlerken adımları sessizdi. "Sen bir Rowan'sın. Canın ne isterse onu almaz mısın?"

"Tek istediğim düzgün bir gece uykusuyken kesinlikle olmaz." "Zindana gitmek senin fikrindi."

"Elspeth'in Providence Kartlarını uzaktan bile olsa renklerine göre görebilme gibi mutlu bir yeteneği olduğu düşünülürse, bu çok zekice."

Ione sıçrayarak durdu. "Öyle mi?"

"Gerçekten de." Elm tırnağını karıştırdı. "Oldukça kullanışlı. Özellikle de senin için."

"Nasıl yani?"

Ona sert bir bakış fırlattı. "Kalede serbestçe dolaşmak istediniz ama Kızlık Kartınızın Taş'ın neresinde olduğunu defalarca belirtmediniz. Bu da beni oldukça ilginç bir sonuca götürdü." Başını yana eğdi. "Bakirenin nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi Hawthorn?"

Ione bir nefes aldı, sonra koridorda ilerlemeye devam etti. "Herkesin ne kadar zeki olduğunuzu bilmesini istemek ne kadar yorucu olmalı, Prens."

Elm iki adımda ona yetişti. "Ama hâlâ Bakire'nin büyüsünü kullanıyorsun. Eğer ona başka biri dokunmuş olsaydı, bağlantın kopardı." Kızın üzerine eğildi, sesi memnuniyetle titriyordu. "Bu da demek oluyor ki onu yanlış yere koyan sensin."

Ione'un kaşları çatıldı. Ona bakmadı. Normalde ona bakmadığı gibi bakmıyordu; zahmete girmeyecek kadar kayıtsızdı. Bu kez onunla göz göze gelmemeye niyetli görünüyordu.

"Ne oldu? Ekinoksu biraz fazla mı kutladın? Kızlık Kartınızı bir saksıya koyup vals mi yaptınız?"

"Onun gibi bir şey."

Elm kendi kendine kıkırdadı. "Bunda utanılacak bir şey yok. Tanrı biliyor ya, birkaç yıldır bir Ekinoks'u bile ayık geçirmedi." -parmaklarıyla saydı- "birkaç yıldır."

Ione gözlerini ileri dikti. "Sadece bizi zindana götür. Ondan sonra, doğuştan olduğun huysuz, asi Prens olmaya geri dönebilirsin. Ağaçlar senden kurtulduğuma memnun olacağımı biliyor."

Elm onu koridordan merdivenlere kadar takip etti. Ona hangi yöne döneceğini söylemesine gerek yoktu. Tek yapmaları gereken aşağı inmekti. "İnsanlar bana böyle mi diyor? Yoldan çıkmış mı?"

"Etrafta dolaşan *hıyar* kelimesini duydum."

"Doğal olarak."

Ione'un omuzları yarı omuz silkme çabasıyla kalktı. "Özgürlüğünüzü çok sevdiğiniz söyleniyor; asi, çürümüş bir Prens olduğunuz. Tırpan'da rakipsiz ama kötü bir Yok Edici. En azından adamlar böyle söylüyor."

Çürümüş. Elm kelimeyi elinin tersiyle itti ve yüz hatlarını tembel bir gülümsemeye dönüştürdü. "Kadınlar benim hakkımda ne diyor?"

Ione bakışlarını kararlı bir şekilde merdivenlerde tuttu. "Kayda değer bir şey yok." "Ama seslerinde çok daha az hayal kırıklığı var sanırım." Hafif bir kızarıklık boynundan yanaklarına doğru yükseldi. "Belki de."

Elm'in sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. Tamamen bilimsel olduğuna karar verdiği bir merakla Ione'un kızarmasını izledi. Onun yüzünü izlemek, Bakire'nin hangi duygu kırıntısını göstermesine izin vereceğini görmek bir keşif oyunu gibiydi

-Neyin sebep olduğunu bilmeden. Elm oyunları severdi. Oynamayı, hile yapmayı, kazanmayı. En çok da rakibini ölçmeyi, sınırlarını ortaya çıkarmayı severdi.

Ama şimdi rakibinin kim olduğundan emin değildi. Ione Hawthorn ya da Maiden Card.

Adımlarını hızlandırdı ve doğu merdivenlerini çıkarken Ione'un adımlarına ayak uydurdu. "Bu konuda ne düşünüyorsun Hawthorn? Kadınlarla olan ünüm hakkında?"

"Bunu düşünmüyorum."

Alçak, gürleyen bir tınıda güldü ve Ione sesle birlikte döndü. Gözleri kısıldı. "Kadınlar için zamanın olmadığını söylemiştin."

"Ne zaman?"

"Senin odanda. Giyinirken."

O anda dikkatini başka şeylere vermişti. "Eskiden zamanım vardı." Elm boğazını temizledi. "Son zamanlarda çok meşguldüm."

Ione'nin sesi göğsünde mırıldandı. "Kral'ı umursamayan bir Prens için, üstelik de zavallı bir Destrier için, dünyadaki tüm zamanın sende olduğu düşünülebilir. Ama sizi ne zaman görsem, nefes almak için bile durmamış gibi görünüyorsunuz. Bu da şu soruyu akla getiriyor-" Loş ışıktaki gözleri kararmıştı. "Prens Renelm, tüm zamanınızı ne yaparak geçirdiniz?"

Bir haydut olarak ek iş yapmak. Kralın haberi olmadan Desteyi birleştirmek için Providence Kartlarını çalmak. Tırpan'ı beni kanatana kadar kullanmak. Emory için endişelenmek. Ravyn ile tartışmak. Kardeşimle didişmek

Bir canavarı görmek için zindana giderken nişanlandık.

"Bilmen gerekirdi. Bugün zamanımın her anını aldın." Elm eğildi, ağzını Ione'un kulağına yaklaştırarak kızarmasının geri dönüp dönmeyeceğini test etti. "Ve bunun... ilginç olmadığını söyleyemem."

Geri çekildi, yüz ifadesi taştan bir duvara dönüşmüştü. "Yapma."

İşte yine oradaydı. Merdiven boşluğunun loş ışığında bile yanakları pembeydi. "Ne yapmayayım?"

"Beni pohpohluyormuş gibi yap." "Kim rol yapıyor?"

Ione başını salladı. Hızlı, tarafsız bir kovulma.

"Neden, Ione Hawthorn." Elm dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Seni pohpohlamamın sana bir şeyler *hissettiğini* söyleme sakın."

"Ö y l e değil." Yüzü okunamaz haldeydi. Ulaşılamaz. "Artık hiçbir şey hissedemiyorum."

Zindan merdivenleri her zaman ölümcül olmuştu. Şimdi sonbahar olduğu ve don Blunder'ın tarlalarında yuvasını kurduğu için, basamaklar buzla kayganlaşarak neredeyse yürünemez hale gelmişti. Elm iki kez kendini duvara yaslamak zorunda kalmıştı. Ione kayıp ona çarptığında, parmakları kedi pençeleri gibi büküldü ve Elm'in karnındaki kaslara saplandı. Elm bir kolunu omuzlarına dolayarak onu sabitledi.

"Bu ne kadar aşağıya gidiyor?" dedi göğsüne doğru.

Adam onu daha sıkı kavradı. "Uzağa."

Aşağıya indiklerinde Elm'in her yeri kaskatı kesilmişti. Omuzlarındaki gerginliğe, ağzının ince çizgilerine bakılırsa Ione da daha iyi değildi. Bir nefesle onu serbest bıraktı ve ön odaya adım attı. Elm ancak o zaman acı bir lanetle zindanın anahtarlarını unuttuğunu fark etti.

Önemli değildi. Kapı zaten açıktı.

Karanlıktan dev bir ağız karşıladı onları, zindanın derinliklerinden gelen acı bir rüzgâr yüzlerine çarpıyordu. "Babam ve amcam nerede tutuluyor?"

"Güney tarafında. Kuzenin kuzeyde."

Ione'nin sırtı dikleşti, sanki omurgasını saran ürpertiye bastırmaya çalışıyordu. Sessizce zindana girdi.

adım attı, karanlık onu bütünüyle yuttu. Elm inledi ve arkasından aceleyle koştu, onu omzundan yakaladı ve kuzeye giden birçok geçitten ilkinde doğru döndürdü.

Boş hücre sıralarında sessizce yürüdüler.

Elm'in içine bir ürperti çöktü. Bu sefil kale. Son harç kırıntısına, taşına, tahtasına ve demirine kadar nefret ediyordu. Ravyn'in her zaman yaptığı gibi gözlerini ileriye dikti, boş olduklarını ve her zaman öyle olmadıklarını bildiği hücrelere bakmamaya kararlıydı.

Eli kolunu sıyrana kadar Ione'un konuştuğunu fark etmedi.

Yerinden sıçradı. "Ağaçlar-ne?"

"Endişeliyiz, değil

mi?" "Sadece soğuk."

"Soğuğa aldırış etmediğini düşünebilirdim. Taht odasındaiken Tırpan'ınla hepimizi dondurup heykellere dönüştürmüştün."

"Sorun nedir, Hawthorn? Şiddeti kısa kestiğim için cesaretin mi kırıldı?"

Espriyi duymazdan geldi. "Şiddete son vermek tam olarak Rowan'a özgü bir şey değil, değil mi?"

Elm, babası ve kardeşiyle kıyaslanmaktan duyduğu rahatsızlığı gizleme zahmetine girmedi. "Tırpan'ı şiddet için kullanmamaya çalışıyorum."

"Neden olmasın?"

"Onları hayal kırıklığına uğratmak için."

Çoğu zaman dikkatinin yarısını ona veriyormuş gibi görünen Ione onu izliyordu. Odasında olduğu gibi yüzünü inceliyor, hâlâ bulamadığı bir şeyi arıyordu.

Koridorun sonunda dış kırılmasına benzer bir ses yankılandı. Elm sarsılarak durdu ve Ione'un kolunu yakalayarak onu durdurdu. Önünde son hücre vardı. Elspeth Spindle'in hücresi.

Ya da eskiden Elspeth Spindle olan şey.

"Dinle," dedi. "Sana söylemeliyim ki-"

Ses tekrar yankılandı, bu sefer bir kahkahanın alçak, yağlı notaları vardı. Elm yutkundu. "Kuzenin. O aynı değil."

Ione hiçbir şey söylemedi. Kaşlarını indirdi. Elm'den uzaklaşarak hücreye doğru yürüdü. "Hauth yüzünden mi?"

"Hauth olmaz. Bu sefer olmaz."

Ione demir parmaklıklara ulaştığında Elm onun arkasına geçti, onu geri çekebilecek kadar yaklaştı. Bir gölgeyi görmeye yetecek kadar ışık vardı.

ve sonra Çoban Kral oradaydı, parmakları demir parmaklıkların etrafında kıvrılıyordu, sarı gözleri genişti ve çenesi ürpertici bir ritimle tıkırdıyordu.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Elspeth. Shepherd King. *Kabus.*

Titremiyordu, hücresinin bunaltıcı soğuşundan etkilenmemiş gibi görünüyordu. Omurgası eğilmiş, siyah saçları yüzüne perde gibi düşmüştü. Çenesini yana salladı ve yukarı baktı, bakışları Ione'u yakaladı.

Bir an için her şey sessizliğe gömüldü. Ione bir zamanlar kuzeni olan şeye baktı. Birbirlerinin aynası gibi görünüyorlardı - eğer ikisinden biri mürekkebe batırılmışsa.

Ione'un sesi ondan uzaklaştı. "Elspeth?" "Tatlı Ione."

Ione parmaklıkların arasından bir elini uzattı. Elm gerildi. "Yapma," diye uyardı.

Elspeth onu dinlemedi. Parmakları bir zamanlar Elspeth'in yanağı olan deriyi sıyırdı ve Elspeth bir nefes aldı.

Çoban Kral'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sonunda beni gördün mü sarı kız?"

Hawthorn Evi'nde onunla karşılaştığından beri Elm ilk kez Ione'un yüzünde belirgin bir duygu fark etti. Solgunluğu griye dönmüştü. Gözleri büyüdü ve dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Parmakları Çoban Kral'ın yanağında gezinirken titriyordu. Konuştuğunda sesi o kadar inceydi ki kırılma tehlikesi geçirdi. "Sen Elspeth değilsin."

Çoban Kral'ın gülümsemesi genişledi. "Ben de yabancı değilim. Ben gözünün hemen ötesinde hareket eden bir gölgeydim. Mırıltılarla konuştum, bilmediğin şarkılar mırıldandım. Tazılar anırdı, aranızdaki davetsiz misafir konusunda sizi uyardı. Atlar ürktü ve kuşlar sessizleşti. Ama ailen onlara kulak asmadı. Ve sen, sarı kız, çok yakından bakmaya korktun." Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Ama artık korkmuyorsun, değil mi?"

Ione parmaklıklara yaslandı. "Sen-Elspeth-benden o kadar çok sır sakladı ki."

Çoban Kral uzandı ve kirli, kanlı eliyle onun çenesini kavradı. "Dikkatliydi. Zekiydi. Güzel." Başparmağını Ione'nin yanağına sürttü. "Ondan geriye kalan tek şey sen ve benim."

"Kimsin sen?"

"Gafin hesabı." Çoban Kral'ın sırtışı tüm sırtışlardan daha kötüydü.

hırıltı. "Ben kök ve ağacım. Ben dengeyim."

Ione bir anda elini uzattı, parmakları onun bileğini sardı. "Elsbeth'le konuşmak istiyorum."

"Ona sahip olamazsın. O benimle birlikte. Ve dinlenmesine izin veriyorum." "Umurumda değil. Onu bana geri ver."

Çoban Kral'ın dişleri dudağını sıyırdı. Elm bir an için Ione'nin yumuşak, lekesiz yanağını yırtabileceğini düşündü. Ama yüzünü kavrayışı gevşedi, kaşları hafıfledi. "O özgür olacak. Ama benim işim bitene kadar değil." Gözleri Elm'e kaydı. "Ve eski borçlar ödenene kadar."

Elm'e ilk kez doğrudan bakmıştı, o tuhaf gözler öylesine delici, öylesine korkunç, öylesine *bilgiliydi ki*.

"Elm," diye mırıldandı Çoban Kral. "Seni tekrar görmek bir zevk."

Elm. Renelm ya da Prens değil, diğer tüm yabancıların onu çağırdığı gibi.

Elm.

Sanki bu adam, bu şey onu zaten tanıyormuş gibi.

Ve elbette biliyordu. Elm'in Elspeth Spindle'la yaptığı her konuşmada - onunla birlikte işlediği her ihanette- duyduğu her sırda Elm'in aklındaki canavar da vardı. Gözlerinin hemen arkasında bekliyordu. Dinliyordu. Öğreniyordu.

Elm hasta hissetti.

"Solgun görünüyorsun, Prens'im."

"Senden sonrasını temizlemek kolay olmadı." "Evet. Kuzenin de bunu ima etmişti."

Ravyn zindana girmekle ilgili hiçbir şey söylememişti. Mezarını kazmak dışında Çoban Kral'la ilgili hiçbir şey söylememişti. Elm acıyı sildi, bakışları Ione'a kaydı. "Bir şeyi eksik. Bir Bakire Kartı. Burada, kalenin içinde bir yerde. Görebiliyor musun?"

Ione'nin gözleri ikisi arasında gidip geldi ve Çoban Kral yaklaştı, sesi parmaklıkların arasından süzülüyordu. "Onu geri almaya gerçekten ihtiyacın var mı, canım?" diye fısıldadı. "Böylesi daha iyi değil mi, bedeninin zarar görmeden güvende? Yumuşak, duygusal kalbin nihayet korunuyor?"

Ione'nin gözleri kısıldı. Ama Çoban Kral devam etti. "Elsbeth onu kıskanırdı, kalbini. Kahkahalarınızdaki rahatlığı, yaptığınız her şeydeki umursamaz samimiyeti. Ama ben daha iyi biliyordum. Sen iyiydin ama asla temkinli değildin. Bu yüzden baban Ekinoks'ta seni bir kanarya gibi kafese koyup bu soğuk, mağara gibi yerde bıraktığında gözünü bile kırpmadın." Saçlarını okşadı

parmağıyla işaret etti. "*Rowan'lara* zincirlenmiş olmanın çaresizliği içinde kendini kaybetmemenin tek nedeni, Kızlık Kartı'nın bunu hissetmeni engellemiş olmasıdır."

Ione uzun bir süre sessiz kaldı. "Umutsuzluk hissetmiyor olabilirim," dedi sonunda, "ama yine de kayboldum. Tıpkı Elspeth'in senin içinde kaybolduğu gibi, ben de Bakire'nin içinde kayboldum. Ve özgür olmak istiyorum."

Sözleri Elm'in kaburgalarından geçerek göğsüne baskı yaptı.

Çoban Kral'ın gülümsemesi duraksadı. "Seni özgür bırakamam." "Ama Providence Kartlarını renklerine göre görebilirsin," diye araya girdi Elm.

Başını yana eğdi, yırtıcı bir tavırla. "Birçok yeteneğimden biri."

"Babam koleksiyonunun geri kalanıyla birlikte kasalarda bir Kızlık Kartı saklıyor. Kalede başkaları da var mı?"

Çoban Kral gözlerini kapadı -uzun bir süre sessiz kaldı- sonra güldü. Koridorda yankılanan korkunç, ısırtıcı bir uyumsuzluk. "Evet, sevgili oğlum. Taş'ta üç tane Bakire Kartı var."

"Neredeler?"

Gölgeye doğru geri adım attı. "Bunu söyleyemem. Şato çok büyük, pembe kartlar dağınık. Sen ve sarı kızım Bakireleri kendiniz bulmalısınız."

Ione'un elleri yumruk oldu. "Nereye bakacağımı söyle. *Bana yardım et.*" Ama canavar gitmiş, gölgelerin içine çekilmişti.

Ione kapalı dudaklarının arasından bir çığlık attı ve hücreden çıkıp koridora doğru koşmaya başladı. Elm bir adım geriden takip etti.

"Tekrar karşılaşacağımız günü ipe çekiyorum Prens," diye seslendi Çoban Kral onun ardından. "Senin için daha planlarım var."

Elm döndü ama adam gitmişti, vedası da selamlaması gibi ürkütücüydü. *Tık, tık, tık.*

Ön odaya dönüş yolculuğu daha da soğuk geldi. Oraya vardıklarında Elm, Ione'yi kolundan yakaladı. Çoban Kral'ın hücresinde gösterdiği öfke artık yoktu. Yüzünde hiçbir şey yoktu.

"Senin için önemli mi?" Elm mırıldandı. "Kartını geri almak mı?"

Onu duymuyor gibiydi. "Bunun güzellikle ilgili olduğunu düşünüyorsan -Bakire'nin yaptıklarına karşı olduğumu düşünüyorsan- yanılıyorsun. Bir şeyi sevmenin ne demek olduğunu hâlâ hissedebilseydim, sana güzel olmayı sevdiğimi söylerdim. Sihirle iyileşmeyi ve acı çekmemeyi seviyorum. Kızlık Kartı'ndan önce kim olduğumu ve nasıl göründüğümü de seviyorum. Geri almayı amaçladığım şey Prens."

benim *seçimim*."

Elm'in tek yapabildiği ona bakmak olunca içini çekti. "Yatağına git, vaktini ne ile geçiriyorsan ona geri dön. Yardımını istemiyorum."

"Ama şatonun kilitlerle dolu olduğunu ve anahtar halkasına sahip olanın ben olduğumu düşünürsek buna ihtiyacın olacak." Bir elini ensesinde gezdirdi. "Aslında anahtarlar Ravyn'de ama teknik olarak onlar benim-"

"Eğer bu orman yolunda olanlarla ilgiliyse, borcumuz ödenmiş demektir." "Değil."

"Ne o zaman?"

Elm yanağının içini ısırdı. "Elspeth'e karşı *hıyarın tekiydim*. Ravyn ona aşık oluyordu ve ben-" Gözleri düştü, ağzı alaycı bir ifadeyle döndü. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım diyelim. Çok geç olana kadar Elspeth'in kendini kaybettiğini fark edemeyecek kadar onu kaybetmekle ilgileniyordum."

Sonunda tekrar Ione'a baktı. "Daha iyi olmayı hedefliyorum. Eğer sen de Elspeth gibi ortadan kayboluyorsan -ki bu konuda çok az *seçeneğin var*- sana yardım etmek isterim."

Yüzündeki çizgiler ve kaslar hiçbir şey ele vermiyordu. Ama Elm'i ürküttü, göz göze gelmek için ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi. Başparmağıyla çenesini kavradı ve Ione Hawthorn tüm ifadelerinde çok soğuk olmasına rağmen, dokunuşu onu ısıttı. "Neden?" diye sordu. "Neden daha iyi olmayı hedefliyorsun?"

"Çünkü öyle olmak zorundayım," dedi Elm bir nefeste. "Sarayda hakkımda ne dedikleri umurumda değil, çürümüş bir Prens ve berbat bir Destrier olsam bile." Daha yakına eğildi. "Ama herkesin duyacağı kadar yüksek sesle, Hauth'a *hiç* benzemediğimin söylenmesini istiyorum."

On Altıncı Bölüm

Ravyn

Zindan duvarına yaslanmış, Ayna Kartı'nın pençesinde üşüyen Ravyn, Elm ve Ione'un zindan koridorunda kayboluşunu izledi. Kuzeninin omuzlarındaki gerginliği ya da Elm'in Ione'yi nasıl gölgelediğini fark etmemişti. Uyanık. Dikkatli.

Sadece denge değildi. Elm ona dolanmıştı. Zindanın karanlığında korunmasız, yüzü açık bir kitap gibiydi. Ravyn'in soruşturmadan önce şüphelendiği şey şimdi ona bir darbe gibi çarptı. Elm. Ione.

Ruh ve ağaçlar.

Kâbus'un kahkahası taş duvarlardan duman gibi yükseldi. *Onaylamıyor musunuz, Kaptan?*

Kral onu öldürmeye karar verirse bu onu mahvedecek.

Sanırım o da senin ve şu anda işgal ettiğim bu beden hakkında aynı şeyi düşünüyordur.

Ravyn cebinden Ayna'yı çıkardı ve kendini serbest bıraktı. Kabus'un gözlerindeki nefreti görmesini istiyordu. *Onun bir adı var, parazit. Söyle onu. Ya da ondan hiç bahsetme.*

Kâbus'un sarı bakışları onun öfkesiyle buluştu ve onu ölçtü. Ravyn bir adım geri çekildi. *Elm'e gelince, onu ele geçiremeyeceksin. O bizimle gelmeyecek.*

Ona zarar vereceğimi düşündüren ne?

Ravyn alay etti. *O bir Rowan. Tahtını çalan ve soyunu öldüren adamın soyundan geliyor. İntikamını hayal etmek için beş yüz yılın vardı. Ravyn'in midesini bulandıran eski kana baktı.*

Kabus'un tırnakları. *Kesinlikle onun ölmesini istiyorsun.*

Ona zarar vermek için çok zamanım vardı. Ama yapmadım. Prens beni hissetti

-Garip gözlerimi gördü ve geri çekildi. Bu dünyada canavarlar olduğunu sizden çok daha iyi anlıyor Kaptan. Uzun bir nefes verdi. Pençelerim çoktan kırılmış bir Rowan'a işlemeyecek.

Ravyn'in sert çenesi gevşemeyince Kâbus sıırttı. Üvez ve porsuk ağaçlarının üzerinde karaağaç dimdik durur. Sınırlar boyunca bekler, çağrıda bir nöbetçi. Sessiz ve korunaklı, rüzgârla savrulmuş ve lekelenmiş kabuğu, bir zamanlar yaralı bir çocuk-Prens'in hikâyelerini fısıldar.

Ravyn'in zihnindeki sesi ürkütücü bir şekilde yumuşadı. *Ve böylece, Ravyn Yew, Elm'ine dokunmayacağım. Onun hayatı benim açgözlü pençemin ötesinde. Tekmelenen bir yavrunun dişleri çıkar ve dişler kemiğe batar. Bir gün tahtı hasat ettiğimde ona ihtiyacım olacak.*

Ravyn Kral'la yaptığı konuşmadan sonra üç not göndermişti. İlki Gorse'a, Kral'ın İkiz Alders yolculuğunda onlara eşlik etmesi için seçtiği özellikle sert Destrier'a. Amcasının seçimindeki çabukluk göz önüne alındığında Ravyn, Gorse'un özellikle yardımcı olacağı için seçildiği yanılgısına kapılmamıştı. Destrier muhtemelen bir casustu; Ravyn'i dikkatle izlemek ve Taş'a döndükleri anda onun hareketlerini rapor etmekle görevlendirilmişti.

Sana iyi şanslar.

Ravyn, Filick Willow'a hitaben yazdığı ikinci notta şunları yazmıştı

Kalenin anahtarları mahzende. Erik Spindle ve Tyrn Hawthorn'un donarak ölmemesini sağla.

Üçüncüsünde ise Elm'e hitaben Ravyn tek ve titrek bir satır kaleme almıştı.

Yakında görüşürüz.

Şafak üzerlerine çöküyordu, Ravyn'in gözlerinin arkasındaki basınç ona çok uzun zamandır uyanık olduğunu hatırlatıyordu. Çoban Kral'ın kılıcını çıkarmasının üzerinden sadece bir gün geçmiş olması zalim bir şaka gibiydi. Sanki bir hafta geçmiş gibiydi.

Kabus'u merdivenlerden mahzene getirdi, geyikle birlikte

kapısının üzerine oyulmuştu ve dışarıda canavarın Elspeth'in yırtık pırtık elbisesini değiştirmesini bekledi. Yukarıda bir yerde kale çanı beş kez çaldı.

Kâbus mahzenden çıktığında, Jespyr'in geride bıraktığı siyah yedek kıyafetleri tepeden tırnağa giymişti. Elspeth'in Wayland Pine'in Demir Kapı Kartını çalmaya giderken onu bir haydut kılığına soktukları zamanki haline benziyordu.

Ravyn'in boğazında bir düğüm oluştu.

"Bu güzel maceramızda bize kimler katılacak?" diye sordu Kâbus.

"Jespyr ve başka bir Destrier-Gorse. Ama önce Yew Kalesi'ne gidiyoruz. I

Emory'nin güvende olduğunu bilmem gerek." Boynunu yuvarladı, eklemleri patladı. "Ivy kardeşlerden de bize eşlik etmelerini istemeyi düşünüyorum."

Kâbus'un ağzının kenarlarında sık sık beliren o bilmiş, alaycı gülümseme kayboldu. "Güzel. En az bir yedeğe ihtiyacımız olacak."

"Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermedi. "Bu Destrier-Gorse. Ona güvenilebilir mi?"

"Hayır. Kral onu getirmemi emretti. Ruh onu yiyebilir, umurunda değil."

Kral kelimesi asidik bir nota içeriyordu. Bu Kâbus'un gözünden kaçmadı. Ravyn'i iterek geçti. "Dikkatli ol Kaptan. Taşlı cılanız ince sürtünüyor."

Ravyn onun kolunu yakaladı. Kâbus onun -Elspeth'in- saçını kısa bir örgü haline getirmişti. Ravyn gözlerini kırıştırdı, örgüyü bir, iki, sonra üçüncü kez izledi. "Saçını sen mi *kestin*?"

Kâbus onun elinden kurtuldu. "Kanla kaplanmıştı."

Ravyn mahzenin açık kapısından geriye baktı. Eski ahşap masanın üzerinde bir makas duruyordu. Yerde koyu renk saç parçaları vardı.

Yüzünden geçen her neyse Kâbus'u olduğu yerde durdurdu. Canavar kısık gözlerle baktı ve bakışlarını Ravyn'in düğümlenmiş ellerine indirdi. "Tekrar büyüyecek," dedi yavaşça.

Ravyn başka bir şey söylemeden ilerledi. Bir Siyah At gobleninin yanından geçerken, onu şiddetli bir çekişle duvardan söktü ve omuzları harçla tozlandı. Onu yere fırlattı, demir çubuk yüksek bir çınlamayla taş a çarptı. Eğer Çoban Kral'ı Elspeth'ten koparıp yere atmanın bir yolunu bilseydi, onu da yapardı.

Destrier'lar onu kale kapılarının yanında bekliyorlardı ve Kâbus'u gördüklerinde gergin atlar gibi yer değiştiriyorlardı.

Gorse ayrı duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yolculuk için seçilmekten pek de memnun görünmüyordu.

"Kral'ın emri üzerine gidiyorum," dedi Ravyn, sesi duvarlarda yankılanarak. Ellerini arkasına kilitledi ve her bir Destrier'in gözlerinin içine baktığından emin oldu. "Devriyelerinize, eğitiminize devam edin. Ben kalsaydım ne yapacaksanız onu yapın."

Arkadaki bir Destrier öne çıktı. Oak. "Sizin yokluğunuzda kime vekâlet edelim Kaptan?"

"Rowan-Elm ya da Kral hangisini uygun görürse size cevap verebilir."

Destancılar birbirlerine bakiştılar. Linden konuştu, boynundaki yara izleri ilk ışıktaki belirgindi. "Prens Renelm'i yanında getirmiyor musun?"

"Hayır." Ravyn derin bir nefes aldı. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Dikkatli olun, Destrier'lar. Akıllı olun."

"Uslu dur," diye alay etti Kâbus arkasından.

At sırtında gittiler. Kâbus ahırdan siyah bir doru at seçti. Ata bindiğinde atın burun delikleri genişledi, derisi gözle görülür bir sıkıntıyla dalgalandı. At şaha kalktı ama Kâbus oturmaya devam etti.

Bailey'den geçip asma köprüyü aştılar, önce Gorse, sonra Kâbus. Ravyn en son ata bindi. Stone'a son bir kez bakmasına izin verdi. Bailey'de çok az insan vardı, kimse onların uzaklaşmasını izlememişti. İki uzun adam dışında kimse yoktu. Biri rüzgârı yakalayan altın bir pelerin, diğeri ise sade siyah bir tunik giyiyordu. Kral, ve-

Ravyn'in midesi botlarının içine düştü. *Elm*.

Kâbus adımlarını yavaşlattı. Elm'e dönüp baktığında sesi havada süzülüyordu, yağ, bal ve zehir. "Ne Rowan ne de Yew, ama ikisinin arasında bir yerde. Kışın solgun bir ağaç, ne kırmızı, ne altın, ne de yeşil. Siyah kan lekesini gizler, sonsuza dek onun izi. Kalede tek başına, karanlığın prensi."

PART II

To Barter

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Elsbeth

Suyun içinde, ne uyanık ne de uykudayken, bana ait olmayan anılar arasında sürüklendim.

Zengin dokuma giysiler içinde, bir ormanda duran bir çocuktum. Benimle birlikte başkaları da vardı. Yolu olmayan ağaçların arasından döndük, seslerimiz ağaçların tepelerine kadar yükseldi, her biri kendi yalvarışını dile getirdi.

"Bana sağlık ver, Ruh."

"Beni iyi hasatla kutsa."

"Karaçam'ı bir kutsama için adaşım olarak alacağım, Ormanın Yüce Ruhu."

Tuz burnuma doldu, onu gıdıkladı. Kalabalıktan uzakta budaklı bir ağaç buldum ve elimi üzerine koydum. Acı kollarıma dokundu. Aşağı baktığımda damarlarım mürekkep gibi siyahtı.

Gözlerimi kapattım, etrafımda ve içimde sihir vardı. Yüzlerce ses kulaklarımı doldurdu. İnsan sesleri değil, başka bir koro. Neredeyse her zaman kafiyeli kelimelerle konuşan, uyumsuz ama uyumlu bir koro. Onları duymak benim sihrim, benim yeteneğimdi. Bu ateşle doğmuştum.

Ağaçlarla her zaman konuşabilirim.

İsim ağacının kurnaz olduğunu söylediler, gölgesi bilinmiyor. Sadece yarım büyümüş olsa da kırılmadan eğilir. Prens kral olur, kral da tahta geçer. Blunder senin olduğunda ormana gelecek misin?

"Yapacağım," diye fısıldadım.

Ne nimeti istiyorsun, genç Taxus?

"Ormanın Ruhu'nun Blunder'ı bir bolluk-büyü krallığı yapmama yardım etmesi için. Toprağa ve insanlarına çobanlık yapabilmem için bana gereken araçları sağlasın."

Ağaç elimin altında inledi, dalları kendiliğinden hareket ederek batıya yöneldi. Bir sonraki ağaç da aynısını yaptı, ondan sonraki de. Durmadan bana evimi gösterdiler.

Babamın şatosunun dışındaki çayırın zirvesine ulaştığımda bekledim. Sonra, yedinci isim günümde diktiğim fide ağacının yanında, önümde bir şey cisimlendi.

Bir masa kadar uzun ve geniş bir taş. Üzerinde bir kılıç vardı. Gün ortası ışığını yakalamış, bir fener gibi parlıyordu. Kabzasına karmaşık bir şekilde oyulmuş bir resim vardı.

Bir çoban asası.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Elm

Elm, Ravyn'in notu elinde buruşurken partinin uzaklaşmasını izledi. *Yakında görüşürüz.*

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve babasıyla arasındaki mesafeyi geniş tutarak döndü. "Bunu sen mi yaptın?"

Kral'ın bakışları önündeki yola sabitlenmişti, pelerini sonbaharın soğuk havasında dalgalanıyordu. "Sen benim oğlumsun. Buraya aitsin."

"Daha önce nerede olduğumu ya da ne yaptığımı hiç umursamadın."

"Şimdiye kadar pek bir nedenim yoktu." Kral ona yan gözle bir bakış attı. "Dün gece muhafızları Ione Hawthorn'un kapısından uzaklaştırdığınızı duydum. Ve onunla konuştuğunuzu."

Elm çenesini sıktı.

Kral'ın tınısı tazılarından birinin havlamasını andırıyordu. "Ailesi aşağılık, hain akbabalar."

"Tyrn'in soruşturmada söyledikleri yeterince doğrudu." Elm sözlerini tarttı. "Onu öldürürsen insanlar konuşur. Hauth'u öğrenecekler. Ve Kabus Kartı için onu kiminle yatağa attığını. Belki de mahkemeniz size daha dikkatli bakar, baba. Enfeksiyonu bu kadar kınayan bir adam için ilginç bir arkadaşlığın olduğunu görecekler. Orithe Willow. Ravyn. Enfekte."

Hoşnutsuzluk Kral'ın yüzündeki çizgileri derinleştirdi. "Ne yapmamı istersiniz?" diye sordu acı nefesinde şarapla.

Yağmur yağmaya başladı. Elm buna karşı irkildi ve sesini ilgisizlikle örttü. "Ione Hawthorn'u yakınında tut. Sana mazeretlerini söyleyebilir.

Hauth'un yokluğu. Her şeyin eskisi gibi olduğunu gösteren bir sembol. Şimdilik."

Uzaklarda gök gürültüsü yuvarlanıyordu. Kral'ın eli eldivensizdi, şişmiş ve nasırlaşmıştı, yaşla ve yıllarca kılıç kullanmakla acımasızlaşmıştı. Onunla başından tacı aldı. İnceledi. "Kardeşini görmek beni iliklerime kadar sarsıyor," dedi alçak bir sesle. "Siyah Atı ve Tırpanıyla bile o kadar kolay kırıldı ki-" Rüzgâra karşı yüzünü buruşturdu. "Hayat kırılmandır. Kralların soyu kırılmandır."

Elm babasıyla hiç böyle konuşmamıştı, sadece ikisi, sessiz kelimelerle konuşuyorlardı - hiç. Bu durum tüylerini diken diken etmişti. "Bu yüzden mi Ravyn gidiyor ve ben kalmak zorundayım? Bir güç gösterisi mi?"

"Aklını kullan," diye tersledi Kral. "Rol yapıyor olabiliriz ama hiçbir şey eskisi gibi değil. Hauth uyanıp krallıkla bir kez daha yüzleşse bile, omurgası paramparça olmuş durumda. Asla bir varis doğuramayacak, Hekimler bundan emin." Elm'i omzundan tuttu, parmakları yorgun ve ağrıyan kaslarını dürttü. "Benim düşünmem gereken Blunder var.

Düşünmem gereken beş yüz yıllık bir yönetim."

Elm babasının gözlerinin içine baktı, kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Ve sen de bok yığınının derinliklerine uzanıp ikinci Prens'i ışığa geri çekiyorsun."

Kral'ın tutuşu sıkılaştı. "Blunder'ın tahtı Rowan'dır. Adaşımız olan ağacın altında Güverte birleşecek. Sis kalkacak, enfeksiyon iyileşecek. Öldüğümde babam, dedem ve onların dedeleriyle birlikte üvez korusuna gömüleceğim." Bakışları diğer elindeki taca kaydı. "Ve sen, Renelm, benim yerimi alacak kişi olacaksın."

Elm babasının elinden kurtuldu. Vücudu çılglık çılgılığa inkar ediyordu. Boğazındaki safra çalkalanarak ağzına kaçtı. "Senin tahtını istemiyorum. Hauth belki de- belki de-"

"Hayır. Yapmayacak." Kral tacını tekrar başına yerleştirdi. Yıpranmış görünüyordu, rüzgâr ve yağmur tüm gösterişini silip süpürmüştü. Kederli, sarhoş ve yaşlı bir adamdı sadece.

Ve her nasılsa, bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Öfke, Elm'in beklediği bir şeydi. Babası her zaman öfkeli ve sert bir adam olmuştu. Ama bu teslimiyet, Elm bunu bilmiyordu. Bunu hazmedemiyordu.

Kral'dan uzaklaştı. "Nereye gidiyorsun?"

"Jespyr'i görmek için."

"Bu sabah Emory ile birlikte Yew Kalesi'ne gitti."

Ravyn, Jespyr ve şimdi de Emory gitmişti. Elm yanağının içini ısırdı ve yoluna devam etti, bailey'e geri dönerken dolu yağıyordu.

"Seni bu gece sarayda bekliyorum," diye seslendi babası rüzgâra karşı. "Ben orada olmayacağım."

"Yapacaksın, Renelm. Destrier'likten istifa edeceksin. Ve sen ve Ione Hawthorn, ben senin halefliğini ilan etmeye hazır olana kadar her şey eskisi gibi olacakmış gibi davranacaksınız. Ve onun idamını."

Elm gün boyunca uyudu. Yüzüstü yatıp gece boyunca da uyuyabilirdi ama büyük salondaki akşam yemeğinin yankılanan gürültüsü merdivenleri süpürdü. Bir sıçrayışla uyandı, kalbi çarpıyordu, alnında ve göğsünde ter vardı, yapması gereken bir şey olduğundan emindi - unuttuğu bir şey.

Hawthorn. Battaniyeleri yırtıp attı. Ravyn, Jespyr ve Emory gitmiş olabilirdi ama Elm amaçsız olmaktan çok uzaktı. Parmaklarını oynatmaya ve babasının onu varis ilan etmesini beklemeye hiç niyeti yoktu; tutması gereken bir sözü vardı. Bulması gereken bir Kızlık Kartı.

Soyunup soğuk suyla temizlendi ve Kral, Ione Hawthorn'u Kızlık Kartı'nı bulmadan önce öldürmeye kalkarsa ne olacağını ürpererek merak etti. Ölür müydü? Yoksa ölümcül bir darbe alsa bile Bakire'nin büyüsü onu iyileştirir miydi?

Bu düşünce midesinde düğümlendi.

Odasından yeni bir siyah tunikle çıktı ve koridorda aceleyle ilerledi, şatodan yayılan gürültülü saray sesine karşı dişlerini gıcırdattı. Büyük salonda ne bulacağını biliyordu. Parmaklarının arasında Providence Kartlarını kaydıran, yüksek sesle büyüden, paradan ve Kart ticaretinden bahseden adamlar. Kızlarını onun koluna atmaya hazır anneler. Kendi babası, kadehine homurdanarak bakıyor, sanki acımasız yeşil gözlerinde tuttuğu her şeyi ona borçluymuş gibi sarayını inceliyordu.

"Kendinizi merdivenlerden aşağı atacakmış gibi görünüyorsunuz, Prens," diye seslendi arkadan bir ses.

Elm'in eli cebine düştü. Beyni parmaklarına yetişmeden önce kadifeye sadece iki kez dokundu. "Ruh ve ağaçlar, Hawthorn, sende

bunu yapmayı bırakmalısın."

Ione yarı gölgede, yarı aydınlıkta duruyordu. "Özür dilerim," dedi, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu. "Beni duyduğunu sanmıştım."

Saçları ensesinde sıkı bir düğümle tutturulmuştu ve birisi ona yeni bir elbise vermişti. Koyu, grimsi mavi, derin, buzlu su rengindeydi. Onu zayıf bir şekilde sarıyor, kıvrımlı vücudunun şeklini bozuyordu. Kumaş boynunda düğümleniyor, çenesinin hemen altında gri bir kurdeleyle yaka gibi sabitleniyordu.

Ione'nin arkasındaki gölgeden iki figür çıktı. Bunlar dün gece odasının kapısındaki nöbetçiler değildi. Kale muhafızları olamayacak kadar uzun boylu ve geniştiler. Ve kale muhafızlarının aksine, Elm'i gördüklerinde sinmediler.

Yok ediciler. Allyn Moss ve Elm'in sonsuz üzüntüsüne rağmen Royce Linden. "Beyler," dedi Elm onlara alaycı bir selam vererek.

Cevap olarak başlarını eğdiler. Moss'un gözleri düştü. Linden'inki düşmedi. Elm, Ione'a, "Gördüğüm kadarıyla seni kraliyet kanadına taşımışlar," dedi. Onun

Bakışları Destrier'lara döndü. "Ve siz-" "Bayan

Hawthorn'un muhafızları," diye yanıtladı

Linden. "Artık değiller. Bunu göreceğim."

Destancılar birbirlerine baktılar ve Linden'in sesi sertleşti. "Kral kaçmaya çalışmasın diye gözlerin onun üzerinde olmasını istiyor."

"İki gözüm var ve onlar da yeterince keskin." Elm sessiz bir tehditle cebinden Tırpan'ını çıkardı. "Gidebilirsiniz, Destrier'lar. Akşamınızın tadını çıkarın."

Moss koridorda aceleyle ilerledi. Linden'in hızı daha yavaştı. Yanından geçerken kulağa *lanet olasıca gibi gelen* bir şeyler mırıldandı, gözleri Elm ve Ione arasında gidip gelirken kısıldı.

Ione onun gidişini izledi. Yüzü pek bir şey ifade etmiyordu ama Elm yine de onu aradı. Onu bakarken yakalayınca ağzını tembel bir gülümsemeyle düzeltti ve ona kolunu uzattı. "Seni uyarmalıyım, berbat bir yemek arkadaşayım."

Ione'un eli koluna bastırdı. Saçlarının kokusu-çiçekli, tatlı -burnunu doldurdu. "Bu bizi bir çift yapar."

Sessizlik içinde büyük merdiven boşluğuna doğru yürüdüler. Kâhya onları anons etmek için ağzını açtı ama Elm'in bileğinin bir hareketiyle sustu. Yine de kafalar onların ardından döndü. Elm ve Ione'un konuşmaları sessizleşti.

Herkesin hâlâ geleceğin Kraliçesi olduğunu düşündüğü kişi merdivenlerden indi. Gülümsemeler, selamlar vardı. Elm hiçbirine karşılık vermedi.

Ione da öyle.

Elm koyu renkli, şekilsiz elbisesine baktı. "Terziye hakaret ettik, öyle mi?"

"Terzi mi?"

"Kıyafetiniz." Bakışları kızın vücudunda gezindi. "Bu... bu biraz..."

Ione'un sesi donuklaştı. "Lütfen devam edin. Elbisem hakkındaki fikirlerinizi duymak için yaşıyor ve nefes alıyorum, Prens Renelm."

"Tabii buna öyle bile denebilirse." Elm boynundaki kurdeleyi kopardı, parmağı çenesinin alt tarafını sıyırdı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en kötü şey."

"Bütün elbiselerim Hawthorn House'a geri döndü. Baban bunu odama gönderdi."

"Gördüğüm kadarıyla yanında en sönük iki Destrier'ıyla birlikte."

İleride, büyük salonda bir jig'in doruk noktası olan müzik yükseldi. "O halde soruşturma sırasındaki manevranız başarılı oldu."

"Bir noktaya kadar." Elm eğildi, sesi kızın kulağındaydı. "Babam her şeyi kontrolü altında tutmak istiyor. Sen de dahil." Yüzünü buruşturdu. "Ve daha da önemlisi, beni. Hiçbir şey olmamış gibi davranacağız -kuzenin, amcan ya da baban hakkında hiçbir şey söylemeyeceğiz- ve kesinlikle Hauth hakkında hiçbir şey söylemeyeceğiz."

Ione kaşlarını kaldırdı. "*Nişanlımın* beni terk etmesi için nasıl bir mazeret Yokluk mu?"

"Hauth hasta ama iyileşiyor."

Büyük salon gürültülüydü, Kral'ın sarayı kadehlerini doldurmuştu. Bazıları oturmaya devam ederken diğerleri gruplar halinde toplanmış, müzik eşliğinde sallanıyordu. Sesler taş duvarlara çarpıyordu. Dans etmekten yanakları kızarmış ve kıyafetleri değişmiş olan salonda sahte bir ayıklık hâkimdi.

Kral'ın masası taht odasındakine benzer bir kürsünün üzerine kaldırılmıştı. Oradan yeşil gözler onu izliyordu. Elm onlarla yüzleştğinde babasının yüzündeki talep, beklenti ve kızgınlığı fark etti. Kral'ın ne istediğini biliyordu. Sağ tarafında, her zaman sadece Hauth'a ait olan koltukta bir boşluk vardı. Boş bir sandalye.

Yüce Prens'in koltuğu.

Elm, Ione'un elini koluna bastırdı. Oraya tek başına çıkmasına imkân yoktu.

Kaşlarını çatarak onun eline baktı. "Sen ne-"

"Son bir şartım daha var Hawthorn," dedi gergin dudaklarının arasından. Babasına boş bir gülümseme gönderdi ve Ione'u da yanına alarak kürsüye çıktı. "Eğer kalede serbestçe dolaşmak istiyorsan, sana eşlik edeceğim."

Nefes verışı bir tıslamaydı. Kral'ın önünde durduklarında, çeneleri sert bir saygıyla eğildiğinde, Ione'un gözleri o kadar soğuktu ki Elm onu oraya sürüklediği için bir tutam suçluluk hissetti.

Kral'ın hoşnutsuzluğu pek iyi gizlenememişti. Yine de başını salladı, izlendiğinin farkında olan gözleri maiyetine kayd. Bakışları Ione'a döndü, gözleri kamaşmış ve daralmıştı, vücudunda, üzerine tam oturmayan elbisesinde bir an fazla oyalandı. Dudağının kenarı seğirdi.

O anda Hauth'a çok benziyordu.

Elm elini cebine soktu. Ancak bu kez Tırpan'ın kadife kenarı onu yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Ama üç dokunuşla babasının gözlerini öyle bir devirmesini sağlayabilirdi ki, artık doğru dürüst göremezdi. Parmağı kırmızı Kart'ın kadife kenarına doğru seğirdi, bu fikir herhangi bir şaraptan daha baş döndürücüydü.

Ione sadece Kral'ın bakışlarını tuttu, gözlerindeki donukluk ilgisizliğe dönüştü. Esnedi.

Kral onlara "Oturun," diye bağırdı.

Tek boş sandalye Hauth'unkiydi. Sağında Kral'ın hazinedarı Aldys Beech, karısı ve oğluyla birlikte oturuyordu.

Elm onlara bakmaya zahmet etmedi. "Kenara çekil."

Beech'in zaten kafasına göre çok büyük olan gözleri irileşti. "Ama efendim, Kral bize bu koltukları hediye etti-"

"Umurumda bile değil-"

"Prens Renelm'in demek istediği," dedi Ione, sesi rahattı, "o sadece Prens Hauth'un koltuğunu ısıtırken, o koltuk," dedi Beech'in dar poposunun altındaki sandalyeyi işaret ederek, "bana, gelecekteki Kraliçenize ait." Bakışlarını omzunun üzerinden Elm'e fırlattı. "Tabii beni Prens'in kucağında otururken görmek istemezseniz."

Beech'in gözleri daha da büyüdü; karısının ve oğlununkiler de öyle. Daha fazla tartışmaya kalkışmadılar. Ya güzelliğinden ya da öfkesinden kaçan Beech ailesi sadece Ione'un koltuğunu değil, kürsüyü de tamamen boşalttı.

Rahat etmek mümkün değildi. Elm yarı yarıya Hauth'un sandalyesinden dikenlerin fırlayıp onu delmesini bekliyordu, ahşap efendisinin yokluğunu hissediyor, *yedeğinin* onun yerini aldığıнын farkındaydı.

Ione'un kucağına oturmakla ilgili söylediği şey onun sakinleşmesine yardımcı olmamıştı.

Elm hızlıca yemeğini yedi, babasının dikkatinin dağılmasını bekledi, böylece Ione ile birlikte sefil kürsüden uzaklaşıp Kızlık Kartı'nı aramaya devam edebileceklerdi.

Ama babasının dikkati asla uzun sürmezdi. Kral Rowan saray mensuplarıyla homurdanarak ve başını sallayarak konuşurdu, bakışları ilerideydi ama Elm onun kendisini izlediğinden emindi. En sevmediği öğrencisinin çizgiyi aşmasını bekleyen bir okul müdürü gibiydi.

Gong on kez çaldığında Elm bir inilti çıkardı. "Ne zaman kayı." "

Ione kadehine doğru, "Havandasın," dedi, kalp şeklindeki ağzı dudaklarının iç kısmı boyunca kırmızıya boyanmıştı.

"Her zaman
havamdayımdır." "Belki
de aileden gelen bir
özelliktir."

Bu onun dişlerini kenetledi. "Sandığının yarısı kadar bile komik değilsin Hawthorn."

Bir içki daha aldı. "Bir Rowan'ı güldürmeye nereden başlayacağımı bilemezdim."

Elm avuçlarının içlerini gözlerine bastırdı. "Özür dilerim. Pislik gibi davrandım." Bir elini büyük salona doğru savurdu. "Bu yerde kolay geliyor."

"Yani bu berbat ruh halinin bu sabah kaleden ayrılan partiyle bir ilgisi yok mu? Hani şu Elspeth ve Ravyn Yew ile olan?"

Elm başını ellerinden kaldırdı, gözleri yavaşça odaklandı. Başparmağını kadehinin kenarında gezdirdi. "Bunu sana kim söyledi?"

"Yüzünde izler olan Destrier-Linden." Elbisesinin yüksek yakasına dokundu. "Sanırım kuzenimin kalede özgür olduğunu ve benim olmadığımı bilmenin bana zarar verebileceğini düşündü."

"Öyle mi?"

"Bir zamanlar olabilirdi. Tüm bunların yalnızlığı için ağlayabilirdim." Onun

Sesim donuklaştı. "Ama artık ağlamıyorum."

Elm'in onu kürsüye sürüklediği için hissettiği suçluluk duygusu burkuldu. Büyük salondan dışarı baktı. Sarayın çoğu hâlâ uzun masada oturuyordu, kadehleri her daim doluydu ve salonda ustalıklı dolaşan hizmetkârlar tarafından idare ediliyordu. Ayağa kalkanlar yavaş bir sıra halinde kürsüye geliyor, babasına ve konseyine övgü dolu sözler söylüyor ya da Hauth'u soruyorlardı.

Ione'un Maiden Card'ını arıyor olmalıydılar, geceyi gösterişle harcamamalıydılar.

Bir keresinde bunun gerekli olduğunu düşünmüştü. Pazar Günü Elspeth Spindle'a da aynı şeyi söylemişti. *Bizi herkes gibi gösteren şey gösteriş.*

Elm kadehini boşalttıktan sonra Ione'un kadehine uzandı ve bu fırsatı kullanarak onun kulağına konuştu. "Kartını nasıl bulabileceğimize dair başka bir fikrim var." Nefesi Ione'nin yüzünü çevreleyen gevşek saç tellerini karıştırdı. "Ama bunu umursamayabilirsin."

"Artık hiçbir şey umurumda değil, Prens. Sorun tamamen bu." Büyük salonun sesi çok yüksekti. Kimse Elm'in onun kulağına bu kadar yakın konuşmasını garip bulmazdı. Garip *olan*, *Elm* yaklaştığında Ione'nin hızlıca nefes almasıydı. Yanaklarındaki pembe fırça. Tüyleri diken diken olmuştu.

ensesi boyunca.

Elm hepsini not etti. Görünüşe göre, tüm itirazlarına rağmen Ione Hawthorn *bazı* şeyleri hissedebiliyordu.

Ayak seslerini duymamıştı. Gölgeler Elm'in çevresinde dans ediyordu. Kürsünün altından gelen kadınsı bir ses, "İyi akşamlar Prens Renelm," dediğinde hâlâ Ione'un boynuna bakıyordu.

Elm geri çekildi, gözlerini ileriye dikti. Wayland Pine, karısı ve üç kızıyla birlikte Kral'ın önünde duruyordu, en büyükleri diğerlerinden biraz öndeydi. Konuşan oydu.

Elm onun adını bir türlü hatırlayamadı.

Pines gibi, Kral da Elm'in cevap vermesini bekliyor, elini uzatıp gözlerinin önünde oğlunu boğazlamak için ne kadar az çaba harcayacağını belli eden bir bakış fırlatıyordu.

Tören.

Elm babasına göz kırptı ve yüzünü kendine has huysuz, kibar cazibesiyle düzeltti. "Pine ailesi. Ne kadar hoş." Wayland'a döndü. "Demir Kapı Kartını duyduğuma üzüldüm." Morarmış eli masanın altında esnedi. "İğrenç şeyler, haydutlar."

Wayland Pine, zavallı piç, Ravyn'in birkaç hafta önce ondan kurtardığı Providence Card'dan bahsederken gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Teşekkür ederim Prensım." Eğildi, elini en büyük kızının sırtına koyarak onu hafifçe öne doğru itti. "Farrah'ı hatırlarsın, en büyüğüm."

Elm zorlukla yaptı. "Elbette. Stone'da uzun süre kalacak mısınız, Bayan Pine?"

Farrah'ın gözleri Kral'a kaydı. "Bir haftalığına, Majesteleri. Bayramlar için."

"Davet edildiğimiz için çok minnettarız," diye mırıldandı Wayland, bir selam daha vererek.

Kral elini kaldırdı, tek bir hareketle hem kabul etti hem de reddetti.

Çamlar ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken Farrah Elm'e dönüp baktı. "Ne ziyafeti?" dedi babasına, Çamların kalabalığının içinde kayboluşunu izlerken.

Kral sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yarın gecedan itibaren altı ziyafet verilecek. Altıncısında, bir eş seçeceksin."

Elm'in öfkesi çabucak geldi. Bir ızgarayı yalayan alevler gibi, her yerinde sıcaklık hissetti. Yutmaya çalıştı ama acısı zaten oradaydı. Avuç içleri acıyordu. Gözleri yanıyordu. Azı dişleri birbirine o kadar sert bastırıyordu ki, kaynaşmış gibi hissediyordu. Bir an için masayı ters çevirmeyi düşündü.

Kral onun öfkesini hissettiyse de bunu not etmedi. "Ravyn'in kanatları altındaki zamanın sona erdi. Seni yıllar önce evlendirmeliydim."

Kral bu sözlerle tartışmaya son verdi. Oturduğu yerden kalktı, Elm ve Ione dışında kürsüdeki herkes saygı duruşunda durarak Kral'ın ve onu gölgeleyen iki Destancı'nın büyük salondan çıkışını izledi.

Elm kendini pervasız hissetti. Babasının ardından seslenmek, dilinde biriken zehrin bir kısmını serbest bırakmak için ağzını açtı ama kolundaki bir el onu durdurdu.

"Bir şeyleri kırmak üzere olan birine benziyorsun," dedi Ione düzgün bir sesle.

O istedi. Elm ne olduğunu bilmiyordu ama bir şeylerin paramparça olacağına yemin etmişti.

Ione'un kolundaki tutuşu sıkılaştı. O kadar sıkıydı ki ayağa kalktığında Elm'i de kendisiyle birlikte çekti. "Gelin, Prens. Sarhoş olalım."

On Dokuzuncu Bölüm

Ravyn

Stone'dan Yew Kalesi'ne yolculuk bir saat sürüyordu. Neredeyse yarısı kadar bir sürede varmışlardı. Hızlı gitmek ve rüzgârın Ravyn'in kulaklarını doldurmasına izin vermek, Kâbus'un ağzından çıkacak başka bir kelimeye katlanmaktan daha iyiydi.

Yew'ler her zaman evlerinin perili olduğunu söylerdi. Heykellerdeki taş figürlerin geceleri dolaştığını ve Yew Kalesi'nin duvar halılarına işlenmiş görüntülerin bir günden diğerine değiştiğini. Meşaleler, onları sallayacak bir hava akımı olmadan titrer ve ahşap zeminler, üzerine basan kişinin adını haykırırdı.

Şato ürkütücüydü ama asla korkutucu değildi. Aksine, hayaletli malikane Ravyn'in ailesini güldürüyordu. Hayaletlerin evin mevcut sakinlerinden çok sıkıldıkları ve huzursuzluğa sürüklendikleri konusunda şakalaşıyorlardı.

Ama Porsuk Şatosu'nda hayaletler varsa bile, şu anda spor yapmaya aç değillerdi. Sarı gözlü yaratık kapıdan içeri adımını attığında ev donmuş gibiydi.

Kabus, Ravyn ve Gorse'un önünde kaleye doğru yürüdü. Parmaklarını birbirine geçirdi, eklemleri patlayana kadar bastırdı. Sarı gözleri büyük salona, ahşap panelli duvarlara, tonozlu tavanlara doğru kaydı. Sonra, etkilenmemiş bir iç çekişle, bir koridordan aşağı kaydı ve gözden kayboldu.

Gorse homurdandı ve Destrier'lerin eğitim için geldiklerinde kaldıkları doğu kanadına çekildi.

Ravyn'in ailesi ve kâhyaları Jon Thistle, aceleyle büyük salondan çıktılar.

Salon. Annesi Morette'in bakışları genişti. "Bu muydu-"

"Evet." Ravyn eldivenlerini çıkardı ve yere fırlattı. "Tek ve biricik Çoban Kral. Kendini onunla konuşmanın ıstırabından kurtar. Son derece alçak biri."

"Beş yüz yıl yaşadıktan sonra ben de öyle olabilirim," diye mırıldandı Thistle.

Ravyn karanlık merdiven boşluğuna baktı. "Jes ve Emory? Sağ salim geldiler mi?"

"Üst katta dinleniyorlar."

"O zaman oluyor." Babası Fenir'in gözleri Jespyr'inkilere benziyordu. -Sıcak, koyu kahverengi. Ravyn'in yüzünü aradılar. "Kral Emory'yi sonsuza dek serbest mi bıraktı? Gündönümünde güvende olacak mı?"

Ravyn başıyla onayladı.

"Bu da demek oluyor ki Kral Rowan, Elspeth'in kanının Güverte'yi birleştireceğine karar verdi."

Morette'in sesi yumuşaktı. Ama sözlerinin ağırlığı Ravyn'e o kadar sert çarptı ki kendini ısırırken buldu. Ailesine sırtını dönerek Yew Kalesi'nin kapılarına doğru ilerledi. "Emory ve Elspeth Gündönümü'nde güvende olacaklar," dedi onlara ve kendine. "Bunu sağlayacağım."

Cephaneliğe giden kısa yürüyüş, Ravyn'in yanında Elm olmadan daha uzun, daha sessiz geliyordu.

Petyr ve Wik Ivy'yi -güvenilir haydutları- bir bileme taşı üzerinde tartışırken buldu. Onlara kendisinin, Jespyr'in, Gorse'un ve Çoban Kral'ın ertesi sabah İkiz Alderler'e doğru yola çıkacağını söylediğinde gözleri parladı. Wik sorulmasını beklemedi; hemen katılmak için gönüllü oldu. "Providence Card'ları çimdiklemekten hoşlanıyorum," dedi, kavgalarda kaybettiği dişleri için gülümsemesinde birkaç boşluk vardı.

Ravyn, "Orman yolunu takip edip kervanları pusuya düşürmeye benzemeyecek," diye uyardı. "İçine yolculuk ettiğimiz ormana yüzyıllardır kimse gitmedi. Bizi neyin beklediğini bilmiyorum."

"Endişelenmeyin Kaptan." Petyr, Ravyn'in sırtını öksürmesine neden olacak kadar sert bir şekilde sıvazladı. "Korktuğunda elini tutacağız."

Ravyn günün geri kalanını Emory'nin odasında ona kitap okuyarak geçirdi,

sırf kardeşinin yüzünün kızardığını görmek için ateşi olması gerekenden daha sıcak tuttu. Ancak alacakaranlık çöktükten ve Jespyr kardeşinin başucundaki yerini aldıktan sonra Ravyn Kâbus'u aramaya başladı.

Yew Kalesi'nin dağınık bahçelerinin arkasına sıkışmış, sis ve gün batımının her zamanki griliğine bürünmüş harabelerin yakınındaki çayırıktaydı. Bir porsuk ağacının gölgesi altındaki çimenlere oturmuş, gözleri uzaklara dalmıştı.

Kucağında bir şey tutuyordu. "Kazıyormuşsun," diye mırıldandı.

Ravyn çayırın kenarındaki odaya baktı. "Kılıcını buldum." *Ve kemiklerini.*

"Böylece hırsız mezar soyguncusu olur." Kâbus'un bakışları kucağına düştü. "Sen de bundan yararlanmış olabilirsin. Sanırım hâlâ bir değeri var."

Ravyn bir adım öne çıktı, kaşları düştü. Kâbus'un kucağında narin bir özenle tuttuğu şeyi fark etti-

Bir taçtı.

Parlaklığını çoktan yitirmiş altın bir taç. Toprağa bulanmış olduğundan üzerindeki işaretleri ayırt etmek zordu, ancak Ravyn'in odanın toprak zemininden çıkardığı kılıcın kabzasıyla aynı karmaşık, dokuma tasarıma sahip gibi görünüyordu.

Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, Kâbus başını kaldırdı. "Nerede benim kılıcım?"

"Odamda." "Onu geri istiyorum."

Ravyn kaleye geri döndü. Çayıra geri döndüğünde, Çoban Kral'ın kılıcını çimlerin üzerine fırlattı. "Ben lanet bir mezar hırsızı değilim."

Kâbus tek bir parmağını açtı ve kılıcın kabzasında gezdirdi. Rüzgâr porsuk ağaçlarının arasından fısıldadı ve Ravyn yukarı baktı. Ayna Kartına dokunup beklerse, Tilly'nin onları izlediğini göreceğinden emindi.

"Kızınla tanıştım. Saçları örgülü ve gözleri seninkiler gibi olan. Tilly."

Kâbus'un omuzları gerildi. Gözlerini kılıçtan ayırmadı. "Ayna Kartını bu kadar pervasızca kullanmaman akıllıca olur Ravyn Yew. Perdenin ötesini görmek tehlikeli bir şeydir."

"Bana ilk Rowan Kralı'nın size yaptıklarının intikamını almak istediğinizi söyledi."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Ravyn onu görmekten nefret ediyordu. "Kızının ruhu o ağaçta beş yüz yıl seni bekledi. Tüm çocukların bekliyor."

Kâbus döndüğünde gülümsemesi kaybolmuştu. "Ben de bekledim."

"Rowan'ları öldürmek için mi?"

"Amacım çok büyük. Ormanda ortaya çıkarılacak pek çok gerçek var. Yüzyıllar önce başlayan çemberler sonunda dönecek." Bir iç geçirdi. "Yine de etrafımda bu kadar aptal varken her şeyi kendim yapmak zorunda kalmaktan korkuyorum."

Ravyn'in dili bir küfür seline takıldı. Sakinleştirici bir nefes aldı. "İkiz Alders Kartı ile döndüğümüzde ne yapmayı planlıyorsun?" Kâbus parmaklarını kılıcının kabzasına doladı. Başını yana eğdi ve Ravyn'i bir kurdun hasta, miyavlayan bir yavruyu incelediği gibi inceledi. "Amcana, İkiz Alders Kartını birleştirmek için benim kanıma sahip olacağını söyledim.

Gündönümünde güverte, değil mi?"

"Söyledin. Ama sen kesinlikle bir yalancısın. Kadehin altında bile yalan söylüyorsun." "Ortak bir noktamız var."

"Ben senin gibi değilim, parazit."

"Ama sen öylesin." Kâbus'un kahkahası çayırdaki yankılandı. "Bildiğinden daha fazla." Bakışları Ravyn'in yüzünde gezindi. "Yine de şüphesiz daha iyi dinlenmiş durumdayım. En son ne zaman bir gece boyunca uyudun?"

Ravyn kollarıyla kendini destekledi ve sözlerini kinle kapladı. "Elsbeth ile birlikteyken." Döndü. "Şafakta burada buluşuyoruz."

Kâbus'un sesi onu geri çekti. "Koleksiyonundaki Bakire Kartı'nı getir. Yolculuk için ona ihtiyacımız olacak."

"Maiden?"

"Üzerinde gül olan pembe Providence Kartı. Onu biliyorsun. Ya da belki de bilmiyorsun. Gözlem yeteneğinizin berbat olduğu kanıtlandı."

"Hangi Kart olduğunu biliyorum-" Ravyn nefesini tuttu ve üçe kadar saydı. "Neden bir Maiden'a ihtiyacımız olsun ki?"

Kâbus tırnaklarını kucağındaki tacın üzerine vurdu. "Dua et ki olmasın."

Ravyn'in gözleri odaya kaydı. Çoban Kral'la her konuşması geçmişe uzandığı için, "Providence Kartları konusunda-" dedi ve başıyla karanlık pencereyi işaret etti. "Çocukken orada iki tane bulmuştum. Taşın üzerine kanımı akıttım ve o da benim için açıldı." O

elini cebine attı ve Ayna ile Kâbus Kartlarını çıkardı. "Bunlar içindeydi."

O sarı gözler uzaklaştı. "Ve?" "Onları oraya sen mi koydun?"

"Hayır."

"Kim yaptı?" Durakladı. "Çocuklarınızdan biri miydi?"

Kâbus konuşmadı. Hareketsiz kalmıştı. Kıpırdamadan, gözlerini kırpmadan

-Hiçliğe bakarak. "Alo?"

Cevap yok.

Ravyn parmağını Kabus Kartının üzerine götürdü. Canavar odaklanmadan kaldığında, Kart'a üç kez dokundu. Bir tuz ısırığı oldu, sonra Ravyn büyüü dışarı doğru itti. Kâbusla konuşmamak için

-Ama zihninin karanlık odasını araştırmak için.

Elsbeth. Neredesin?

Kâbus'un durgunluğu bozuldu, bakışları odaklandı. Ayağa kalktı ve etkileyici bir güçle Ravyn'i yere itti.

Kafası çimlere çarparken Ravyn'in duyularından tuz kaçtı. Kâbus'un kılıcının soğuk, kör ucu boğazını sıyırdı.

"Sana daha önce de söyledim, aptal kuş. Onun zihnine davet edilmelisin."

"Ve *sana* Taş'tan çıktığımızda onu bulacağımı söylemiştim." Ravyn'in elleri çimlerin üzerinde yumruk olmuştu. "Sen bir canavar olarak kalırken çocuklarının ruhlarının beklemesi yeterince adaletsizlik. Ama Elspeth görmezden gelebileceğiniz bir ruh değil. O ölü değil. Bırakın. Onu. Dışarı."

Kararan çayırda bile o sarı gözler parlıyordu. Kâbus'un porsuk ağacının gölgesi tarafından tüketilmeyen tek parçası onlardı, sanki ağacın kendisi ve gölgesiydi. "Kendi bencil isteklerinin ötesini hiç düşünmez misin Ravyn Yew?" diye hırladı. "Eğer onu karanlıktan korkunç zihnime çağırıyordım, bu ona *acı verirdi*. Kendi düşüncelerin -kendi bedeninin- üzerinde kontrol sahibi olmamanın getirdiği öfkeyi hayal bile edemezsin. Sen, otoritesini hiçbir zaman tam anlamıyla devretmemiş olan hain şey. Yalancı, hırsız

-Kadeh ve Tırpan'a karşı bağışksın, kontrolü kaybetmek hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Dudakları büküldü, hırıltı yerini gülümsemeye bıraktı. "Ama öğreneceksin. Tıpkı benim gibi, ormanda kendini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu öğreneceksin."

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Elm

Avluya vardıklarında Ione'un yaptığı ilk şey, Elm'e büyük salondan kaçırdığı dolu şarap sürahisini vermek oldu. İkincisi ise elbisesini yırtmak oldu.

İki elini birden kullanarak yakayı göğüs kafesine kadar yırttı ve boğucu yakayı yok etti. Kumaş keskin bir ses çıkardı, düğmeler uçtu, etkileyici çekişine karşı güçsüz kaldı.

Elm içmeyi bıraktı. "Bu konuda yardımcı olabilirdim."

Ione, ağzının kenarlarında bir kas seğirmesi bile olmayan bir gülümseme takındı. Belki de tek yapabildiği buydu. Ya da belki de ona kendisini gülümsetme zevkini tattırmak istemiyordu. Şarabı geri aldı. "Kıyafetlerimi çıkarmanın tadına vardınız, değil mi Prens?"

Bu onu susturdu. Elm başka tarafa baktı. Bir şeyleri kırmak istiyordu. Ve kızın elbisesini bu şekilde yırtması bu arzuyu daha da körükledi.

"Genelde böyle mi yaparsın?" diye sordu, adamın yerden bir cirit alıp yakındaki bir antrenman direğine çarparak parçalamasını izlerken, "sarhoş ve kızgın olduğunda?"

Elm kadehi onun elinden kaptı. "Diğer şeylerin yanı sıra." "Ne gibi?"

Kadının bakışlarını kenarın üzerinden karşıladı. "Tahmin edemiyormusun?"

Eğer Maiden Ione'un sifonu çekmesine izin verdiyse bile, avlu bunu fark edemeyeceği kadar karanlıktı. Dişlerini emdi. "Umarım Farrah Pine ile benimle konuştuğun gibi konuşmayı planlamıyorsundur. O çok tatlı."

Elm şarabı ona geri verdi. "Farrah Pine ile nasıl konuştuğum umurunda değil."

İç çekti. "Hayır, istemiyorum."

Başka bir cirit, paramparça. "İyi oldu. O da dahil olmak üzere babamın listesindeki hiçbir kadınla konuşmayacağım."

"Büyük salonda yeterince kolay vakit geçirdin," dedi Ione. "Bir an için neredeyse çekici görünüyordun. Eğer biraz değilse-"

"Serserice mi? Tamamen karşı konulmaz mı?"

İçti, alt dudağında bir damla kırmızı sıvı kaldı. "Kızgın. Tüm bunların altında, sesin kızgın geliyordu."

Elm bir adım daha yaklaşarak parmağını kızın dudağında gezdirme ve şarabı silme isteğini bastırdı. "Ben öfkeliyim. Sanırım, dürüst olmam gerekirse, hayatım boyunca kızgındım."

Ione'nin gözleri bilenmiş, onun sayfalarını araştırıyordu. Aralarındaki sessizlik bir noktaya kadar keskinleştiğinde derin bir nefes aldı. "O zaman kızgın olun Prens." Şarabı ona geri uzattı. "Size çok yakışmış."

"Dikkatli ol." Elm başparmağını sürahinin ıslak ağzında -kadının ağzının olduğu yerde- gezdirdi. "Bu kulağa iltifat gibi geldi."

"Bunu tavsiye olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

"Eminim biliyorsundur." Bir içki aldı. "Ama gülümsemeyi bile beceremeyen bir kadından nasıl *hissetmem gerektiği konusunda* tavsiye almakta zorlanıyorsam beni affedin."

Yarım bir omuz silkti. "Bana gülümseyecek bir şey ver."

"Aklıma birkaç tane geliyor."

Onun gözlerinde gördü, şaşkınlık parıltısını. Gözbebeklerinin genişlemesini. Bakire yüz ifadesini korumuş olsa da tamamen gizleyememişti. Hâlâ bir şeylerin parıltısı vardı. Ione Hawthorn bir *şeyler* hissedebiliyordu, Elm bundan emindi.

Çenesini umursamaz bir şekilde eğerek onun sözlerini görmezden geldi. "Eskiden gülümserdim. Burada küçük çizgilerim vardı." Parmağını nazik bir fırça darbesiyle burnundaki kırıxıklıktan ağzının köşesine doğru gezdirdi. "Gülmekten." Gözünün dış kısmına dokundu. "Burası da öyle. Şimdi yoklar tabii ki. Ama eskiden gülümserdim. Eskiden gülerdim."

Elm'in gözleri onun yüzünde, teninin pürüzsüzleşmiş arazisinde kaldı. "Hatırlıyorum," dedi sessizce.

Kaşlarını çatarak adama baktı ve şarabı geri aldı, koyu renkli sıvı

Sürahide şırıl şırıl. "Hayır, bilmiyorsun. Tüm parama bahse girerim ki Ekinoks'tan önce bana bir kez bile bakmadın." Bir yudumda yüzünü buruşturdu. "Bahse girecek param olsaydı."

Bahisler, takaslar, oyunlar. Ione Hawthorn'la her şey buna indirgenmişti. Her bakış bir meydan okuma, her soru bir test, bir ölçümdü. Sonunun ne olacağından Elm emin değildi. Ama onun oyunlarını oynamak istediğini bilmek göğsünden kasıklarına kadar gerilmesine neden oluyordu. Belki şaraptan, belki de o ela gözlerin onu yerine mıhlamasından, ama kazanmak için korkunç, çok korkunç şeyler yapabileceğini itiraf etmekten utanmıyordu.

Ağzını tembel bir gülümsemeyle düzeltti. "İyi ki paran yok. Son kuruşuna kadar alırım."

Ione kadehin ağzından onu izledi. "Saçmalıyorsun, Prens." Elm şarabı geri almak için yaklaştı. Ancak bu kez parmakları, sürahinin gümüş sapı boyunca Ione'nin parmaklarının üzerinde kıvrıldı. Eğildi, sesi alçak bir sıyrık. "Seni fark etmediğimi mi sanıyorsun, Ione?"

Dudaklarının arasındaki ince kısımda bir nefes hızlandı. "Bakire'den önce değil. Bahçenizde güller varken sizin gibi adamlar sarı çiçeklerden zevk almaz."

"Her ikisinden de zevk almıyorum -bahçıvanlık pek güçlü olduğum bir alan değil." Kız gözlerini devirince Elm elini kızın elinin üzerinde sıktı. "O kadar eminsen, sahip olduğun bir şeye bahse gir."

Yüzleri artık birbirine çok yakındı. O kadar yakınlardı ki Elm, Ione'un elbisesini yırttığı yakasındaki yıpranmış ipleri görebiliyordu. Boğazında, göğüs kafesinde, göğüslerinin kabarıklığında dans ediyorlardı; nefes alıp verişinin hızlı iniş çıkışıyla birlikte hareket ediyorlardı.

Gözleri kızın yüzüne kaydı. Kadın onu izliyordu. Ağzında gülümseme olmasa da ela bakışlarında bir memnuniyet, bir zafer parıltısı vardı. "Bir öpücük," diye mırıldandı. "Beni Ekinoks'tan önce hatırladığını kanıtlayabilirsen, seni öperim. Eğer yapamazsan, Scythe'ınla beş dakika geçiririm."

Onu bulduğunda Elm'in sesi sertti. "Hiçbir öpücük bir Scythe ile beş dakika geçirmeye değmez. Senden bile."

"Bir dakika o zaman."

Uzanıp yüzünü yakalama, parmaklarının ucunu yanaklarına bastırma ve dudaklarının onun için ayrılmasını izleme dürtüsünü koymak büyük çaba gerektirdi. Elm bunun yerine Ione'un elini tuttu ve avucunu onunkine vurarak

el sıkışma. "Anlaştık."

Avludan çıkıp hizmetkârların geçidine girdiklerini gören kimse yoktu. Uzun, dolambaçlı koridorlarda sadece gölgeler vardı. Mahzene ulaşmaları için geçen süre boyunca Elm ve Ione tamamen yalnızdılar, sanki şato sadece onlara aitmiş gibi.

Kapıya vardıklarında Elm, "Lütfen kilitli kalmasın," diye mırıldandı. Kilerin kolu döndü.

Ocak yakılmamıştı ve köpekler de başka yerdeydi. Elm rafa doğru ilerledi, burası o kadar tanıdıktı ki yarı sarhoşken bile bir fener ve ateş fitili bulmakta zorlanmadı.

Alev parladı, çok parlaktı, sonra sönükleşti. Ione kapının girişinde durdu. "Burası da neresi?"

"Duyulmayacağımız bir yere gidelim." Elm kapıya doğru yöneldi. Ione'un yanından geçerken vücudunun hiçbir yerinin onunkine değmediğinden emin oldu. "Bir ateş yakar mısın? Oyun oynarken ve bahis kazanırken rahat olmayı tercih ederim." Merdivenlere doğru döndü.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" diye seslendi arkasından.

Sesindeki öfke Elm'in ağzının kenarının kıvrılmasına neden oldu. "Bir Kadeh, Bayan Hawthorn. Bize bir Kadeh Kartı getireceğim."

Elm geri döndüğünde ateş canlanmış ve nefes almaya başlamıştı. Ione dizlerinin üzerine oturmuş, elinde ateşleyici, alevlerle ilgileniyordu. Parmak uçlarında is vardı. "Zamanını almışsın."

Elm'in kolları doluydu. Bir Kadeh Kartı, yeni bir şarap sürahisini, gümüş bir fincan, mutfaktan çalınmış bir somun zeytinli ekmek. Son eşya kütüphanedendi; Ravyn'le satranç oynarken kullandıkları bir kum saati. "Hazırlıklı geldim."

Aceleyle ocağa koştu, şatonun soğuğu bir cila gibi üzerine çökmüştü. Ateşin önünde, Ione'un karşısında bağdaş kurup oturdu ve kollarını açtı, kum saati yere yuvarlandı.

Ione onu eline aldı. "Bu ne için?"

"Parametreler." Önce şarap sürahisini, sonra da kadehi ikisinin arasına koydu. "Bir Kadehi çok uzun süre kullanmak tehlikelidir. Yalan söylemeseniz bile."

"Soruşturmamı o kadar beğendiniz ki tekrarını mı istiyorsunuz?"

Gözlerini ona dikti. "Bakireni arıyoruz, değil mi? Ekinoks gecesini gözden geçirebiliriz diye düşünmüştüm. Kartınızla ilgili anılarınızı ayırıştırırız. Sarhoştun, değil mi?"

Sesi kırılmıştı. "Evet."

"Bu yüzden anılarınız doğru olmayabilir. Yanlış olabilecek bir anıya girmeye kalkışırsanız, Kadeh'in sizi durduracağını umuyorum. Eğer başarısız olursa, babamın kasasında arayışımızı daraltmamıza yardımcı olabilecek başka Kartlar da var."

"Eğer istediğiniz benim anılarımsa, neden babamın Kral'a hediye ettiği lanet olası Kabus Kartını kullanmıyorsunuz?"

Elm cebinden Kadeh Kartını çıkardı. "Bu," dedi yüzüne doğru sallayarak, "cephanelikteydi, dünden kalmaydı. Kâbus Kartı şu anda Hauth'un odasında onu canlandırmaya çalışan Hekimler tarafından kullanılıyor. Oraya gidip bunu onlardan istemek ister misin?"

Ağzı ince bir çizgiye dönüştü.

"Ben de öyle. Ve böylece, lanet Kadeh ile başlıyoruz."

Ione parmağını kum saatinin kavisli şekli üzerinde gezdirdi ve birkaç tanenin ikinci yarısına dökülmesi için eğdi. "Zaten bir soruşturma geçirdiğim için, Kadeh'in altına konan tek kişi olmak oldukça adaletsiz hissettiriyor."

"Olmayacaksın. Ben de sana katılacağım." Ione'un ağzının kenarları seğirdiğinde, Elm'in ağzından bir gülümseme kaydı. "Seni hatırladığımı başka nasıl kanıtlayabilirim ve küçük bahsimizi nasıl kazanabilirim?"

"O zaman eşit olalım. Ekinoks hakkında yanıtladığım her soruya karşılık sen de kendi sorularından birini yanıtlamalısın."

Elm kafasının arkasında bir yerlerde bunun berbat bir fikir olduğunun farkındaydı. Çok fazla sırrı vardı ve hiçbirisi hoş değildi. Ama mahzen sıcaktı ve bahçede içtiği şarap içine işlemişti. Artık hiçbir şeyi kırmak istemiyordu. Bu korkunç fikir mantıksız bir şekilde iyi hissettiriyordu.

"Pekala."

"Kaçınmamı istediğiniz bir konu var mı Prens?"

Ravyn. Emory. Çoban Kral. Onun çocukluğu. Kardeşi. Babası. Bir yabancıyla evlenmeye zorlanırsa, Kral olmaya zorlanırsa hayatının yaklaşan kıyameti-

Elm yutkundu. "Hiçbir şey sınır dışı değildir."

Ione parmaklarını taş zemine vurdu. "Peki ya bahsimiz? Senin Tırpan'ınla ne zaman bir dakikam olacak?"

"Bunu," dedi Elm, boğazında kısık bir kahkaha mırıldanarak, "sona saklayabiliriz." Sürahiye daldırıp kadehi şarapla doldurdu. "Bunu bir ödöl olarak düşün."

Bu onu memnun etmiş gibiydi - yüzünden okunmuyordu. Ama çenesini kaldırdı ve kollarını başının üzerine uzatarak gevşedi. Sonra kum saatini ters çevirdi ve aralarındaki taş zemine koydu.

Kumlar dökölmeye başladı. Elm turkuaz Kartı avucunun içine aldı ve gözlerini Ione'dan ayırmadı. "Hazır mısınız?"

Başıyla onayladı. Kadehe vurdu ve Ione'nin başını arkaya eğip kadehten içerken boğazını izledi. Ione şarabı yudumlarken yüzünü buruşturdu ve kadehi ona uzattı.

Elm sadece bir an tereddüt etti, kısmen Kadeh her zaman şarabı ekşittiği için, kısmen de bundan sonra geri dönüş olmadığını söyleyen karnındaki düşük, sıcak sancı yüzünden. Bir kez Ione Hawthorn'a karşı çıplak kaldığında, sonsuza dek çıplak kalacaktı, tıpkı Ravyn'in Elspeth'e karşı kendini çıplak bıraktığı gibi.

Ve bakın bu onu nereye getirdi.

Elm bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Sonra, Ione onun tereddütünü fark edemeden başını geriye attı ve kadehi boşalttı. Şarap dilini kapladı, o kadar acıydı ki öksürdü. Elinin tersiyle ağzını sildi. "O kısımdan nefret ediyorum."

"Sık sık kadeh altında mı?"

"Ne yazık ki hayır. Ve *bu*," dedi parmağıyla yüzünü göstererek, "ilk sorunuzdu. Şimdi sıra bende." Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Kızlık Kartın nerede?"

İç çekişi alçak, sinirli bir tıslamayla çıktı. "Bundan daha iyisini yapmak zorundasınız Prens. Sadece bilmiyorum."

Elm kollarını kavuşturdu, onun alaycı bakışları altında kendini asık suratlı bir çocuk gibi hissediyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sıra bende." Gözlerini onunkilerden ayırmayan Ione, bir parmağını alt dudağına bastırdı. Tartıyordu. Ölçüyordu. "Neden bu sabah kuzenin Ravyn ve diğerleriyle gitmedin?"

"Doğrudan boğazına, o zaman." Elm bir elini yüzünde gezdirdi. "Onlara katılmam için davet edilmedim. Aslında yasaklanmışım."

"Neden-"

"Benim sıram, Hawthorn." Bu kez kelimelerini iyi seçmişti. "Ne yapabilirim

Equinox'tan hatırlıyor musun?"

Ione'un ifadesi yumuşaklığını korusa da omuzları sertleşti. "Kürsüde oturduğumu hatırlıyorum, tıpkı bu gece yaptığım gibi. Herkes Hauth ve beni nişan için tebrik etmeye geliyordu. Babamın Kâbus Kartı hakkında konuşuluyordu. Hauth'la konuşmaya çalışıyordum, onu tanımaya çalışıyordum. Ama ona sorduğum her soruya, gösterdiğim her coşku ve heyecana karşılık, biraz da onun küçümsemesiyle karşılaşıyordum."

Sesi sakinleşti. "Benimle nasıl konuşacağını bilmediğini, sadece bana baktığını yüzünde açıkça gördüm - ve sadece Kızlık Kartı'nı kullandıktan sonra. Sanki onu hoş olmayan bir şekilde şaşırtmışım gibi, 'Çok hareketlisiniz, Bayan Hawthorn' dedi."

"O lanet olası bir aptal."

Ione onu duymuyor gibiydi. "Gergindim ve Hauth hizmetkârlara kadehimi doldurmalarını işaret edip duruyordu. İçtim ve gecenin geri kalanı bulanık, sadece anlık görüntülerle ölçülebiliyor. Üşüdüğümü hatırlıyorum, elimin altında çatlak bir taş vardı." Sesi yumuşadı. "Daha çok burnumda tuzun keskin hissini hatırlıyorum."

Elm'in bakışları kızın yüzüne kaydı. "Sisten mi? Yoksa başka bir şeyden mi?"

Ione boşa kalan parmağını yırtık yakasına götürdü ve yıpranmış kenarda gezdirdi. Tıpkı dün gece koridorda olduğu gibi, Ekinoks'ta Kızlık Kartını kaybetme konusu açıldığında da Elm'le göz göze gelmedi.

Kutlama çılgınlığı sırasında yanlış yere koyduğunu düşünmüştü. Ama tuz ve ona bakmaktaki bu isteksizlik.

Bir şeyler ters gidiyordu. Çok yanlış. Sanki Elm açmaması gereken bir kapıyı açmıştı. Karanlık, konuşulmayan şeylerin saklandığı bir kapı.

Onun da tıpkı bunun gibi bir kapısı vardı.

"Hauth," dedi, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. "Hauth Tırpan'ını senin üzerinde kullandı, değil mi?"

Ione yavaşça başını salladı. "Önce sarhoş olduğumdan emin oldu." Fincanı yeniden doldurdu ve derin bir yudum aldı. "Ertesi sabah onun odasında uyandım, üzerimde hâlâ Ekinoks elbisem vardı. Babanın bana verdiği Bakire de hâlâ onun etkisi altındaydı. Ama Kart'ın kendisi" - boş bir avuç açtı

-"Gitmişti."

Elm'in çenesi gerginlikten ağrıyordu. "O-"

"Bana dokunmadı. Bana dokunmadığını söylemeye özen gösterdi. Kısıtlama ya da saygı göstermek için değil, sadece isteseydi dokunabileceğini bilmemi sağlamak için. Ve istediği zaman da yapardı." Ione uzun ve yorgun bir nefes aldı. "Bana Kızlık Kartımı nereye sakladığını söylemedi. Yalvardım ama merhamet etmedi. Eğer bazı şeyleri bu kadar keskin *hissetmezsem*, nişanlısı olmanın daha kolay olacağını söyledi."

Gözleri Elm'e döndü. "Ağabeyin zalim olduğunu ve benim, müstakbel eşinin, kalbimi kolumun üzerinde taşıdığını tahmin ettiğimden daha iyi anlamış gibiydi. Hiç tereddüt etmeden, değişecek olanın kendisi değil, ben olmam gerektiğine karar verdi. Hiçbir şey hissetmezsem hayat ikimiz için de çok daha iyi olacaktı."

Her kelimesi bir küfür gibi çıkıyordu. "O bir vahşi," dedi Elm. "Karşısına çıkan herkesi canavarlaştırmak için ne gerekiyorsa yapar. *Sevdiği* şey bu." Ona dokunmayı düşündü ama kendini tuttu. Onun bir Rowan tarafından teselli edilmek isteyeceğini sanmıyordu.

Bunun yerine onun bakışlarını tuttu ve gözlerinin ardındaki buza ulaştı. "Bunu sana yaptığı için üzgünüm. Kimse onu durdurmadığı için üzgünüm. Bir şey söyleyecek kadar güvende hissetmediğin için üzgünüm." Sesi yumuşadı. "Trees, Hawthorn, özür dilerim."

Ione'un gözleri büyüdü. Fincanın kenarında yavaş daireler çizen başparmağı dışında tamamen hareketsiz kaldı. "Sana olan bu mu?" dedi, sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Kimse onu durdurmadı mı, kimse söyleyecek kadar güvende değil miydi?"

Ve işte oradaydı. Elm'in içindeki kömür. Cehenneminin başlangıcı, öfkesi. Öfke, bir ömür boyu oluşmuştu. "Söylentileri duymuşsundur o zaman."

Başını salladı.

Bir elini yüzünde gezdirdi ve uzun, tıkırtılı bir nefes aldı. "Ravyn," diye başardı. "Sonunda Ravyn'e Hauth'un bana ne yaptığını anlattım."

"Ve seni götürdü mü?"

Elm başını salladı, elini cebine soktu, parmakları kadifeye sürtünüyordu. Gözleri doldu, öfke boğazını yaladı. "Annem öldüğünde, Tırpan'ı bana miras kaldı. Birdenbire Hauth'un dövebileceği, kırabileceği ve kendi Tırpanını kullanabileceği bir çocuk olmaktan çıktım. Kendimi koruyabilirdim. Ben de öyle yaptım. Kırmızı Kart'ta onun hiç olmadığı kadar iyi oldum." Gülümsemesi

alaycı. "Ve bu yüzden benden daha çok nefret etti."

Ione'un başparmağı fincanın kenarında hareket etmeyi bırakmıştı. Elm kendini ona bakmaya zorladı, onun kendisi için üzülmeye meydan okuyordu.

Ama ela gözlerinde hiç acıma yoktu. Elm'e şarabı uzattı. "Bir prensle evlenmeye dair genç kızlık hayallerim çabuk söndü. Kardeşinin cazibesi bir deri bir kemikti. Gerçek Hauth hayatı boyunca dövündü ve tırmaladı." Her kelime bir iğnenin batışı gibiydi. "Er ya da geç, biri onu pençeleriyle geri alacaktı. Ve sevgili kuzenim, ya da ondan geriye kalanlar, bu görevde acımasızdı."

"Kırıldığı için üzgün değilim, sadece kıran ben olmadığım için üzgünüm." Elm derin bir yudum aldı. "Bu beni kötü biri yapar mı?"

"Eğer öyleyse, sen ve ben aynı türden kötüyüz demektir."

Elm'in göğsündeki karmakarışık karmaşa hafifledi. Kum saatinin yarısından fazlasının boş olduğunu fark etmek onu şaşırttı - kendisinin en karanlık kısmına bir mum tutmuştu ve bir kez bile bu konuda yalan söylemeye çalışmamıştı.

Ione'un kaşları çatıldı. "Bir Tırpan'ın sana miras kalması neden bu kadar uzun sürdü?" "Ne demek istiyorsun?"

"Annenin Tırpan'ının sana miras kaldığını söylemiştin. Ama dört tane Tırpan Kartı var. Ve hepsinin sahibi Rowan'lar."

"Eski bir yalan."

Kaşları dikleştirdi. "Dört Tırpan'a da sahip değil misin?"

Elm başını salladı. "Sadece üç tane taşıyoruz. Biri Kral için, biri kardeşim için, biri de benim için. Dördüncü Tırpan nerede olursa olsun, bizimle değil. Kasadaymış gibi davranıyoruz ama değil." Şarabından bir yudum aldı. "Kırmızı Kart nihayet bana miras kaldığında yapmam gereken çok şey vardı."

"Ama yetiştin," dedi Ione, onu dikkatle izleyerek. "Çabuk."

Saçları Elm'in gözlerine düştü. Geri itti. Boğazını temizledi. "Soru sorma sırasının kimde olduğunu unuttum."

Ione şarabı onun elinden aldı. "Senin şarabın."

"Hauth seni Bakire'nin büyüü altında tutmaya kararlı olsaydı, muhtemelen Kartını kimsenin dokunamayacağı bir yere saklamayı isterdi. Gözlerden uzak bir yere gittiğini hatırlıyor musun? Bahçelerde, mahzenlerde, kalabalıktan uzak bir yere?"

"Faydası yok Prens. Hatırladığım tek net şey tuz ve elimin altındaki çatlak taş." Durakladı, dili iç alt dudağının üzerinde ileri geri gidip geliyordu. "Dönen meşale ışığına dair bulanık bir anım var. I

Hauth ile bahçede dans ediyordu. Yakınlarda başka erkek sesleri de vardı. Hauth elimi düşürdüğünde ve ben düştüğümde güldüler. Bana sarıldılar."

Elm'in ağzında zehir birikti. Ione onun yüzünde her ne gördüyse, bu onu duraksatmaya yetti. "Ben zarar görmedim Prens. Tek parçayım. Buz gibi, kalpsiz bir parça."

"Bu hiç komik değil."

"Dişlerini bu kadar sıkma. Kartımı bir saat içinde keşfedeceğimizi beklemiyordum." Gözlerini kum saatine dikti. "Birkaç dakika kaldı. Hadi farklı bir şey hakkında konuşalım. Kızlığım dışında bir şey."

Elm avuçlarını dizlerine sürttü. "Bana her şeyi sorabilirsin." "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi iki can sıkıcı yıl. Ya sen?"

"Aynen öyle. Gerçi benim yıllarımın seninkilerden daha kolay kazanıldığını tahmin ediyorum." Bakışları adamın siyah tuniğinin üzerinde gezindi, sonra tekrar yüzüne döndü.

Elm o ela gözleri inceledi. "Zaman z a m a n bana bakma şeklin, sanki beni arıyormuşsun gibi. Tam olarak ne arıyorsun?"

"Belki de seni yakışıklı buluyorumdur."

Dudakları kıvrıldı. "Ama bana bakmanın tek nedeni bu değil."

Ione'nin ifadesi pürüzsüzdü, mermerden oyulmuştu ve hiçbir şey ele vermiyordu. "Peki ya ben, Prens? Beni güzel buluyor musunuz?"

Elm'in kahkahası boğazını sıktı. "Bu şatoda bunu b i l m e y e n tek bir kişi bile yok."

"Bu yarım bir cevap."

"Seninki de öyleydi."

Gözleri kısıldı. Ione yavaşça, "Yüzünde Hauth'u arıyordum. Öfke, zalimlik ya da kayıtsızlık." Öne doğru eğildi. "Ama hiçbirini bulamıyorum. Kurnazlık, yorgunluk, korku görüyorum. Şiddetten eser olmayan bir öfke." Nefesini içine çekti. "İkiniz de Rowans'sınız ve hayal ettiğimden daha az benziyorsunuz."

Elm içinde derinlerde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Arkasına yaslandı, ağırlığını kollarına verdi, konuşmayı kardeşinden olabildiğince uzağa yönlendirmeye hazırdı. "Artık hiçbir şey hissetmediğini söylemiştin. Yine de yanaklarının pembeleştiğini gördüm. Sıcak, soğuk hissediyorsun. Acıyı. Başka ne hissedebilirsin ki?"

Mahzendeki ışık loştı ama Ione'un yanaklarındaki hafif kızarıklığı gizleyecek kadar değil. "Yapamam-" Ağzını kapattı, tekrar denedi. "H-h-hayır-"

Kadeh yalan söylemesine izin vermedi. Elm'in ilgisini çeken şey bunu denemiş olmasıydı. "Karşı koyma."

Alt dudağını ağzına götürdü ve kaşlarını çattı. Bir an için nefesini yine yalan söyleyerek boşa harcayacakmış gibi göründü. Ama sonra şarabından bir yudum daha aldı ve "Arzu. Arzuyu hâlâ hissedebiliyorum."

Elm nefes vererek doğruldu. "Peki Bayan Hawthorn, bunu nasıl keşfettiniz?"

"Sorma sırası *bende*."

Ellerini açtı ve kendini sundu.

"Annemin ve kardeşlerimin nerede olduğunu biliyor musun?"

Doğru soru. Ama yanlış kelime seçimi. "Hayır." Elm'in avuçlarında enerji birikti. Parmak uçlarını yere vurdu. Şarap. Daha fazla şaraba ihtiyacı vardı. "Ne tür bir arzu?" Kadehi Ione'un elinden çekip aldı ve yeniden doldurdu, içerken kenarından onu izledi. "Hiçbir detayı atlama."

Gözlerinin kum saatine kayışını kaçırmadı. Kum neredeyse bitmişti. Bunu bekleyebilirdi - onu sessizlikle cezalandırabilir ve soruya cevap vermeyebilirdi. Elbette bunu hak etmişti, arzu konusu kesinlikle Prenslere *yakışmıyordu*-

"Tenim aşırı sıcak hissediyor. Özellikle de burası," dedi Ione, başparmağını ağzının ortasında gezdirerek. "Ve burası." Parmakları köprücük kemiğinin altındaki yırtık kumaşın üzerinde gezindi. "Burası." Elini indirdi ve elbisesinin içine, göbeğinin hemen altına bastırdı. Gözlerini kaldırıp Elm'inkilere dikti. "Bacaklarımın arasında. Gümbürdeyen, sessiz bir sızı. Sanırım Bakire'nin zalim bir oyunu. Bedenim her zaman olduğu gibi aynı. Cazibenin tüm fiziksel hislerini hissedebiliyorum. Ama kalbim... kilitli kalıyor."

Elm'in ağzı kurudu, görüşünün puslu kenarları keskin bir şekilde odaklandı. Elinin vücudundan aşağı inişini izlemiş, kendi vücudunun da tepki verdiğini hissetmişti. O huzursuz sızı her neredeyse, onu bulmak istiyordu. Ona dokunmak. Ağzını üzerine koymak.

Yutkundu, kelimeleri o kadar sertti ki içinden kazıyarak çıktı. "Şimdi hissediyor musun?"

Gözleri onunkilerde kaldığında, cevabı biliyordu.

Elm bakışlarını kum saatine çevirdi. Boştu. Elinin ucuyla

dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Vakit geldi Hawthorn. Bahsimiz."

Ione kollarını önünde kavuşturdu. "Scythe'ın nerede?"

Elm cebinden çıkarıp orta ve işaret parmakları arasında döndürdü.

"Pekâlâ o zaman Prens," dedi, sesine iğne geri dönmüştü. "Davayı aç. Beni Ekinoks'tan önce hatırladığını kanıtla."

Gülümsedi. "Bakalım Ione Hawthorn'un hangi anısından yola çıkayım...?" Şarabından uzun bir yudum aldı, Ravyn'i satrançta ezmeden önce yaptığı gibi anın tadını çıkarıyordu. "Küçük bir kızken babanın atını orman yolunda ayakkabısız sürdüğün, sarı saçlarının rüzgârda savrulduğu, ayak bileklerine kadar çamura bulandığın zamana ne dersin? Ya da belki daha yakın bir zaman. Ekinoks, iki yıl önce. Kimse senden dans etmeni istemedi, sen de tek başına dans ettin - oldukça iyi dans ettiğini de eklemeliyim."

Elm şarabı bıraktı ve öne doğru eğildi. Otururken bile onun üzerinde yükseliyordu. "Gülümseme çizgilerini çok severdim." Bakışları kadının ağzının kenarlarında, gözlerinde gezindi. "Kırpiklerin daha beyazdı. Çillerin ve kırmızı deri parçaların vardı. Ön dişlerinin arasında bir boşluk vardı. Maiden'ın çok fazla değiştirmedığı tek şey gözlerin. Sadece Ekinoks'tan önce mutluydular."

Çenesini eğdi. Burnuna keskin bir çiçek kokusu doldu. "Sen gördüğüm en tuhaf kızdın. Çünkü Stone'da kimse mutlu değildir. Rol yaparlar ya da içerler ama bu performansın da bir anlamı vardır. Ama sen öyle değildin. Sen... acı verecek kadar gerçektin."

Ione donup kalmıştı. Elm geri çekildi ve Kadeh Kartını yerden alıp aralarında tuttu. Kına yakmayacaktı. Ama bu çok ama çok kolay olacaktı. "Oyun bitti Hawthorn. Son sözün var mı?"

Her şey bir anda kafasına dank etti. Adamın söyledikleri. Bahsi kaybetmişti. "Cehenneme git, Prens."

Elm güldü, içindeki dikenleri titretecek kadar derin ve yüksek bir sesle. "Harika bir ağzın var." Kadeh'e üç kez vurarak tutuşunu kopardı. "Ve şimdi, hepsi benim."

Ione'nin çenesini başparmağı ve işaret parmağı arasına aldı, aynı zindanda onunkini tuttuğu gibi ve dudakları birbirine değmeden hemen önce durarak eğildi. Elm onun ağzına fısıldadığında, başparmağıyla alt dudağına dokunduğundan emin oldu, orada sıcak olacağını biliyordu. "Gerçekten seni hatırlamayacağımı mı düşündün?"

Yapmıştı. Gözlerindeki parıltıdan bunu anlayabiliyordu.

"Bütün o zevkten, sıcaklıktan ve bacaklarının arasındaki o korkunç, huzursuz sızıdan söz ettin," diye mırıldandı. "Benim için çok güzel bir tablo çizdin. Bahsi kaybetseydim beni öpücükten mahrum bırakmak eğlenceli olmaz mıydı? Scythe'ımı alıp beni çaresiz bırakmak?" Üst dudağı onunkine değdi. "Söylesene Hawthorn, benimle bu şekilde oynamak sana bir şeyler *hissettiriyor mu?*"

Nefesi keskin, hızlı soluklarla geliyordu. Dudakları aralandı ve Elm'in başparmağı ıslak iç dudağının üzerinden geçti. Ona baktığında gözlerinde bir Kadehi işe yaramaz kılacak kadar dürüstlük vardı. "Evet."

"O zaman yap," diye fısıldadı, bir elini onun omurgasında gezdirerek. "Kullan beni. Benimle oyna. Bir şeyler hisset, Ione."

Nefesi kesildi ve Elm onu ağzına çekti. Ela bakışları bir an sertleşti, soğuk ve güvensizdi ama Ione'un onun yüzünde gördüğü şey buzların çözülmesine yetti. Gözlerini kapadı ve öne doğru eğilip dudaklarını Elm'inkilere bastırarak sert, cezalandırıcı bir öpücük kondurdu.

Bardak taşa çarparak kırıldı. Elm öne doğru atılarak Ione'u yere düşürdü, saçları dökülen şarabı ıslatıyordu. Ağzı kadının çenesini buldu. Öpücüklerini çenesinde gezdirdi, sonra da boynundan aşağıya, kararsız soluklarla onu içine çekti.

Aç bir ses Ione'un boğazını tırmaladı, elleri çılgına döndü. Elm'in yüzünü, saçlarını, kollarındaki kasları kavradılar. Nefes alırken bileğini yakaladı, bir an durakladı, sonra elini göğsüne bastırdı.

Elm inledi, avucu onunla doldu. Ione'un ayrılmış dudaklarından çıkan hızlı nefeslerden cesaret alarak sınırsız parmaklarıyla yoğurdu. Belli ki onun kendisine sert davranmasını istiyordu. O da yapabiliirdi. En aşına olduğu şey buydu.

Ama sert davranırsa, bu uzun sürmezdi. Ve çözmeye vakit bulamadığı bir nedenden ötürü Elm, Ione Hawthorn'la ilişkisinin sürmesini istiyordu. Kavrayışını yumuşattı ve ellerini yavaşlattı, göğüslerinin alt kısımlarına kadar takip etti, ağırlıklarını hissetti.

Sonra, Ione'un nefesini kesecek kadar hızlı bir şekilde ellerini yukarı doğru itti ve inci yumuşaklığındaki teni bir öpücükle karşıladı.

Tırnakları Elm'in saçlarını kazıdı ve sabırsızlıkla sırtını dikleştirdi. Kadının kokusu Elm'in burnuna doldu, en keskin şekilde göğüslerinin arasındaki çizgide hissediliyordu. Ağzını yavaşça onların üzerinde, aralarında gezdirdi. Manolya ağacı kokuyordu.

ve ilk yaz yağmuru sırasında tarlalar. Kokulu, tatlı, hüzünlü.

Bu onu çözdü. Bir an için dikkati dağıldı, tüm düşünceleri Ione'a, onun kokusuna ve gümbürdeyen ağrısına boyun eğdi; onu Hawthorn Evi'nden almasıyla orada, mahzenin zemininde bulması arasında geçen sürede Elm'in de ağrısı haline gelmişti.

Onu daha fazla öpmeye çalıştı ama elbisesi -o aptal elbise- engel oluyordu. İki eliyle kumaşı kavrayarak yırtık yakasına uzandı.

Gözleri buluştu, kanlı ve vahşi.

Ione anlamış görünüyordu. "Yırt şunu," dedi. "Şimdi."

Elm alt dudağını ağzına götürdü. Dişlerinin ucuyla bastırdı. "Yalvar bana."

Nefes aldı, onu öpmek ya da lanetlemek için-

Odadan gelen bir ses Ione'un dikkatini çekti ve gözleri kiler kapısına kaydı. Kapı artık açıktı.

Filick Willow, av köpekleri ve kitaplarıyla birlikte, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde eşikte duruyordu.

Elm ellerini Ione'un üzerinden çekti ve Hekime öldürücü bir bakış fırlattı. "Artık kapıyı çalmıyor muyuz, Filick?"

"Kapıyı çaldım." Filick'in bakışları Ione'a kaydı. "Özür dilerim Bayan Hawthorn, ben sadece-" Köpeklerini geride bırakarak aceleyle odadan çıktı. Köpeklerden biri köşedeki saman yatağına yerleşti. Diğer kuyruğunu sallayarak yanına geldi ve Elm'in yüzünü yaladı.

Ione'a uzandı ama Ione çoktan yerden kalkmış, ayağa kalkmış, saçlarında şarap vardı. "Bir şey söylemeyecek," dedi Elm, pantolonunu düzeltirken.

Aceleyle kapıya doğru koştu. Elm arkasından, "Bekle Hawthorn," diye seslendi. "Ione. Bekle."

O yapmadı.

Yirmi Birinci Bölüm

Elsbeth

Geçmiş, o karanlık, dipsiz suda, ben onun bir parçası olana kadar içime battı. Bir kalede, genç bir kadının karşısında duruyordum. Benden kısaydı, siyah saçları, bakır teni ve delici sarı gözleri vardı. O bir güneşti. Birlikte yürürken soğuk koridorda bile onun sıcaklığını hissettim.

Ayris. Küçük kız kardeşim.

Kemerli pencerelerden gelen ışık, yeşil yün halıların üzerine düşen toz parçacıklarını yakalıyordu. "Olamaz," dedi Ayris bana bakarak. "Gözünün altında bir morluk var."

Omuz silktim. "Eğitim."

"Brutus ile, şüphesiz. Sadece bir aptal taç giyme töreninden önce yüzünü işaretler." Gözleri başıma dikildi. "Tacı giymek nasıl bir duygu?"

Saçlarımın arasına uzandım ve serin, ağırlığı sert bir şeye dokundum. "Takdir-i ilahi gibi."

Koridorun sonundaki yaldızlı kapıya geldiğimizde muhafızlar kapıyı açtı. İçlerinden biri gençti, benim yaşlarımda, on yedi yaşında bir çocuktü. Yeşil gözleri vardı ve yüzünde bir değil iki morluk vardı. Önce Ayris'e, sonra bana göz kırptı. "İyi şanslar, Taxus."

"Ahmak," diye mırıldandı kız kardeşim nefesinin altından.

Kapılar bir katedrale açıldı. Vitraylar ışığı yakalıyor, gri taşları parlak bir renk yelpazesine dönüştürüyordu. Menekşe, yeşil, pembe, kırmızı, bordo, mavi. Renkler gözlerimin önünde dans ediyordu, o kadar parlak ve güzellerdi ki onları yakalayıp cebime koymak istedim.

Rahmetli babamın sandalyesine oturduğumda lordlar ve leydiler etrafımda duruyordu. Yaşlı, eğilmiş ağaçlardan yapılmıştı. "Çok yaşa Taxus," diye sevinçle seslendi sarayım. "Çok yaşa Çoban Kral."

Elsbeth.

Elsbeth.

Elsbeth!

Gözlerimi karanlığa açtım. Biri bana seslendi, yağlı bir ses. Seslendikçe sesi daha da çaresizleşiyordu.

Sesine doğru yüzmeye çalıştım ama su -hatıraların ağı- beni sıkıca tuttu. Hareket edemiyordum, konuşamıyordum.

Dışarı çıkamadım.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

Ravyn

Son Providence Card'ı geri alma macerası gürültülü bir şekilde **uğurlanmadı**. Ravyn Yew Kalesi'nden ayrılırken ne alkış, ne müzik, ne gül yaprakları ne de mendiller atıldı.

Sabah ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Soğuk bir hava dalgası Blunder'ın üzerinden geçmiş ve ardında don bırakmıştı. Şafak vakti onu uğurlamaya gelen kimse yoktu, Emory'nin penceresinden onu izleyen anne ve babası dışında.

Ona sarıldılar ve her zaman yaptıkları gibi söz bulamamasını nezaketle kabul ettiler. Elm'le ilgilenirken de aynı yetersiz vedalaşmayı yapmıştı.

"Yakında görüşürüz."

Çayıra girdiğinde diğerleri çoktan odanın yanında bekliyordu.

Jespyr ve Gorse da Ravyn kadar az uyumuş görünüyordu. Ivy kardeşler de öyle. Hepsi loş sabah ışığında gözleri kamaşmış, seyahat çantalarının altına eğilmişlerdi. Jespyr omzuna bir yay ve kaz tüyü oklarla dolu bir sadak asmış ve esnemeye karşı koymuştu.

Petyr ellerinin arasında bir bakır para savurdu. Jespyr'in kaburgalarına dirsek attı. "Kalk ve parla prenses."

"Şanslı madalyonun yolculuk için yanında olduğunu görüyorum." Petyr'in koyu kıvrık saçlarına bir parmağını soktu. "Şansın tamamen kafanın içinde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Wik bir parça kurutulmuş geyik etini ısıtırken, "Kafasında hiçbir şey yok," dedi.

Gorse'un bakışları Ivy kardeşlerin üzerinde gezindi. "Siz ikiniz de kimsiniz?" Petyr, "Yolculuğunuzu biraz daha tatlı kılmak için burada bulunan fahişeler," dedi,

dudaklarını büzdü. "Bir sabah öpücüğüne ne dersin, Destrier?"

Ravyn gözlerini ovuşturdu. "Onlardan katılmalarını ben istedim. En iyi uygulama onları görmezden gelmektir." Gözleri ayırdaki gezindi. "Arkadaşımızı gören oldu mu?"

"Spindle'ı mı kastediyorsun?" Gorse başını batıya doğru salladı. "Cephanelikteydi."

Ravyn yüzünü kayıtsızlığın çökmekte olan cephesinin ardında korumaya devam etti. "O Elspeth değil."

Sessiz adımlarla ilerleyen Kâbus sisin içinden ıktı. Gözlerini niyetle kocaman açmış olan bu adam, gruplarında tamamen uyanık görünen tek yeydi. Yalnızca ağzı her zamanki kötü niyetli sırtışı yerine yüzünü buruşturmuştu.

"Neden suratın asık?" Jespyr seslendi.

Kâbus hiçbir şey söylemedi. Kılıcı fark edilir derecede keskinleşmişti ve titizlikle temizlenmişti; tacı da yle. Gri sabah ışığına karşı canlı bir altın rengine parlıyordu. Ravyn tasarımının izini sürdü ve tacın kıvrılan dalları tasvir edecek şekilde oyulduğunu fark etti.

Amcasının tacından pek de farklı değildi. Sadece altından yontulmuş dallar vez değil, başka bir şeydi. Daha budaklı, daha eğri bğryd.

Kâbus elini tacın etrafında pençeye benzer bir şekilde sıktı ve partiyi taş odaya doğru iterken hiçbir şey söylemedi. Karanlık pencereden bir gölge gibi kaydı. Geri döndüğünde ta yerinde yoktu.

Ravyn'in sesi kırılmıştı. "Onu tahtaya takmak istemiyor musun?" Sarı gözler onun üzerinde daraldı. "Artık takmak bana göre değil."

Ravyn gruba döndü, tuz burnunu fıralıyordu. "Herkesin tılsımı var mı?"

Jespyr boynundaki ipte küçük bir uyluk kemiği taşıyordu. Ivy kardeşlerin kemerlerinde birbirinin aynısı şahin tüyleri vardı. Gorse, oğu Destrier gibi bileğinde at kılından bir nazarlık taşırdı.

"Onları iyi koru." Ravyn cebinde sakladığı ekstra tılsımı okşadı

-Bir engerek yılanının başı. "Bir süre sisin içinde kalacağız." Gorse ağırlığını kaydıldı. "Ne kadar süre?"

"Twin Alders Card'ı bulmak ne kadar sürerse o kadar. Eğer bu sana uymazsa"-Ravyn çayıra doğru eliyle işaret etti-"Taş'a geri dn. Yoksa Kral yaptıklarım hakkında tam bir rapor mu bekliyor?"

Gorse ağzını kapattı ve ters ters baktı.

Ravyn bir Destrier tarafından ters ters bakılmaya alışkındı. Hauth'un hiçbir şeyine sahip değildi.

Hatta Elm'in Rowan cazibesi bile insanları kelimelerle nasıl motive edeceğini asla bilemedi. Soğukkanlılığı ve enfeksiyonu onu her zaman seilmeyen bir Destrier Yüzbaşısı yapmıştı.

Öyle olsun. Ravyn, Gorse'un ona ne kadar saygı duyduğu umurunda değildi, yeter ki bu saygı korkuyla kaplansın. Yok Edici'nin bakışlarını Gorse'un gözlerini indirmesine yetecek kadar uzun süre tuttu, sonra Kâbus'a döndü. "Yolu göster."

Canavarın dudaklarından alçak bir tıslama çıktı. Porsuk ağacını itti ve doğuya döndü. Ormanın ağzına girdiklerinde sis onları bütünüyle yuttu.

Yol yoktu. Bir yol olsaydı bile, Ravyn Kâbus'un düzensiz adımlarından o yolu kullanmayacağını anlayabilirdi. Kılıcını mendeneye sıkıştırmış, ağaçların arasında kıvrak ve sessiz adımlarla ilerliyor, sadece ara sıra durup dalların oluşturduğu karışık gölgeye bakıyordu. Bir saat boyunca ormanda eğri büğrü çizgiler halinde onu kovaladılar.

Bu sırada Kâbus'un yüzüne kazınmış olan öfke daha da derinleşti.

"Nereye gittiğinizi biliyor musunuz?" Gorse arkadan yaklaşarak bağırdı. "Beş kez yön değiştirdik."

Kâbus aniden durdu, budaklı bir porsuk ağacının altında tek dizinin üzerine çöktü ve çıplak parmaklarını ağacın gövdesine bastırdı. Gözlerini kapattı, ağzından Ravyn'in duyamayacağı kelimeler dökülüyordu.

Hışırdayan yaprakların sesi kesildi. Kuş sesleri ve dalların arasından geçen rüzgârın yalpalamaları hiçliğe karıştı. Ravyn'in derisi karıncalandı, sessizlik üzerine çöktü. Sanki Kâbus ormanın dilinde seslenmiş gibiydi.

Ve ağaç dinlemek için durmuştu.

Jespyr arkadan yaklaştı. "*Alders'in Eski Kitabı*," diye mırıldandı, Kâbus'un parmaklarını porsuk ağacının gövdesinde gezdirmesini izlerken, "Çoban Kral'ın Providence Kartları için yaptığı takaslarla ilgili. Ama o büyü ile doğmuştu." Duruşu sertleşmişti. "Neydi o?"

Kâbus gözlerini kapadı ve kılıcını porsuk ağacına üç kez vurdu. *Tık, tık, tık.* Ravyn onun ağzından çıkan tek bir kelimeyi ayırt etti. "Taxus."

Jespyr'in sorusunun cevabı toprağı yarararak geldi. Bütün ağaç toprağının derinliklerinden sarsıldı. Yer yuvarlandı, Ravyn ve Jespyr birbirlerine çarptılar. Petyr, Wik ve Gorse'un yanına bir yığın halinde düştüler.

Orman *hareket ediyordu*, porsuk ağaçları kendilerini yeniden düzenliyordu. Kökler topraktan koparak havayı kirle bulandırıyor. Dallar kırılıyor ve yapraklar etraflarında dönüyordu, yer değiştiren ağaçların rüzgâr fırtınasına kapılmışlardı.

Kâbus kargaşanın ortasına yerleşti, kalçalarının üzerine çömeldi, köke ya da dala dokunmadı. Kılıcını bir kez daha yere vurdu; bu kez ses, kopan gürültünün içinde belirgindi. *Tık, tık, tık.*

Porsuk ağaçları hareket etmeyi bıraktı. Kâbus'un ayaklarının dibinde, devrilmiş toprak, yapraklar ve kırık dallardan oluşan çöplerin altında, ormanın içinde bir patika vardı.

Ravyn'in avuçlarında soğuk ter birikti. *Alders'in Eski Kitabı'nı* okumuştı. tüm hayatı boyunca.

Ama bu, onu yazan adama ilk gerçek bakışıydı.

Kâbus tam boyunda ayağa kalktı. Omzunun üzerinden toprakta yatan partililere baktı.

"Ne," diye seslendi Jespyr, inanamayarak, "*Taxus mu?*"

"Eski, çarpık bir ağaç için eski bir isim." Ravyn'in bakışlarını kılıcında yakaladığında, soluk bir parmağını kabzanın üzerinde gezdirdi. "Çobanlık yaptığının koyun olduğunu düşünmedin herhalde."

Ormanda yürürlerken Kâbus'un kaşlarındaki çatıklar derinleşti.

Ravyn onu neyin rahatsız ettiğini sormadı ve canavar da hiçbir açıklama yapmadı. Ağaçlar kendilerini yeniden düzenleyip daha önce geçilmez olan ormanda bir yol açtığından beri tek kelime etmemişti. Bu saatler önceydi.

Öyle olsun. Kara kaşların arasındaki çatıklık -soğuk, kalıcı hırıltı- Ravyn'in Elspeth'in takındığını hiç görmediği bir yüzdü. Kâbus'u çevresinde tutmak daha kolaydı ve binlerce kez onun

Elsbeth onun yanındaydı. Bu onu ayakta tutuyordu. Sefil ama ayakları yere basan.

Ve kurtları görecektik kadar farkında.

İlki ağaçların arasından izliyordu, siyah kürklü ve kırpışmayan gümüş gözlü bir yaratıktı.

Jespyr, yayına bir ok takmış olan Gorse'a, "Acele et," diye seslendi.

Gorse kılıcının ucuyla ağaç sırasını işaret etti. "Onlardan iki tane var."

"Üç," diye düzeltti Wik. "Zavallı küçük midilli saymayı bilmiyor."

"Destrier okullarında pek aritmetik öğretmiyorlar, değil mi?" Petyr mırıldandı.

Ravyn bakışlarını ileriye doğru çevirdi. Aslında *dört* kurt vardı ve onları karanlık patikada takip ediyorlardı. Ağzı Kâbus'un kulağına gelene kadar adımlarını hızlandırdı. "Daha yüksek bir yer bulmalıyız."

Kâbus hiçbir şey söylemedi.

"Kabus."

Canavar gözlerini ileri dikti.

Ravyn elini cebine soktu ve bordo kartına dokundu. Tuz burnundan ağzına doğru fırladı. Ateşli bir nefesle onu dışarı itti. *Seninle konuşuyorum, parazit.*

Ortadan kaybolmadan önce, Elspeth'in zihnine girmek bir fırtınanın içine girmek gibi hissettirmişti. Kaotik, rüzgârla savrulan. Ama Kâbus'un zihni pürüzsüz, kontrollü ve o tuhaf, yağlı ses dışında sessizdi.

Ama şimdi, o ses çılgılık atıyordu.

Neredesin, Elspeth? NEDEN BANA CEVAP VERMIYORSUN?

Ravyn bir adımını kaybetti ve Kâbus'un omzuna çarptı. Canavar sarsıldı, sarı gözleri parladı. Eli Ravyn'in boğazına geldi, parmakları büküldü.

Hauth ve Linden'in nasıl sakatlandıkları, vücutlarının nasıl parçalandığı hiç mantıklı gelmemişti. Elspeth hiç silah kullanmamıştı. Parmakları onunkiler gibi kesikler açmamalıydı, pençe gibi eti parçalamamalıydı.

Ama şimdi, Kâbus'un parmak uçları boğazına bastırırken, Ravyn anlamaya başlıyordu. Parmak gibi görünebilirlerdi. Ama yüzeyin altında, belirgin bir şekilde pürüzlü bir şey vardı.

Kâbus gözlerini kırptırdı, bakışları keskin bir şekilde odaklandı. Ravyn'in boğazını tutuşu hafifledi ama elini bırakmadı. *Zihinleri davetsizce kurcalama konusunda dersini aldığını sanıyordum.* Ağzı bir şekilde kıvrıldı

hırıltı. *Ama sen inatçı, aptal bir kuşsun, değil mi?*

Ravyn'in yüzündeki kan çekildi. "Elspeth. Elspeth'i bulamıyor musun?"

Kâbus hiçbir şey söylemedi. Ama bir an için öfkesi Ravyn'in canavarın yüzünde daha önce görmediği bir ifadeye dönüştü.

Umutsuzluk.

Panik parmaklarını Ravyn'in göğsüne uzattı. *Benimle oynama Çoban Kral. Onu karanlıktan çıkar. Onunla konuşmama izin ver. ŞİMDİ.*

Jespyr onları iterek ayırdı. "Eğer siz iki aptal odaklanamıyorsanız, bu partiye liderlik etmekten mutluluk duyarım. Arkamızda *kurtlar* var."

Kâbus'un gözleri omzunun üzerinden kaydı. Gümüş gözlü kurdun üzerine düştüklerinde, yüzündeki öfke bir gülümsemenin ardında kayboldu. "Güzel," dedi. "Yaklaştık."

Twin Alders'a yolculuk üç takas sürecektir. İlki suya ulaşır; karanlık, aynalı bir göle.

Göl gerçekten de gümüş bir aynaya benziyordu. Gökyüzünü, ağaçları - onların yüzlerini- pürüzsüz, kayıtsız yüzeyinde yansıtıyordu. Gorse suya dokundu ve bir ürpertiyle geri çekildi. Jespyr yayını omzunun üzerine yerleştirdi. Ivy kardeşler ekmeklerini aralarında bölüştüler.

Ravyn, şimdi sayıları yedi olan kurtların elli metre arkalarında sıralanmalarını izledi. "Bizi buraya kadar takip ettiler. Neden?"

Kâbus onun yanına çömeldi ve kılıcının ucunu göle daldırdı. "Su onlar için bizi seve seve öldürebilecekken neden hayatlarını riske atsinlar ki?"

Ravyn'in bakışları göle geri döndü. Ölümçül görünmüyordu. "Zehir mi?" Kâbus'un kahkahası boğazında uğuldadı. "Büyü."

Göl kilometrelerce uzanıyordu. Etrafindan dolaşmaları saatler sürerdi. "Diğer tarafa yüzmek zorunda mıyız?" Ravyn sordu.

Başını salla.

"Ne tür bir büyü?"

"Ruh'un çok sevdiği türden. Bir takas." Kâbus'un eli kılıcının kabzasında sıkılaştı. "Bir damla kan. Sonra su

bize istediğini yapacak. Geçişten sağ çıkarsak, bir sonraki takasa kadar bize güvenli bir geçiş sağlayacak."

Ravyn bakışlarını suda tuttu. Porsuk Kalesi gibi -orman gibi- göl de Kâbus'un varlığında ürkütücü bir şekilde durgunlaşıyor gibiydi. Sanki onu bekliyormuş gibi.

Kan akıttılar. Ravyn hançerinin kenarını başparmağının üzerinde gezdirdi, sonra nasırlı ucunu gölün yüzeyinde sıktı. Bir-iki-üç damlanın düşerek suyun yüzeyini geçici bir kızılığa boyamasını izledi.

Jespyr, Gorse ve Ivy kardeşler de aynısını yaptı, ellerinin iç kısımları boyunca ince çizgiler kesti ve kanları suya karıştı. Kâbus kılıcının ucunu açık avucuna dayadığında Ravyn onu durdurdu.

"Kesğin sığ olsun," dedi. "Ona yara izi bırakma."

İşte yine oradaydı - canavarın yüzünde beliren o acı dolu ifade. Umutsuzluğa benzeyen bir ifade. Kurtlardan ya da gölden çok, bu bakış Ravyn'i dehşete düşürdü. Sadece Kâbus'un duyabileceği şekilde sesini alçaltarak yaklaştı. "Bana neler olduğunu anlat." Boğazında bir yumru oluştu. "Elspeth'e ulaşamıyor musun?"

Kâbus suyun üzerinden dışarı baktı. O kadar hızlıydı ki Ravyn ne olduğunu anlamadı bile, başparmağını kılıcının kenarından geçirdi ve suya itti. "Hızlı yüz, Ravyn Yew."

Göle balıklama atladı ve aynanın pürüzsüz görüntüsünü paramparça etti.

Ravyn ve Jespyr birbirlerine sıkıca baktılar. Gorse yirmi metre kadar yaklaşmış olan kurtlara baktı. Nefesinin altında küfretti ve kısa, dalgalı dalgalar bırakarak göle daldı. Wik de onu takip etti. Petyr şans parasını öptü ve onlara katıldı.

Ravyn sudaki yansımasına baktı. Belki de korkmuştu, belki de hayal görüyordu. Çünkü ona bakan adam kendisi değildi. Tam olarak değildi. Aynı kıyafetleri giymiyordu; kafası bir kukuleta ile örtülmüştü, yüzünü gizleyen bir bez maske vardı. O, Destrier'lerin Kaptanı değil, diğer Ravyn'di. Orman yolunda sinsice dolaşan kişi.

Haydut.

"Benimle misin Jes?"

Kız kardeşinin sesi her zaman olduğu gibi yakındı. "Hemen arkadayım

sen."

Ravyn dizlerini bükte. Uluyan kurtların sesiyle setten aşağı atladı.

Hikâyelerde sirenler, şarkılarıyla erkekleri derinlere çeken güzel kadınlardı. Siyah pelerinler giyip yüzlerine maskeler takmazlardı. Eşkıya da değillerdi.

Ama gölün derinliklerinden uzanıp Ravyn'i ayak bileğinden yakalayan yaratık öyleydi.

Parmakları buz gibiydi, Ravyn'in botunu delip derisine giriyordu. Ravyn'in sesiyle konuştu - Ravyn'in yüzünü gördü, gri gözleri parlıyordu. "Daha fazla yüzmek yok," dedi. "Aradığın özgürlük her zaman buradaydı, maskenin arkasında. İstedğin kişi ol. Enfekte kadını sev. Çal, ihanet et. Kral'ın kanunlarına karşı gel. Kal."

Bu onun kanıyla bilenmiş bir testti, Ormanın Ruhu'nun bir hilesiydi. Onu güçlendirmek için-

Ya da onu boğmak için.

Ravyn suyun içinde çırpındı. Ciğerleri yanarken, eşkıyanın yüzüne bir tekme savurdu ve geri çekildi.

Giysilerinin, bıçaklarının ağırlığı çok fazlaydı. Ama güçlüydü. Güçlü olmaktan başka bir seçeneği yoktu. Ravyn gölün yüzeyini yarararak derin bir nefes aldı ve çılgınca diğerlerini aramaya başladı. On kulaç ileride Wik'i gördü, sonra Petyr'i, yetişmek için mücadele ediyordu. "Suda lanet olası iblisler var," diye bağırdı.

"Bırakın beni!" Gorse yakınlarda bir yerde bağırdı, sesi suyla tıkanmıştı.

Jespyr görüş alanına girdi. Hızla yüzüyor, çılgınca hava yutuyordu. Hepsinin önünde Kâbus vardı. Neredeyse gölün diğer tarafındaki sete ulaşmıştı. Suyun altında onu kovalayan canavar her neyse, piç kurusu ondan daha iyi yüzüyordu.

Ravyn'in sesi gölün üzerinde gürledi. "Siyah At, Jes!" Ağzına buzlu su kaçtı. "Yüz."

İki kez söylemesine gerek yoktu. Jespyr bir saniye içinde

Su. Yeniden ortaya çıktığında, adımları on kat hızlandı. İleride, Gorse da aynısını yaptı. Siyah At Kartı'na dokundu ve sonra ikisi de aynı akıntıya dönüştüler - gümüş suyun içinden geçen akıntılar - kıyıya doğru olağanüstü bir hızla ilerliyorlardı.

Ravyn ve Ivy kardeşler hâlâ gölün ortasındaydı. Ve yüzeyin altındaki canavarlar yetişiyordu.

Bacakları çarpan Ravyn, kemerinden bir bıçak çıkarmak için hızını kesti. Bu kez, bir el bileğini bulduğunda hazırды.

Suyun altındaki haydut onu geri çekti. "Kal, Ravyn Yew," dedi bir kez daha. "Maskenin altındaki adam, senin olman gereken kişi."

Ravyn yutkunarak bir nefes aldı ve eşkıya ile göz göze gelene kadar suyun altına çekilmesine izin verdi, sonra bıçağını canavarın omzuna sapladı. Suyu paramparça eden bir çığlık sarstı. Canavar çırpındı ve derinlerde kayboldu.

Ravyn, Petyr'in sürüklendiğini görmek için tam zamanında yüzeye döndü. Petyr'in açık ağzından kaçan baloncukları takip ederek daldı. Altlarındaki göl canavarı Petyr'in vücuduna ve yüzüne sahipti, ama bir Yok Edici olarak gizlenmişti ve parmakları uzun pençelerle Petyr'in bacağına kilitlenmişti. Ravyn canavarı bir tekmeyle havaya kaldırdığında bile, o pençeler tutundu.

Ravyn bir kolunu Petyr'in ortasına doladı ve canavarın gücüne karşı tüm gücüyle çekti. Yüzeye çıktıklarında su gözlerini kör etti, onu boğdu. Tek yapabildiği ara sıra nefes almaktı - Petyr'i kıyıya doğru çekerken bilincini korumaya yetecek kadar. Göremiyordu, nefes alamıyordu.

Bacakları çamura dolanmıştı. Su sığlaştı ve sonra Ravyn kendini kıyıya attı, setin üzerinden sürünerek gölün dışına çıktı, Petyr'i ve bacağına bağlı canavarı da beraberinde sürükledi.

Sesler bağırdı, ayaklar çamurda ezildi. Jespyr, ardından Wik, Ravyn ve Petyr'i omuzlarından yakaladı.

Petyr tekmeleyerek feryat etti. Bacağındaki canavar ağzını açtı ve gölün üzerinde yankılanan bir çığlık attı. Pençeleri esnedi, eti ve kasları parçaladı.

Bir çelik halkası, bir ışık parıltısı. Çoban Kral'ın kılıcı
Hava.

İç burkan bir ıgık daha duyuldu. Ravyn, Petyr'in yüzüne sahip canavarın sendeleyerek geri çekilmesini izledi. Gözleri yuvarlandı ve başı omuzlarından gölün çamurlu dudağına düştü.

Ravyn kendini yukarı çekmeye çalıştı- Ve kanı gördü.

Petyr'ın sol pantolonunun paası lime lime olmuştu. Altındaki deri de  yle. Baldırı, canavarın pençelerinin yer bulduğu uzun, kırmızı dikişlerle açılmıştı. Ravyn yüzünü buruştursa da yarada bir sorun olduğunu görebiliyordu. Olması gerektiği gibi serbestçe kanamıyordu. Kan çok hızlı pıhtılaşıyordu, Petyr'den kayarken çamur gibi yavaştı.

Ardından koku geldi - çürümeye bırakılmış bir hayvan leşi gibi pis bir koku.

"Bu koku da ne böyle?" Gorse solgunluğunun hastalıklı bir yeşile dönüştüğünü söyledi. "Bu onun bacağı," diye fısıldadı Jespyr, eğilirken eliyle burnunu kapattı.

Petyr'ın üzerinde.

Ravyn'in yanındaki çamurda iki bot gıcırdadı. Kâbus çömeldi, yaraya baktı - çamurlu, pis kan. "Ne talihsizlik," dedi i çekerek. "Suda zehir *var*."

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Elspeth

Sonunda, çocukken bana ulaştığı gibi bana ulaştı, tıpkı bir zamanlar ağaçların ona ulaştığı gibi.

Bir kafiye üzerine.

Ağaçta iş hafiftir. Dolu, rüzgar ve güce karşı narin bir ağaç. Ama ağaç nasıl taşır ve kökleri nasıl kazar. Tüm fırtınalara karşı dayanıklıdır, ısırıkları ne olursa olsun.

Hareket etmeyi başardım. O karanlık sulara küçük ama tartışılmaz bir dalgalanma. Ağzımı açtım ve onun gerçek adını söyledim. "Taxus."

Soğuk bir el kolumu buldu ve beni yüzeye çıkardı. Sarı gözlere baktım.

"İşte buradasın." Beni kollarıyla sardı, bir babanın çocuğuna sarıldığı gibi zırlı göğsüne yasladı. "Bir gün anılardan başka bir şey olmayacaksın, Elspeth Spindle. Ama henüz değil." Sarı gözleri kararmış gökyüzüne dikildi. "Beni bu aptallarla yalnız bırakma."

Sesler gök gürültüsü gibi havada yuvarlanıyordu. Önce uzaklardan, sonra daha yakınlardan.

Bir erkek sesi. "Hayır, hayır! Kımıldama, Petyr." Öksürükler, bağırışlar.

"Dizinin altından bağla. Jes-ateş yak. Wik, onu taşımama yardım et."

O sesi tanırdım. Çalkantılı. Derin, nasırlı bir elin çizgileri gibi. Zengin, duman, yün ve karanfil. "Bir şeyler yap," diye seslendi ses. "Kabus!"

Ravyn.

"Eğer seni buradan götürürsem, Elspeth," dedi Taxus, "göreceksin

Gördüğüm şeyi. Ama eskiden bedenim olan şey üzerinde hiçbir kontrolün olmayacak. Bir zamanlar benim seninkinde yaşadığım gibi sen de benim zihnimde yaşayacaksın." Bana baktı, yüzünün hatları çizilmişti. "Sadece benim zihnim canavarca."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" "Hayır, canım. Sadece seni uyarıyorum."

Ravyn'in sesi yukarıdan bir kez daha, daha yüksek sesle geldi.

"Kahretsin, *bize yardım et.*"

Taxus o tuhaf sarı gözlerini benden ayırmıyor, cevabımı bekliyordu.

Elini uzattım. Bir nefes çektiğimde, o karanlık kıyıdaki ilk sözlerim son sözlerim oldu. "Bırak. Beni. Dışarı."

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ravyn

Petyr'ın kanı her yerdeydi. Ve o koku, yaradan yayılan o çürük kokuyu hazmetmek imkânsızdı.

Gorse sendeleyerek uzaklaştı ve gölde hastalandı. Jespyr bir elini burnuna götürdü ve ormanın kenarından topladığı kuru çalıları üst üste yığdı. Elleri çakmaktaşının üzerinde titriyordu. Bir kıvılcım alev alıp çalılar tutuştuğunda, kemerinden bir bıçak çıkardı ve ateşe doğru tuttu. "Nasıl görünüyor?"

Petyr'in bacağına bakarken Ravyn'in midesi bulandı. Kanı köpürüyor, etrafındaki et kansız bir griye dönüyordu. "Acele et Jes."

Wik'in kemeri Petyr'in bacağının etrafına, yırtıkların üzerine bir turnike şeklinde bağlanmıştı. "Bu sıradan bir yara değil," dedi Ravyn'e.

Petyr çamurun içinde debelendi. "Sadece şu lanet şeyi kesip atın ve O!"

"Bacağına kesmeyeceğiz," diye tersledi Ravyn. Bakışlarını Kabus. "Bu zehir hakkında ne biliyorsun?"

Kâbus hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı. Ürkütücü bir şekilde hareketsiz durdu, gözleri donuklaştı, bakışları gölün üzerinde bir yerlerde kayboldu.

Ravyn sıcak çelik kokusu aldı ve sonra Jespyr, Petyr'in yanına çömeldi. Bıçağı kıpkırmızı tütüyordu. Yaraya baktığında yüzü kızardı. "Bunun işe yarayacağından emin misin?"

"Zehirli ya da değil," dedi Wik, bir kolunu kardeşinin göğsüne koyarak, "kanamayı durdurmamız gerekiyor."

Jespyr Petyr'e baktı. Gülümsemeye çalıştı. "Bana diz çökme. Dişlerimi seviyorum."

Erimiş bıçağı Petyr'ın bacağına bastırduğında havadaki çürüme keskinleşti. Çığlık attı, çırpındı. Et karardı ve yara kapandı. Jespyr bıçağı çekti-

Ve yara kendi kendine açıldı, kan Petyr'ın bacağından öncekinden daha hızlı akmaya başladı.

Ravyn ellerini ona vurdu. "Şu kemeri sık!" diye bağırdı Wik'e.

Ama yaraya ne kadar bastırırsa bastırsın, Wik ne kadar sıkı çekerse çeksin, kanamayı durduramadılar.

Petyr çığlık çığlığa titriyordu. Gözleri geri yuvarlandı, boynundaki ve çenesindeki kaslar şişti. Wik ona sarıldı, acı bir yakarışa benzeyen bir şeyler mırıldandı ve ikisi de sarsıldı.

Ravyn başını kaldırıp Kâbus'a baktı. "Bir şeyler yap," dedi sesi kırılarak. "Lütfen."

Ama o sarı gözler odaklanmamıştı. Kabus yüzlerce mil uzakta görünüyordu.

Ravyn'den hırçın ve çaresiz bir çığlık yükseldi. "Kahretsin, *bize yardım et.*" Bu sözler Kâbus'u geri döndürmüş gibiydi. Aşağı baktı, Bakışları Petyr'ın üzerinde yoğunlaştı. "Kızlık Kartı," diye mırıldandı. "Ona Bakire'yi ver."

Ravyn ceplerini karıştırdı, Ayna ve Kâbus Kartlarını çamura attı, parmak uçları üçüncü Kartı yakalayana kadar kazdı. Bakire'yi serbest bıraktı. "Şimdi ne olacak?"

Kabus kendi kendine mırıldanıyordu. "Onların zavallı yüzücüler olması benim suçum değil, canım."

Petyr'ın teni renksizleşmişti; gölün yüzeyi gibi soluktu.

"*Kabus!*"

Burun delikleri alevlendi. Ravyn'in elindeki Kızlık Kartı'na baktı. "Onu kullanmasını sağla."

Ravyn bunu sorgulamadı. Kızlık Kartı'nı Petyr'ın eline tutuşturdu ve parmaklarını kıvrarak bir-iki-üç kez dokundurdu.

Petyr'ın gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. Kesik kesik bir nefes aldı, sonra bir tane daha.

Çürümüş kan durdu.

Jespyr'ın titreyen ellerinin altında Ravyn Petyr'ın yarasının kapandığını görebiliyordu. Petyr bir nefes daha aldı ve yüzündeki renk geri geldi.

Bir tane daha ve vücudundaki gerginlik azaldı.

Beşinci nefesinde gözlerini açtı ve önce Wik'e sonra Ravyn'e baktı. "Artık acıyı hissedemiyorum."

Ravyn Petyr'in yüzüne baktı. Hiçbir zaman sanatçıların akın edeceği türden bir yüz olmamıştı. Petyr'in sol kaşından burun deliğinin köşesine kadar uzanan bıçaklı bir kavgadan kalma bir yara izi vardı. Kulaklarında buruşuk kıkırdak, çarpık dişler. Ama şimdi, hepsi gitmişti. Petyr'in yara izleri, kusurları gitmişti. Kendi kanı ve göl çamuruyla kaplıydı ama hiç bu kadar iyi görünmemişti.

Wik kardeşine bön bön baktı. "Lanet olası ağaçlar."

Petyr ayağa kalktı, gözlerini kırıştırdı, yaralı bacağını önce sola, sonra sağa çevirdi. Daha iyi görebilmek için pantolonunun paçasını biraz daha yırttı. Pençe izleri gitmiş, iyileşmişti. Bir yara izi bile kalmamıştı.

Ravyn'in sesi boğuk çıkmıştı. "Nasıl hissediyorsun?"

Petyr elini yaranın olduğu yerde gezdirerek deriyi test etti. Kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. "Sanki hiçbir şey olmamış gibi." Diğer elindeki Bakire Kartı'na baktı. "*Bu* beni iyileştirdi mi?"

Ancak o zaman Kâbus tekrar odak noktasına geldi. Hâlâ kendi kendine konuşuyordu, cümleleri mırıltılar ve tıslamalar arasında bölünüyordu. "Onlara yardım ediyorum, sevgilim," dedi nefesinin altında. "Onların bildiğinden daha fazla."

Ravyn başını yana eğdi.

"Kiminle konuşuyorsun sen?" Jespyr tersledi.

Kabus onu görmezden geldi. Bakışları yere kaydı - Ravyn'in çamurdaki Providence Kartlarına. Ayna ve Kâbus.

Petyr'i kurtarmaya çalışırken hiçbir işe yaramayan Gorse öne çıktı. "Hayal mi görüyorum, yoksa bu bir Kabus Ca-"

Ravyn daldı. Çamurun içinden bordo Kartını aldı, sarı gözleri üzerinde parlıyordu. Bir-iki-üç kez dokundu.

Ravyn! Bir kadın sesi duyuldu.

Rüzgâr ciğerlerini tekmeledi. Çamurun içine düştü. O ses. Onun sesi.

Beni duyabiliyor musun, Ravyn?

Gözlerini kapattı. *Elspeth.*

Kalbini parçalayan acılı bir ses çıkardı ve sonra farklı bir ses seslendi. Erkek ve canavarca. *Ona alışması için zaman ver Ravyn Yew. Kabus Kartını bir kenara koy.*

Eğer gitmemi istiyorsa, bunu bana kendisi söyleyecektir. Bu onun akli. İzinsiz giren sensin.

Görünmez bir tuz duvarı Ravyn'e çarptı. Elspeth'e bir kez daha seslendi ama o gitmişti. Kabus onu dışarıda bırakmıştı.

Ravyn kendini Kâbus Kartı'ndan kurtardı, ayağa fırladı- Ve saldırdı.

Yumruklarını Kâbus'un pelerinine geçirdi, o korkunç sarı gözlere baktı ve onu çamura gömdü.

Hırlama ya da tıslamadan daha korkunç olan Kâbus güldü. "Taş kaplaman parçalanıyor Ravyn Yew. Masken düştüğünde diğer tarafta kim bekliyor olacak? Kaptan mı? Eşkıya mı? Yoksa henüz bilinmeyen bir canavar mı?"

Ravyn bir nefes aldı, sesi ölüm sessizliğindeydi. "Eğer ona zarar vermeyecekse, seni canlı canlı yüzerdim."

Tek cevabı çarpık, kötü niyetli bir gülümsemeydi.

Sudan bir mil uzakta yemek yediler. Ravyn bir dere buldu ve ellerindeki, giysilerindeki çürümüş kanı temizledi, kaslarının ne kadar ağırlı olduğunu fark etti - gölü geçmek için ne kadar zorlanmıştı.

Kâbus, yuttukları göl suyuna çare olması için ellerine kavak kabuğu tutuşturdu. Jespyr kabuğun onlara iyi geleceğini nereden bildiğini sorduğunda, ağaçların arkasında kaybolmadan önce Porsukların aptallığı hakkında bir şeyler mırıldandı.

Ravyn onun gidişini izledi, Elspeth'in sesi zihninde çınlıyordu.

Yaşıyor.

Yaşıyordu.

Bu rahatlama, bir kış gecesi nöbetinden sonra içeriye adım atmak gibiydi; o kadar sıcaktı ki, acı veriyordu.

Wik bir ateş yaktı ve çantasından erzak çıkarıp sırayla dağıttı. Ravyn Gorse'un yanına oturduğunda, Destrier ayağa kalktı ve ateşin diğer tarafına oturdu. Gözleri Ravyn'in ellerinde -ceplerinde- gezindi. Ravyn onun ne görmeyi umduğunu biliyordu.

Kabus Kartı.

Sadece iki bordo Kâbus Kartı taklit edilmişti. İkisi de on yıllardır kayıptı. Tyrn Hawthorn bir tanesini getirmiş ve Ekinoks'ta Kral Rowan'a Ione ile Hauth arasında bir evlilik sözleşmesi karşılığında takas etmişti. Stone'da Hauth'u canlandırmaya çalışan Hekimler tarafından hâlâ kullanıldığına şüphe yoktu.

Gorse en zeki Destrier değildi. Ama yüzünü boyayan güvensizlik iki sonuçtan birine vardığı anlamına geliyordu. Ya Ravyn Kral'ın Kabus Kartını almıştı-

Ya da o, Destrier'ların Kaptanı, ikincisine sahipti. Uygun bir şekilde bahsetmediği bir Ayna Kartı ile birlikte.

Jespyr'in ağzı yemekle doluydu. "Eğer söylemek istediğin bir şey varsa," dedi Gorse'un alevlerin üzerinde kurutulmuş geyik etini ısıtmasını izleyerek, "şimdi tam zamanı."

Gorse'un dudakları ince bir çizgiye kaynaklandı. Gözleri tekrar Ravyn'in cebine kaydı. "Elinizde nadir bulunan bir avuç kart var, Kaptan."

Ravyn arkasındaki kütüğe yaslandı. "Ve?"

"Kral'ın onlardan haberi var mı?"

"Neden yapmasın ki?"

Omuz silkti. "Hauth, Yew'lerin yapışkan parmakları olduğunu söylemeyi severdi."

Hiç de akıllıca değil. Ravyn Kâbus Kartına üç kez vurdu ve büyüsunü aç bir siyah duman bulutu gibi dışarı itti. *Böyle mi düşünüyorsun Destrier? Benim bir hırsız olduğumu mu?*

Gorse bembeyaz kesildi, gözleri ateş ışığında büyüdü. "Dur."

Neyi durdurayım?

"Özür dilerim, çaldığını sanmıyorum. Sadece kafamdan çık."

Jespyr'in gözleri Ravyn'den Gorse'a kaydı, ağzının kenarları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Wik yemeğine doğru kıkırdadı ve Petyr Kızlık Kartı'nı kaldırdı. "Kartlardan bahsetmişken," dedi, "bu çok ilginç bir sürpriz oldu."

"Seni kurtaranın şans paran olmadığına emin misin?" Jespyr göz kırparak söyledi.

Ravyn, Gorse'u Kâbus'un büyüsunünden kurtardı, bakışları Petyr'ın yarası belirgin bir şekilde eksik olan bacağına kaydı. Petyr Kızlık Kartı'nı kullanmayı yirmi dakika önce bırakmıştı. Ve yüzü tanıdık çapkın ifadesine geri dönmüş olsa da, üzerindeki yara izi kaybolmamıştı. İyileşmişti. Hem de tamamen.

"Bakire'nin seni iyileştireceğini biliyor gibiydi," dedi Wik, elini sallayarak.

Kâbus'un çekildiği ormana yöneldi.

Ravyn omzunun üzerinden ağaçlara doğru baktı. "Providence Kartları hakkında bildiği pek çok şey olduğunu tahmin ediyorum."

Jespyr kıkırdadı. "Bunları paylaşmak istememesi çok kötü."

Ayrı yönlere gittiler, çalılıkların arasında rahatladılar ve temiz kıyafetler giydiler. On dakika sonra Ravyn ve Jespyr ateşin başında yeniden toplandılar. Ivy kardeşler de onlara katıldı. Adımları yavaş olan Kâbus en son geldi.

Jespyr sönmekte olan ateşin üzerindeki toprağı tekmeledi. "Gorse nerede?"

"Beş dakika önce kaçtı," dedi Kâbus rahatsız edici bir sakinlikle. "Kaptan Yew'in Kâbus Kartı'nı Kral'a rapor etmeye gittiğine şüphe yok." Dudakları geriye doğru sıyrılarak Ravyn'e alaycı bir bakış attı. "Sanırım ormanda bir yalancının peşinden giderken kendini oldukça yavan hissetti."

Jespyr eldiveninin içine doğru mırıldandı, sonra da bunu öksürük olarak gizledi. "Sadece o değil."

Ravyn döndü ve ağaçları aradı. Siyah At, Gorse'a ancak bu kadar yardım edebilirdi. Destrier'i yakalayabileceğinden, tehditlerle susturabileceğinden şüphe duymuyordu. Ya da daha kötüsü. Ama zamanının tükenmekte olduğu hissi Ravyn'in zihninde sürekli işleyen bir saatti ve gittikçe daha yüksek sesle çalıyordu. Taş'a döndüğünde Gorse ve Kral'la ilgilenecekti. Şimdilik-

"Devam ediyoruz."

İleriye. Her zaman ileri.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Elm

Yaşlı bir adamı affetmek zorundasınız."

Öğle ışığı kütüphanenin içinde titreşiyordu. Elm saten bir sandalyede yan oturmuş, bacaklarını sandalyenin minderli koluna atmış, kucağında bir eskiz defteri yayılmıştı. Yanında bir yığın okunmamış kitap vardı. Bir fincandan et suyu içti ve kaleminin ucunu boş sayfaların üzerinde gezdirdi, kayıtsız ve sinirliydi.

Koşunun ortasında bir at çiziyordu ve bundan hiç memnun değildi. "Hiçbir şeyi affetmek zorunda değilim," dedi Filick Willow'a, kağıdı ciltten koparıp yumruğunun içine alarak. "Ben kinimle yaşıyorum."

Kâğıt Doktor'un tam çenesine isabet etti. Filick'in gri bıyıkları titreyerek gülümsemesini gizledi. "Bir dahaki sefere kapıyı daha yüksek sesle çalarım." Sivri bir bakış fırlattı. "Ve bu hiçbir şekilde cesaretlendirme olarak algılanmamalı."

Elm yeni bir çizime başladı. "Onaylamıyor musun, ihtiyar?"

"Bugünlerde kalede pek çok güzel kadın var. Baban bunu gördü."

"Ve?"

Filick sanki Gaf Prensi'ne değil de onlardan birine ders veriyormuş gibi bakışlarını bitki kitabına çevirdi. "Neden daha az... daha az... bir kadın seçmiyorsunuz?"

Elm kalemini kâğıdın üzerinde gezdirirken bileğini hafif tuttu. "Daha az Ione Hawthorn gibi mi?"

"Kardeşinle nişanlandı."

Atın orta kısmının pürüzsüz çizgisi yalpaladı. "Farkındayım."

Filick homurdanarak vazgeçti ve çayını yudumladı. "Sanırım, eğer kardeşin

asla uyanmazsa, mesele kendiliğinden
çözülecektir." Elm durakladı.

"Uyanacak mı?"

"Bilmiyorum." Filick'in mavi gözleri kalktı. "Onu görmeye gittin mi?" "Gitmediğimi biliyorsun."

"Yapmalısın. Sadece görünüş için bile olsa."

Görünüşe göre. Elm kâğıdı yırttı, top haline getirdi ve yere fırlattı. Bir sonraki boş sayfaya baktı. Çizimi bir şekil ile başlıyordu, iki geniş kemer. "Sence ne zaman dönerler?" dedi sessizce. "Ravyn ve Jespyr ve... o."

Filick sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bunu söylemek zor. Ne Ravyn'in ne de babanın uzun bir yokluk beklediğini sanmıyorum. Yine de Çoban Kral'ın farklı planları olabilir." Sesi yumuşadı. "Ravyn'in Güverte'yi birleştirmek ve Gündönümü'ne kadar Emory'yi iyileştirmek için elinden gelen her şeyi yapacağına eminim."

Emory'nin adını duyunca Elm'in boğazı düğümlendi. "Peki ya Çoban Kral?" Çizimine ekleme yaparak kemerler arasına büyük, gölgeli bir daire çizdi. "Sence anlaşmasına sadık kalacak ve Güverte'yi birleştirmek için kanını verecek mi?"

Filick, Elm'in başını kaldırmasını sağlayacak kadar sert bir sesle, "Verilecek kan onun değil," dedi. "Bayan Spindle'ın kanı, değil mi?"

Elspeth. *Eğer* Çoban Kral doğruyu söylüyorsa -ki bu büyük bir ihtimaldi -Güverte'yi birleştirecek olan kan Elspeth'in kanı olacaktı.

Elm imzaladı. "Ravyn cehennemde olmalı."

Bundan sonra söylenecek bir şey yoktu, çünkü gerçeği söylemek çok acı verecekti. Ravyn Elspeth Spindle'a aşıktı. Ve gündönümüne kadar, eğer zaten ölmediyse, kesinlikle ölmüş olacaktı.

Filick kitabını ve Elm'in eskiz defterini karıştırırken öğleden sonra akıp gidiyordu. Elm'in çizimi daha ayrıntılı hale geldi. Kemerler bir göze dönüştü. Yanına hatlı bir burun, sonra bir göz daha çizdi. Bir yüz. Bir ağız. Gölgeler ve vurgular.

Kalenin derinliklerinde gong beş kez çaldı.

"Birazdan akşam yemeği olacak." Filick gözlüklerinin üzerinden Elm'in siyah tuniğine baktı. "Sanırım geleneksel Rowan rengi altın rengidir."

"Demek öyle," dedi Elm eskiz defterine. "Ama ben yemeğe gitmiyorum." "Mahzende başka bir sarhoş randevusu mu?"

Kalemi durdu. Çakırkeyifti ama sarhoş değildi. Kesinlikle dün gecenin tek bir anını bile unutacak kadar sarhoş değildi. Teni -parmakları ve

ağız- bunun hesabını tutmuştu. O sabah uyandığında, sert, ağrılı ve *canı* çok sıkındı, sadece kendi uzuvlarını kullanabilmek için soğuk bir banyoda on dakika geçirmesi gerekmişti. Yine de unutamamıştı.

Doğruca Ione'nin odasına gidip başladıkları işi bitirmek, onun emrine itaat etmek ve elbisesini yırtıp atmak istemişti. Ama gururu onu durdurmuştu. Mahzende en karanlık gerçeklerini onun önüne sermişti - pratik olarak onunla oynaması için yalvarmıştı.

Ve şimdi, şimdi Elm'in ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Arkasına bile bakmadan kaçıp gitmiş ve onu sersemletmişti. Bu yüzden günü Stone'da nefret etmediği tek yer olan kütüphanede geçirmişti. Ione Hawthorn'u hatırlatan şeylerden uzak kalabileceği tek yer.

Ama bu tam olarak doğru değildi. Çünkü Elm eskiz defterine baktığında, yarım saattir çizdiği yüzün ona ait olduğunu fark etti.

Parmakları kalemi boyunca esnedi. Bu gerçek bir benzerlik değildi. Kâğıt üzerinde çok rahat görünüyordu, gerçek hayatta olduğu gibi Maiden tarafından dondurulmamıştı. Ama gözlerini doğru seçmişti. Net ve okunmaz. Soğuk ve biraz da hınzır.

Kızın portresini eskiz defterinden çıkarıp yumruğunun arasına aldı. "Blunder'ın kızlarını burnumun dibinde sallandırmanın beni bir eş seçmeye ikna edeceğini sanıyorsa babam aptalın teki. Hauth'un yerini almak, günlük varlığıma yabancı bir kadın eklemekten de yeterince sefil bir durum."

Elm, Filick'e Kral'ın tahtı ona verdiğini söylediğinde, Hekim, uzun yıllar yaşamış olanların birkaç yıl yaşamış olanlara iç çekmesi gibi iç çekmişti. "Seni fikirlerimi kendime saklayacak kadar iyi tanıyorum, Elm."

"Küçük bir merhamet."

"Ama yaşlı bir adama bir kez daha mizah yaparsan," dedi, "sana ne kadar iyi bir Kral olacağını söylememe izin verirsin - bu soğuk, duygusuz yer için daha iyi bir gelecek görmeyi hala umut eden bizler için ne kadar büyük bir nimet olursun."

Elm'in göğsü çekildi. Tekrar eskiz defterine baktı. "Gittikçe yumuşuyorsun, Doktor."

Filick'in kahkahası alçak, sabit bir gümbürtüydü. "Öyleyim. Ve bu söylediklerimde hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Çeyrek saat sonra, Elm yalnız kalıp hiçbir şeye bakmazken, Filick'in sözleri aklından çıkmadı. Ve ironi, her şeyin acı gerçeği, yıkılıp gitti. Ione. Kızlık Kartı. Hauth. Taht.

Kendini evlenmekten, varis olmaktan kurtarabilirdi. Ione ona tüm imkânları sunmuştu. Tek gereken bir Kızlık Kartı'ydı ve Hauth iyileşecekti. Veraset sırası normale dönecekti. Elm hayatını geri alabilirdi.

Ama bu özgürlüğün bir bedeli vardı. Korkunç, vahşi bir bedeli. Ve iyileşmesi halinde Hauth'un öfkesi, sadece onu en başta sakat bırakan beş yüz yaşındaki canavarla rekabet edebilecek bir karanlıktı.

Elm kardeşini uyandırma riskini göze alamazdı. Geriye tek bir iğrenç alternatif kalıyordu. O, Prens Renelm Rowan, evlenecek ve Blunder'ın bir sonraki kralı olacaktı.

Kumaş hışırtısı ve küçük bir öksürük sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Gözleri yukarı fırladı. Blunder'ın tahıl ihtiyacının çoğunu karşılayan Ode Larch'ın kızı Maribeth Larch, Elm'in sandalyesinin önünde durmuş, parmaklarını yakındaki bir rafta gezdiriyordu. "Özür dilerim, Majesteleri," dedi. "Sizi rahatsız etmek istememiştim."

Elm eskiz defterini kapattı ve duygusuz bir gülümsemeyle ağzını düzeltti. Onu rahatsız etmek tam da kadının niyetlendiği şeydi. Kadının ayaklarının duruşundan, gözlerindeki beklenti dolu bakıştan bir süredir orada durduğunu anlayabiliyordu.

Ayağa kalkmadı, eğilmedi ya da ona elini uzatmadı. Bu kabaydı ve müstakbel Kral'ın yapması gerekenin tam tersiydi. Ama rahattı, koltuğuna gömülmüştü ve kadın nadir bir yalnızlık anına davetsiz misafir olmuştu. "Bayan Larch," dedi. "Yolunuzu mu kaybettiniz?"

Yapmamıştı. Boyalı dudaklarına yerleşen küçük gülümseme bunu açıkça ortaya koyuyordu. "Birçok yeteneği olan bir Prens," dedi, sorusuna cevap vermeyerek, gözleri kucağındaki eskiz defterine kaydı. "Ne çiziyorsun?"

"Hiçbir şey." Elm, Maribeth'i sarayda görmüştü. Babasını ve kardeşlerini tanıyordu. Güzeldi, uzun boyluydu, sıcak bir duruşu vardı ve gür kahverengi saçlarını sık sık taç şeklinde toplardı. Ama şimdi saçları aşağıya, omzunun üzerine dökülmüştü. "İlham bekliyorum."

Maribeth alçak bir rafa bakmak için eğildi, göğüslerinin yuvarlak tepeleri yakasının üzerinden kabarıyordu. "Referanslardan mı yoksa hafızanızdan mı çiziyorsunuz?"

Şarap kokusu. Ocaktan gelen ısı. Ione'nin dudaklarını araladığında ağzının aldığı şekil; berrak, keskin ve tamamen ona odaklanmış gözleri.

"Hafıza," dedi Elm alçak bir sesle, başparmağını elindeki yumak haline gelmiş portrenin üzerinde gezdirerek. "Neden? Bana poz vermeyi mi teklif ediyorsunuz, Bayan Larch?"

Gülümsedi, öne doğru adım atarken gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. Ama yanaklarının kızarması -gözlerinin onunkilerden yere kayması- onu ele veriyordu. Gergindi. Willow'un oturduğu sandalyeye oturdu ve kendini ona bıraktı. Elm'in gözleriyle karşılaşmadan, elbisesini neredeyse dizlerine kadar bacağından yukarı sıyırdı ve pürüzsüz, zeytin rengi tenini ortaya çıkardı.

Tayt giymiyordu. "Eğer beni çizmek isterseniz, Prens Renelm, bunu seve seve yaparım."

Elm sandalyesinde daha derine oturdu. Kendisine ne zaman teklif edildiğini anlayacak kadar saray hayatını biliyordu. Birçok kez okuduğu bir kitap gibi tanıdık geliyordu. Bu yüzden on yedi yaşından beri gebelik önleyici tonik kullanıyordu. Yalnızdılar ve rahatsız edilmeleri pek olası değildi. Bir yatak olması gerekmiyordu, ama eğer isterse, bir sürü boş misafir odası vardı - onun yatağı olmadığı sürece. Eğer çoktan ıslanmamışsa, kendisine dokunmasına izin vermeden önce onu oraya götürürdü. Ve ona dokunmasına izin verse bile, kıyafetlerini çıkarmasına izin vermezdi. Bunu kendisi yapardı. Ya da onları üzerinde bırakır, sadece kemerini ve pantolonunu gevşetirdi. Bu şekilde daha güvende hissediyordu.

Ağzını kızın kulağına dayar ve neyi sevdiğini sorardı. Kadın söylemeye çekinirdi -ya da belki söylemezdi- ama onun gözlerinin içine bakmazdı. Onu parmaklarıyla ya da ağzıyla memnun ederdi. Belki de tüm benliğini verecek, kadın boşalana kadar onun üzerinde çalışacak, yol boyunca bir yerde kendi boşalmasını bulacak ya da hiç bulamayacaktı, tüm bunlar olurken arzusunun kabarmasının -sıkı, yükselen heyecanın- ardında boş bir hissin beklediğini biliyordu. Bir yalnızlık.

Sonra, boşluğa rağmen, Elm giyinmesine yardım edecekti. Yanakları kızarmış, ağzı öpüşmekten şişmiş bir halde sonunda onun bakışlarıyla buluşurdu. Gençken, kadınların onu o zaman gördüğünü hayal ederdi. Prens'i değil, Renelm'i değil, Elm'i. Beğenilmek, görülmek isteyen Elm. Huysuz, suskun Elm.

Ama artık daha iyi biliyordu. Ve yattığı kadınların onun gerçek yüzünü gördüğünü düşünmüş olması onu utandırıyor. Görmemişlerdi. Çünkü onlara izin vermemişti. Kendini bulmak için kadınlara uzanmıştı, oysa tek istediği birinin ona bakmasıydı. Ne olduğunu bildiklerini itiraf etmek için.

çocukken başına gelenleri hatırlıyor ve hâlâ gözlerini kırpmadan ona bakıyorlar.

Ione'un dün gece yaptığı gibi.

Elindeki buruşuk portreyi sıkıca kavradı. "Bunu yapmak zorunda değilsiniz Bayan Larch." Yüzünü avucuna yasladı, gözlerini Maribeth'in yüzünden ayırmadan çıplak bacağından uzak tuttu. "Bunun bir yararı olmayacak."

Gülümsemesi soldu.

Elm onu tamamen reddedebilirdi ama yüzüne damgasını vuran gerginlik, bunun onun fikri olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Belki de her şeye burnunu sokan bir annesi vardı. Ya da Tyrn Hawthorn gibi açgözlü bir babası. "Çok güzelsin." Sesine zorla hafiflik kattı. "Ama bilmelisin ki bu ziyafetler Kral'ın işi. Benim değil."

Maribeth'in elbisesini tutuşu gevşedi, kumaş bacağının üzerinden geri kaydı. Bir kez daha gülümsemeye çalıştı. "Peki ya sadece resmimin çizilmesini isteseydim?"

Elm kendi gülümsemesini sundu. "Öyle mi?"

"Hayır, sanırım değil." Boğazını temizledi. "Birçok açıdan aptallık, çünkü Kral'ın sizin için birini çoktan seçtiğini düşünüyorum, tıpkı Yüce Prens için Bayan Hawthorn'u seçtiği gibi." Aceleyle selam verdi ve kütüphaneden çıktı. "İyi günler, Majesteleri."

Kalem Elm'in parmaklarının arasından kaydı. Çok hızlı doğrulunca eskiz defteri yere döküldü. Babasının Hawth için Ione'u seçtiğini hatırlamıyordu - çünkü Kral onu *seçmemişti*. Tyrn ile bir anlaşma yapılmıştı. Evlilik sözleşmesi için bir Kabus Kartı.

Bir takas.

Elm sandalyesinden kalktı, Ione'un portresini cebine soktu ve merdivenlere yöneldi.

Aradığı adamı ilk sahanlıkta, akşam yemeği için büyük salona giden aileleri anons ederken buldu. "Baldwyn."

Kral'ın kâhyası yerinden sıçradı, yuvarlak gözlükleri düştü. Baldwyn Viburnum kaba, seyrelmiş siyah saçlarıyla Elm'e hep bir mutfak faresini hatırlatmıştı. Burnu kısa ve dardı ve köprüsünün üzerinde duran gözlükleri sık sık lekelenirdi. Küstahtı, hiç de

Baldwyn'le konuşmak bir zorunluluğun içi kadar keyifliydi. Emory'ye karşı hep acımasız olmuştu.

Elm onu küçümsedi.

Baldwyn gözlüklerini düzeltti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Prens Renelm. Akşam yemeğine incek misiniz? Bu sizin onurunuza verilen ilk ziyafet."

"Hayır, dinle-"

Arkalarında aileler anons edilmeyi bekliyordu. Bu tamamen saçmalıktı. Bu aptallar düzinelerce yemeğe birlikte katılmışlardı. Şimdiye kadar birbirlerinin isimlerini bilmiyorlarsa, Baldwyn'in bir çılgılığı daha işe yaramayacaktı.

Ama bu bir gelenektir. Ve Elm, Baldwyn'in geleneklere karşı gelmekten kendini merdivenlerden aşağı atmayı tercih edeceğinden emindi. "Duyurulur," diye gürledi, "Lord ve Leydi Juniper ve kızları Bayan Isla Juniper."

Ardıçlar Elm'i selamladı, kızı uzun uzun baktı ve merdivenlerden aşağı indi.

Sesini alçak tutarak Baldwyn'e, "Kral'ın sözleşmelerine bakmam gerekiyor," dedi. "Geçen ay yaptığı evlilik sözleşmeleri."

"Özel bir nedeni var mı, efendim?"

Elm sahte bir gülümsemeyle ağzını düzeltti. "Eğer evlenmem bekleniyorsa, işlerin nasıl yürüdüğünü anlamak isterim."

Baldwyn cevap vermeye başladı ama Elm'in arkasından başka bir aile geldi. "Sör Chestnut ve oğlu Harold'ı takdim ediyorum."

Chestnut'lar eğildiler. Elm bileğinin bir hareketiyle onları selamladı ve gözlerini Baldwyn'den ayırmadı. "Evet, küçük adam? Sözleşmeleri nerede bulabilirim?"

"Onları kütüphanedeki kayıt odasında tutuyorum, efendim." "Zekice." Elm gitmek için döndü-

"Kilitli, Prens Renelm."

Elm iç geçirdi. "Buna gelince. Ravyn giderken anahtarları ne yaptı?"

"Anahtarlarınızı mı kastediyorsunuz,

Majesteleri?" "Evet. Lanet

anahtarlarım."

Baldwyn, başka bir aile ortaya çıkınca boğazını temizledi. "Duyurulur-"

Elm parmağını onun yüzüne koydu. "Anahtarlar."

Baldwyn gözlerini kırıştırarak parmağına baktı ve bir an için şaşkınlıktaydı.

"Ben- ben

Kaptan onları Doktor Willow'a bıraktı. Ama bu bir doktorun işi değil ve Kaptan Yew'in de böyle bir işi yoktu-"

"Beni sınıyorsun, kâhya."

Baldwyn kemerine uzandı, pirinç çınılıyordu. Elm elini uzattı ve parmaklarını düzinelerce anahtarı barındıran demir halkanın etrafında kenetledi. "Çok minnettarım."

Sahanlığı dolduran ailelerin arasından geçerken, hepsinin kendisini izlediğine aldırmadı. Ama Baldwyn'i utandırmanın verdiği sevinç, Elm'in kayıt odasına ulaştığı anda dağıldı. *Hangi anahtarın açtığını sormak aklına gelmemişti.*

On dakika sonra hâlâ dışarıda kilitliydi. "Gerçekten zekice," diye mırıldandı dişlerinin arasından. Ravyn hangi anahtarın doğru olduğunu bilirdi. *Ravyn için çok iyi oldu. Tüm bu kontrole sahip olmak, bir babanın hayal kırıklığını asla omuzlamamak, mahzende bir kadınla asla kendini rezil etmemek güzel olmalı-*

Küçük pirinç bir anahtar yerine kaydı ve kilit tıklayarak açıldı. Elm anahtarı öptü ve hemen pişman oldu, yüzüğün Baldwyn'in kemerine takılı olduğunu çok geç hatırladı.

Sürünerek odaya girdi. Kral'ın mührünü taşıyan parşömenlerle dolu dolaplar ve çekmeceler vardı. Mülk tapuları ve şövalyelikler keşfetti. Providence Kartları'nın ayrıntılı tarihçeleri ve onlara kimin sahip olduğu.

Sonra, nihayet, evlilik sözleşmeleri. Elm'in hayatı boyunca beş dakika bile düşünmediği bir şey.

Onlardan çok vardı. Yüzlerce. Bu sürpriz olmamalıydı. İnsanlar her zaman evlenir. Ama bir Prens -Yüce Prens- *insan değildi.*

Hauth da öyle. Elm'in yığının içinde Kral'ın mührünü bulması sadece iki dakikasını aldı. Parşömen kokusu burnunu doldururken aceleyle parmaklarıyla kazdı. Kontratı çekip çıkardı, gözleri bir isme takıldı. *Ione Hawthorn.*

Sözleşmeyi okudu, bakışları tekrarlanan kelimelerin üzerinde gezindi. *Providence Card, Hawthorn, evlilik, varis.*

Dondu ve tekrar okudu. Sonra bir daha. Her okuyuşunda Elm'in ağzının kenarları bir gülümseme yayılana kadar kalktı.

Sözleşmeyi diğerlerinin yanına koymadı. Elinin altına koydu.

ve anahtarları şingırdatarak odadan çıktı. Ve çürümüş bir Prens, üstelik de berbat bir Destrier olduğu için Elm kapıyı arkasından kilitlemedi.

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Elspeth

Seni aşâğılık, hain yılan.

Kendini bağla, canım, dedi Kâbus, etkilenmeden. Bu sadece saç.

Yeni bir karanlığın içindeydim. Uzun, boş bir kıyıda değil, bir odanın içinde hapsolmuştum. Vücudumu hissedemiyordum, ellerim ve bacaklarım çok uzaklarda bir yerde, benim için uyuşmuştu. Sadece bir varlıktım, kontrol edebildiğim tek şey sesim gibi görünüyordu.

Çayırın kenarındaki oda gibi benim odamın da kapısı yoktu, sadece bir penceresi vardı; karanlıkta bir delik. Ama bu yeterliydi. Artık Kâbus'un gördüğünü görebiliyordum.

Ve gördüğü şey Ravyn'di.

Jespyr'le birlikte Kâbus'un önünde, geniş bir vadinin içinden geçen bir geyik yolunu takip ederek yürüyordu. Işık siyah saçlarına vuruyor, onları bir kanadın parlaklığı gibi aydınlatıyordu. Duruşu sıkıydı ama tamamen katı değildi. Bir eli kılıcının kabzasındayken, diğer eli eldiven giymeden, tilki kuyruklarının ve arpa otlarının üzerinden geçerek vadide geziniyordu.

Yaşıyordu. Güzel ve canlıydı. Ve ona dokunamadım.

Kâbus, dün o çamurlu göl kıyısından beri Ravyn'in ortak zihnimize geri dönmesine izin vermemişti. Artık gün ortasıydı ve parti durgun bir tempoda yürüyordu. Güneş, sisin bunaltıcı griliğinin ardına saklanmıştı. Ama bana, o yalnız, karanlık kumsalın ıssızlığına karşı, dünya renklerle dolu görünüyordu. Solgun ve dostça olmayan sis bile yeniden parıldıyor, ağaç beni yeşiller, maviler, sarılar ve kırmızılarla karşılıyordu.

Demek senin için böyle bir şeydi, dedim Kâbus'a. Yarı hayret, yarı korku. Kapana kısılmış. Sana gösterdiğim her şeyi görmeye ve duymaya zorlandın.

Düşük bir mırıltı çıkardı. Ravyn ses üzerine döndü ve Kâbus'a bir kaplıcayı dondurabilecek bir bakış fırlattı. Kâbus'un karşılık olarak yüzünde beliren ifadeyi göremedim ama düşüncelerini ele geçiren memnuniyeti hissettim. Ravyn'in öfkesini körüklemek hoşuna gidiyordu. Bundan hiç şüphem yoktu.

Ravyn'in gözleri bir an için saçlarıma kaydığında, gözleri daha da soğudu.

O sabah geçtiğimiz bir derede yansımamı yakalama talihsizliğini yaşamıştım ve henüz kendime gelememiştim. Kâbus, saçımı kesmenin ötesinde, görünüşümle ilgilenmek için hiçbir şey yapmamıştı. Yüzümün çizgileri kirle kaplanmıştı. Tırnaklarımın altında eski kan vardı. Dudaklarım çatlamış ve soyulmuştu.

Ancak bunların hiçbirisi artık bana ait değildi -tamamen değil. Zihnim gibi bedenime de ne isim vereceğimi bilmiyordum. *Benim, onun* ya da *bizim*. Şimdilik, ona *onun* demek kötünün iyisi gibi görünüyordu. Bu şekilde, onun dümeninde yaptığı hiçbir şeyi sahiplenmek zorunda kalmayacaktım.

En azından ellerimi yıkayabilirdin. İnledim. Nasıl koktuğunu hayal bile edemiyorum.

Böylesi daha iyi. Kabus, kanla kaplı tırnak yataklarını inceledi. Elspeth'e ne kadar az benzersem, Ravyn Yew bana her bakışında o kadar az irkiliyor. Onun iç çekişini dinlemek sinirlerimi yıpratıyor.

Sinirlerin kimsenin umurunda değil.

Güldü ve ses, işgal ettiğim karanlığı sıcak, in gibi bir hale getirdi.

"Gülmesinden nefret ediyorum," dedi Wik arkadan. "Sırtımdan aşağı ürpertiler gönderiyor."

"Aldırma ona," diye tersledi Ravyn.

Jespyr onun omzunu dürttü. "Çünkü bu konuda çok iyi iş çıkarıyorsun." "Dediğimi yap Jes, yaptığımı değil."

Jespyr kardeşini kaburgalarından bıçakladı. Ravyn darbeyi emdi, ardından kız kardeşinin kulağının ucunu ciyaklayana kadar sıktı. O an kardeşler arasında çok kolay geçti.

Doğal olarak, Kâbus bunu mahvetmeye çalıştı. "Elspeth onu artık güzel bulmadığınız için endişeleniyor," diye seslendi onlara.

Ben öyle demedim.

"Görünüşe göre saçına yaptığım şeyden nefret eden tek kişi siz değilsiniz Kaptan."

Ravyn olduğu yerde durdu. Bir an sonra eli cebindeydi, karanlık ve cansız odamdaki havaya tuz serpiyordu.

Görünmez bir duvar etrafımda kenetlendi. Tuz dağıldı ve sonra Kabus gülüyordu, Ravyn'e bir parmağını uzatıyordu. "Öğrenmiyorsun."

Onunla konuşmak istiyorum, diye sızlandım.

Kabus beni görmezden geldi. Belki de sadece Ravyn'in gözlerindeki öfkenin kabarmasını izlemek için.

Ama Ravyn'in bakışları zekice bilenmiş. "Beni saçına bakarken gördü." Daha dik durdu. "Artık beni görebiliyor."

Ha! Ona ne dersiniz deyin. Ama onu asla aptal olarak işaretleme.

Kabus nefes verdi. *Ama o bir aptal, sevgilim. Korkunç derecede, sürekli aptal.*

Sözünü geri al.

Boğazını temizledi. "Senin aptal olduğunu söylüyor Ravyn Yew."

Kabus!

Ravyn'in gözleri kısıldı. Kabus'un sarı gözlerine bakıyordu. Beni arıyordu. Benden geriye kalanları bulabilmesi için yalvaracak değildim. Kâbus'a tahammül edilebilir olması için yalvarma konusunda on bir yıllık deneyimim vardı.

Lütfen. Onunla konuşmama izin verin. Sadece bir dakikalığına.

Başını yana eğdi. *Senden ayrı olmanın faydaları var. İkiz Alders Kartını geri almak için ne gerekiyorsa yapması konusunda onu motive edecektir.*

Onunla oynadığınız oyunun bir parçası değilim. Sesindeki ipeğe demirle karşılık verdim. Onunla paylaştığımız şeyin seninle hiçbir ilgisi yok. Bırak onunla konuşayım.

"Ne diyor bu?" Jespyr kardeşinin omzunun üzerinden bakarak söyledi. Ravyn'in çenesi seğirdi. "Beni içeri alıp almamaya karar veriyor."

Ravyn'in bakışları altında Kabus'un karıncalandığını hissettim. Onu inkâr etmek istedi. Ama adını tekrar söylediğimde -Kâbus!- çenesini üç kez tıkladı ve iç çekti. *Kısa bir an canım.*

Tuz geri döndü, beni yıkadı. Ona teslim oldum, onu arzuluyordum. *Ravyn?*

Hâlâ o r a d a y d ı . Bekliyordu. Kaç kez, ben

O karanlık kıyıda tek başına, orada bekliyor muydu?

Elsbeth.

Sesi bir okşamaydı; Kâbus'la konuşma şeklinden çok farklıydı. Ses tonunun yumuşak derinliklerinin tadını çıkararak ona doğru eğildim. *Özür dilerim.*

İrkildi, tüm yüzü harekete kapılmıştı. *Hayır. Bu senin hatan değil, Elsbeth.*

Ona uzandım; kollarım ve ellerim olmadan uzandım.

Bir keresinde Destrierlerin Kaptanına bakmış ve onu her gördüğümde farklı bir adam gördüğümü düşünmüştüm. Bazen maskeli, bazen maskesiz. Ama onu hiç böyle görmemiştim -elleri titriyordu, kemikleri yıpranmıştı, gri gözlerinin üzerinde bir parlaklık vardı. *On dakika.* Ravyn'in sesi dalgalandı. *On dakika sonra o merdivenleri çıkmış olacaktım. Ve Hawthsen-* Gözlerini kaçırdı. *Üzgün olan benim.*

Bana bak Ravyn.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda karanlık odamın penceresine yaslandım. *O on dakikanın bir saniyesi için bile kendini suçlayamazsın. Beni yok eden şey sihirdi. Korkunç, kaçınılmaz dejenerasyon. Kimsenin suçu değildi. Ama yine de olduğu için üzgünüm. İsterdim ki-* Sesim kesildi. *Biraz daha zaman isterdim. Seninle.*

Ravyn'in yüzündeki çizgiler gerildi, sesi ısrarla derinleşti. *O zamanı bulacağız. Yemin ederim Elsbeth.* Çok hızlı göz kırptı, sonra bakışlarını bıraktı. Çünkü baktığı benim gözlerim değildi, artık değildi. Artık Ravyn Yew ile aramda karanlık, sonsuz bir kıyı yoktu.

Sadece bir kral, beş yüz yıl önce ölmüş.

Kabus'un kaygan sesi hayal dünyamıza girdi. *Şimdilik bu kadar yeter. Kâbus Kartınızı kaldırın, Kaptan.*

Hayır. Ravyn'in sesi bir kez daha sertti. *Ona ihtiyacım var. Bırak kalsın, dedim. Lütfen, dedim.*

Bir dış parlaması.

Hayır. Neden?

Cevabını duymadım. Gürültülü bir çırpınma sesi duymamı engelledi.

Hepimizin kafası yukarı kalktı. "Oklar!" Jespyr bağırarak Ravyn'i patikadan çimlere doğru itti.

Ravyn çömelerek yere indi, üç ok durduğu yerde toprağa gömülmüştü, her birinin ucunda çarpmanın etkisiyle paramparça olan küçük bir cam şişe vardı.

Güzel kokulu bir duman havayı doldurarak Kâbus'un burnundan yukarı fırladı

ve ciğerlerinin derinliklerine. Öksürdü, ağzından vahşi bir hırıltı çıktı. Görüşüm bulanıklaştı ve sonra dünya eğildi.

Kâbus çimlere düştü. Ravyn ve Jespyr'i artık göremiyordum. Ama Ivy kardeşleri gördüm.

Petyr çimlerin üzerindeydi, gözleri kapalı. Wik onun yanındaydı, kıpırdamadan.

-

Kafatasına bir ok saplanmıştı. Çığlık attım.

Bu, canım, diye tısladı Kabus, bizim sahip olabileceğimiz türden bir şey Ravyn Yew zihnimizi kurcalamasaydı, geldiğini görecektik.

Kâbus bilincini kaybetmeden önce gördüğüm son şey, çimlerin arasından bize doğru adım atan iki çift deri bot oldu.

"Vay, vay," diye bir ses geldi yukarıdan. "İki Destrier daha."

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

Elm

Kral beş fincan doluydu ve öfkeliydi.

"Filick'e nerede olacağımı ve ne zaman döneceğimi söyledim." Elm, Hauth'un sandalyesinde arkasına yaslandı, ahşap inledikçe gerildi. Yüzünü düz tuttu, parmakları cebindeki Tırpan'ın kadife kenarını takip ediyordu. "Benim için *endişelenmiyordun, değil mi?*"

Ayıyı dürtmemesi gerektiğini biliyordu - çoğu zaman. Ancak şimdi ayı onu dürtmek için çok sarhoştı. "İlk ziyafeti kaçırdın," dedi Kral, sesi alçak bir gürültüydü.

Elm büyük salona baktı. Geniş, yankılı odada kaçırdığı için pişmanlık duyduğu tek bir şey bile yoktu.

Sahne her zamanki gibiydi. Yemeklerle dolu masalar, gümüş ve kristal kadehlerle dolu tepsiler taşıyan hizmetkârlar, şarap dolu sürahiler. Saray mensupları, kahkahalarla gülüyor ve bir yaylı çalgılar grubunun eşliğinde sallanıyorlardı. Dallar ve saplar, yapraklar ve tohum kümeleri, giysilerinin ve saçlarının içine sokulmuş-

Elm'in bakışları daraldı. Bakışlarını bir kez daha büyük salonun üzerinde gezdirdi. "Neden herkes *yeşillik* giyiyor?"

Kral fincanına doğru mırıldandı. "Baldwyn'in fikri."

"Sakın bana bu ziyafetlerin kostümlü olduğunu söyleme." Elm elini alnına götürdü ve inledi. "Tema ne? Çalılar mı?"

"Evlerindeki ağaçlardan dallar takıyorlar, seni embesil." Kral -sürekli çatık kaşları dışında hiçbir süs eşyası takmayan- derin bir yudum daha çekti. "Dün geceki ziyafete katılmış olsaydın bunu bilirdin."

Yew Kalesi'ne kaçtı."

"Beni Destrier görevlerimden mahrum bıraktınız. Sıkılmıştım."

"O zaman kendine bir eş seç," diye tükürdü Kral. Başlar döndüğünde dudaklarını birbirine bastırdı ve sesini alçalttı. "Yahudiler ne diyor?"

Elm bir içki aldı. "Fazla değil."

"Emory?"

"Şimdi evde, olması gereken yerde olması daha iyi."

Kral gözlerini büyük salondan ayırmadı. Elm, Emory'nin kanıyla yapmayı planladığı şey için babasından pişmanlık duymasını beklemeyi uzun zaman önce bırakmıştı. O zeki, masum çocuk. Elm'in büyümesini izlediği çocuk. Hastalanmasını. Taş'ta yavaşça ölmesini.

Elm enfeksiyona hiç yakalanmamıştı. Ama Taş'ta solup gitmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Bu yüzden dün gece Yew Kalesi'ne gittiğinde, Emory'nin yanaklarında yüksük kadar bir sıcaklık hissettiğinde, çocuğu neredeyse öpecekti.

Ravyn ve Jespyr olmasa bile, Yew Kalesi Elm'in gerçek eviydi. En iyi uyuduğu yatak. En sevdiği kitapların saklandığı yer. Orada rol yapmadan özgürce konuşurdu.

Teyzesi onu güçlü kollarıyla sarmıştı, amcası da öyle. Çocukluğundan beri ona hiç bu kadar sıkı sarılmamışlardı. "Her şey yolunda," demişti. "Ben idare ediyorum."

Onlara her şeyi anlatmıştı. Orman yolunda olanları. Soruşturma. Ione ve Maiden Card ve Kral'ın ziyafetleri.

Varis olma konusunda.

Elini çantasına attı ve Kral'ın mührünü taşıyan evlilik sözleşmesini çıkardı. "Bunu güvenli bir yere koymanı istiyorum."

Fenir'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bu-" "Evet."

Morette bakışlarını parşömenin üzerinde gezdirdi. İki kez. Elm onun ne gördüğünü biliyordu. "Pekâlâ, yeğenim," dedi, ona bakarken ağzının kenarı kıvrılmıştı. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

"Ben de öyle."

Kral'ın yeşil gözlerindeki keskinlik bulanıklaşmaya başlamıştı. Mükemmel. Uysal olsa iyi olurdu çünkü Elm daha önce hiç yapmadığı bir şey yapacaktı.

Kral ile takas.

"Siyah giymişsin," diye havladı babası, köpeklerinden birine ait olabilecek bir sesle. "Hiç altının yok mu senin?"

"Siyahı severim." Elm gözlerini kalabalıktan ayırmıyor, henüz orada olmayan bir kişiyi izliyordu. "Bana yakışıyor."

Kral fincanını bitirdi ve yeniden doldurmak için aceleyle geri gelen servis görevlisine kaba bir el kaldırdı. Elm ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Asma köprüde söylediklerinizi düşündüm. Varis olmak hakkında." Şarabından bir yudum aldı. "Bunu yazılı olarak istiyorum. Senin mührünle."

"Taslak çoktan hazırlandı. İmzalaması için Baldwyn'i bulun." "Bekle. Bir fiyatım var."

Kral öksürdü. "Ağaçlar, Renelm."

"Bu saçma şöenler meselesi. Bir eşin."

"Hayır," dedi Kral. "Eğilmeyeceğim. Varis evlenecek."

"Evlenmeyeceğimi söylemedim," diye karşılık verdi Elm. "Ama yapacağım herhangi bir anlaşmaya sadık kalacağına dair söz vermeni istiyorum."

"Aklında biri mi var?"

"Zaten onay mührünüzü vermediğiniz hiç kimse yok."

Kral sanki bir açık kapı arıyormuş gibi büyük salonu aradı. Ama salondaki herkes onun davetiyle gelmişti; mülkleri, zenginlikleri ve bir hükümdarın varisi için isteyebileceği her şey için seçilmişlerdi.

Kral boğumlu bir elini alnında gezdirdi. "Pekâlâ."

Elm gülümsemesini şarap kadehine sakladı. "Rahatlamış görünüyorsun. Sanırım sana daha fazla sorun çıkaracağımı bekliyordun."

"Her zaman öyleydin."

Elm ağzını açtı, dilinde bir damla zehir vardı ama gong çaldı ve ağzını kapattı. Dokuz gong. Dokuz ve hâlâ Ione yok. Belki de gelmeyeceği aklına geldi. Ona Yew Kalesi'nde olmayacağını söylemeliydi - sırf onu mahzende nefes nefese bıraktığı için Kızlık Kartı'nı aramaktan vazgeçmediğini söylemeliydi.

Ayağa kalktı, Kral'a sadece başıyla selam verdi ve bir dakikadan kısa bir süre içinde büyük salondan çıktı. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Dördüncü sahanlığa vardığında, yukarıdan yankılanan bir erkek sesi duydu. Neredeyse

Hauth'un sesine benziyordu.

Linden.

Adımlarını hızlandırdı ve beşinci sahanlığa, kraliyet koridoruna ulaştı. Royce Linden Ione'un kolunu avucunun içine almış, onu koridorda aşağı doğru çekiyordu. Ione, Elm'in duyamayacağı bir şey söyledi ve Linden'in omuzları gerildi. Elm uzanıp kızın yanaklarını kavradı, parmakları kızın derisine battı ve yüzüne doğru bağırdı. "Hain."

Elm'in parmağı bir nefesten kısa bir süre içinde Tırpan'ının üzerindeydi. "Kıpırdama Destrier."

Linden kaskatı kesildi. Elm'in geldiğini görünce yüzünde bir irkilme belirdi.

Vahşinin sinmesini izlemek Elm'e kendini güçlü hissettirdi. Ravyn gibi hissetmesini sağladı.

"Yanında muhafız olmadan kalede dolaşmamalıydı," diye homurdandı Linden. "Onu bahçelere doğru sürünürken yakalamamış olsaydım, kolayca dışarı çıkıp sisin içinde kaybolabilirdi." Çenesi kaskatı kesilmişti. "Gerçi sen onun bekçisi olduğun için kaçabilmesine şaşmamalı."

"Elini onun üzerinden çek."

Linden'in Ione'un yüzündeki parmakları gerginlikten bembeyaz kesilmişti. Oyun gücü - en kötü türden gösteriş - çünkü bir Scythe'a itaatsizlik etmek yoktu. Eli gevşedi ve Ione bakışları okunamaz halde geri çekildi.

Alevler Elm'in ortasını yaladı. Ama sesi sakinliğini koruyordu. "Bir daha onun yanına yaklaşmayacaksın."

"Ben emirlerimi-"

"Bir kelime daha edersen Destrier, Pazar Günü başladığım işi bitirir ve yüzünü öyle bir yırtarım ki Ruh bile seni tanıyamaz. Eğer Bayan Hawthorn'a bir daha dokunursan, lanet olası ağaçlar adına, senin işini bitiririm." Bakışlarını Linden'in yara izlerinin üzerinde gezdirdi. "Anladın mı?"

Linden'in gözlerinin ardında nefret kaynıyordu. Elm'i bir kardeş gibi karşıladı. "Evet," dedi gergin dudaklarının arasından.

"Evet,

Majesteleri."

"Evet,

Majesteleri."

Elm'in öfkesi geçmemişti. Bir nebze bile. Ama tembel bir el hareketiyle Tırpan'ı serbest bıraktı. Linden uzaklaştı ve hızla merdivenlerden aşağıya doğru gözden kayboldu.

Elm ancak o zaman Ione'a bakmaya cesaret edebildi. "Hey, Hawthorn."

Yüzünde hiçbir ifade olmadan onu izliyordu. "Bu çok aşırı oldu."

"Özür dilerim." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, onun bakışları altında kendini açıkta hissetti. "Neden bahçeye doğru gidiyordun?"

"Sizce neden, *zeki* Prens?"

Sesinin iğne ucu Elm'in göğsünü buldu. Kızgındı ama Bakire bunu iyi gizlemişti. Elm'e garip geliyordu, ona kızgın olması hoşuna gidiyordu. Öfke hiç yoktan daha iyiydi. "Aramanıza yardım edemediğim için özür dilerim. Uzaktaydım. Varis işi."

Ione'un sesindeki iğneleyici ifade geldiği anda kayboldu, tonu düzleşti. "Benden kaçtığını sanıyordum."

"Hiç de değil. Geceyi Yew Kalesi'nde geçirdim." "Peki bunun benimle bir ilgisi yok muydu?"

Hayır demek yalan olurdu. Onunla ilgiliydi. Sadece düşündüğü sebepten değil. "Gelip gitmelerimin seni ilgilendirdiğini düşünüyorsan kendini çok yükseklerde görüyorsun Hawthorn."

Boğazında bir ses uğuldadı. "Belki de senin gidişin değildir."

Elm gülümsedi -dilini yanağının iç kısmında gezdirdi. "Bu hınzır ağız başını belaya sokacak."

Ione arkasını döndü, koridorda ilerlerken gri elbisesi arkasından dökülüyordu. "Sen öyle diyorsan."

Elm onu çerçevesine tavşan oyulmuş bir kapıya kadar takip etti. Eşikte, "Seni içeri davet etmiyorum," dedi.

"Senden bunu beklemiyordum. Sadece," dedi, parmağıyla tavşanın üzerine vurarak, "sabah hangi kapıyı çalacağımı not etmek istedim."

"Ne için?"

"Aramaya devam ediyoruz." Göz göze geldiler. Elm ellerini ceplerine sokarak ona dokunma arzusunu bastırdı. "Kadeh işe yaramadı. Ama Bakireni bulmamıza yardımcı olabilecek başka Kartlar da var."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Elspeth

Kâbus, dumanın tatlı kokusuyla bilincini kaybettiği anda, zihninin derinliklerine itildim, anıları beni bir kez daha kucakladı.

Yıldızlı bir gökyüzünün altındaki çayırda oturmuş, ağaçların fısıltısını dinliyordum.

Halkınız oduna geliyor. Kutsama istiyorlar. Ruh memnun, genç kral.

Ellerim meşguldü. Yakındaki bir söğüt ağacından çevik dallar koparmış ve onları küçük bir daire şeklinde örmüştüm; şimdi de onu mayıs otu ve solucan otuyla süslüyordum. Kız kardeşim Ayrıs için bir çiçek tacı. "Ama Ruh'un verdiği nimetler," dedim ağaçlara, "ateşle birlikte gelen hediyeler, her zaman bir bedel taşır."

Hiçbir şey bedava değildir, diye yanıtladı ağaçlar.

"Sunduğu büyü dejeneratiftir. Bazıları bu büyüyle bağımlı hale gelir ya da hastalanır." Parmaklarım çiçek tacının üzerinde durakladı. "Blunder halkının onun sihrini öğrenmesi için başka bir yol daha var. Daha güvenli bir yol."

Hiçbir şey özgür değildir. Hiçbir şey güvenli değildir.

"Ağaçlar," dedim, sesim daha sertti. "Ruh'un bana verdiği kılıç benim değneğim oldu. Bereketli bir krallık kurmak için ormanları yerinden oynattım, topraklara çobanlık yaptım. Şimdi sıra Blunder'ın halkına çobanlık etmeye geldi. Sizler Ruh'un gözleri, kulakları ve ağzısınız. Onun aklını biliyorsun. Söyle bana, büyüü daha güvenli hale getirmek için ne yapmalıyım?"

Çayırı çevreleyen ağaçlar inledi. *Senin için bıraktığı taşa git, diye* fısıldadılar. *Kan damlat.*

Çiçek tacını çimlerin üzerine bıraktım ve porsuk ağaçlarının yanındaki taşa doğru koştum. Parmağımı kılıcımın kenarında gezdirdim, irkildim. Kan boncuk boncuk yüzeye çıktığında, parmağımı taşın üzerinde tuttum, kıpkırmızı damlacıklar düştü - bir, iki, üç kez.

Taşa bir yarık açıldı ve ağaçların sesleri zihnimde daha yüksek sesle yankılandı.

Kan akıtmak ilk adımdır; kanınızı taşın üzerine damlatın. Sonraki adım takas etmektir; onun fiyatını kendi fiyatınızla eşleştirin.

Sonuncusu bükülmektir, çünkü büyü bükülür. Bir sisin içinde kaybolmak gibi eski benliğinizi kaybedeceksiniz. Ruh sana rehberlik edecek, ama uzun bir hesap tutacak. Ne istersen verir...

Ama her zaman daha fazlasını isteyeceksiniz.

Yutkundum. "Büyünün bozulmasını engelleyecek bir yol istiyorum. Ateşi iyileştirmek için."

Ağaçlar sallandı. *Bir yolu olacak. Ama o gün gelmeden önce yapılması gereken pek çok pazarlık var.*

Durakladım. "O zaman güçlü olmak istiyorum. Bana büyük bir güç ver."

Rüzgar hızlandı, tuz kokuyordu. *Ahırından siyah bir at getir, genç Taxus.*

Hayalim göz kırptı. Başka bir geceydi. Çayırdaki değil, bir ormandaydım. Kılıcımı kavradım, çoban eğrisi avuçlarımda iz bırakıyordu. Gözlerim karanlığa her zaman çabuk uyum sağlamıştır; onları ormana odakladım ve bir hareket olup olmadığını araştırdım.

Bir ardıç ağacının altında bir gölge kayarken, ağızımdan bir gülümseme süzüldü. Gölge büyüyerek karanlığa dönüştü.

Ve sonra onun üzerine gittim.

Kılıçlarımızın çarpışması ağaçların arasında yankılandı. Baykuşlar şikayet çığlıkları atarak gökyüzüne yükseldi. Onlara aldırmadım ve savaşçıma odaklanmaya devam ettim.

Adımları kesindi. Her darbeye dişlerim takırdıyordu. Tahtaların arasında savuşturduk, darbeleri eşleştirdik. Kılıcı altın göğüs zırhıma çarptı ve dirseğimi çenesine gönderdim. İrkildi ve tüm bunlar

İhtiyacım olan zaman. Ayağım bileğine çarptı. Bir lanetle yere düştü, kılıcını düşürdü.

Gülümsemem genişleyerek onun üzerinde durdum. "Kabul ediyor musun?"

Karanlığın tüyleri altında yüz hatlarını ayırt etmek zordu. Ama elini cebine atıp tüylerin kaynağı olan Black Horse Providence Card'ı çıkardığında ve ona üç kez dokunduğunda nihayet yüzünü görebildim.

Genç, yakışıklı, köşeli kaşlı. Karanlıkta bile gözlerinin yeşilini görebiliyordum. "Haklıymışsın," dedi elindeki Siyah At'ı inceleyerek. "Bu Kart inanılmaz bir güç veriyor. Sana sinsice yaklaşıp kazanabilirdim - eğer bu kadar başarılı bir hilekâr olmasaydın ve bunu renginden anlayabilseydin."

"Büyüye karşı büyü." Onu ayağa kaldırdım. "Bunun neresi adaletsiz?"

Ormandan birlikte çıktık. Kaleme vardığımızda bana Siyah At'ı geri verdi. "Bir başka hareketli eğitim için teşekkür ederim."

"Kart sende kalsın," dedim. "Daha fazlası var. Ve farklı büyüler sunan başkalarını da yapacağım. Kaderin cilvesine bakın ki, Ormanın Ruh'u ile takas yapmakta ustayım."

"Ve değerli Kartlarınızdan birini alçakgönüllü bir muhafıza mı vereceksiniz?" "Hayır. Ama Muhafızlarımın Kaptanına veririm."

Yeşil gözleri büyüdü.

Gülüşüm gecenin içinde yankılandı. "Büyü sadece Ruh'un lütfettiği kişiler için değildir." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ayrıca, kız kardeşime gözlerini kırpmıştırmaya devam edersen adına bir şey yapman gerekecek."

Utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Ayrıs sana bizden bahsetti o zaman?" dedi çenesini ovuşturarak.

"Hayır. Ama onu yeterince iyi okuyabiliyorum." Başımı şahin gibi yana eğdim. "Belki bir gün ben de senin zihnini okumak için bir Kart yaparım, Brutus Rowan."

Hatıralar birbirine dolanarak beni zamanın içine çekti.

Daha fazla Providence Kartı vardı. Daha fazla renk -altın, beyaz ve gri- cebimdeydi. Her biri için taşa kanımı akıttım ve Ormanın Ruhı ile takas yaptım.

Sonra, bir kadın vardı. Nazik bir yüzü ve gri gözleri vardı. Petra.

Kral olduğum vitraylı pencerelerin altında birlikte durduk ve Blunder'ın lordları ve leydilerinin önünde kucaklaştık. Ayris ve Brutus yerlerinden kalktılar, ellerini kenetlediler ve sevinç çılgınlıkları attılar.

Karısı. Kraliçe. Petra bana baktı ve ben de onun dudaklarını öptüm. Dudaklarının yumuşaklığı bana kadifeyi hatırlattı.

Dokuz ay sonra Petra bana bir kez daha baktı. Geniş bir odada bir yatakta yatıyordu, beyaz cüppelerine söğüt ağacı işlemiş adamlar onunla ilgileniyordu. Kollarında yeni doğmuş bir oğlan çocuğu yatıyordu. Onun gri gözlerine sahipti.

"Bennett," diye mırıldandı, alnı doğumdan dolayı nemliydi. "Ona Bennett demek istiyorum."

Bebeği bana uzattı ve ben de onu salladım. Ama bunu yaparken bile ellerim başka bir şeyi tutmak için kaşınıyordu. Bennett'i Petra'ya geri verdiğimde, parmaklarımı cebime sokup orada sakladığım Providence Cards'ı aradım. Ancak o zaman gülümsedim.

Bennett'i ormana götürdüm. Ruh'tan onu büyüleriyle kutsamasını istedim. Bir gün sonra, bebek damarları mürekkep gibi kararmıştı. Ağaçlar bana onun büyüünün benimkinin zıttı olduğunu söyledi. Benim varisim, benim karşı ağırlığım.

Ama bu bizim sırrımızdı, onun ve benim. Bizim düşkün, sessiz bilmeceyiz.

Başka çocuklar da doğdu. Hepsi benim gibi sarı gözlü oğlanlar. Lenor. Fenly. Bir çift ikiz, Afton ve Ilyc, birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, denemek için zaman ayırdığımda bile onları ayırt edemiyordum. Kreşlerini, odalarını ve özel ders seanslarını ziyaret ettim ama çoğu zaman başka bir odadaydım, çayırdaki taşın etrafına inşa ettiğim bir odada.

Oğullarımı ormana getirdim ve Ruh'tan onları sihirle kutsamasını istedim. Ama dördü için de hediyelerini kendine sakladı.

Sonra, küçük bir kız doğdu. Tilly. Kapris dolu ve bana Ayris'i hatırlatan bir sapkınlık. Sadece, kız kardeşimin aksine, Ruh Tilly'yi ateşle vaftiz etti ve ona garip, harika sihirler bahşedildi.

İyileştirebilirdi. Küçük elinin tek bir dokunuşuyla Tilly her türlü yarayı silebilirdi ve bunu çoğu zaman kasıt olmadan yapardı. Providence Kartları'yla takas ederek kendi ellerimle açtığım kesikler, Tilly elini ona her

uzattığında yok oluyordu.

benim için. Onun dokunuşunu hissetmek canımı yaktı. Ama acı geçtiğinde, bende hiç iz kalmamıştı.

Ama iyileşmek ona, küçük Tilly'ye pahalıya patladı. Her iyileştiğinde, kendi bedeni daha da zayıflıyordu. Bu yüzden bir sonraki Providence Kartım için ağaçlardan, Ruh'tan iyileştiren bir büyü istedim. Kullanıcısını pembe bir gül -Tilly'nin en sevdiği çiçek- kadar güzel ve lekesiz yapan bir sihir.

Petra, Tilly'nin dördüncü isim gününden önce perdenin arkasından geçti. Onu çayırın batı tarafına, söğüt ağacının yanına gömdüm, Ayna'yı dövme için onu yakında çıkaracağımı bilmiyordum.

Ama ondan önce, farklı bir Kart yaptım. Tıpkı benim Ormanın Ruhuna boyun eğdiğim gibi, başkalarının da iradelerini bana boyun eğdirecek bir kart.

Brutus Rowan benimle geldi. Ben sendeleyerek odaya girerken bir eli kılıcının kabzasında duruyordu. "Bu seferki fiyatı neydi?"

"Uykum."

Yeşil gözleri kısıldı. "Ruh'un senin bu Kartların için çok fazla şey isteyip istemediğini hiç merak ettin mi, Taxus?"

Kılıcımın ucuyla avucumda bir dikiş açtım. Kırmızı damlacıklar taşın üzerine düştü. "Providence Kartları bir hediyedir, Brutus. Büyüleri ölçülüdür. Ne onlar ne de onları kullananlar bozulma riskiyle karşı karşıyadır."

"Hediyeler bedava, Taxus."

Kelimelerim tıslayarak çıktı. "Hiçbir şey bedava değildir."

Taş bir uçuruma açıldı. Kanım içine düştü. Elimi cebime attım ve Kızlık Kartı'na dokundum. Avucumdaki kesik örülmeye başladığında, taşın içinde dört Providence Kartı duruyordu, düşürdüğüm kan kadar kırmızıydılar. Üzerlerine bir tırpan sabitlenmişti.

Brutus'e göz kırptım ve ona bir tane uzattım.

Gözlerini ona dikti. "Bununla ne yapmamı istersiniz?"

"Krallığımı düzenli tut. Zamanımı burada geçirmem daha iyi olur," dedim odayı işaret ederek. "Sadece dikkatli ol, Brutus. Bu Kart'a hükmetmek acıya hükmetmektir."

Brütüs tırpanı kıvrak parmaklarının arasında çevirdi. "Dikkatli olması gereken sensin, benim zeki dostum. Bu gibi kartlarla insanlar sana

gelecektir,

Ormanın Ruhu değil, büyü için. Bunun için size teşekkür etmeyecektir." "Ayrıs gibi konuşuyorsun."

"Bana da bulaştı. En iyi niyetime rağmen."

Ona da çocuklarıma gösterdiğim aynı pratik gülümsemeyi gösterdim. Ancak son zamanlarda, kız kardeşimle Providence Kartları konusu açıldığında bu gülümsemeyi takındım. "Takdir Kartları'nı yapmamı sağlayan Ruh'tur." Taşı okşadım. "Onları iyilik için kullandığımı biliyor."

"Öyle bile olsa, dikkatli ol, Taxus. Dikkatli, zeki ve iyi ol." "Bu üçünden hiçbirisi olmayan bir Rowan böyle diyor."

Brutus bana sırtıttı. "İşte tam da bu yüzden kız kardeşin benimle evlendi."

Karşılıklı yumruklaştık. Oda söndüğünde, kahkahalarımızın sesi duyuluyordu.

Çimlerin kahverengileştiği ve solmaya yüz tuttuğu sert bir sonbahar gününde, çocukken Blunder'la birlikte sık sık uğradığımız ve Ormanın Ruhu'ndan kutsamalarını istediğimiz ormanda yürüdüm. Orman şimdi boştu. Hiçbir dua yankılanmıyordu, hava durgundu, tuzdan yoksundu, sanki açlıktan ölmüş gibiydi.

Arkamda kalenin çan seslerini duyabiliyordum. Çocuklarım akşam yemeğine çağrılıyordu, salonumdaki masada oturup beni bekliyorlardı.

Ama yemeğe ya da arkadaşına değil, sadece kadifeye açtım. *Daha fazlası için.*

Sürünerek odaya girdim. Ağaçlarla konuştum. Onbirinci Providence Kartı'nı istedim.

Bu sefer hangi gücü istiyorsunuz, Çoban Kral?

Elimi yüzümde gezdirdim. "Ben görkemli bir hükümdar değilim. Sarayda oturup dert dinlemek ya da dalkavukluk etmek başıma bela oluyor. Birinin düşüncelerinin doğruluğunu doğrudan öğrenmeyi ve kendimi sıkıntıdan kurtarmayı tercih ederim. Bir insanın zihnine girebilmem için bana bir Kart verin." Boğazımı temizledim. "Ayrıca. Kaptanım son zamanlarda mesafeli davranıyor. Onun düşüncelerini bilmek isterim."

Brutus Rowan'a onu sizden uzaklaştıran şeyin ne olduğunu sormayı düşündünüz mü?

"Ben onun kralıyım. Bana karşı ne sizin kadar patavatsız ne de sizin kadar serttir, ağaçlar."

Rüzgâr dallarını karıştırdı. *Bir zihne girmek haince bir yürüyüştür.*

*Kilit altında kalması gereken kapılar vardır. Eğer o kabusu görmek istiyorsan, kendini ona bütün olarak ver. Onbirinci Providence Kartı için-
Ruh, ruhunuzu talep eder.*

Odadan çıktım, iki bordo kâğıt avucumun içindeydi, parmaklarım onların etrafında pençe gibi kıvrılmıştı. Kalenin çanları daha sessiz ve boğuktu. Kafamı kaldırdığımda akşam ışığı griliğin ardında boğulmuştu. Odanın etrafını yün bir battaniye gibi sarmış, çayırın içine sızmış, tuz kokuyordu.

Sis.

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ravyn

Ravyn'in nabzı barbarca bir ritimle atıyor, her vuruş kafasının içinde bir mızrak gibi çakılıyordu.

Akşamdan kalmalar ve kafa yaralanmaları geçirmişti. İki kez, büyüsü onu buna karşı bağışık hale getirmeden önce, bir Kadeh Kartına karşı yatmaya çalışırken zehirlenmişti. Ama bu - onu bayıltan tatlı, ani dumanın sisinden çıkmak - üçünden de kötüydü.

Öğleye yakın bilincini kaybetmişti. Ve şimdi gökyüzündeki ışık yeniydi, şafak solgundu. Yarım gün ve koca bir gece kaybetmişlerdi.

Ravyn yüzünü buruşturarak çevresini inceledi. Toprak bir avludaydı. Etrafında yirmi el yüksekliğinde toprak ve tahtadan yapılmış kaba bir duvar vardı. Dönüp duvarın ne kadar uzağa gittiğini görmeye çalıştığında, vücudu ona aldırmadı. Acı bileklerini kesti ve sert bir yüzeyin sırtına baskı yaptığını hissetti.

Geniş bir tahta direğe bağlı olduğunu fark etti. Kollar, gövde, bacaklar, hepsi bağlıydı.

Panik Ravyn'in boğazını safra gibi doldurdu. Hiç zapt edilmemişti. Zapt etme işini her zaman o yapmıştı. Kız kardeşinin adını söyledi ve hemen pişman oldu, baş ağrısı bir yumrukla karşılık verdi.

Arkasında bir yerden alçak bir inilti duyuldu. "Buradayım," dedi Jespyr'in sesi.

Kadın onun yanındaki direğe bağlıydı. Ravyn onu göremiyordu ama sol bileği sağ bileğine bağlıydı. Diğer tarafında, Kâbus kendi kendine yavaş ve kaygan fısıltılarla konuşuyordu.

Ravyn gözlerini kapattı ve nefes alışını yavaşlattı. "Herkes

değil mi?"

Kâbus, "Başım ağrıyor ve beş yüzyıldır gördüğüm en sönük porsuk ağaçlarıyla bir direğe bağlıyım," diye mırıldandı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Bir sonraki ses Petyr'inkiydi. Cansızdı. "Wik öldü."

Ravyn'in midesi bulandı. Gözlerini kapadı, titreyerek nefes aldı ve söyleyecek doğru şeyi bulmak için zihnini yokladı. Hiçbir şey bulamadı.

Jespyr onun yerine söyledi, sesi acıyla kaplıydı. "Çok üzgünüm, Petyr."

Uzun bir süre sessiz kaldılar.

"Elsbeth," Ravyn sonunda başardı. "O iyi mi?"

Kâbus dişleriyle tanıdık bir tıklama sesi çıkardı. "Evet ama o *konuştukça*," dedi sertçe, "ben daha az odaklanabiliyorum. Zaten bu karmaşanın içine de tam olarak bu yüzden girdik."

Elsbeth'in sesi, o keskin, kadınsı tını, Kâbus'un yağından ya da kininden etkilenmemişti - Ravyn onun içinde boğulmak istemişti. Sesi çok gerçekçiydi. Kendilerini cehennemden çıkardıktan sonra tekrar birlikte olabileceklerini düşündürtecek kadar gerçek.

Ama önce *cehennemin* nerede olduğunu ve onları oraya kimin bağladığını anlaması gerekiyordu.

Jespyr, "Şu lanet gölü geçebilirsek bir sonraki takasa güvenli bir şekilde gidebileceğimizi söylediğini sanıyordum," diye homurdandı.

"Ormanın Ruhu'nun kaba duvarlara ya da ip bağlarına ihtiyacı yoktur, seni küçük ahmak. Bizi esir alanlar kesinlikle insan."

Ravyn boynunu bükerek avlunun görebildiği kadarını taradı. "Onlara bakabilen oldu mu?"

"Tek gördüğüm botlarıydı," diye yanıtladı Jespyr. "İki çift, bağcıkları ve tabanları aşınmış. Av botları."

"Kadınlar," dedi Kabus. "Onlar kadındı."

Düşünmek acı veriyordu. Ama Ravyn Blunder'dan kilometrelerce uzakta olduklarından emindi. Ve bu kilometreler zor kazanılmıştı. Kasabadan bu kadar uzaktaki bir kale Kral'ın pek işine yaramazdı. Ve Kaptan olarak, Blunder'ın kalelerini avucunun içi gibi biliyordu.

Peki bunu kim inşa etmişti?

"Silahlarımızı görebiliyorum," dedi Petyr direğin diğer tarafından. "Duvara dayalı bir yığın halindeler." Yer değiştirdi. Güldü. "Çizmelerimdeki bıçağı ıskaladılar." Sonra, sanki kardeşi olmadan gülmek onu yaralamış gibi, sesinin öfkesi uçup gitti. "Ona ulaşamıyorum."

"Biri geliyor," diye tısladı Kâbus. "Rengi parlak." Dişlerini şaklattı. "Kartlarınızdan yararlandılar, Kaptan."

Hiçlikten bir figür belirdi, Ravyn'in Ayna Kartı kirli bir elde tutuluyordu. "Sonunda uyandım," diye bir kadın sesi geldi.

Uzun boyluydu, Ravyn'in bir haydut kılığında giyebileceğine benzer kıyafetlerle süslenmişti. Deri, yün ve uzun, yıpranmış botların içine sokulan pantolonlar. Pelerini turba yosunu rengindeydi. Kapüşonunu yukarı kaldırmış, kulaklarının yanından sarkan birkaç kahverengi örgü dışında saçlarını örtüyordu.

Yüzü bir maske tarafından tamamen gizlenmişti. Bir eşkiya maskesi değil, kemikten bir maske. Bir koç kafatası.

"Çok kaliteli kartlarınız var Destancılar," dedi Ayna'yı parmaklarının arasında döndürerek. "Bu, artı Siyah At ve Kâbus işimize yarayacaktır. Gerçi burada bir Bakire'ye pek ihtiyacımız olacağını sanmıyorum." Koçun boş göz yuvalarından Ravyn'i incelerken başını eğdi. "Başın nasıl? Dumanın acımasız bir baş ağrısına neden olduğunu duydum."

"Öyle olduğunu biliyor," dedi Jespyr'e yakın bir yerden başka bir kadın sesi. "Bu yüzden bunu yapmaktan zevk alıyor. Bu sefer çok güçlü bir doz, kardeşim - uzun zamandır baygınlar." Bir duraklama. "Sen bir Destrier misin?"

Jespyr'in sesi eşitti. "Öyle görünmüyor muyum?"

"Pek sayılmaz. Yüzünüzde o kaba, canı nitelik eksik." "Daha yakına gel. Göreceksin."

İkinci kadın görüldüğünde Ravyn aynı marka kıyafetleri fark etti. Maskesi de kemiktendi, bir kurt kafatası. Diğer kadın kadar uzun boyluydu, omuzları da onun kadar genişti.

"Kimsin sen?"

Koç maskeli olan, sahte bir karşılama ile kollarını ardına kadar açtı. "Blunder'ın felaketi. Onun aşağılık dışlanmışları. Onun *enfekte olmuşları*. Ambarımıza hoş geldiniz, Destrier'lar. Uzun süre kalmayacaksınız. Ama bu dünyadaki son saatlerinizin mucizelerle dolu olacağına söz verebilirim."

İyi korunan bir kale değildi. Nöbetçi yoktu ve avludan düzinelerce erkek, kadın ve çocuk geçmesine rağmen hiçbir

Birkaç yay ve av bıçağı dışında silahları yoktu. Başlarındaki iki kadın dışında hepsi sivildi. Koç maskeli olanın adı Otho, kurt kafataslı kız kardeşinin adı ise Hesis'ti.

Kız kardeşler direğin etrafında sıkı, yırtıcı daireler çizerek hareket ettiler. Ravyn'in de enfeksiyon taşıdığına bir an bile inanmadılar.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Hesis. "Alçak Kralımızın yeğeni. Bir *Rowan*'ın hastalıklı bir adamı Yok Edicilerinin Kaptanı olarak atayacağına inanmamı mı istiyorsun?"

"Neye inandığın önemli değil," diye öfkелendi Jespyr. "Bu doğru."

"Yine de üzerinde bir tılsım bulduk. Tuniğinin cebinde bir engerek kafası." Ravyn iplere karşı döndü. "Bu bir yedek."

Hesis güldü. Ravyn'in yüzüne kapalı bir yumrukla vurdu. Başının arkası direğe çarptı - baş ağrısı o kadar şiddetliydi ki görüşü kırıştı.

Kabus alçak bir tıslama çıkardı.

"Otho, "Diyelim ki tüm inançsızlıkları askıya aldık. "Eğer enfekte olduysanız, büyünüz nedir?"

Kolay bir soru. Ve uzun, karmaşık bir cevap. Ravyn, "Providence Kartlarını kullanamam," dedi.

"Yine de gerçek bir cephanelikle seyahat ediyorsunuz." "*Tüm* kartları kullanamam."

Hesis dişlerini emdi. "Başka bir yalana benziyor, Destrier." Ona tekrar vurdu.

"Peki ya senin sihrin?" Jespyr sordu. "Böylece bizi kaçırانların değerini öğrenebilir miyiz?"

Hesis, Ravyn'in görüş alanından kayboldu, sesi Jespyr'inkine yakındı. "Kargaların gözlerinden görebiliyorum," dedi. "Benimle konuşuyorlar, fısıltılar ve kavramlar. Sizi de böyle bulduk. Ormanda epey gürültü çıkardınız. Yuvalar devrilmişti. Siyah pelerinli bir avcı grubunun Murmur Gölü'nü geçip bize doğru geldiğini gördüm." Sesi eğlenceyle kayganlaştı. "Kız kardeşim bir simyacıdır. Seni bayıltan o duman mı? Kafatasına vuran o güzel baş ağrısı? Onu o yaptı. Sihirle."

Jespyr, "Kendi başına başımı gayet iyi ağrıtıyorsun," diye mırıldandı.

Direğin üzerinde bir gümbürtü duyuldu. Jespyr inledi - ardından iki gümbürtü daha

Hesis ona vurdu.

Petyr küfrederek iplere doğru çırpındı. Ravyn sertçe ısırıldı.

Kâbus'un uyarısı sadece bir fısıltıydı. "Dikkatli ol."

Kadınlar döndüler ve sonunda Kâbus'a odaklandılar. "Sen de kimsin be?" Hesis söyledi. "Elinden aldığımız kılıç Destrier kılıcı değil."

Sesine bir gülümseme yayıldı. "Ben ateşle doğdum, kanım gece kadar karanlık. Belki adımı duymuşsunuzdur."

"Başka bir kale biliyor olmalısın," diye teklif etti Ravyn. Onca yıl yalan söyledikten sonra, gerçekler dilinde kırılğan bir hal almıştı. "Kara Orman'ın derinliklerinde, kuzeydoğuya doğru akan kurumuş dere yatağının yakınında. Yok Ediciler ve Hekimler çok yaklaştığında çocukların getirildiği bir yer."

Kadınların dikenleri sertleşti. Hesis keskin bir nefes verdi. "Çocuklar oraya Destrier'ler tarafından değil, haydutlar tarafından getiriliyor."

"Tek bildiğiniz maske taktıkları."

Otho'nun kahkahası havlar gibi oldu. "Bunca yıldır hastalıklı çocukları kurtaranın *sen* olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ve ben." Petyr'in sesi kesildi. "Kardeşim Wik de öyle. Ve sen, sen onu vurdun. Senin gibi insanlar için yasaların dışında yaşayan bir adamı."

Otho durakladı, maskesinin deliklerinden Ravyn'i izliyordu. "Yine de Kaptanınız hâlâ Kral'ın emirlerini yerine getiriyor. Hâlâ enfekte olmuş insanları ve akrabalarını tutukluyor. Onlara hâlâ ağza alınmayacak şeyler yapıyor."

Jespyr nefes verdi. "O değil-"

Hesis, Ravyn'in burnunun tam ortasına vurdu. Başının arkasında bir *çatırtı* duydu. Burun deliklerinden ağzının üzerine ikiz kan damlaları düştü.

Kabus çenesini tıkırdattı. Bir kere. İki kez. Üç kez.

"İkiz Alders Kartı," diye başardı Ravyn, kelimeleri kanla kalınlaşmıştı, "bu yüzden ormandayız. Güverteyi birleştirmeye çalışıyoruz - enfeksiyonu iyileştirmek için. Burası hakkında tek kelime etmeyeceğiz." Sesi hızlandı, kontrolü kayboldu. "Gündönümünden sonra, sis dağıldığında Yew Kalesi'ne gelin. Yozlaşmanızı iyileştireceğiz - iyileşmek isteyen herkesi iyileştireceğiz. Ama gitmemize izin vermelisiniz."

Onlar hiçbir şey söylemeyip tamamen hareketsiz kaldıklarında, Jespyr'in sesi direğin diğer tarafından duyuldu. "Kardeşimize virüs bulaşmış. Yozlaşıyor-ölüyor. Lütfen. *Bırakın bizi gidelim.*"

Çelik bir halka, ardından Otho ve koçunun kafatası Ravyn'in yüzünden bir santim uzaktaydı, soğuk bir bıçak boğazına bastırılmıştı. "Söylediklerin doğru olsa bile,"

"Burada sevdiklerini Destrier'ler yüzünden kaybetmiş insanlar var. Ebeveynlerini, çocuklarını. Kendi annemizin tılsımı yok edildi ve bir Rowan Tırpanı onu sisin içinde ölüme gönderdi. Bu kalenin insanlarına ödenmesi gereken bir bedel var. Ve bunu bir *Destrier* ödeyecek." Kız kardeşine başını sallayarak geri çekildi. "Vakit geldi."

Hesis kalenin içinde kayboldu. Yaygara sesleri giderek yükseliyordu. Kapılar çarparak açıldı ve kale boşaldı, bir kalabalık oluştu. Biri hariç herkes kafatası maskesi takıyordu. Bir adam, bir ip tarafından yönlendiriliyordu. Yüzü kanlıydı, gözleri iriydi, dişleri parlıyordu. Bağlanmıştı ama yine de çırpınıyor, dövüşüyordu.

Tıpkı Ravyn'in onu eğittiği gibi.

Gorse.

"Ödememizi alacağız Kaptan," dedi Otho. "Şimdi."

Kâbus, Petyr'ın yanındaki direğe bağlı kaldı, parmakları pençe gibi kıvrılıyordu.

Yok Ediciler -Ravyn, Jespyr ve Gorse- toprak avluda serbest bırakıldı, ellerine kaba aletler tutuşturuldu. Jespyr için içine paslı çiviler çakılmış bir sopa, Gorse için püsküllerine taşlar bağlanmış bir kırbaç.

Ve Ravyn için, bir tırpanın körelmiş, paslanmış bıçağı.

"Bir Rowan'ın akrabası için," dedi Hesis maskesinin arkasından. Onu diğerlerine doğru itti ve kalabalık etraflarına toplandı.

Ne olması gerektiği açıktı. Üçü bir çember oluşturmuş, zayıf silahlarla donanmışlardı; bu bir kan sporuydu. Kazananı olmayan türden.

Koyun kafatası takan bir adam kalabalığa seslendi. "Destrier kanının kokusunu almaya hazır mıyız?"

Bir kükreme avlunun duvarlarına çarptı. Sivri çitin üzerinden ormana doğru yükseldi, uzun, yıkıcı bir çığlıktı. Ravyn'in boğazına bir safra kaçtı. Onu geri indirmeye zorladı.

Gorse sarsıldı ve Jespyr'in bakır teni kül rengine döndü. Direkte, Petyr bağlarını çekiştirdi.

Kâbus ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyordu.

Otho öne çıkınca kalabalık sessizleşti. Kolları çıplaktı, damarları mürekkep gibi siyahtı. Ravyn'e doğru adım attı, kapalı yumruğunu ağzına götürdü-

Ve yüzüne duman üfledi.

Tuz Ravyn'in duyularını kesti. Öksürdü, gözleri bir an için geri döndü. Duman boğazını yaktı - onu bayıltan duman gibi tatlı değil, aynı anda hem sıcak hem soğuk hem de asidikti.

Otho da aynısını Jespyr'e yaptı, yüzüne duman üfledi. Gorse'un yanına geldiğinde, kırbacını ona doğru savurdu.

Otho dumanı son bir kez daha savuşturdu.

Gorse öğürür gibi bir ses çıkardı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Bu da ne böyle?"

Otho kız kardeşinin yanındaki kalabalığın kenarına geri çekildi, sesi avluyu kesiyordu. "Büyü, iki şey tarafından simyalanır. Öfke ve nefret. Öfkeli enfekte olmuşların kemikleri ve senin pelerinin, nefret dolu Destrier. İkisi berbat bir ikili oluşturuyor, değil mi?"

Ravyn tüm vücudunun ısındığını hissetti, iyi bilenmiş kısıtlaması kırıldı. Elinin tersini ağzına götürerek burnundaki kanı sildi. Kâbus'a döndü. "Hauth Elspeth'in kafasına vurduğunda da böyle miydi? O zaman da tıpkı şimdi yaptığın gibi oturup gösterinin tadını mı çıkarıyordun?"

Bunu söylemek istememişti. Sözcükler dilinde buruk bir şekilde kendini dışarı atmıştı. Ama kimse bunları duyunca şok olmuş gibi görünmüyordu. Kalabalık sanki onun iğrenç bir şey söylemesini bekliyormuş gibi beklenti içindeydi. Hatta bazıları alkışladı.

Duman yüzünden olduğunu fark etti. Otho'nun dumanı -büyüsü- zihnini temizlemiş, geriye sadece iki şey bırakmıştı. *Öfke ve nefret.*

Ravyn paslı tırpanı nasırlı parmaklarının arasında kaydırды, baş ağrısı yerini kana susamışlığa bıraktı. "Elspeth'e değer verdiğini söylemiştin. Onu koruduğunu. Ve öyle de yaptın - tıpkı kendi çocuklarını koruduğun gibi, öyle görünüyor."

Kâbus'un sarı gözleri yanıyor, sesi kötülükle keskinleşiyordu. "Sen, hiç şüphesiz, beş yüz yılın en büyük hayal kırıklığısın Ravyn Yew. Sana her bakışında, keşke bir yüzyıl daha karanlıkta kalsaydım, senin taş gibi, akılsız beceriksizliğinin ıstırabından kurtulsaydım diyorum."

"Bir yüzyıl daha çok erken olurdu," diye karşılık verdi Ravyn. "En azından

o zaman benden çaldığın kadınla tek bir andan daha fazlasını yaşayabilirdim."

Onun karşısındaki çemberde Gorse alay etti.

Jespyr ona döndü, parmak eklemleri elindeki sopanın etrafında bükülüyordu. "Söyleyecek bir şeyin mi var, korkak?"

Gorse'un kanlı yüzü daha da kızardı. "Bana ne dedin sen?"

"Çirkin ve aptal." Jespyr sesini yükseltti. "Sana korkak, kaçak Destrier dedim."

Gorse'un kırbacı havada savruluyor, uçlarındaki taşlar Jespyr'in yüzüne o kadar yaklaşıyordu ki saçlarını karıştırıyordu. "Bir hırsız ve yalancı olmaktansa bir korkak olmak daha iyidir," diye tükürdü ve kırbacı Ravyn'e doğru çevirdi. "İki yüzlü Kaptanımız Kral'ın Kâbus Kartını çaldı. Daha da kötüsü, virüslü bir kadınla yatıyormuş-"

Jespyr'in sopası Gorse'un omzuna çarptı.

Kalabalık bağırarak alay etti. "Ve bununla birlikte," dedi Hesis, "başlıyoruz."

Jespyr önce sopasına, sonra da Gorse'a baktı, bakışları genişti, sanki ona vurmak istememişti. Bir an sonra gözleri kısıldı. "Yok Edici'nin pelerinini giymeyi hak etmiyorsun." Ravyn'e döndü. "Sen de hak etmiyorsun."

İçinden kin akıyordu. "Daha iyi bir Kaptan olabileceğini mi düşünüyorsun Jes? Al benden de o kadar. Hatta meydan okumaktan bile vazgeçerim. Çünkü beni yenemezsin, hele ki Siyah At'ın -o değerli küçük koltuk değneğin- olmadan." Ravyn'in sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı. "Devam et, benim yerimi al. Amca'nın kuklası ol. Eğilip bükül ve ağzına soktuğu lokmayı yut. Bu konularda her zaman benden daha iyiydin."

Jespyr saldırdı.

Ravyn döndü ama kız kardeşinin sopasındaki tırnaklar pelerinini ısırmadan önce değil.

"Koltuk değnekleri hakkında mı konuşmak istiyorsun, kardeşim?" diye çıkıştı. "Hadi seninkiler hakkında konuşalım."

Ravyn kollarını iki yana açtı. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Jespyr sola doğru itti ve çember değişti. O, Ravyn ve Gorse gözlerini birbirlerinden hiç ayırmadan yavaş bir dönüşle hareket ettiler.

"Kendine, enfekte olduğun için Yok Ediciler'in senden nefret ettiğini söylüyorsun. Etmiyorlar, hepsi etmiyor." Jespyr kelimeleri tükürdü. "Senden nefret ediyorlar çünkü onlardan daha iyi olduğunu düşünüyorsun."

"Ben onlardan daha iyiyim."

Gorse ağzını açtı ama Jespyr onun sözünü kesti. "Büyük, güçlü Ravyn Yew. Asla gülümsemeyen, asla düşmeyen, asla korkmayan, Kralına, adamlarına ve en çok da kendine yalan söyleyen Kaptan." Gözleri buz kesmişti. "Sen kimseden daha iyi değilsin kardeşim. Benden daha güçlü de değilsin. Sadece öyleymiş gibi davranıyorsun."

"Bunca yıldır neyi taklit ettiğimi bilmek ister misin? Sana anlatacağım." Ravyn çemberin dönüşünü bozarak hareketsiz kaldı. "Her günün her anını Destriers'ın Kaptanı olduğum için kendimden *nefret ederek* geçirmiyormuşum gibi davranıyorum."

"Sen bir hainsin," diye tükürdü Gorse. "Ve bunun için kanını akıtacaksın."

"Muhtemelen." Ravyn iki gözü açık bir şekilde duruşunu sabitledi. "Ama henüz değil."

Tırpan uçtu. Siyah Atı olmadan, Gorse'un refleksleri yavaştı. Tırpan onu omzundan yakaladı, kör kenarı göğüs kemiğinin üzerinde bir yer buldu.

Derin. Ama bu kadar eskimiş, paslanmış bir bıçakla öldürecek kadar derin değil.

Kalabalık kükredi. Ravyn bir solukta avluyu geçti. Kırmızıya boyanmış görüşüyle Gorse'u yere devirdi, eli Destrier'in boğazındaydı. Gorse geniş, kan çanağı gözlerle ona baktı. Kırbacını düşürmüştü. Ama yumrukları Ravyn'in kaburgalarıyla tekrar tekrar buluştu.

Ravyn'in ciğerlerinden hava fişkırdı. Elini Gorse'un boğazında tuttu ve kan, kırbaç ve zindan merdivenlerinden yukarı tırmanan duman kokusunu düşündü. Destrier'lerin Kaptanı olarak izlemek zorunda kaldığı, yapmak zorunda kaldığı korkunç şeyleri.

Ravyn, Gorse'un benekli yüzüne doğru eğildi. "Dikkatli ol Destrier," diye bağırdı. "Zeki ol. İyi ol." Sonra, son, acımasız bir itme ile-

Gorse'un nefes borusunu ezmiş.

Avluda yavaş ve aç bir tezahürat yükseldi. Destrier kanı istiyorlardı. Ve büyük, son uykusuna yatan Gorse, kıpkırmızı bir tuvale dönüşmüştü. Tırpan yarasından akan kırmızı, toprağa damlıyor, toprağı besliyor, Ravyn'in ellerindeki çatlaklara doğru ilerliyordu.

Dumanın büyüü, *öfke* ve *nefreti de* beraberinde götürerek kayıp gitti.

Ravyn elleri titreyerek Gorse'a baktı. Bu kez, safra aşağıya doğru itilmeyi reddetti. Ravyn eğildi ve kaburgaları acı çığlıkları atarak kustukça çamura bulandı.

Avlu ürkütücü bir şekilde sessizleşti.

Ravyn yukarı baktı. Birisi çemberi yarmış ve onunla Jespyr arasında duruyordu. Maskesiz bir kadın, iki genç çocuk tarafından gölgeleniyordu. Yeşil bir elbise ve yakasına beyaz bir ağaç işlenmiş aynı renkte bir pelerin giymişti. Grileşen altın rengi saçları dağınıktı, ela gözleri genişti. Geniş, tanıdık-

Ve Kabus'u eğitti.

Opal Hawthorn elini ağzına götürdü. "Elspeth," dedi, gözlerinde yaşlarla. "Yaşıyorsun."

Otho'nun gürleyen birkaç emriyle avlu boşaldı; seyirciler kaleye dolmuş, kemik maskelerinin karanlık yuvaları Ravyn'e çevrilmişti. Gorse'un cesedini de yanlarında sürüklediler, Destrier'in hizmet ettiği krallıktaki son izi kanlı bir izdi.

Ravyn ellerini yumruk yaptı. O zaman bile titriyorlardı.

Opal, Kâbus'un karşısındaki direkte durmuş, eskiden yeğeni olan şeye bakıyor, gözleri yaşıyordu. Ravyn onun acısını ezbere biliyordu. Siyah saçlı bir bakire görmüş ve onun Elspeth olduğunu düşünmüştü; ancak korkunç sarı gözlerle karşılaşmıştı.

Tıpkı Ione'nin zindanda yaptığı gibi Opal da elini Kâbus'un yanağına koydu ve kendi elinin rengini kaybetti. "Sana ne oldu?" diye fısıldadı. "Sen farklısın."

Kâbus'un ifadesi pürüzsüzdü. "Öyleyim." "Sen Elspeth değilsin."

Kâbus hiçbir şey söylemedi. Opal'ın eli düştü. Direktten geri çekildi ve ağlamaya başladı. Oğulları yanında durmuş, genç gözleri kocaman açılmış Kâbus'a bakıyorlardı. Ama Ravyn yaklaşmak için hareket ettiğinde -Açıklamak için Hesis kemerinden bir meç çıkardı. "Geride dur."

"Anlamıyorum," dedi Opal gözyaşlarını yanaklarından silerek. "Neden hapsedildiler?" Gözleri Jespyr'e kaydı. "Yok Ediciler'in gelmekte olduğu konusunda beni uyaran oydu."

Otho'nun duruşu sertleşti.

Jespyr Opal'ın eline uzandı. Nazik bir sesle konuştu. "Sen ve çocukların buraya nasıl geldiniz?"

"Onu getirdim," dedi Hesis kemik maskesinin ardından. "Kaptanınızın bahsettiği kale dolu. Ama burada Kral'ın ulaşamayacağı kadar çok yerimiz var. Ya da biz öyle sanıyorduk."

Jespyr Opal'a, Otho'ya ve Hesis'e eğilip dinledikten sonra, o gece Spindle House'da Elspeth'e ne olduğunu anlattı. Tyrn, Erik ve Ione'nin Stone'da olduğunu. Neden ormana yolculuk ettiklerini.

Ravyn direğe doğru çekildi.

"İyi misin delikanlı?" Petyr homurdandı.

Ravyn avucunun ortasında Gorse'un aksayan boğazının sütununu hâlâ hissedebiliyordu. "Tamam."

Petyr sesini alçalttı. "Gözden kaçırdıkları bıçak sol botumun içinde."

Otho'nun ve Hesis'in maskelerinin oyukları Jespyr ve Opal'a çevrildiğinde Ravyn ayağını Petyr'inkinin yanına koydu - bağcıklarını bağlıyormuş gibi yaptı - ve elini Petyr'in botunun içine soktu. Elini çektiğinde parmakları ince bir deri kılıfın etrafına sarılmıştı.

Bıçak küçüktü, kabzası bir kancaydı. Ravyn, Kâbus'un yanına gelene kadar direğin etrafında durdu. "Hareket etme."

Ama bıçağı ipe bastırdığında, eli o kadar sert titredi ki ip de titredi. Durakladı. Tekrar denedi.

Emrindeki askerler olsalardı, Ravyn beceriksizlikleri yüzünden Otho ve Hesis'i görevden alırdı - basit bir ipi kesmek için yaban domuzu kıcı yapıyordu. Ama Jespyr'e o kadar odaklanmışlardı ki, Çoban Kral'ın hikâyesine kendilerini kaptırmışlardı, sonunda ip kopmadan önce tam bir dakika boyunca ipin sallandığını fark etmediler.

Kâbus, Ravyn'i sarı bakışları arasında tuttu. "Dağınık iş, öldürmek." Dudağının kenarı seğirdi. "Elspeth berbat görüldüğünü söylüyor."

Ravyn'in bakışları yukarı fırladı. "Öyle bir şey söylemedi."

"Hayır. O yapmadı." Boğazını temizledi. "Görünüşe göre sana bir özür borçluyum."

"Yani Elspeth özür dilemeni istiyor."

"Can sıkıcı bir şekilde, evet." Ağzı gerildi. "Zekâsız olsan da hayal kırıklığı değilsin."

Başka bir gün, hafta ya da ay olsaydı, Ravyn canavarın kıvranışını izleyerek gülebilirdi. Ama artık bunun için çok yorgundu. "Bir parça pişmanlık göstermenin bir bedeli var mı Çoban Kral?"

"Evet. Ve karşılığını istiyorum." O sarı gözler sertleşti. "Elsbeth hakkındaki o patlamadan sonra kafanı vücudundan ayırmamak için yüzyıllarca kendimi tutmam gerekiyor." Bir diş parlaması. "Çocuklarım hakkında."

"Bunu söylemek istememiştim. O duman -o büyü-"

"Öfke ve nefret. Yeterince iyi bildiğim iki şey."

Ravyn ısırıldı. "Çocuklarına ne olduğunu bilmiyorum. Ama Elspeth'in zarar görmesini istemeyeceğini biliyorum. Belki de senin hakkında anladığım tek şey bu."

İkisi de özür dilememişti, tam olarak değil. Ama bunca kötülükten sonra gerçekleri açıklamak yapabileceklerinin en iyisiydi.

Kâbus'un bakışları kalenin duvarlarında gezindi. "Bu sefil yerden bıktım artık. Bıçağı bana ver."

"Hayır. Elspeth'in ellerinin kana bulanmasını istemiyorum."

Kâbus'un bakışları Ravyn'in burnunun üzerinde oyalandı. Burnu ağrımaya başlamıştı, Hesis ona vurduğundan beri sıcak, sürekli bir acı. Tahminine göre kırılmıştı.

Kâbus tekrar konuştuğunda sesindeki yumuşaklık kaybolmuştu. "Bıçak. Şimdi."

Ravyn o korkunç sarı gözlerle yüzleşti. Elspeth'i aradı. Onu göremedi. "Kimseyi öldürme," diye hırladı.

Hesis yaklaştığında Ravyn'in elleri iki yanındaydı. Titriyordu ama boştu.

"Opal Hawthorn iyi bir kadın. Yine de aklı onu terk etmiş olabilir, çünkü senin ve kız kardeşinin *onurlu olmanız konusunda* ısrar ediyor." Hesis bir iç çekerek mızrağını ellerinin arasında gezdirdi. "Bu doğru olsa bile gitmene izin veremeyiz. Kaçınılmaz olarak Taş'a geri dönersin. Kral'ın soruşturmalara düşkün olduğunu duydum. Er ya da geç, İkiz Alders Kartı'na yaptığınız yolculukta neler olduğu ve kimlerle görüştüğünüz ortaya çıkacaktır. Buna izin veremem-"

Ravyn'in çevresinde bir yırtılma sesi, bir hareket parlaması oldu. Hesis'in kılıcını Ravyn'den Kabus'a geçirmek için sadece bir anı vardı.

Bu yeterli değildi.

Kabus direktten fırladı. Avucunun topuğuyla Hesis'in maskesinin burnuna vurdu, çirkin bir *çatırtı* avluda yankılandı. Hesis çılgılık attı ve mızrağını düşürdü.

Otho kız kardeşine doğru atıldı ama Ravyn ileri atıldı ve onu yakaladı.

geniş bir kolla onu toprağa çarptı. Kılıcına uzanmaya çalıştığında, Jespyr koluna bir çizme bastırdı.

"Cep," diye homurdandı Ravyn. "Kartlarımız. Acele edin."

Jespyr elini Otho'nun ceketinin içine soktu. Kartlarını çıkardı - Kâbus, Ayna ve Bakire, sonra da iki Siyah At. Onunki ve Gorse'unki.

Otho maskesinin boş yuvalarından onlara dik dik baktı. "Eğer Kral üzerinizde bir Kadeh kullanırsa, bu yerdeki her ruhun ölümü olacak. Onların kanı *sizin* ellerinizde olacak."

"İşler o noktaya gelmeyecek," diye seslendi Kâbus, Petyr'la birlikte silah yığınının doğru ilerlerken. "Rowan'lar için planlarım var."

Petyr Ravyn'e bıçak kemerini, çantasını ve kılıcını uzattı.

Opal Hawthorn gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde oğullarıyla birlikte avlu kapısına doğru çekilmişti. "Yew Kalesi," dedi Ravyn yaklaşırken. "Eğer burası güvensiz bir yer olursa, Yew Kalesi'ne gidin. Ailem sizi koruyacaktır."

Opal başını salladı ama bakışları onun omzunun üzerinden kaybolmuştu. Gözlerinde bir kez daha yaş vardı. "Peki ya Elspeth?"

Ravyn'in sesi düzensizdi. "Onu geri alacağım. Bedeli ne olursa olsun."

Kale kapısı inledi ve Petyr ile Jespyr aceleyle içeri girdiler. Ravyn Opal'e elini uzattı. Onun, parmaklarının titremesine aldırarak türden bir kadın olduğunu düşünmüyordu.

Onun elini sıktı. Sıkıca sıktı. "İyi şanslar."

Ravyn gözlerini tekrar avluya çevirdiğinde, Otho aceleyle kız kardeşine doğru koşuyordu. Hesis toprakta kıpırdamadan yatıyordu. Maskesi kırılmış, kemik parçaları etrafına saçılmıştı. Yüzünden aşağı kan damlıyordu.

"Kabus," dedi dişlerinin arasından.

Canavar kaleden çıkarken güldü. "Yaşayacak. Tek yaptığım burnunu kırdığım için ona borcumu ödemekti."

"Bunu yapmanı ben istemedim." "Hayır. Ama Elspeth istedi."

Otuzuncu Bölüm

Elm

Elm çocukluğundan beri kalenin altındaki yeraltı mezarlarını ziyaret etmemişti. Parmak eklemleri bembeyazdı, bir elinde meşale, diğerinde anahtarlık vardı, yolculukları boyunca her dönemeç onu ürkütüyordu.

Ione gibi değil. Hiçbir şey onu korkutmuyor gibiydi - bu da Maiden'ın etkilerinin ilginç bir kanıtı. Hiçbir gölge yeterince büyük değildi, hiçbir oda onun gülümsemeyen ifadesini değiştirecek kadar soğuk değildi.

Son elbisesi de ödünç alınmış olmalıydı. Soluk griydi, kolları bileklerine kadar iniyordu ve yakası çenesinin hemen altında boğuluyordu. Biçimsiz, iğrenç bir kumaş. Elm'i iki kez ona bakarken yakaladı. İki kez kaşlarını çatarak onu azarladı.

Onu üçüncü kez yakaladığında, Kral'ın özel kasalarının yakınındaydılar. "Ağaçlar." Sesi taş duvarlarda yankılandı. "Ne?"

Elm boğazını temizledi. "Hiçbir şey."

Ione'un gözleri elbisesinin göğüs kısmına kaydı. "Devam et. Bana bundan ne kadar nefret ettiğini söyle. Anlatmak için can attığını biliyorum."

Bir elini ensesinde gezdirdi ve bakışlarını önündeki yola sabitledi. "İyi görünüyorsun."

"İyi mi?"

"Güzel, Hawthorn." Bir tırnağını ısırdı. "Her zaman iyi görünüyorsun." Bir duraklama. Sonra keskin bir "Neyin var senin?"

Elm'in gözleri kızın yüzüne kaydı. O soğuk, korkunç kalede olmanın verdiği rahatsızlığı iyi sakladığını düşünüyordu. Hawthorn'un onu çocukken sertleştirmek için Tırpan'ın ucuna götürdüğü yerleri. Ama daha söyleyemedi.

Ione, "Tuhaf bir şekilde nazik davranıyorsun," diye ekledi.

Elm ileride sarı meşaleleri görebiliyordu. Müstahkem kapıları. Neredeyse mahzenlere varmışlardı. "Orada bir yerde gömülü bir Ione olduğunu düşünüyorum," dedi, "bir Rowan'ın küçük bir nezaketini takdir edebilir."

"Hoşluk." Kelimeyi sanki tadına bakmak istercesine yavaşça söyledi. "Keşke hissedebilseydim."

"Eskiden ne hissederdin? Maiden'dan önce."

"Her şeyi. Korkunç, harika bir aşırılıkta. Neşe, öfke, merhamet, tiksinti-" Sesi kelimenin üzerinde dondu. "Aşk. Hepsini çok iyi biliyordum. Bakire onları köreltmeye başladığında, bu beni korkuttu ama aynı zamanda bir rahatlamaydı. Bir ömür boyu her şeyi bu kadar keskin hissettikten sonra, hissizlik iyi geldi." Bir iç geçirdi. "Ama o bile gitti. Ve artık hiçbir şey iyi ya da kötü hissettirmiyordu."

Önündeki patıkaya baktı. "Ama Maiden'dan önce kim olduğumu düşünüyorum. Eskiden yaptığım seçimleri yapmaya çalışıyorum. Bu cephe"-yüzünü işaret etti- "çöktüğünde kendimle yaşayabilmem gerekiyor."

"O haydutları öldürmeye ne dersiniz? Yaşlı Ione'un böyle bir seçim yapacağından şüpheliyim."

Çenesinde bir kas tüylendi. "Bir keresinde beni bileklerimde çamurla ormanda at sürerken gördün diye, Bakire'den önce kim olduğumu anladığına inanıyorsan, sandığın kadar zeki değilsin demektir."

Elm sesini alçalttı. "Peki geçen gece mahzende ne oldu? Bununla yaşayabilecek misin?"

Ione'nin göğsü kabardı, güzel bir nefes aldı; o iğrenç elbisenin bile engelleyemeyeceği bir iniş çıkış. "Bu size bağlı Prens. Gerçekten kardeşiniz gibi değil misiniz? Yoksa sadece yetenekli bir yalancı mısınız?"

Kaşlarını çattı. "Sana yalan söylemedim."

"Hayır mı?" Kadın başını kaldırıp ona baktı. "O zaman tekrar cevap ver. Elspeth'in tutuklanmadan önce enfekte olduğunu biliyor muydunuz?"

Yalan Elm'in dişlerine çarptı. *Bundan hiçbir şey anlamamıştım. Ama* bu sefer yuttu. O parlak ela gözlere baktı ve hiç irkilmedi. "Ekinoks'tan beri biliyorum."

Ione sustu. "Onu teslim etmedin."

Elm geniş bir selam verdi. "Sizin de belirttiğiniz gibi Bayan Hawthorn, ben bir

çürümüş bir Prens ve zavallı bir Destrier. Aklımdan çıkmış olmalı."

Kasaya giden yolun geri kalanında sessizlik içinde yürüdüler. İki muhafız nöbet yerlerinde kaskatı kesilmiş, başlarını aceleyle eğerek saygı duruşunda bulunuyorlardı. Elm kapıya doğru bileğini salladı. "Aç şunu."

Kapı inledi, eski ve ağırdı. Elm'in babası Stone'un kasalarında pek çok şey saklıyordu. Rowan Krallarının tarihleri. Altın.

Providence Kartları.

Çoban Kral kalede üç tane Kızlık Kartı olduğunu söylemişti. Elm bunlardan birinin burada, babasının koleksiyonunda olduğundan emindi.

Taş'ın tüm karanlık ve soğuk yerleri gibi, mahzenler de Elm'e ölü gibi geliyordu. Gölgeler, anılar ve yankılar peşini bırakmıyordu. Sırtından bir ürperti geçti, eklemlerindeki eski yaralar yeni bir hayatla sızladı. "Babamın koleksiyonu yakında olmalı," dedi, esneyen boşluk sesini ona geri veriyordu -İnce, bozuk bir yankı.

Zemin darmadağın ve kötü aydınlatılmıştı. Ione'un ayağı tahta bir sandığa takıldı. Tökezleyerek küfretti. Elm ona elini uzattığında, bir an gözlerini dikip baktı. Yanaklarının kızarıp kızarmadığını anlamak için hava çok karanlıktı. Ama Elm onu kendine doğru çekip parmaklarını birleştirdiğinde, kendi parmaklarında da bir kızarıklık hissetti.

Kral Kartlarını kalenin kendisi kadar eski bir kutuda saklardı. Soğuk, demir dövme kilitli. Sadece üç anahtarı vardı. Biri babasıdaydı. Aldys Beech, hazinedar, diğerine sahipti. Üçüncüsü ise, anahtarların isteksiz bir bekçisi olan ikinci varis Elm'deydi.

Meşaleyi Ione'a uzattı ve anahtar halkasını karıştırdı. Doğru olanı bulduğunda kutunun içine kaydırıldı. Mandal yavaş ve sabit bir şekilde açıldı.

Providence Kartları içeride bekliyordu, öyle masum görünüyorlardı ki, sanki insanlar onlar için göz dikmemiş, savaşmamış ve çalmamış gibi. Hepsi orada değildi. Tırpanlar Rowan'lardaydı. Hauth'un Tırpanı, Kâbus Kartı ile birlikte onun odasıdaydı. Destrier'lerde Siyah Atlar vardı.

Ve elbette, İkiz Alders Kartı olmadan Deste her zaman eksik kalacaktır.

"Hauth Kızlık'ınızı saklamak konusunda akıllı olsaydı, sizi onu tek başınıza erişemeyeceğiniz bir yere koymaya zorlardı. Bunlardan herhangi biri tanıdık geliyor mu?"

Ione bakışlarını kasaların etrafında dolaştırdı. "Hayır."

"Kâhin'i çıkaracağım." Elm kartlarla dolu kutuya baktı. "İçinde bir de Bakire Kartı var. Eğer seninse ve ben uzanıp ona dokunursam-"

"Büyü duracak."

"İstedğin bu mu?"

Ione hiçbir şey söylemedi. Kutunun içine uzandı. Pembe bir Kızlık Kartı çıkardığında, Elm onun nefesini içine çektiğini duydu. Sanki kendini korkunç bir şeye hazırlıyormuş gibi gözlerini kapattığını görmek göğsüne acı veren bir şey yaptı. Bir, iki, üç kez Kart'a dokundu. Her şey sessizliğe gömüldü.

Ve Ione Hawthorn her **z a m a n k i** gibi görünüyordu. Dayanılmaz derecede güzeldi.

Ulaşılamıyor.

Yanlış Maiden Card'dı.

Elm'in midesi bulandı. Ione hiçbir şey söylemedi. Hayal kırıklığı hissettiyse bile bunu yüzüne yansıtmadı. Sadece Kızlık'ı ona uzattı ve Elm'in onu kutuya geri koymasını kayıtsızca izledi.

Elm önce Peygamber'i, sonra da Ayna'yı aldı ve cebine soktu. "Uzun bir atıştı."

Onu duymamış gibi görünüyordu. "Ellerin titriyor."

"Üşüyorum," diye mırıldandı, kutuyu çarparak kapattı ve kilitledi. "Ve buradan nefret ediyorum."

"Stone'da nefret etmediğin bir yer var mı?"

"Hayır." Sonra, "Kütüphane, belki."

Bu kez Ione elini uzattı. "Dur tahmin edeyim," dedi Elm. "Bakire'den kurtulduğunda ve tüm *duyguların* geri geldiğinde, titreyen, çürümüş Prens'e acımazsan kendinle yaşayamayacağından endişeleniyorsun."

"Trees, çok sinir bozucusun." Elm'in titremelerini durdurmak için elini sıkıca kavradı. "Şimdi bana kütüphaneye nasıl gideceğimi söyle."

Çift kemerli kapıdan içeri adım attıklarında Ione'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Çenesi yukarı kalktı, ela bakışları yüksek kütüphane raflarına, kireçtaşı sütunlara ve o yüksek, kemerli tavana kaydı. Elm'e bir his çarptı

henüz çözememişti, *onu* oraya daha iyi hissetmesi için getirmişti.

Ona bir şey hissettirmeye çalışmamalıydı, duygularını kilit altında tutarak değil. Ama Elm'in daha önce şüphelendiği şeyden giderek daha emin oluyordu.

Büyünün bile silemeyeceği bazı şeyler vardı.

Kütüphane boş değildi. Ama şöminenin önündeki uzun maun masa boştu. Elm'in iki gün önce kullandığı kalemi ve eskiz defteri hâlâ yerde duruyordu. Onları topladı ve sırtı alevlere dönük bir sandalyeye kaydı. Ione onun yanındaki koltuğa oturdu.

Elm eskiz defterini açtı. Çizecek hiçbir şeyi yoktu. Ama en azından ellerindeki -göğsündeki ve ayaklarındaki- sıkı, bunaltıcı uğultu daha katlanılabilir hale gelene kadar meşgul olması gerekiyordu.

Kalemi kâğıdın üzerinde uzun, süpürme darbeleriyle gezdirdi, çok sert bastırdı ve birkaç sayfayı girintili çıkıntılı hale getirdi. "Özür dilerim. Bazen böyle oluyorum," dedi ellerine kaşlarını çatarak. "Stone'da."

Ione'un silueti onun çevresinde yumuşak bir hayalet gibiydi. Elini eskiz defterinin üzerinde gezdirdi, bir parmağı yırtıp attığı sayfaların yıpranmış uçlarını takip etti. "Kuzenlerin olmadan burada olmak zor olmalı. Varis olarak kardeşinin yerini almaya zorlanmak."

Elm'in gözleri kızın yüzüne kaydı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Taht odasında Hauth'un yerinde durdun. Büyük salonda onun sandalyesine oturdunuz. Bunun açık olduğunu düşünmeliyim."

"Kral henüz açıklamadı." Elm saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Bekliyor."

"Ne için?"

Bir eş seçmem için.

Cevap vermeyince, Ione omuzlarını kaldırdı - tarafsız bir omuz silkme. "Senin adını vereceğini düşünmüştüm. Hatta mahzende bunu sana sormayı bile düşündüm ama..."

Ama mahzende işler planlanmadığı gibi gitmişti.

Elm çenesini yuvarladı. Kasalardan gelen endişe kayboluyor, yerini yeni bir tedirginliğe bırakıyordu. Masanın üzerine eğildi ve yanağını ellerinin arasına aldı. "Bu konuda, Hawthorn. Eğer ben -eğer sen eğlenmediysen-" Boğazını temizledi. "Hiç olmamış gibi davranmayı tercih edersen anlarım."

"Eğlenmediğimi nereden çıkardın?"

Elm'in kahkahası keskin bir ton taşıyordu. "Aceleyle gittiğinizi söylemek pek doğru olmaz. Sen kaçtın."

Ione bakışlarını eskiz defterine indirdi. Elm'in kalemını aldı ve hassas bir şekilde kâğıdın üzerinde gezdirdi. Sarı saçlarından bir tutam kulağının arkasına düştü. "Yarıda kesilmeseydik burada kalacağımı söylesem sizi şaşırtır mıydım Prens?"

"Ne amaçla?"

Kalem kâğıdın üzerinde hareketsiz kaldı. Ve Elm neredeyse görünmez bir kızarıklıkla ödüllendirildi. Elbisesinin korkunç fırfırlı yakasının altından Ione'un çenesine doğru tırmanan, yüzüne yerleşen ve ağzını daha da pembeleştiren pembe bir ton. Hayal gücüne harika, korkunç şeyler yaptı. Onun başka nerede bu pembe tonunda olduğunu merak etti.

"Yapmış olabileceğimiz her şeyi sana anlatmamı ister misin?" diye sordu.

"Evet."

"İğrenç detaylarla mı?"

"Kesinlikle."

Ione kalemin sapını dudaklarının ortasında gezdirdi, adamın gözlerinin içine baktı. "Yalvar bana."

Elm'in eli büküldü. Keskin bir nefes aldı-

Ione'un ağzının kenarları seğirdi. Onunla oynuyordu ve bunun tek suçlusu da kendisiydi. Ona böyle yapmasını o söylemişti. Ve şimdi o da, tıpkı onun gibi, adamın kendisine verdiği tepkileri ölçmeyi bir bilim, kötü bir oyun haline getirmişti.

Elm'in dudaklarından bir küfür döküldü. Elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Şu anda yalnız olmadığımız için çok şanslısın."

Sanki onun sözleriyle çağrılmış gibi ayak sesleri duyuldu. Biri boğazını temizledi ve ardından masanın karşı tarafındaki bir sandalye çekildi. Elm döndüğünde Baldwyn ile yüz yüze geldi.

Kral'ın kâhyası elinde kocaman bir defter taşıyordu ve bu defteri masanın üzerine sert bir gümbürtüyle bıraktı. Gözlüklerinin üzerinden Elm'i inceledi. "Prens Renelm." Boncuk gibi kahverengi gözleri Ione'a kaydı. "Bayan Hawthorn."

Elm'in dişleri kenetlendi. "Ne istiyorsun, Baldwyn?"

Kâhya defterinin deri tokasını çözdü. "Babanız bazı hayati evraklar hazırlattı, Majesteleri." Mürekkep ve tüy kalem çıkardı. "I

zamanınızı ve imzanızı gerektiriyor."

"Ne için?"

Baldwyn mürekkebe daldırarak, "İşin iş tarafı, senin deyimimle," dedi.

Elm deftere baktı - ciltleri arasında tutulan parşömen yığınının. Baş aşağı dursa bile okuyabiliyordu.

Renelm Rowan. İkinci Kraliyet. Kanunların Bekçisi. Blunder'ın varisi.

Elm bir elini yüzüne götürdü. "Çok çabuk oldu."

"Aslında efendim, evraklar dün hazırды. Ama bana uzakta, Yew Kalesi'nde gezintide olduğunuz söylendi."

"Gezgin Varis, hoşuma gitti. Başlığa ekle."

Baldwyn bakışlı Yukarı.

"Mizah," o dedi, onun ses

kurutulmuş dışarı

küçümseyerek. "Kardeşinden ne

kadar farklısın."

Elm'in yanındaki sandalye geriye kaydđ ve Ione ayağı kalktı. "Sizi yalnız bırakayım."

Elm parmaklarını kızın eteğine doladı ve sıkıca tuttu. "O kadar hızlı değil, Hawthorn."

Ione gözlerini kısarak ona baktı. "Ben sadece ayak bağı olurum."

"Tam da seni sevdiğim yerde. Bir tanığı ihtiyacımız var, değil mi

Baldwyn?" "Aynen öyle. Çoktan sordum-"

"Mükemmel. Bayan Hawthorn'u gönüllü olarak seçiyorum." Elm, Ione'un elbisesini sertçe çektişirdi. Ela gözleri parlayarak bir anda sandalyesine yığıldı, ancak bir saniye sonra donuklaştı.

Baldwyn parşömene göz gezdirdikten sonra defteri Elm ve Ione'a bakacak şekilde çevirdi. Omzunun üzerinden kütüphanenin bir kanadında bekleyen kâtime baktı. "Gerek yok Hamish," diye seslendi. "Yeni bir tanık bulduk."

Kâtip başıyla onayladı ve uzaklaştı. Bunu yaptığında, dört kadından oluşan bir grubun arasından zorla geçmek zorunda kaldı, hiçbirisi yer açmak için hareket etmiyordu. Eldivenli parmaklarının arkasından kısık seslerle birbirleriyle konuşuyorlardı, hepsinin gözleri Elm'in üzerindeydi.

"Ağaçlar," diye mırıldandı, onların bakışları altında kaşınıyordu. Ama arkasını dönmeden önce dört kadından biri bakışlarını yakaladı. Adını hatırlayamıyordu. Yvette Laburnum muydu? Babası işğuzarın tekiydi ama malikânesi Blunder'a diğerlerinin toplamından daha fazla şarap getirdiğı için ona tahammül ediliyordu.

Yvette'in kahverengi kıvrırcık saçları vardı ve canlı mavi bir elbise giymişti. Ancak Elm'in dikkatini çeken şey kıyafetinin keskin cerulean tonu değildi.

Yüzünün insanlık dışı, ruhani niteliğiydi. Fazla mükemmeldi - kusursuz parlayan cildi, yüzü o kadar simetrik ki neredeyse tekinsiz görünüyordu. O kadar güzeldi ki, gerçek gibi görünmüyordu.

Çünkü öyle değildi.

Onun yanında, Ione öne doğru eğildi. O da Yvette'i izliyordu. Elm masanın altına uzandı, parmak eklemlerini Ione'un bacağına sürttü, kütüphanede onları birleştiren şeyin -büyünün- sözsüz bir kabullenilişiydi bu.

Başka bir Maiden Kartı.

Çoban Kral kalede üç tane olduğunu söylemişti. Bakirelerden biri babasının kasasının derinliklerinde saklıydı. Görünüşe göre diğeri de Yvette Laburnum'a aitti.

İkisi gitti. Bir tane daha kaldı.

Öğleden sonra Kral'ın evrak işleriyle uğraşırken akıp gitti. Elm'in parmak uçları, her *Renelm bir* öncekinden daha az resmi olmak üzere, imzasını attığı her sefer için mürekkep lekesi içindeydi.

Ione tüm bunlar boyunca boş gözlerle oturdu. Elm birden fazla kez masanın altına uzandı, bacağına çimdikledi, eteğini çekiştirdi, bir yaşam belirtisi aradı. Gözleri bir an parlıyor ve ağzının kenarları seğiriyordu, ama bunun ötesinde hiçbir şey yoktu.

Başlık nihayet tamamlandığında ve Elm, Blunder tahtının varisi olarak seçildiğinde, tek gözlem Baldwyn'in defterinin kapanmasıydı. Eğildi. "Bir saat içinde ziyafette görüşürüz, efendim."

Ione ve Elm masada oyalandılar. "Tacı giyeceğini bilmek nasıl bir duygu?"

"Attan düşmek gibi." Elm elini cebine attı ve kasalardan aldığı üç Providence Kartını çıkardı, krallık konusundan kurtulmak istiyordu. Kartları masanın üzerine koydu: Tırpan, Ayna, Kâhin.

Ione onlara baktı. "Aynayı neden aldın?"

"Eğer Peygamber Kartı, Kızınızı bulmamıza yardımcı olacak bir şey yapmazsa

Zihnini bir Kabus Kartı ile doldurmak bir sonraki bariz seçenek." Koltuğunda kıpırdandı. "Ve Hauth'un odasına girip bunu istemeye hiç niyetim yok."

"Çalacak mısın?"

Elm'in gözleri kızın ağzına kayd. Ağzına bir sürü şey fısıldadığını hayal etti - Ione Hawthorn'a Rowan Prensi olmaktansa bir haydut olmanın kendisini daha çok rahatlatıldığını söylemek gibi. "Sanırım bunu başarabilirim." Kâhin Kartını onun önüne koydu. "Bunlardan birini daha önce kullandın mı?"

Başını salladı, Kartın üzerindeki resmi izledi - gri bir kapüşonla gizlenmiş yaşlı bir adam. "Annemde de bir tane var."

Elm, karnında bir sancı olduğunu düşündü. "Gelecek vizyonları her zaman gerçek değildir."

"Farkındayım." Ione Peygamber'e üç kez vurdu ve gözlerini kapattı.

Göğsünün inip kalkması dışında hareketsiz duruyordu. Bir an sonra Ione'un gözleri fal taşı gibi açıldı, parmakları kâhine dokunup kendini onun büyüünden kurtarıırken kaskatı kesildi. Elm onun yüzünün öğrencisi olmasaydı, kaşlarının arasında beliren belli belirsiz çizgiyi gözden kaçırabilirdi. "Bakireni gördün mü?"

"Bilmiyorum. I-" Alt dudağını ağzına götürdü. "Ne gördüğümü bilmiyorum."

"Anlat bana."

"Bir çayırdıydım. Küçük bir taş odanın dışında yerde kar vardı. Yew ailesi oradaydı, kucaklarında zayıf bir çocuk taşıyorlardı." Sesi sakinleşti. "Siz de oradaydınız Prens. Babam ve Erik Amca da oradaydı."

Elm soğudu. "Çocuk Emory miydi?"

"Evet. Daha önce hiç görmediğim uzun boylu bir adam beni kılıçla korudu. Sarı gözleri vardı, tıpkı Elspeth'in şimdi olduğu gibi. Elimi tuttu, parmaklarımı açtı. Avucumun içinde üç kart vardı. Bakire, Tırpan-"

Ela gözlerini kaldırdı. "Ve İkiz Alderler."

Otuz Birinci Bölüm

Ravyn

Ormanda aceleyle ilerlediler, alacakaranlık peşlerindeydi. Yukarıda kargalar gıkıyor, kanatları ağaçların arasındaki boşlukları karartıyordu. Ravyn, Hesis'in büyüü hakkında söylediklerini hatırladı. *Kargaların gözünden görebiliyorum.*

Jespyr gökyüzüne baktı. "Kurtlar, şimdi de kargalar. Bir kez olsun bu sefil ormanda takip edilmemek istiyorum."

Kabus onlara önderlik etti. Kılıcını toprağa üç kez vurmak için adımlarına ara verdi, sonra bir elini budaklı bir kavak ağacına koydu. Gözlerini kapattı. Fısıldadı.

Gözleri bu şekilde kapalı, kolayca Elspeth olabilirdi. Ravyn'in içi burkuldu. "Ne yapıyorsun?"

"Yolu soruyorum."

Ormanın üzerine büyük bir sessizlik çöktü. Hiçbir esinti onlara dokunmadı, botlarının altında hiçbir yaprak çıtırdamadı. Sis onları kollarında tutuyordu, tuz ve acı ve Ravyn'e Stone'daki zindanı hatırlatacak kadar derine inen bir soğukluk.

Sonra kavak dalları teker teker dönmeye başladı. Eğrildiler, büküldüler ama asla kırılmadılar.

Hepsi doğuyu gösteriyordu.

Kâbus sarı gözlerini açtığında bulanıktı. "Neredeyse vardık."

Sis yoğunlaştı ve gökyüzü karardı. Kâbus'un kılıcı loş ışıkta parıldarken, onları çalılıkların ve sık çalılıkların arasından geçirdi. Yol yoktu. Ama yürüyüşü hızlı ve emindi.

Ravyn'in yüzünde zonklayan bir acı kesildi ve tekrar kanamaya başlayan burnundan yayıldı. Ağzına kan damladığında öksürdü.

-Söyle bakalım.

Kabus döndü.

"Ben iyiyim," diye tersledi Ravyn. "Devam et."

Zemin aşağıya, sığ bir vadiye doğru eğilmeye başladı, sis o kadar yoğun ve gökyüzü o kadar karanlıktı ki Ravyn bir kol boyu ilerisini zorlukla görebiliyordu. Arkasında bir gümbürtü duyuldu, ardından bir küfür telaşı geldi. Ravyn, Petyr'i bir kızılıçık ağacına takılmış halde buldu ve yakasına sert bir anahtar vurarak onu kurtardı.

"Durmamız gerek," dedi Petyr. "Böyle çalı çırpı arasında ilerlerken bileklerimizi kıracağız." Yüzünü buruşturdu. "Burnun berbat durumda, delikanlı."

"Bütün bu yolculuk tam bir karmaşa," diye mırıldandı Jespyr. Ravyn'in yüzüne bir bakış atınca durdu. "O haklı. Gece için mola vermeliyiz."

"İşte," diye geldi Kâbus'un kaygan sesi önden. Vadinin dibinde onunla karşılaştıklarında, yeni bir ormanın kenarında kıpırdamadan duruyordu.

Önündeki ağaçlar sadece birbirine yakın durmuyordu. Onlar bir *duvardı*. Tıpkı göl gibi, ağaçlar da ufuktan daha uzağa uzanıyordu. Hepsi birbirine örülmüş yüzlerce, binlerce ağaç vardı.

Ravyn'in nabızı hızlandı. Bir adım öne çıktı ve nasırlı elini eğri bir ağacın gövdesine koydu. "Bunlar kızılağaç."

Kâbus'un sesi dişlerinin arasından kayıyordu. "İkincisi, geri dönemeyeceğin bir ormanın boynunda başlar, gerçekten de dönmelisin. Buraya girenler ne dikkatli, ne zeki ne de iyidir. Cehennem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun-

"Kızılağaç ormanını geçene kadar."

Rüzgâr ağaçların arasından fısıldıyordu ve üzerinde tuzun ısırtıcı kokusu vardı.

"İkiz Alders Kartı," dedi Jespyr, gözleri kuşkuyla sonsuz ağaç sırasına dikilmişti. "İçinde mi?"

"Evet."

"İçeri nasıl gireceğiz?"

"Bu yarın için. Şimdilik-" Kâbus dönerek geldikleri yöne doğru baktı. "Aspen," diye mırıldandı.

Kavak ağaçları vadinin içine doğru ilerlemeye başladı. Toprak kalktı ve yer yuvarlandı. Petyr dengesini kaybedip düştü ve Jespyr de bir ağız dolusu toprak kapmadan önce Ravyn'e tutundu.

Kâbus kılıcını alçak, dairesel şekillerde savurdu ve kavaklar da onu takip etti. Ağaçlar kendilerini yeniden düzenlemeyi bitirdiğinde, partinin etrafında bir daire şeklinde durdular.

Kâbus kılıcını üç kez daha şaklattı ve ağaçlar hareketsiz kaldı, birbirlerine o kadar yakınlardı ki bir çocuk gövdelerindeki boşluklardan kayarak geçemezdi.

"Burada her türlü canavara karşı güvende olmalıyız," dedi Kâbus. Döndü ve kılıcının ucunu Ravyn'in yüzüne doğrulttu. "Otur, Ravyn Yew. Kırık gaganı tamir edeceğim."

Ravyn'in geniş sırtı bir kavak ağacının gövdesine yaslanmıştı. Bundan hoşlanmamıştı. Tüm soğukkanlılığını kaybettiği o kalede bağlı olduğu direğe çok benziyordu.

Gorse'u öldürdüğü yerde.

Petyr homurdanarak kendini onun yanına indirdi. "Wik-" Nefes verdi, sesi düzensizdi. "Çocukken burnumu kırmıştı. Çok acımişti."

"Ben iyiyim."

Birkaç adım öteden Kâbus'un kıkırdaması duyuldu. Petyr'in matarasındaki suyu ellerinin üzerine dökerek kirleri temizledi.

Jespyr kavak çemberinin en uzak tarafına çömeldi, o bir çalının arkasında tuvaletini yaparken hepsi başka tarafa bakıyordu. İşi bittiğinde ayağa kalktı ve bir elini yanağına götürdü. Yüzünü buruşturdu. "O sürtüklerin benim yüzümde de bir şeyler kırmadığından emin değilim."

Hava onu göremeyecek kadar karanlıktı. Ay gece gökyüzünde soluk bir lekeden başka bir şey değildi ve sisle kaplıydı. Yine de Jespyr'in sol yanağındaki şişlik seçilebiliyordu.

Ravyn avludaki dövüşleri sırasında bunu fark etmemişti. Otho'nun büyüü -O korkunç duman görüşünü kırmızıya boyamıştı. Öfke ve nefretten başka bir şey bilmiyordu.

Suçluluk duygusu onu boğazından yakaladı. Hangi Kartın pembe olduğunu anlamak için loş ışıktaki gözlerini kısarak cebini karıştırdı. "İşte," dedi ve Kızlık Kartını Kâbus'a uzattı. "Bunu ona ver."

Kâbus'un burun delikleri alevlendi ve bakışları Bakire'nin üzerinden geçti. "Ona dokunamam."

Ravyn kaşlarını kaldırdı.

"İnanın bana, keşke yapabilseydim. İkiz Eldorları kendim geri alabilseydim, kendimi seninle seyahat etme zahmetinden kurtarırdım. Ama bu hâlâ Elspeth'in bedeni. Dokunduğum herhangi bir Kart, onu dövmek için ödediğim nesneyi emecektir."

Jespyr, Ravyn'in elinden Bakire'yi alarak ona doğru döndü. "Bunun için ne kadar ödedin Çoban Kral?"

Petyr, "Saçları bıçakla kesilmiş," diye cevap verdi. Bir duraksama oldu. "Ne? Sanki *Eski Kitap*'ı okumamışım gibi."

Ravyn burnuna dokundu. Yüzünü buruşturdu. "Okuyabildiğini hiç bilmiyordum."

Petyr'in dirseği onun çürük kaburgalarıyla buluştu. "Gülme şansın varken gül. Hepimiz biliyoruz ki o güzel pembe Kart *seni* iyileştirmek için hiçbir şey yapmayacak."

Jespyr Bakire'ye dokundu. Gözlerini kapattı. Uzun bir nefes verdi. "Ağaçlar," dedi, sesi saygılıydı. "Acı çekmemek çok iyi hissettiriyor." Bir elini iyileşmiş yanağına bastırdı, sonra Bakire'ye üç kez daha dokundu. "Diyelim ki Elspeth yıllar önce Kabus yerine bu Karta dokundu. Saçlarını emerdi... değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Kâbus. "Uzun saçlarım vardı. Koyu renk." Gözleri Ravyn'in başının üzerinde yükseldi. "Seninki gibi. Belki de boğazını tıkartı. Kalbinin etrafına dolanırdı. Ciğerlerinde bir yuva yapardı."

Jespyr, Ravyn'in yanındaki koltuğuna oturdu. "Tam tahammül edilebilir hale geldiğini düşündüğümde, gidip ağzını açıyorsun."

Kâbus sessiz adımlarla yaklaştı. Üstlerinde belirdi. Dişlerini şaklattı, sonra Ravyn'in burnunu kavradı.

Korkunç bir gıcırdama sesi duyuldu, Ravyn'in yüzündeki maskeyi acı ısıırıyordu. "*Kahrolası ağaçlar.*"

"Tahmin ettiğim gibi," dedi Kâbus kayıtsızca. "Kesinlikle kırılmış."

Ravyn başını geriye doğru salladı. "Sen bir Hekim sayılmazsın."

"Hayır. Ama payıma düşen burnu tamir ettim, özellikle de kendi burnumu." "Umarım onu kim kırdıysa bu duygu hoşuna gitmiştir."

"Eminim öyledir." Sesi sise takıldı. "Acı söz konusu olduğunda eli çok titizdi, Brutus Rowan."

Hepsi hareketsiz kaldı.

Jespyr yavaşça öne doğru eğildi. "Onu iyi tanır mıydın? İlk Rowan Kralı'nı?"

"Hadi oradan," dedi Petyr. "Herkesin beş yüz dolar harcadığını söyle

bize.

yıllarca tahmin ettim. Seni öldüren o muydu?"

Kâbus cevap vermedi. Ağzı gergin bir çizgiydi ve gözleri ağaçlardaydı. Elspeth'le konuşurkenki o uzak bakışı vardı.

Ravyn çenesini yuvarladı. "Eee?"

Sarı gözlerini ona dikti. "Evet. Onu iyi tanırdım." Ravyn'in üzerine eğildi. "Bu canını yakacak. Dikkatini dağıtmak isteyebilirsin."

"Bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?" "Cebine uzan."

Ravyn'in kaşları çatıldı ve Kâbus bir nefes verdi. "Hiç de aptalca değil," diye mırıldandı. "Kâbus Kartı, Ravyn Yew. Zihnime girmek için alabileceğin en iyi davetiye bu."

Dikişler inleyerek Ravyn elini cebine soktu ve önce Ayna'yı, sonra da Gorse'un Siyah Atı'nı çıkardı.

Midesi bulandı. Kabus Kartını çıkardığında elleri titriyordu.

Üç musluk. Tuz. Sonra Ravyn.

Gözlerini kapattı. *Elsbeth.*

Ravyn'in zihninden keskin, öfkeli *bir* ses geçti. *Elini tutmaya çalışıyorum.*

Ravyn'in boğazında bir düğüm oluştu. *Keşke yapabilseydin. Titriyorlar. Ellerin.*

Biliyorum. O zamandan beri titriyorlar-

Kabus ileri uzandı. Ravyn'in burnunu iki elinin arasında kavradı. Kıkırdak ve kemikten korkunç bir gıcırdama sesi daha geldi ve sonra Ravyn sarsıldı. Petyr ve Jespyr kollarını iki yana doğru bastırdı.

Jespyr, "Kıkırdama, seni şahlanan at," diye homurdandı.

Kıkırdama, Ravyn.

Acı onu boyadı. Yüzü buruştu ve bunu saklamaya çalışarak gözlerini daha da sıkı kapattı. Ama yapamadı, bu sefer yapamadı. *Bana bakma, Elspeth.*

Ravyn.

Başını salladı - Elspeth'e - kendine - düzensiz bir sesle konuştu.

"Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum."

Jespyr onun sol elini, sonra Petyr sağ elini tuttu. Ve Elspeth'in sesi

her yerdeydi. Üzerine binlerce gül yaprağı düşüyordu. *Beni, kız kardeşini, arkadaşlarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya değilsin. Acıda zayıflık yoktur Ravyn.*

Gözlerinin arkasında basınç oluşmuştu. "O avluda yaptığım şey-söylediğim şey-"

Jespyr onun kolunu tutarak sarsıntılara karşı destekledi. "Biliyorum. Korkunç bir şeydi.

Söylediğim şey de korkunçtu. Özür dilerim."

Bir kez daha beyaz bir acı parladı ve ardından Kâbus Ravyn'in burnunu bıraktı. "Yüksekte tut."

Ravyn başının arkasını kavak ağacına yasladı. Kâbus onun üzerine eğildi. "Anlamıyor musun?" diye fısıldadı. "Bundan sonra taştan bir yüz ifadesi, rol yapmak yok. Ölüm hissedilmek ister. Bugün o avluda ölen sadece Gorse değildi." Sarı bakışları Ravyn'in en karanlık kısımlarına ulaştı. "Ama aynı zamanda Destrier'lerin Kaptanı da."

Geç olmuştu. Ravyn, Jespyr ve Kâbus hâlâ uyanıktı, zar zor. Petyr kendi etrafında kıvrılmış horluyordu.

Ravyn'in burnu bir nebze daha az acıyordu. Gözlerini kavak ağaçlarının uzun gövdelerine dikti, hepsi de sallanan kollar gibi gökyüzüne doğru uzanıyor, ayı kavıyordu.

Jespyr'in elinde Kâbus Kartı vardı. Elspeth'le konuşuyordu; yüzü Ravyn'in günlerdir görmediği kadar rahattı. İş bittiğinde, kayıtsız bir parmağını Kart'ın kenarında gezdirdi. Ravyn'e geri verdi.

Ona dokundu.

Yorgunsun, diye fısıldadı Elspeth, sesi zihnini bir battaniye gibi örtüyordu. Uyandığında burada olacağım. Şimdi dinlen.

Dinlenmek istemiyorum, Elspeth. Göz kapakları sarktı. Sadece seni istiyorum.

Biliyorum. Durakladı. Burnunuz hala çok çarpıcı. Kuşkusuz en iyi özelliğiniz.

Ravyn'in ağzının köşelerindeki kaslar tüylendi. *Öyle mi düşünüyorsun? İyi geceler, Ravyn.*

İyi geceler, Bayan Spindle.

Kabus Kartına dokundu ve cebine koydu.

"İşte orada," dedi Jespyr esnemeye çalışarak. "O ele avuca sığmaz sırtıştan bir iz." "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Onun omzunu dürttü. "Sonuna kadar inatçı." "Birinin senin iyimserliğini yatıştırması gerekiyor."

"Elm bunun için var. Ama sen hiç de kötümser değilsin kardeşim." Gülümsedi. "Ve bu seni öldürüyor."

Kâbus'un bakışları aralarında gidip geldi. Sessiz ve yavaşça, "Benim de bir kız kardeşim vardı, benden iki yaş küçük değildi. Babam, adaşımız olan ağacın dalları gibi olduğumuzu söylerdi. Ayrıs ve ben, çarpık ve cesur."

Ravyn daha fazla soru sormadan uzaklaştı ve kavak çemberinin uzak tarafına çekildi.

"Beni korkutuyor," dedi Jespyr, yaklaşarak. "Zamanımın çoğunu o sarı gözlerle bana bakmamasını umarak geçiriyorum. Çok uğursuz, çok insanlık dışı görünüyor, ama sonra-"

"Bize kim olduğunu hatırlatıyor," diye mırıldandı Ravyn. "Canavar olmadan önceki halini."

Sırtlarını birbirine yasladılar, bakışlarını gökyüzüne kaldırdılar. Çocukken de böyle oturlardı; devriye gezen destancılar gibi, ormandaki haydutlar gibi.

"Hiç yıldız göremiyorum," dedi Jespyr.

"Çok fazla sis var." Ravyn'in göz kapakları düştü. "Kızılağaçların diğer tarafında ne olduğunu bilmiyorum Jes. İçeri girmenin bir yolunu bulduğumuzda, yakınımnda kal."

Uykuya daldığında, kız kardeşinin sesi kulağındaydı. "Hep öyle yaparım."

Otuz İkinci Bölüm

Elm

Bu sadece üçüncü ziyafetti ve Elm'in kibar cazibesi zayıflamaya başlamıştı. Ama babası kürsüde somurtkanlık ve şarap içinde boğuluyordu ve Elm, Hauth'un sandalyesinde bir dakika daha oturmaktansa ayakları kanayana kadar dans etmeyi tercih ederdi.

Gecenin teması Providence Kartlarıydı. Elm, Baldwyn'in zaten saraydaki boş konuşmaların çoğunu oluşturan bir şeyi tema haline getirmesinin pek de ilham verici olmadığını düşündü.

Kostümler... tahmin edilebilirdi. Gauche.

Kadınların çoğu pembe elbiseler giymiş ve saçlarına Bakire'yi çağrıştıran güller takmıştı. Diğerleri Ayna Kartı için menekşe rengi giyinmişlerdi ve ellerinde küçük gümüş gözlükler vardı. Erkekler ise Kadeh için turkuaz giymişlerdi, çünkü hepsi kadehlerinden yoğun bir şekilde içiyorlardı.

Cesaret kartı olan Beyaz Kartal için tüylü yakalarla süslenmiş birkaç beyaz tunik vardı. Cesur bir ruh, Demir Kapı'yı temsil etmek için pantolonunun arkasına teller bağlamış ve etrafına sarmaşıklar serpiştirmişti. Bir diğeri ise altın rengi tuniğini fazla kumaşla doldurarak orta kısmına tombul, oval bir şekil vermişti. Altın Yumurta.

Sadece Kral Tırpan için kırmızı giymişti ve hiç kimse Siyah At için siyahlara bürünmemişti. Bu hak Destrier'lara ayrılmıştı.

Elm yine de giydi.

Orkestra üç kemanla daha da büyümüştü ve yemek saati sona erip dans başladığı için daha yüksek sesle çalışıyordu. Şarap, herkesin yüzünü, yanaklarını, dudaklarını ve dişlerini boyayana kadar aktı.

Uzun boylu olmak işe yarıyordu ve kalabalığın kabarıklığına rağmen Elm salonun her köşesine rahatlıkla göz atabiliyor, o sarı saçları arıyordu. Ione dansçıların hiçbirisiyle eşleşmemişti ve hiçbir masada da oturmuyordu. Elm tam dans partnerinin ellerini bırakıp bahçeyi aramaya koyulacaktı ki, en uzak duvarın dibinde duran bir kadın çemberini fark etti.

Kuyu Kartı ile bir çeşit oyun oynuyorlardı. Altı kişiden dördü pembe, biri de Ayna için menekşe rengi Kızlık Kartı kostümleri giymişti. Sarı saçları ensesinde düğümlenmiş son kadının sırtı Elm'e dönüktü. Şarap renginde, koyu bordo bir elbise giymişti. Parmakları, pençeleri ifade etmek için boğumlarına kadar siyaha boyanmıştı.

Odadaki tek Kabus Kartı kostümü.

Dans sona erdi ve Elm partnerinin söylediği tek bir kelimeyi bile duymadığını fark etti. Ona bir selam verdi ve kalabalığın arasından hızlı adımlarla ilerledi. Kadın çemberi onun geldiğini gördüğünde, Kuyu Kartları unutuldu, bakışları tamamen ona odaklandı - Ione'un ki hariç. Arkasını dönmesi zaman aldı. Sonunda dönmeye tenezzül ettiğinde, Elm göz kapaklarının sarıya boyanmış olduğunu gördü; Kâbus Kartı'ndaki canavarın gözleriyle aynı renkteydi.

"Prens." Bakışları, yüzü, ağzı, hepsi okunamaz haldeydi. "Scythe kırmızısı giymediğinize şaşırdım."

"Ben de seni güzel pembeden başka bir şey giymiş olarak buluyorum."

"Pembede yanlış bir şey yok." Boyalı gözlerini Elm'in siyah tuniği ve ipek ceketinin üzerinde gezdirdi. "Sen, korkunç züppe, zengin bir haydut gibi görünüyorsun."

Kadınlardan biri arkasından, "Sanırım Siyah At için siyah giyiyor, Ione," diye fısıldadı.

Elm ve Ione aynı anda cevap verdiler. "O değil-" "-

Ben değilim."

Ione'un dudaklarının kenarları seğirdi. Elm ensesini ovuşturdu ve sırttı. "Peki ya sen?" Kostümüne bir el salladı. "Bu oldukça korkunç bir kıyafet."

Ione'un gözleri bordo elbisesine kaydı. "Onu bana baban verdi. Ellerimin ve yüzümün de boyanmasını emretti."

Elm'in gülümsemesi durakladı. Stone'a geldiğinden beri ona verilen diğer elbiseler gibi bu elbise de Ione'un üzerine tam oturmamış, vücudu fazla kumaştan kaybolmuştu. Ona tam oturan tek kısım çenesinin altındaki fırfırlardı. Bunu düşünmeye başlamıştı

tüm yakalarının yakaya benzemesi bir tesadüf değildi.

Ione'un kostümü kendisinin seçmiş olması bir şeydi. Babasının bunu onu cezalandırmak için düzenlediğini bilmek-

Isı boğazını yaktı.

"Sanırım Kral burada olmamın tek sebebinin babamın ona ödediği Kâbus Kartı olduğunu hatırlatmak istedi." Ione elini kaldırdı ve boyalı parmaklarını sanki gerçekten pençelermiş gibi kıvırdı. "Ya da belki de sadece bana canavar demek istemiştir."

Ione'un arkasındaki kadın öne doğru eğildi. "Hiç de değil, Ione. Kral Rowan sana özel bir ilgi gösterdi, kostümünle ilgilendi."

"Gerçekten," dedi bir başkası. "Rowan'lar çok dikkatli davrandılar."

"Ne kadar zor olmalı, Ione," diye mırıldandı bir üçüncüsü, "Prens Hauth hastalıktan yataarken olaylara yumuşak bir gözle bakmak senin için."

Ione gözünü bile kırpmadı. "Gerçekten de zor." Elm'e döndü. "Sanırım bahçede oyunlar başladı, Prens. Bana eşlik etmek ister misiniz?"

Gözleri buluştu. "Elbette." Bakışlarını hiç düşürmeyen Elm, Ione'un elini göğsüne götürdü ve pantolonunun yumuşak kumaşına bastırdı. Hafif bir baskı uygulayarak parmaklarını karnında gezdirdi ve tenindeki siyah boyayı sildi. Aynı şeyi diğer eliyle de yaptı, giysileri onun lekesini emdi. "Sizi gitmek istediğiniz yere götüreceğim Bayan Hawthorn."

Kadınların oluşturduğu çemberden ayrıldılar, elleri hâlâ sarmaş dolaştı. Bahçenin yaldızlı kapılarına vardıklarında Elm, kastettiğinden daha sert bir sesle, "Sen bir canavar değilsin," dedi.

"Kızlık Kartımı geri alana kadar hiçbir şey değilim."

Gece havası Elm'in aşırı sıcak alnına dokundu. "Lafı açılmışken," dedi labirent gibi bahçelere bakarak. "Linden seni durdurmadan önce bahçenin hangi bölümünü aramaya çalışıyordun?"

"Gül labirenti. Orada eski, çatlak taşın heykeller var."

Beyaz Kartal, Kuyu ve Kadeh Kartlarıyla oyun oynayan saray mensuplarının yanından geçerek patikayı takip ettiler. Çitlerin arkasında ve ağaçların altında gizlenen aşıkların yanından geçtiler. Böğürtlen çalılarını geçip koyu yeşillığe girdiler, ta ki sadece Elm, Ione, bahçe ve sis kalana kadar.

"Caziben yanında mı?" Ione sordu.

Elm bileğini oynattı, at kılı bileziği tenine sürtünüyordu.

"Sen mi?"

Kumaşı gerdi ve zincirindeki at dişini elbisesinin yakasının altından çıkardı.

Elm standından bir fener aldı ve onları çiçeklerini kaybetmiş, özenle budanmış gül ağaçlarından oluşan bir labirente götürdü. Her heykeli, her çatlağı aradılar.

Hiçbir şey.

Ione sessiz kaldı, aralarındaki tek ses saray mensuplarının uzaktan gelen yankısı ve bahçede çınlayan kale gonguydu; dokuz gişe. Çatlaklarında Kızlık Kartı olmayan her heykel için Elm tahammülünü biraz daha yitirdi. Gong on kez çaldığında Elm huzursuzluktan çılgına dönmüştü. "Bana kızgın mısın?"

Ione'un bakışları yavaşça onun yüzüne kaydı. "Hayır. Neden böyle düşündün ki?" "Kartınızı henüz bulamadık."

"Bu senin suçun değil. *Sen* saklamadın."

"Hayır, ama... sen sadece-" Yutkundu. "Uzun sessizliklerle aram iyi değildir. Fazla düşünme eğilimindeyim."

"Sizi rahatsız eden Stone mu, Prens? Yoksa ben mi?"

"Beni rahatsız etmiyorsun, Hawthorn." Yanağının içini çiğnedi. "En azından kalenin yaptığı gibi değil."

Ona bakmak zordu. Aralarında var olan acının altında ince, kırılgan bir iplik vardı. Ione'un bir iğnenin deliğinden geçirip Elm'in göğsüne sapladığı, tüm tuğlalarını ve dikenlerini aşan, ama henüz fark etmediği bir iplik. Onun içine dikilmemiş gibi davranmak rahatsız ediciydi - onun için hayati bir önem taşıyor, Kızlık Kartını bulmasına yardım etmiyordu. Onunla birlikte olduğu her an bir tür acı çekmiyordu. Her şey çok ama çok rahatsız ediciydi.

Böylece Elm rahatsız olduğunda her zaman yaptığı şeyi yaptı. Elini cebine attı ve Tırpan'ını çıkardı. "Bunu ne için istiyordun?" dedi. "Kadehle küçük oyunumuzu oynadığımız ve seni hatırlamayacağımı düşünecek kadar hayalperest olduğun zaman mı?"

Ione yakındaki bir heykelin çatlaklarını yokladı. "Kızlığımı nereye sakladığımı hatırlamak için kendimi zorlayıp zorlayamayacağımı görmek istedim."

"Deneyebilirim. İşe yarayacağını garanti edemem-"

"Hayır. Kimsenin üzerimde Tırpan kullanmasını istemiyorum. Siz bile Prens." Elm bir an düşündü. Yüzü buruştu. *Lanet olası Hawthorn*. Kartını yerleştirdi

Ione'un eline. "Sen yap o zaman."

Başını yana eğdi, parmakları Tırpan'ın etrafına dolandı. "Bu Kartı son kez elime aldığımda benim için bazı sözler söylemiştin."

Elm düğümünden düşen bir tutam saçını çekiştirdi. "Çünkü kötü kalpli olan, onu benim lanet cebimden çaldın."

"Ben de öyle yaptım." Ione Tırpan'ı parmaklarının arasında çevirdi. "Eşkıyalara istediğimi yaptırmak neredeyse... iyi hissettirdi."

"Peki ya çok uzun süre kullanmanın acısı? O nasıldı?"

Tırpan hareketsiz kaldı. "Korkunç. Buna nasıl katlanıyorsun bilmiyorum."

"Ben buna alışkınım." Elm patikadaki bir taşı tekmeledi. "Acı konusunda kapsamlı bir eğitim aldım."

Ione bir adım geri çekildi. Gözlerini onun üzerine dikti. "Başınıza gelenler konusunda bu kadar rahat olmamalısınız, Prens."

"Ne yapmamı istiyorsun? Kaleyi i ç i n d e k i herkesle birlikte yakmamı mı?"

"Bu da bir başlangıç olur."

Elm'in boğazından bir kahkaha yükseldi. "Ağaçlar, Alıç. Senden ne kraliçe olurdu."

Bunu söylemek istememişti. Ve nezaketen, Ione cevap vermedi. Bakışları sadece bir an parladı, sonra elindeki Tırpan'a döndü. Nefesini içine çekti, tırpana üç kez vurdu ve gözlerini kapattı.

Elm kıpırdamadan durdu. Ela gözleri tekrar açıldığında duygusuzdu. "Hayır," dedi ve ona kartını geri uzattı. "Sadece aynı şeyi hatırlıyorum. Çatlak taş."

Gül labirentinden çıkıp üvez korusuna doğru ilerlediler. Sis her yerdeydi, Elm'in duyularını tuzlu bir ısırik gibi sarıyordu. Korunun en uç noktasındaki küçük bir göletin üzerinde yoğun bir şekilde asılı duruyordu. Göletin ortasında küçük bir ada ve üzerinde bir heykel vardı. Taş eskiydi, çatlamıştı. Ama mermere oyulmuş adamdan şaşmak mümkün değildi.

Brutus Rowan. İlk Rowan Kralı.

Elm çocukken heykele taş atmıştı. Brütüs'ün yüzünü sevmemişti. Yakışıklıydı, dudaklarına bir gülümseme kazınmıştı. Ama gülümsemenin altında soğuk bir tehdit gizliydi. Brütüs'ün göğsü hakimiyetle kabarmıştı. Kaşları düşüktü, görüşü sadece kendisinin görebileceği bir şeye sabitlenmişti, avını izleyen bir avcı gibi. Bu Elm'e çok fazla babasını, Hauth'u hatırlatıyordu.

Gözlerini gölete dikti. "Ekinoks'ta yüzdüğünü hatırlıyor musun?" "Hayır. Ama elbisem yüzmüş olabileceğim kadar mahvolmuştu."

"Eğer bir Bakire Kartı'nı ulaşılamayacak bir yere koymak isteseydim," dedi Elm, heykeli göstererek, "onu saklamak için birini biraz yüzmeye zorlayabilirdim."

Kaşları dikleştirdi. "Orada mı?"

Elm botlarını çıkarmaya başlamıştı bile. "Çevrilmedik taş bırakma Hawthorn." Ceketini silkti ve tuniği ile ipek fanilasını başının üzerine kaldırdı. Ione'un sırtındaki çıplak teni izlediğini fark edince gülümsedi. "Özür dilerim." Atılmış giysilerine başıyla işaret etti. "Bu konuda yardım etmek isteyip istemediğini sormalıydım."

Gölete daldı. Su soğuk ve yosunlarla kaygandı. Elm gözlerini kapalı tuttu ve tekmeleyerek on kulaçta adaya ulaştı.

Ayakta duracak yer yoktu, ada heykelin tabanından daha büyük değildi. Elm, Brutus Rowan'ın mermer koluna tutunarak kendini sudan çıkardı, etrafını sis kaplamıştı.

"Eee?" Ione aradı.

Heykelin çatlaklarını araştırdı. Bazıları ince, bazılarıysa sivriydi. Brutus Rowan'ın göğsünde, Elm'in parmağını sokabileceği kadar derin ve geniş bir yarık vardı. Ama boşlukta hiçbir şey yoktu; sadece soğuk taş. Providence Card'ın kadife kenarından tek bir iz bile yoktu. "Hiçbir şey yok."

Parmağını çekti, yumruğunu kapattı ve Brutus Rowan'ın aptal mermer göğsüne vurdu.

Heykel inledi. Brutus'un göğsündeki yarık genişledi, bacaklarına doğru yayıldı ve bir büyük çatlak yüzlercesine dönüştü.

"Kahretsin."

Brutus Rowan'ın mermer bacakları bileklerinden kırıldı ve heykel Elm'i de beraberinde götürerek gölete devrildi. Suya düştü, mermerin ağırlığıyla suyun altına itildi, nefesini tuttu ve yüzdü. Sırtı çimenli setle çarpışınca kendini setin üzerine attı, nefes aldı-

İçine sis doldu.

Tuzlu su ve çürük tadı vardı. Elm'in ciğerlerini, bedenini ve zihnini doldurdu. Yerde kaskatı kesildi, bileğini, at kılının tanıdık hissini ararken gözleri fal taşı gibi açıldı-

Cazibesi gitmişti. Gölün içinde bir yerlerde kaybolmuştu. "Prens?"

Elm öksürdü. Konuşmaya çalıştığında, sesi

Bir başkası. Sisın içinden geldi, bir fırtına gibi yakın ve uzak sesler çıkarıyordu. *Karaağaç*, diye seslendi. *Çürümüş, mahvolmuş karaağaç. İhmal edilmiş, şimdi seçilmiş. Seni görüyorum, Kralların varisi. Seni hep gördüm.*

Ione çimlerin üzerinde onun yanındaydı, elleri omuzlarındaydı. "Neyin var?"

Herhangi bir Scythe'inki kadar güçlü bir dürtü Elm'in içine işliyor, ona kalkıp sisin derinliklerine doğru koşmasını söylüyordu. Buna karşı dişlerini gıcırdattı, ağzı tuzdan kurumuştı. "Büyü," diye başardı.

Ione zinciri tek bir çekişle boynundan kopardı. Elm'in eli otların arasında bir pençeye dönüşmüştü. Ione onu kendine doğru çekti ve kendi elini ona vurdu, tılsımı avuçlarının arasında sabitlenmişti.

Elm'in aldığı bir sonraki nefeste sis yoktu. Bir sonrakinde çürüme ve tuzlu su vücudunu terk etti. Kasları gevşedi ve başını kaldırıp Ione'a baktı.

Sarı saçları düğümünden dökülmüş, nefeslerinin hızlı çekişiyle sallanıyordu. Elm'in yüzünü inceledi. "Prens Renelm. Kızlık Kartımı ararken ölmek çok büyük bir saygısızlık olurdu."

Elm onun elini daha sıkı kavradı. "Bana öyle deme," dedi titreyerek. "Adım Elm. Sadece Elm."

"Hayatını iki kez kurtardıktan sonra elde ettiğim ayrıcalık bu mu?"

Çimlerin arasından sıyrıldı ve kızın burnundaki çillerin nerede olması gerektiğini görebilecek kadar yaklaştı. "Teşekkür ederim." Gözleri kızın ağzına kaydı. "Sana borçluyum."

Ione'un nefesi hızlandı. "Kartımı bulmama yardım ediyorsun. Buna denge diyebilirsin."

O demedi. Tamamen başka bir şey demek istedi.

Sisin içinden çıkıp bahçenin yaldızlı kapılarından geri dönene kadar el ele tutuştular, Ione'un tılsımı aralarına bastırdı. Elm'in odasında yedek bir at kılı tılsımı vardı ve aramaya devam etmeden önce yeni kıyafetlere ihtiyacı vardı. Odasının kapısı vurularak açıldığında yeni bir ceket bağlıyordu.

Filick Willow gözlerini kocaman açarak eşikte durdu.

"Oh-Filick aşkına. *Kapıyı çalmaktan* bahsettiğimizi sanıyordum."

Hekimin beyaz tuniğinde kan vardı. "Ekselansları." Bakışları Elm'in yatağında oturan Ione'a kaydı. "Bayan Hawthorn. İkiniz de gelmelisiniz."

Elm'in sırtı sertleşti. "Ne oldu?"

"Yüksek Prens Hauth." Dehşet. İşte oldu Yani çok
korkak içinde Doktor'un gözleri. "O uyandı."

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

Elspeth

Kâbus, Ravyn ve Jespyr uykuya dalarken onları izledi.

Orada güvende olacaklar mı? Ben sordum. Kızılağaçta mı? Hayır.

O halde onları güvende tutmalısınız.

Önce çömeldi, sonra yavaşça yere eğildi. Kılıcını kucağına aldı. *Değer verdiklerimi koruyarak iyi bir şey yapmadım.*

O uyuduğunda, zihninin karanlığında geziniyordum, anıları beni bulmakta gecikmiyordu.

İnşa ettiğim odadaki taşın üzerine oturdum ve yukarı baktım. Genç bir adamken yaptığım tavan yıpranmıştı. Dışarıda porsuk ağaçları soğuk bir sonbahar esintisiyle sallanıyordu. Dallarının arasından güneş ışığı süzülüyordu.

Sadece gri bir sis vardı.

"Baba?"

Bakışlarım pencereye kaydı. Ayrıs oradaydı, Tilly ile el ele duruyordu. Kız kardeşimin her zamanki sıcaklığı korunaklıydı, sarı gözleri sertti. Ama kızım ile konuşurken sesi nazıktı. "Hadi, Tilly. Sor ona."

Tilly koyu renk saç örgülerinden birinin ucundan bir parmağını kıvırdı. Gülümsedi

koyun gibi. "Söz verdiğin gibi porsuk ağacında sallanabilir miyiz?"

Ona kayıtsızca baktım. Ruhumu kadifeye kaptırdığım Kâbus Kartı'nı yaptıktan sonra çocuklara *hayır demek* artık daha kolaydı. "Şimdi olmaz, sevgili kızım," dedim ipek kadar yumuşak bir sesle. "Daha yapacak işlerim var."

Gülümsemesi soldu. "Pekâlâ." Ayris'in elini bıraktı, eteğini topladı ve bir iç çekti. "Ben çayırdaki bekleyeceğim. Fikrini değiştirirsen diye."

Güneş ışığı kız kardeşim Ayris bana baktığında yüzünde donuk bir ifade vardı. "İşin," dedi, "seni bir yabancı yapmış."

Tilly'nin peşinden koştu.

Bir an sonra, ağaç seslerinden oluşan koro zihnimde çınladı. *Ruh sana on bir kart verdi, Taxus. Hâlâ daha fazlasını istiyor musun?* "Bu sis," dedim, kelime dilimde tıslayarak. "İnsanlarımı yollarını kaybederler. Onları ormanın içine çeker. Onun büyüğü bir lütuf değil, bir lanettir."

Büyünün yolu budur, diye fısıldadı ağaçlar.

"Başka bir Kart istiyorum. Sisi kaldıracak bir kart."

Ruh, insanları ormanına geri çekmek için yarattığı şeyi geri almanız için size bir Kart vermeyecektir.

"O zaman ateşi ve beraberinde getirdiği enfeksiyonu iyileştirmenin bir yolunu istiyorum. Bana, takaslar yapıldıktan sonra, onu iyileştirebileceğim bir günün geleceğini söylemiştin."

O gün henüz gelmedi, Shepherd King.

Azı dişlerimi birbirine geçirdim. "Bilmecelerinizden bıktım, ağaçlar. Eğer sizden cevap alamazsam" -bakışlarım daraldı- "o zaman Ruh'un kendisiyle konuşurum. Bunu yapmam için bana bir Kart verin."

Duraklamaları sağır ediciydi. *Pekala, diye* fısıldadılar. *Ama fiyatını söylemeyecek.*

"Umurumda değil. Her şeyi öderim."

Herhangi bir şey?

"Herhangi bir şey."

Tuz odayı doldurdu, daha önce hiç koklamadığım kadar güçlü bir kokuydu. Görüşüm bozuldu ve düştüm. Başım acımasız bir gümbürtüyle yere çarptı, on bir Providence Kartı cebimden düşüp etrafıma saçıldı.

Uyandığımda, taşın üstünde on ikinci bir Kart vardı. Orman yeşiliydi ve üzerinde biri soluk, diğeri koyu renkli iki ağaç tasvir edilmişti. Üstlerindeki yazıda *İkiz Alders* yazıyordu.

Üç kez dokundum. Bekledim. Hiçbir şey olmadı. Dudaklarımda bir lanet oluştu. Başımı iyileştirmek için Bakire Kartı'na dokundum-

Ancak Kart çalışmadı.

Boğazım düğümlendi. Aynaya dokundum, görünmez olmaya çalıştım.

Hiçbir şey olmadı. Kuyu bana düşman göstermedi, Demir Kapı huzur vermedi. Çığlık çığlığa bağırdım ve parmaklarım ağrıyana kadar Kartlara dokundum. Yine de

onları kullanamazdım.

Kartların renkli ışıklarıyla çevrili taşın dibine çöktüm. Ormanın Ruh'uyla konuşmanın bir yolunu bulmuştum. On iki Providence Kartı için kan akıtmış, takas yapmış ve eğilmiştim.

Ve tek bir tanesini bile kullanamadım.

Hafızanın sayfaları daha hızlı döndü.

Bir kasaba tellalı kraliyet fermanını okuyarak tüm Blunder halkını sisten uzak durmaları konusunda uyardı.

Sonra, acı içinde çığlık atan, damarları mürekkep renginde bir kadın. Kale muhafızlarını geçip taht odama girmiş, Hekimlerimle görüşmek için yalvarıyordu. Muhafız Yüzbaşım Brutus Rowan, Tırpan'ına üç kez vurarak kadını dışarı çıkmaya zorladı.

"Blunder büyük bir tehlike altında," dedi bana kütüphanemin mahremiyetinde. "Bu sis bir bela. Ve yayılıyor."

Mürekkepli parşömen yığınlarıyla çevrili geniş bir masada oturuyordum.

Bir defterin üzerine eğilmiş, çılgınca bir şeyler karalıyordum. Diğer elimle İkiz Alders Kartını parmaklarımın arasında döndürüyordum. "Sana yüzlerce

kez söyledim," dedim başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmeden, "sisi kaldırmanın bir yolunu bulacağım." "İnsanlar sisin i ç i n d e yollarını

kaybetti. Ticaret yolları kesintiye uğradı.

İnsanlar artık ateşi istemiyor - Ruh onları buna *zorluyor*." Durakladı.

"Adamlarımı duraksatacak kadar güçlü büyüye sahip çocuklar gördüm."

"Ve bu seni korkutuyor mu, Brutus? Sınırsız büyü mü?" Hiçbir şey söylemedi.

"Emirlerim değişmedi. Elinizi çabuk tutun. Ne siz ne de midillileriniz, sisin içinde hummaya yakalanan hiç kimseyi tutuklamayacak ya da zarar vermeyeceksiniz."

Brutus, sesi demir gibi sert bir şekilde, "Midilli değil, Destrier," dedi. "Onlara bu ismi sen verdin."

Defterimi karıştırdım ve ortalarda bir yerde bir sayfaya geldim. "*Kral Muhafızları mühür takmaz. Siyah At onların amblemi, görevleri ve inançlarıdır. Onunla Blunder'ın kanunlarını korurlar. Onlar odanın içindeki gölgelerdir, arkanızdaki gözlerdir, sokaklarındaki ayak sesleridir. Kral Muhafızları mühür taşımaz.*" Defteri kapattım. "Bir Destrier'den bile bahsedilmiyor." Gözlerim Brutus'e kaydı. "Sanırım onlara bu saçma ismi *takan* ben değil, sizsiniz Yüzbaşı."

Brutus'ün çenesindeki bir kas esnedi. "Gülecek havada değilim, Taxus." "İyi ki de öyle. Sesini unuttum."

"Sis geldiğinde gülünecek bir şey yoktu. Kartlar için her parçanızı takas ettiğinizde de gülecek bir şey yoktu."

Tunik cebinden gelen kırmızı ışığa baktım. "Benim takaslarımdan yararlandın, değil mi? Tırpan'ımın ucunda kendine acımasız bir isim yaptın."

Soldu.

"Evet, Brutus. Arkamdan neler çevirdiğini biliyorum. Artık bir Kabus Kartı ile zihnine giremiyor olabilirim ama çok şey duyuyorum. Görünüşe göre, Kırmızı Kart'ı suçlular üzerinde kullanmayı seviyorsun. Onları cezalandırmak için yeni yollar buluyorsun. Hatta onları yüksek sesle nefret ettiğinizi iddia ettiğiniz sisin içine bile göndermişsiniz."

"Belki de o lanet kitapta büyü hakkında bir şeyler karaladığın kadar yönetmeye de zaman ayırsaydın," diye karşılık verdi, "cezalandırmam gereken suçlular olmazdı. Ayrıca krallığı korumam için bana özgür bir el verdin."

Sesim dudaklarımdan döküldüğünde, öncekinden daha yumuşaktı. "Peki ya kırmızıya boyandığında, acıya çok aşına olduğunda, Tırpan'ı bırakamayacak kadar ona bağımlı olduğunda? O zaman merak ediyorum Brutus, Blunder'ı senden kim koruyacak?" Elim kemerimdeki kılıcımın kabzasına gitti. "Kız kardeşimin kocası olman umurumda değil. Tırpan'ımla bir can daha öldürürsen, onu sadece geri almakla kalmam. Onu senin cansız ellerinden çekip alırım. Şimdi defol."

Yeşil gözleri kırmızıydı. Kaba bir selamla kütüphaneden ayrıldı.

Kapı kapandığında içimi çektim. "Saklanmanın bir faydası yok Bennett. Kartlarını görebiliyorum."

Havadan bir çocuk fırladı, elindeki Ayna Kartını iki elinin arasında döndürüyordu.

Parmaklar. Gençti, on üç yaşından büyük değildi. Teni sıcak kahverengi, saçları koyu ve dağınıktı. Başını yana eğdiğinde, hareketlerinde kuş gibi, ılık gri gözlerini ve yüzünün yüksek düzlemlerini yakaladı.

"Bir parçanızın Brutus ile aynı fikirde olduğunu biliyorum, baba. Sis tehlikeli." Bennett başparmağını Ayna Kartı'nın kenarında gezdirdi. "Neden onunla barış yapmıyorsun?"

Bir kez daha karalamaya başladım. "Ve Ayrıs teyzene aramızdaki uçuşumu kapatmanın mutluluğunu mu yaşatacaksın? Sanmıyorum."

"Herkes hummaya yakalanmaktan korkuyor. Yozlaşmaktan."

"Bu hastalığa yakalanan herkes dejenere olmaz. Ben hiç olmadım." Bakışlarımı kaldırdım. "Sen kesinlikle yapmadın."

Bennett gülümsedi. "Öyle değil mi? Artık kullanamayacağım kartlar var." Cebinden ikinci bir Providence Kartı çıkardı; Kâbus, mor ve bordo renkleri parmaklarının arasında bulanıklaşıyordu. "Bir gün bunları da kullanamayacağım."

"Yine de inanılmaz bir sihrin var. Eğer özellikle kindar hissediyorsan, hayatımın çalışmasını geri alabilirsin."

"Ki genelde öyleyimdir." Durakladı. "Çocuklar seni özleyiyor, özellikle de Tilly. Akşam yemeğine gel. Sadece bu seferlik."

Sabırsız bir el sallayarak onu kovdum.

Bennett masaya geldi. Yüzüme baktı. İç çekti. "Bizimle birliktesin ama aslında hiç burada değilsin, değil mi baba?"

Hatıralar yok oldu.

Bir sonraki adımda, birkaç küçük erzağı -ekmek ve peynir- bir çantaya tıktırarak kaleden aceleyle çıkıyordum.

Çayıra adım attım, taş odayı geçtim ve ormana doğru yöneldim.

"Bir yere mi gidiyorsun, kardeşim?"

Elim kılıcımın kabzasına gitti, ağzım ince bir çizgiye dönüştü. "Ayrıs."

"Ayna Kartın olmadan seni takip etmek daha kolay," dedi bana gülümseyerek. "Nereye gidiyorsun?"

Bir keresinde yalan söylemiş olabilirim. Ama kız kardeşimi kandırmak çok fazla çaba gerektiriyordu. Önümdeki takas için gücümü korumam gerekiyordu. "Ormanın Ruh'uyla konuşmak için. Sis hakkında bilgi edinmek için, ondan sisi geri çekmesini istemek için."

Ayris'in gülümsemesi
kayboldu. "Yalnız mı?"
"Böylesi daha iyi."

Önce gözlerini, sonra omuzlarını devirdi ve bir adım daha yaklaştı.
"Yorgun olduğumu biliyorum. Kimsesiz. Bunu yüzünden anlıyorum. İzin
ver seninle ormana doğru yürüyeyim."

"Brutus kızacak."

Kocasından söz edilmesine aldırmadı ve sarı gözleri yorgun bir şekilde
bana baktı. "Babam bize ne derdi? Çocukken ağaçların arasında
kaybolduğumuzda?"

"Bükülmüş," dedim ağzımın kenarları kalkarak. "Cesur."

"Uzun yıllardır böyle değil. Senin on iki versiyonun var kardeşim, her
biri bir öncekinden daha uzak."

Sesindeki hüznü duydum ama bana pek dokunmadı. Ruhumu Kâbus
Kartına kaptırdığımda, bir zamanlar aptallığımdan dolayı bir Bakireyi çok
uzun süre kullandığımda hissettiğim gibi hissettim. Soğuk, göğsümde atan
kalpten habersiz. Kapatılmış.

Yine de Ayris benim için hâlâ güneşti. Soğuk ve sisle grileşmiş ormanda
bile onun varlığı bir ışık, bir sıcaklıktı. Onu yanımda istedim, çünkü
büyünün bile silemeyeceği bazı şeyler vardır. "Pekâlâ," dedim ona. "Sise
dikkat ettiğin sürece."

Gülümsedi.

Hatıralar soldu.

Döndüğünde, Ayris ve ben yan yana durduk. Kızılağaçlardan oluşan bir
duvara baktık.

Sesler etrafımda yankılanıyordu.

*Sizi bekleyen orman, zamanın olmadığı bir yer. Yeni pazarlıkların yeri,
tırmanmanız gereken bir tepe. Kadim ağaçların arasında, sisin iliklerine
kadar işlediği yerde, Ruh bir ejderha gibi kalesini korur. Orman ne yol
bilir, ne de tuzaktan geçen bir yol. Sisine gir, o sana yol gösterecektir.*

Ayris ve ben kızılağacın içine adım attık ve sis kız kardeşimin üzerine
yoğunlaştı. Burnuna, ağzına girdi. Nefes nefese kaldı.

Ve güneşin sıcaklığı söndü.

Otuz Dördüncü Bölüm

Elm

Kusma dürtüsü baskılayıcıydı.

Elm çenesini o kadar sıktı ki dişleri için endişelendi. Elini cebine attı ve bir parmağını tırpanında gezdirerek midesindeki şiddetli çalkantıların yatışması için yalvardı. Bir çayırdaki ata bindiğini, özgür ve rahat olduğunu hayal etti. *Sakin ol*, dedi kendi kendine. *Sakin. Sakin. Sakin.*

Filick onları çerçevesine şaha kalkmış bir aygır oyulmuş kapıya götürdü. Kimse tek kelime etmedi. Filick odaya girdi ama Elm eşikte durakladı. Çocukluğundan beri Hauth'un odasına girmemişti.

Ione onun arkasına geçti. Sesi buz gibi soğuktu. "Onu görmek istemiyorum."

Elm bir an gözlerini kapadı. "İçeri girmene gerek yok." "Peki ya sen?"

Bir cevabı yoktu. Yumruğunu kızın eteğine kilitlemek ve kütüphanede yaptığı gibi onu yanında tutmak istiyordu. Her şey odak dışı, kenarları karanlıktı. Sesi kulaklarında tuhaf bir şekilde çingiraklı bir iç çekti. "Ben iyi olacağım."

İçeri girdi.

Hauth'un yatak odası aşırı sıcaktı, düzinelerce mumla aydınlatılmıştı, şömine gürül gürül yanıyordu. Hekimin şifalı otlarının ve merhemlerinin kokusu bile iyileşmemiş yaraların kötü kokusunu bastıramıyordu. Kan kokusunu.

Elm bir elini ağzına kapattı ve diğer iki Doktoru iterek gölgenin en fazla olduğu duvara dayandı. Filick, Royce Linden ve diğer iki doktorun bulunduğu odanın ortasına doğru ilerledi.

Doktorlar büyük bir kanopili yatağın etrafında toplanmışlardı.

Yatağın üzerindeki beden inledi.

Rahatlık yok, istikrar yok. Sıfır sakinlik. Hauth uyanıktı.

"Herhangi bir gelişme var mı?" Filick kanlı kollarını sıvayarak sordu.

"Tükürüğünde biraz daha az kan var," diye yanıtladı bir başka Hekim.

Linden'in sesi keskindi. "Bu iyi, değil mi?"

Filick sert bir şekilde başını salladı. "Bir şey söyledi mi?" "Henüz bir şey söylemedi."

Muazzam bir patlama odayı sarstı. Birkaç mum söndü ve ardından Kral, gözleri kıpkırmızı ve kocaman, ağzı bir karış açık ve şarap kokarak odaya daldı. "Oğlum," diye bağırdı, "oğlum nasıl?"

Sarhoş. Kral çok sarhoştı. Elm gölgenin içine daha da sıkıştı. "Canlı ve kıpır kıpır, efendim," dedi Filick. "Gözlerini açmadı."

Kral yatağa ulaşmak için ileriye doğru yürüdü. Elm'i geçtiğinde, kaba bir el uzattı. Bir itaat testi. "Gel, Renelm."

Elm'in görüşü bulanıklaştı. Keyifli bir an için itaatsizlik etmeyi düşündü. Kapıdan çıkıp merdivenlerden inecek ve yürümeye devam edecekti. Bunu Ravyn'le bir kez yapmıştı.

Kuzenini düşününce Elm'in midesine bir taş düştü. Ağaçlar, Ravyn'in o kapıdan içeri girdiğini görmek için neler vermezdi, tüm açılar ve bıçaklar ve sadece ona yanlış bakan herkesi boşa harcadı. Herkes Ravyn'den korkuyordu. Asla kabul etmese de Kral bile.

Ve Elm, kimse ondan korkmuyordu. Tırpanından belki, ama kendisinden değil. O çürümüş bir ağaçtı ve Ravyn onun parçalarını bir arada tutan aşılmaz, dokunulmaz sarmaşıklardı.

Kral tekrar titrek bir odak noktasına geldi. Arkasındaki mum ışığıyla aydınlanmış oda da öyle. Yatağın üzerindeki ceset. Elm nefesini içine çekti, bir ayağını ileri doğru sürükledi.

-

Ione odaya adım attı. Soğuk gözlerini odada, Hekimler'de ve Kral'da gezdirdi. Elm'i bulduğunda bakışları bir parça yumuşadı. Vücudu kaskatı kesilmişti. Ama omuzları küçük bir omuz silkmeye yükseldi. Gelmişti. Hauth'un odasına.

Onun için.

Elm'in çürümüş kalbinin parçaları kendilerini yeniden düzenlediler. Daha emin adımlarla ilerledi. Daha geniş. O kadar uzundu ki, yatak odasına ulaştığında

Odanın kalbinde, babasına bile tepeden baktı.

Ione onun yanına geldi. Parmak eklemleri birbirine değdi.

Yatağın ayak ucunda durmuş, birlikte yatağa bakıyorlardı. Hauth'un dudakları soluk gri renkteydi ve o kadar sıkıca bastırılmıştı ki kapalı görünüyorlardı. Yanakları ve boynu, Wayland Pine'ın Demir Kapı Kartı'nın çalındığı gece aldığı pençe izlerine benzer uzun, çirkin pençe izleriyle kaplıydı. Sadece daha kötü, daha derin. Göz kapakları yarılmıştı, morluklar içindeydi, kafatası kalın, kan lekeli ketenle sarılmıştı.

Kral yatağın yanına eğildi, kaba elleriyle yorganı kavradı. "Kâbus Kartım ne oldu?" diye homurdandı. "Onunla ona ulaşabildin mi?"

Filick başını salladı.

"Tekrar denemeliyiz," dedi Linden. "Kart nerede?"

Bir hekim yatağın ayakucundaki uzun maun sandığı göstererek, "İşte efendim," dedi.

Bütün gözler kapının mandalının yanında duran

Ione'a çevrildi. "Yakala onu," diye bağırırdı Kral.

Ione'un gözlerine dokunulmadı. Sandığın ağır kapağını iterek açtı. Deri ve bakır kokusu Elm'in burnuna doldu ve az önceki mide bulantısını geri çağırdı. Çenesini sıktı ve sandığın içine baktı, Ione'un bandajları ve tonikleri iterek arayışını izledi.

Bir kemeri kenara çekti ve işte oradaydı: Kabus Kartı. Babasının Equinox'ta ona kürsüde bir yer kazandırmak için takas ettiği kart. Onu Hauth'a bağlayan kart.

Ione ona baktı. Oda aşırı sıcaktı. Ama yüzünde soğukluktan başka bir şey yoktu.

"Sen deli misin, kadın?" Linden dedi ki. "Kabus Kartı. Şimdi."

"Alacak, göt herif."

Linden'in bakışları Elm'e kaydı. "Burada olmaması gerekiyordu. Bunu yapan kuzeniydi. Zindanda bir sürü boş hücre var ama o kalede bir fahişe gibi dolaşıyor, nişanlısının kardeşini parmağında oynatıyor-"

"Kimse senin fikrini sormadı, Destrier." Elm'in Tırpanı çoktan çıkmıştı. Çoktan erişilmişti. "Kapa çeneni."

Linden'in ağzı kapandı ve boğazından boğuk bir ses çıktı.

Ione sandığı kapattı, Kâbus Kartı'nın kadife kenarını ölü bir şeymiş gibi sıkı ve uzattı.

Kral onu elinden çekip aldı. Üç kez vurdu.

Her şey o kadar sessizdi ki Elm içinin çığlıklarını duyabiliyordu. Kral dişlerini gıcırdattı ve Kâbus'a üç kez daha vurup onu yere fırlattı. Yenilgi.

Elm keskin bir nefes verdi. Hauth her neredeyse, babası ya çok sarhoştur ya da ona ulaşamayacak kadar odaklanmamıştı.

Hauth'un göz kapakları titredi. Açıldıklarında gözleri kan çanağına dönmüştü. Kral'ın sesi kesildi. Hauth'un koluna uzandı. "Oğlum?"

Linden öne doğru eğildi. Konuşmaya çalıştı ama konuşamadı, Elm'e zehirli bir bakış fırlattı.

"Prens Hauth," diye seslendi Filick. "Bizi duyabiliyor musunuz?"

Hauth hiçbir şey söylemedi. Morarmış alnındaki bir damar zonkladı ve burun delikleri açıldı. Nefesi daha yüksek sesle ve güçlkle çıkıyordu. Ağzının kenarından kanlı tükürük damlıyordu. Filick onu sildi ve alına bir lapa bastırdı.

Hauth bir an çırpındı, sonra durdu. O korkunç kırmızı-yeşil gözlerini tekrar kapatacakmış gibi görünüyordu ama birdenbire yatağının başucundaki bir şeye odaklanarak irkildiler.

Ione.

Kimse konuşmadı. Sonra, sanki bunu yapmak için tüm gücünü harcamış gibi, Hauth gözlerini Ione'dan ayırdı. Yuvarlandılar, morarmış göz kapaklarının altında kayboldular.

Onları bir daha açmadı.

"İmzaladın o zaman? Seni varis ilan eden vasiyetimi?"

Elm ve Kral, Hauth'un kapısının dışındaki koridorda tek başlarına duruyorlardı. Hekimler ve Linden içeride kaldılar. Ione koridorda o kadar hızlı ilerliyordu ki Elm'in arkasından seslenmeye bile fırsatı olmadı.

Kral'ın sesi daha sert çıktı. "Vasiyetimi imzalayıp imzalamadığınızı sordum."

Elm'in eli cebine gitti. Tırpan'a üç kez dokunarak Linden'i onun kontrolünden kurtardı. Bunu yaparken, parmak eklemleri ikinci

Cebinde bir kart vardı, kimse bakmazken Hauth'un yerden aldığı kart.

"Evet. Baldwyn odasında saklıyor."

Kral derin bir nefes verdi. Omuzları serbest kaldı. "Güzel." Elleri titriyordu. İçkiden, ama aynı zamanda-

Elm başka tarafa baktı. "Oğlun," di ye başardı, boğazında safra düğümlenmişti. "Durum düşündüğümde de kötü. Vücudundaki hasar."

"*Oğlum*." Kral'ın yeşil, soluk bakışları Elm'in yüzünü buldu. "Ölüm döşeğindeyken bile ona kardeşim demeyecek misin?"

"Rolünü asla yeterince iyi oynayamadı."

Kral başını salladı. Avucunun içini gözüne bastırdı. "Kinin senin üzerinde bir işaret, Renelm. Yıka onu."

"Eğer üzerimde işaretler varsa, *oğlunuz* koyduğu içindir." Gitmek için döndü ama Kral'ın sesi onu durdurdu.

"Bir eş seçtin mi?"

Elm hareketsiz kaldı. "Bir sözleşme var." "Kiminle?"

"Yakında öğreneceksin."

Kral'ın gözleri kısıldı. "Kim, Renelm mi?"

Elm ağzını kapalı tuttuğunda, Kral'ın elleri büküldü. Elini cebine attı, tırpanını çıkardı.

Ama Elm daha hızlıydı. Kendi Tırpan'ına üçüncü dokunuşunda, "O Kartı benim üzerimde kullanmayacaksın. Onun yaptığı gibi beni kukla yapamayacaksın."

Kral'ın eli cebinde dondu kaldı. Yaşlı yüzünde önce şaşkınlığın, sonra da korkunun titreşmesini izlemek iyi hissettirdi. "Özel olduğunu sanıyorsun - Hauth'un sana verdiği zararın kişisel olduğunu sanıyorsun. Ama değildi." Sözleri düzensizdi. "Sana olanlar yüzyıllardır Rowan Prenslerinin başına geliyor. Scythe'ı kullanmak için *acıyı* anlamak gerekir. Bir oğlun olduğunda, o da öğrenecek."

"Bu asla olmayacak." Elm babasını kırmızı karttan kurtararak arkasını döndü. "Son ziyafetten önce evlilik sözleşmemi alacaksın."

Babasının bağırıldığını duydu ama o merdivenleri yarılarmış, bir mil ilerlemişti bile. Elm kaleden çıktı ve ahırlara gitti. Seyisler gitmişti, bu yüzden atını buldu ve eysiz atına binerek dörtnala bailey'den dışarı fırladı. Tırpanıyla üç kez vurdu ve kale muhafızları

Asma köprüyü indirdi, sonra Stone'dan kurtuldu, gece havası onu soğuk kollarıyla sardı. Soğuğu neredeyse hiç hissetmiyordu. Ata biniyordu, hızlı, özgür ve bir asırdır olmadığı kadar sert.

Ve tüm bu öfke, içinde derin bir duvar örmüştü - Elm onu dışarı çıkardı. Geceye doğru bağırdı ve gece cevap verdi, yankısı ağaçların tepelerine ve vadilere ulaştı, bir savaş çılgılığı. Kurtarılmaya ihtiyacı olan o küçük ve vahşileşmiş çocuk için bağırdı. Çaresizliği için bağırdı - kendi boynuna doladığı, kendisini Tırpan'a, Ravyn'e bağlayan ip için. Gözlerinden yaşlar döküldü ve rüzgârın onları uzaklaştırmasına izin verdi. Gözlerinin önünde yıldızlarla dolu bir gökyüzü dans edene kadar kendini çiğ çiğ bağırdı.

Ve bir şey koptu.

Elm, Ormanın Ruhu'nun insanların geçici hayatlarını not ettiğine inanmıyordu. Ama eğer not ettiyse, ağaçların kıvrımlı halkalarında onun geleceğinin haritasını çıkardığına yemin ederdi. Her başarısızlığını, her korkusunu bu ana ulaşmak için tasarladığına. Ravyn'in onu geride bırakmasına ihtiyacı vardı. Tahtla, babasıyla, içindeki Rowan'la tek başına yüzleşmesi gerekiyordu.

Bağırması çocuksu bir haykırışa dönüştü ve güldü, küfretti ve geceye doğru kükredi, dünya canavarlardan boşaldı. Geriye sadece o, gece ve orman yolu kalmıştı. Yol onu karşıladı, karanlığın içinde kurdeleler çizdi, karanlık pencereleri olan sarmaşıklarla kaplı eve götürdü, kokusu artık ona kendi adı kadar tanıdık geliyordu.

Çiçekler ve manolya ağaçları. İlk yaz yağmuru sırasında çimen tarlaları. Kokulu, tatlı, hüzünlü. Hawthorn House.

Ione'un evi.

Saatler sonra, şafaktan hemen önce Stone'a geri döndüğünde, Elm'in kolları doluydu.

Kapıyı çalmasına gerek yoktu. Artık anahtarı vardı. Ama o da aynısını yaptı.

Ione geceliğini giymişti, sarı saçları uykudan birbirine karışmıştı. Elm'in dolgun kollarını ve rüzgârda savrulan yüzünü görünce bakışları genişledi. Ama o daha ağzını açamadan, Elm kollarındaki yığını ona uzattı.

Ione ona baktı. "Elbiseler mi?"

"Bir sonraki ziyafete benimle gel," dedi Elm, sözcükler ağzından dökülürken.

Onu. "Kabus Kartı bende. Bakireni bulacağız. Ondan sonra seni istediğın yere götüreceğım." Boğazı düğümlendi. "Lütfen. Benimle ziyafete gel."

Anlaşılmaz gözleri onu ölçtü, cevabı neredeyse fısıltı gibiydi. "Pekâlâ."

Elm hiç istifini bozmadan gülümsedi. "Güzel." Elbiselere bir göz attı. "Bunlar Hawthorn Evi'nden senin. Babamın gönderdiği iğrenç şeylerden birini daha giymene gerek yok. Belki bu şekilde kendini biraz daha kendin gibi hissedebilirsin."

Kalmasına izin vermedi. Koridorda geri adım attı. "Gerçek Ione'a biraz daha benziyor."

OceanofPDF.com

Otuz Beşinci Bölüm

Ravyn

Ravyn ve Jespyr, üzerlerinden bir gölge geçtiğinde hâlâ sırt sırta vermişlerdi. Ravyn'in gözleri şafağın loş ışığında kamaşarak açıldı. "Sorun nedir?"

Kâbus onlara baktı, yüzü okunamıyordu. "Vakit geldi."

Kılıcını bir kavak gövdesine üç kez vurdu ve ağaçlar hareket etmeye başladı. Ravyn Jespyr'i yuvarlanan köklerden uzaklaştırdı ve Petyr bir çığlıkla uyandı, Kâbus'un bir gece önce çizdiği kavak çemberi dağılırken tökezleyerek yoldan çekildi. Vadi tabanına uygun bir şekilde dağıldıklarında, Kâbus kılıcını üç kez daha toprağa vurarak onları susturdu.

Parti döndü. Kızılağaçla yüzleşti.

Ormandan hiç ses çıkmıyordu. Ağaç tepelerinden hiçbir kuş uçmuyor, dallarını hiçbir rüzgâr karıştırmıyordu. Sessizliği çok eskiydi ve üzerlerine çökmüştü. İzliyorlardı. Bekliyordu.

Az bir kahvaltı ve su ile idare ettiler, çok az konuştular, endişeyle sarıldılar. Ravyn'in ellerindeki istenmeyen titreme sarsılmak için yalvarıyordu. Yemeğini bitirdiğinde, kendini kaldırdı ve kıızılağacın kenarında durdu.

Diğerleri de ona katıldı.

"Ağaçlar birbirine çok yakın," dedi Petyr. "İçeri nasıl gireceğiz?"

Jespyr Kâbus'a baktı. "Onları kılıcınla hareket ettiremez misin?"

"Bu ağaçlar değil. Bu Ruh'un a ğ a c ı . Sadece ona itaat ederler." O

kılıcını kaldırdı ve soluk bir parmağını kılıcının kenarından geçirerek derideki bir dikişi yardı. Parmak kıpkırmızı oldu ve Kâbus onu en yakındaki kızılağacın kabuğuna bastırdı.

Bir rüzgâr başladı; Ravyn'in burnundan gözlerine kadar tuzu kovalayan ısırtıcı bir soğuk. Gözlerini kırptırdı, sonra tekrar kırptırdı.

Kızılağactaki kan lekesi gitmişti. Yerinde bir delik vardı. Bir sincap yuvası ya da oyulmuş bir budak değil, derin, sivri bir delik. Sanki biri pençeleriyle ağacın içine uzanmış ve bir parça koparmış gibiydi.

Delik ona baktı, bekledi.

Ravyn bir adım öne çıktı ve içine baktı. İlk başta hiçbir şey görmedi, sadece karanlık. Tuzun aşındırıcı kokusu her yerdeydi. Arkasında başka bir koku daha vardı. İğrençti. Pis, çürük gibi. Sonra kızılağacın içindeki karanlıktan dışarı çıktı.

Gümüş gözlerin parıltısı.

Ravyn geri sıçradı ve Jespyr'e çarptı. "Bu da neydi böyle?"

"Sana söylemiştim," diye fısıldadı Kâbus. "Bu ağaç Ruh'a ait." Başıyla ağaçtaki deliği işaret etti. "Ona ödeme yapmadığımız sürece girmemize izin vermeyecek."

Kabus her zaman solgundu. *Elsbeth* solgundu. Ama yanaklarında, ağzında, burnunun ucunda her zaman var olan bir sıcaklık vardı. Ama şimdi, o sıcaklık kaybolmuştu. Kâbus hastalıklı bir griye dönüşmüştü. Sarsılmaz, beş yüz yaşında-

Korku, tüm yüzünü kaplamıştı.

Ravyn'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Ödeme nedir?"

"Kızılağaç değişkendir, kararsızdır, şiddetlidir -tıpkı enfeksiyon gibi. Bu Ben buraya son geldiğimden beri binlerce kez yer değiştirmiş olacak. Onu geçmek için bir rehber ihtiyacımız var." Döndü, sarı gözleri Petyr ve Jespyr'e odaklandı. "Ödeme bir tılsımdır."

Hava Ravyn'in ciğerlerinden kaçtı ve morarmış kaburgalarına doğru yol aldı. Tuniğine uzandı ve cebinden yedek tılsımı - engerek başını - çıkardı. "Bunu ona ver."

Kâbus ona bakmadı. "Bir *rehbere* ihtiyacımız var." Şimdi sadece Jespyr'le konuşuyordu, sesi ürkütücü derecede yumuşaktı. "Birkaç hafta önce Kara Orman'da tılsımını düşürdüğün zamanı hatırlıyor musun? Sis aklını karıştırdığında? Neye doğru koşuyordun?"

Jespyr'in solgunluğu solgunlaşmıştı. Eli yumruk şeklinde düğümlenmişti, küçük bir

iplik dışarı bakıyordu. Ravyn ne tuttuğunu biliyordu. İpe asılı bir köpek dişi. Onun tılsımı. "Zorlukla hatırlayabiliyorum," diye başardı. "Tek bildiğim sisin içinde bir ses olduğuydu. Bir fırtına gibi, adımı çağırıyordu."

"Bu, seni buraya çağıran Ormanın Ruhu'ydu," diye fısıldadı Kâbus. "İnsanlar sisin içinde kaybolduklarında buraya gelirler." Burnuna hava çekti. "Kokularını alamıyor musun?"

Sanki onun sözlerinden etkilenmiş gibi, rüzgar hızlandı. Tuz ve çürüme.

Ravyn'in ağzında safra yükseldi. "Hayır. Eğer Jespyr ya da Petyr tılsımlarından vazgeçerlerse, sis onlara da bulaşır. Ya da onları öldürür."

Kâbus gözlerini kırpmadan yavaşça başını salladı.

"Hayır," dedi Ravyn tekrar. "Başka bir yolu olmalı." "Yok."

"Ama sen bu ormana daha önce de girdin!" "Girdim."

Ravyn'in zihni karardı. Yolculuklarının başladığı sabah Stone'daki mahzenin yakınında durduğunu hatırladı. O zaman canavarın ne anlama geldiğini bilmiyordu ama şimdi her şey çok açıktı.

En az bir yedeğe ihtiyacımız olacak.

Derisi önce soğudu, sonra da alev alev yandı. "Bunun olacağını biliyordun." Kâbus'un sessizliği yeterince doğrulayıcıydı.

"Söyleyecek bir şey yok mu? Küçük, zekice bir kafiye yok mu?" Ravyn Kâbus'u ağaçlara doğru itti, elleri pelerininin yakasında düğümlendi. "Sen lanet olası Çoban Kral'sın! Başka bir yol düşün."

Kâbus tek bir parmak hareketiyle onu öldürebilirdi. Bir an için dudakları hırıltıyla aralandı ve bunu yapmak ister gibi göründü. "Başka bir yol daha vardı. Destrier. Cazibesinden vazgeçecek kişi o olabilirdi. Ama o öldü. Sis senin ya da benim üzerimde hiçbir etkisi yok." Ravyn'i inanılmaz bir güçle geri itti ve bakışlarını bir kez daha Jespyr ile Petyr'e çevirdi. "Onlardan biri olmalı."

Petyr'in kahverengi gözleri irileşmiş, yüzüne renk gelmeye başlamıştı. "Peki ya yapmazsak?"

"O zaman İkiz Alders Kartını geri alamayız. Deste Gündönümü'nde birleşmeyecek. Ve genç Emory Yew kesinlikle ölecek."

Jespyr kardeşinin adını duyunca irkildi. Tılsımına baktı. "Ben yaparım."

"Cehennem gibi." Ravyn onun fısıldadığını mı yoksa bağırdığını mı bilmiyordu. "Başka biri olmalı-"

"Başka bir yol olması gerektiğini söylemek onu öyle yapmaz," diye tısladı Kabus.

Petyr Jespyr'e döndü. Zahmetle yutkundu. "Ben olmalıydım prenses. Siz çok önemlisiniz."

"Ben senden daha önemli değilim." Strain Jespyr'in yüzünü çekti. "Şanslı paranı atacağız. Denge budur. Adil olan budur."

Petry titreyen eliyle cebinden bozuk parasını çıkardı. Ravyn'e uzattı. Ona sivri bir bakış attı. "Tura."

Jespyr, "Kuyruklar," diye mırıldandı.

Para Ravyn'in elinde küçüktü. Ona baktı, hayatının yapısı etrafında parçalanıyordu. Sadece bir bakır parçasıydı.

Ama bu bir hayata mal olabilir.

"İsteddiği her bedeli ödemeye hazırım," diye mırıldandı Kâbus onun kulağına. "Seninle İkiz Alders Kartını geri almaktan bahsettiğimde de böyle demiştin."

"Eğer kendi kız kardeşimi kastettiğimi düşünüyorsanız-"

"Bir keresinde ben de söylemiştim. İkiz Eldler için Ruh'a istediği her şeyi ödeyeceğimi. Ve ödedim de. Bir keresinde odada, dövmek için parçalarımı kaybettiğim Kartları kullanma yeteneğimi elimden aldığımda ve yine burada, tahtasının kenarında. Ödedim. Hepimiz ödemeliyiz."

Petyr ayaklarını dikti. Gözlerini kapattı. "Hadi delikanlı. Parayı at." Ravyn heykel gibi hareketsiz kaldı.

Jespyr dişlerinin arasından, "At onu Ravyn," dedi. Kımıldamadı. "Jes-"

"Toss. Para. Coin." Onun gözlerinin içine baktı. "Emory için."

Ravyn'in boğazı kapandı. Bileğine bir fiske vurdu, sikkeyi serbest bıraktı. Havada dönerken gri ışığı yakaladı.

Kimse gözünü kırpmadı. Kimse nefes almadı. Para Ravyn'in avucuna geri düştüğünde, daha ağır hissetti. Aşağı baktı, diğerleri görmeden önce parmaklarını paranın etrafına sardı. "Tura."

Petyr titreyen bir nefes verdi, Kâbus da öyle.

Jespyr hareket etmedi. Bakışları daraldı, Ravyn'in gözlerine odaklandı. "Yalan söylüyorsun."

"Ben değilim."

"Öylesin. Bunu her zaman söyleyebilirim." İnanç yüzünün çizgilerini sertleştirdi. Ağaçlardan oluşan duvara doğru yürüdü. "Sadece bu seferlik, keşke yapmasaydın. Emory için her şeyi yapabilecek tek kişi sen değilsin." Cazibesini aldı ve Ravyn uzanıp onu durduramadan-

Kızılağaçtaki deliğe soktum.

Ağaç inleyerek karşılık verdi. Rüzgâr bir sel gibi yükseldi, sis dalların arasından fırladı. Sonra ağaçlar hareket etmeye başladı, geçit vermez kıızılağaçların arasında dar bir yol açıldı.

Jespyr için açılış.

Sis o kadar yoğundu ki Ravyn onu zar zor görebiliyordu. Jespyr bir nefes çekti ve ağzına sis kaçtı. Öksürdü ve ona baktı. "Benimle misin kardeşim?"

Ravyn'in içinde bir şeyler paramparça oldu. "Tam arkandayım."

Kahverengi gözlerindeki ışık soldu. Jespyr ağaçların arasındaki dar patikaya döndü-

Ve kıızılağaca doğru koştu.

OceanofPDF.com

Otuz Altıncı Bölüm

Elm

Elm elini Farrah Pine'in sırtında yüksekte tuttu. Bu geceki beşinci dansıydı. Beş danstı ve Ione hâlâ büyük salona gelmemişti.

Gecenin teması mevsimlerdi ve salon Ekinokslar ve Gündönümleri - yazlar ve kışlar, ilkbaharlar ve sonbaharlar- kostümleriyle parsellenmişti. Büyük salonun sütunları çelenklerle örülmüş çobanpüskülü dallarıyla süslenmişti. Her kemerden kan kırmızısı üvez meyveleri sarkıyordu. Aplikler ve avizelerden mum damlıyordu. Dekoratif çanlar sarhoş saray mensupları tarafından duvarlardan sökülmüş, notaları odanın içinde çınlıyor, şarkı söyleyen sesler ve Kral'ın orkestrasının enstrümanlarıyla uyumsuzluk içinde savaşıyordu.

Ione'u beklemeseydi Elm'in asla katlanamayacağı bir gösteriydi bu. Kapısını çalmıştı ama orada değildi. Onu büyük salonda aradı ama saray mensuplarının akınına uğradı.

Dans sonunda büyük bir kreşendo ile sona erdiğinde, gong dokuzu çaldı. Elm Farrah'ın elini bıraktı, başıyla selam vererek teşekkür etti ve kalabalığın arasına daldı.

Elleri siyah atletini yakalayarak onu durdurdu.

Alyx Laburnum ve Elm'in pek tanımadığı iki küçük Laburnum kardeş eline bir kadeh tutuşturdu. Hepsinin saçlarında sonbahar yaprakları vardı. "Majesteleri," dedi Alyx, yüzü sarhoşluğun verdiği rahatlıkla. "Sizi görmek her zaman bir zevktir."

Bir Laburnum'la vakit geçirmek Elm'in aklına gelebilecek en uzak zevkti. "Alyx," diye mırıldandı fincanına doğru. "Eğleniyor musun?"

"Kız kardeşim kadar değil." Alyx kendi fincanından derin bir yudum aldı. "Sen ve Yvette dans pistinde yakışıklı bir çift oluyorsunuz."

Elm'in gülümsemesi gözlerine değmiyordu. Dansları sırasında Yvette Laburnum'a tek kelime bile etmemişti. Omzunu döndürdü, Alyx'in eli sırtından düştü.

"Geldiğimizden beri senin hakkında hiç susmadı," dedi aptal küçük kardeşlerden biri. "Gerçi pek sustuğu da söylenemez."

Cümlesi yarım kalan çocuğun gözleri Elm'in omzuna kaydı. Kardeşleri de aynısını yaptı, çeneleri gevşedi. Elm döndüğünde, Ione mum ışığı, ipek ve geniş çelenklerle çerçevelenmiş kemerin altında duruyordu. Bahar gibi görünüyordu - bir Ekinoks tanrıçası.

Saçları yana doğru ayrılmış, birkaç tutamı kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı. Geri kalanı başının arkasında gevşekçe toplanmış ve inci işlemeli bir tokayla tutturulmuştu. Şeffaf, narin kollar kollarının yumuşak hatlarını okşuyordu. Elbisesinin yakası derin, yıkıcı bir V şeklinde aşağıya iniyor ve göğüslerinin arasındaki uzun, çekici çizgiyi ortaya çıkarıyordu. Elbisenin korsajı onu bir eldiven gibi kavıyor, belini öpüp kalçalarına kadar iniyor ve burada lavanta pembesi, dökümlü bir etekle buluşuyordu.

Ione bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi, Elm'in yanından geçti, sonra hızla geri döndü. Ağzının kenarındaki kaslar seğirdi. Ellerini eteğinin içine soktu ve reverans yaparak o yürek hoplatan yakasını daha da ortaya çıkardı.

Elm bir elini ensesinde gezdirdi, kadehi Alyx'e geri itti ve doğruca ona yöneldi.

Sütunların arasında onu bekledi. Elm elini uzattığında Elm elini tuttu ve aralarındaki o şey, o sessiz sızı, nabız gibi atmaya başladı.

"Geç kaldın," dedi, parmağı kolunun manşetiyle oynarken.

"Biliyorum. Zindandaydım."

Elm'in bakışları yukarı fırladı. "Neden?"

"Babamı görmek için." Gözlerini kaçırıldı. "O yaşıyor. Erik Amca gibi donmuş ama hayatta. Ona beni Ekinoks'ta Hauth'la görüp görmediğini, Kızlık Kartımın nerede olabileceğini bilip bilmediğini sordum. Bilmiyordu. Ama o gece Hauth ve beni dans ederken görmüştü. Bir erkekle yalnız kalamayacak kadar sarhoş olduğumu biliyordu ve hiçbir şey yapmadı." Gözleri donuklaştı, odaklanamadı. "Artık Elspeth'e ne yaptığını bildiğim için, onu gücendirmekten korkmasına şaşırمامalıyım.

Rowan'ın kendi kızını güvende tutma arzusundan daha büyüktü."

Elm elini onun ağzına götürdü. Parmak eklemlerinin üzerinden fısıldadı. "Özür dilerim Hawthorn."

Bakışları tekrar odak noktasına geldi. "İnsanlar bizi izliyor."

Öyleydiler. Elm omzunun üzerinden baktığında, büyük salondaki yüzlerin yarısında, izleyen ama izlemeyen, dinleyen ama dinlemeyen alıştırılmış bir ifade vardı.

Onları gülümseyerek yatıştırmaya zahmet etmedi. Bütün bu gösteriştten bıkmıştı. Ione'un elini göğsüne indirerek, "Bırak baksınlar," dedi. "Benimle dans et Hawthorn."

"Senin Blunder'ın kızlarına kur yapman gerekmiyor muydu?"

"Niyetim var. Özellikle de birini." Elm'in sesi giderek kısıldı. "Lütfen, benimle dans eder misin?"

Gözleri temkinliydi. "Pekâlâ."

Şarkı kolay bir tempodaydı. Dansçıların sırasına girdiklerinde, Elm'in diğer eli Ione'un kalçasından geçip sırtının alt kısmına uzandı ve onu müziğin salınımına yönlendirdi.

"Tuniğimin cebine uzan," diye fısıldadı kulağına. "Sol tarafa."

Yanaklarında hayalet gibi bir kızarıklık belirdi. Elini onun tuniğinin içine daldırdı. Kâbus Kartını çıkardığında boğazından bir uğultu yükseldi. "Hırsız."

"Bildiğinden daha fazla."

Onu çevirdiğinde eteği Elm'in bacağına sürtündü. "Hauth'un odasında bunu kaçırmayacaklar mı?"

"Muhtemelen. Gerçi kimsenin kapıma dayanıp bunu isteyeceğini sanmıyorum.

Ben *vârisim*. Beni azarlayabilecek kişilerin listesi giderek azalıyor."

Ione Kabus Kartını baş ve işaret parmakları arasına sıkıştırdı. "O sarı gözler..." Kartı Elm'in göğsüne bastırdı. "Kullan onu. Kafamın içine gir. Bak bakalım Kızlık Kartı'nı bulabilecek misin?"

Onu döndürdü, daldırdı. "Ne, buraya mı?" "Neden olmasın?"

"Kabus Kartını kullanmak için odaklanmak gerekir. Ve sen, o elbisenin içinde-"

"Baban Ekinoks'a kadar hiç Kabus görmediyse ne gerektiğini nereden biliyorsun?"

Elm'in ağzının kenarlarında utangaç bir gülümseme belirdi. Kartı becerikli parmaklarının arasında döndürdü, sonra da -gizlilikle- kolunun içine sokup çıkardı.

"İki Kabus Kartı var, değil mi?"

Kısa bir an için, Ione'un dikkatli bakışlarına bir şey -tam olarak sıcaklık değil ama neredeyse- dokundu. "Sizinle ne kadar çok zaman geçirirsem, Prens, sizi o kadar az tanıyor gibi görünüyorum."

"İstediğim bu değil." Elm onu döndürerek uzaklaştırdı, sonra tekrar göğsüne çekti. "Beni çok iyi tanımanı istiyorum, Ione Hawthorn. Bu da şu" - onu tekrar eğdi, üzerine eğildi ve boğazına doğru konuştu - "Dürüst olmak gerekirse, oldukça dehşet verici bir his."

Ione'un yanaklarının elmaları yuvarlaklaştı. Elm onun gerçekten gülümseyebileceğini düşündü. Nefesini tutup bunu bekledi. Ama sonra gözlerini kırıştırdı ve yüzü ifadesiz, mükemmel ve taş gibi pürüzsüzdü. Okunamaz, ulaşılamaz.

Maiden Card'dan bıkmıştı.

Şarkı bir telaşla sona erdi ve sonra Elm onları sütunların diğer tarafına, kalabalıktan uzağa götürdü. Sağına soluna baktı ama Stone saray mensuplarıyla kaynıyordu. Bahçeler, hatta merdivenler bile.

Onu yine odasına ya da mahzene götürebilirdi. Özel bir yere. Ama Elm, ona söylemeye hazır olmadığı bir nedenden ötürü, birlikte görülmelerini istiyordu; böylece insanlar Ione Hawthorn'un yüzüne biraz fazla yaklaşan Blunder'ın varisine alışacaklardı.

Cebini karıştırıp Tırpan'ını çıkardı. Orkestraya odaklanarak kırmızı Karta üç kez dokundu. *Daha yüksek sesle.*

Müzik yükseliyor, enstrümanlar yeni bir coşkuyla çalışıyordu. "Böylece kimse bizi duymayacak."

Ione sütuna yaslandı, bahçe kapısından içeri süzülen sonbahar havası eteğine dolanıyordu. "Acıyacak mı," dedi, bakışları Kâbus Kartı'na kaydı, "zihnime girdiğinde?"

"Hayır. Öyle olsaydı getirmezdim."

Gözlerini kapattı. "Devam et o zaman."

Elm, Kâbus Kartı'na üç kez dokundu ve onun tuzlu gelgitinin altına düştü. Ravyn'in Kartını sadece birkaç kez kullanmıştı, ama büyüü dışarıya, bir insanın içine nasıl iteceğini bilmek için Tırpan gibi yeterliydi. Ione'a sabitlenmekte hiç zorlanmadı.

Tuzu onun üzerine itti. Konuştuğunda ağzı kapalıydı.

Hawthorn.

S ı ç r a d ı . "Yapmalı mıyım-" Dudakları kapandı. *Düşünmeli miyim*

Ekinoks mu?

Evet.

Ione bir nefes aldı. Bıraktı. Ve sonra Elm artık onu değil, zihnini görüyordu. Anılarını.

O Ione'du ve Ione taht odasında, kürsüye bakıyordu. Kral tahtında oturuyordu. Sağında, uzun boylu, geniş ve kırılmamış Hauth vardı.

"Krallığına büyük bir hizmette bulundun Tyrn," dedi Kral, sol elinde boş bir kadeh, sağ elinde ise Kâbus Kartı vardı. "Bu Kart uzun yıllardır kayıptı. Fiyatını söyle ve senin olsun."

Bir el Ione'nin kolunu kavradı. Başını kaldırıp babasına baktı ama babasının bakışları Kral'ın üzerindeydi ve beklenti içindeydi. Onu kürsüye yaklaştırdı. "Bu benim kızım, Ione. Çok sevimli." Tyrn onu önüne çekti ve bir adım öne itti. "Ve bekâr."

Hauth'un duruşu sertleşti. Aşağıya, babasına baktı. Ama Kral Kâbus Kartını öyle bir okşuyordu ki, cevabının ne olacağı belliydi. Hauth kaşlarını çattı. "Pek güzel değil, değil mi?"

Ione'un tüm vücudu gerildi.

"Bununla başa çıkmanın yolları var," diye mırıldandı Kral. Başını kaldırdı ve sanki Ione orada değilmiş gibi Tyrn'le konuştu. "Sözleşmeyi kendim hazırlayacağım."

Ione'un anıları bir bulanıklık içinde öne doğru fırladı. Gözlerinin önünde ışıklar patladı, kulakları gök gürültülü alkış sesleriyle uğuldadı. Büyük salona bakıyordu ve herkes ayağa kalkmış, alkışlıyordu. "Otur," dedi Hauth kulağına. "Bırak da hepsi müstakbel Kraliçelerine iyice bir baksınlar."

Elm, Ione'un kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu. Yanaklarının elmaları bir gülümsemeyle yuvarlaklaştı. "Bir şey söylemeli miyim?"

"Hayır."

"İsterdim."

Hauth'un yeşil gözleri onun yüzünde durdu. Kafası karışmış gibiydi, ifadesi cazibe ve tiksinti arasında bir yerde sıkışmıştı. Elini Ione'nin omzuna bastırdı ve onu oturmaya zorladı. "Hiçbir şey söylemene gerek yok."

Şarap döküldü. Ione içti ve kürsüye gelen iyi dilek sahiplerini selamladı. Konuştuğu her kişide -her gülümsemede, kahkahada ya da boğazında düğümlenen mırıltıda- Hauth'un bakışlarındaki cazibe dağılıyordu.

Elm için sarhoş bir insanın gözlerinden bakmak garipti.

tamamen ayıktı. Ione'nin kadehi sekizinci kez dolmuştu ve görüşü tünelleşmeye başlamıştı. Büyük salona bakıyor, oturduğu yerde sallanıyordu. -Masanın yanında oturan bir figüre bakıyor.

Elm. Elm'e bakıyordu.

Jespyr'le konuşuyordu, yüzünde dikkat çekici derecede ekşi bir ifade vardı.

"Kardeşin çok fazla siyah giyiyor," dedi Ione, sesi çok yüksek çıkmıştı. "Bir Prens için."

"Renelm'in eski bir alışkanlığı," diye mırıldandı Hauth kadehine doğru. "Ne amaçla?"

Hauth onun gözlerinin içine baktı. Sırıttı. "Ona verdiğim kanı saklamak için." Ione'un ağzı açık kaldı.

Hauth güldü. "Ağaçlar. O yeterince iyi." Gülümsemesi yerini alaycı bir ifadeye bıraktı. "Bilmen gerekirdi, bütün gece ona bakıp durdun. Yüzündeki o şaşkın ifadeyi sil." Şarabı kızın burnunun dibine itti. "Buna dayanamıyorum."

Ione'un görüşü bozuldu ve sonra bahçedeydi, Hauth'la dans ediyordu. Adamın tutuşu çok gevşekti, yüzündeki kayıtsızlık belirgindi. Bir dönüşte onu bıraktı ve Ione düştü. "Sarhoş şey," dedi Hauth, Ione erkeklerden oluşan bir çembere çarparken gülerek.

Onu kaldırdılar, çok sayıda el hevesle vücuduna uzanıyordu. Ione sarsılarak uzaklaştı ve tekrar Hauth'un kollarına düştü. Kulağına, Ione'nin hafızasında bir boğukluktan biraz daha fazlası olan bir şey söyledi. Ione ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Hauth'un tutuşu daha da sıkılaştı ve onu kalabalığın içine doğru çekmeye başladı.

Her şey karardı, soğudu. Ione'un görüşü bulanıklaştı, o kadar hızlı dönüyordu ki Elm'in midesi kıvrıldı. Tuz duyularını sıkıştırdı ve öksürdü - bir Scythe'ın habercisi olan bir his.

Hauth'un yankılanan sesi, "Şuraya koy," dedi.

Ione'un elleri bir duvarı kazıdı -uzun, soluk bir taşın külle tozlanmış çatlak yüzeyi-

Geri dön, diye fısıldadı Elm zihnine. Bana bunu tekrar göster.

Ione'un görüşündeki bulanık tünel değişti. Bir kez daha, parmak uçları külün içinde sürüklenirken, eli soluk, çatlak bir taşın üzerine bastırdı.

Sarhoşluktan iki büküm olan Ione bir duvara dokunduğunu sandı. Ama külün bir ocaktan geldiğine şüphe yoktu. Ve geniş, sivri çatlaklı soluk taş-

Elm nefesini içine çekti. *Kızlık Kartının nerede olduğunu biliyorum.* Kabus Kartına dokunmak için parmağını kaldırdı ama Ione'un sesi onu durdurdu.

Bekle, dedi onun zihnine. *Gerisini sana göstermek istiyorum.*

Bir sonraki anısı sade ve sarhoşluktan uzaktı. Hauth'un odasında duruyordu, sabah ışığı pencereden içeri süzülüyordu.

Ağlıyordu.

"Lütfen. Kendim gibi hissetmiyorum. Maiden'ı geri istiyorum." Hauth onu görmezden geldi.

Ione'nin imgelemi tekrar parladı ve Yew Kalesi'nin avlusundaydı. Elspeth onun yanındaydı, Elm de öyle, üçü de Ravyn ve Hauth'un Destiyerlerin önünde kapışmasını izliyordu. Ravyn Hauth'un elini ezdiğinde ve Yüce Prens çılgılık attığında, Ione gülümsedi. Ama bu çaba yorucuydu.

Sonra Hauth ile konuştu. "Duygularımı kilit altında tutmaya neden bu kadar kararlısın anlamıyorum. Sanki kaderimizde birlikte çok zaman geçirmek varmış gibi." Çenesini sıktı. "Sarayda birlikte olduğumuzda Bakire'yi kullanacağıma söz veririm, bana nerede olduğunu söyler misin?"

Hauth'un teni acıdan solmuştu. "Hayır."

"O halde beni bu nişandan azat etmenizi rica ediyorum."

Bir kahkaha attı. "Ve babamı saray dedikodularına maruz mu bırakayım? İkimizi de kırbaçlardı."

Ione gitmek için döndü, kapıda oyalandı. Sesi Ekinoks'ta konuştuğu zamankinden çok daha düz çıkmıştı. "Yani sahip olacağın şey bu mu? Kalpsiz bir Kraliçe mi?"

Hauth'un yeşil gözlerinde kinden başka bir şey yoktu. Tırpan'ına dokundu. "Git buradan."

Oda başka bir odaya karıştı. Karanlık duvarları ve pencerelerden içeri giren rüzgârı olan bir odaya.

Spindle House.

Hauth'un ayakkabılarında Elspeth'in kara kusmuğuna bastığı yerden akan kan vardı, Kadeh'le oynadığı oyundan kalmaydı. Boynundaki damarlar şişmiş halde odada volta atıyor, iki boş fiçi yerde yuvarlanıyordu. "Kuzenin," diye bağırdı. "*Enfekte olmuş,* değil mi?"

Ione'un sesi soğuktu. "Hayır."

Avucunu açarak yüzüne vurdu, sarı saçlarını avucunun içine aldı. "Bana gerçeği söyle, Ione."

Kıpırdamadan, gözünü kırpmadan durdu. "Elspeth enfekte değil."

Yüzü daha da kızardı. "Kendi kuzenlerimin bu lekeyi taşıması yeterince utanç verici. Ama şimdi müstakbel karımınki - bu çok fazla."

Ione'yi saçlarından sürükleyerek kanatlı pencereye götürdü ve çarparak açtı. "İsteddiğini alacaksın, canım," dedi, onu pervazın üzerinden çekerek. "Seni nişanımızdan azat ediyorum."

Ione onu pençeledi. Çığlık attı. Ama acımasız bir itiş kakışla düşüyordu.

Elm'in tüm vücudu tutuldu ve Ione'la birlikte Spindle House'un uzanan kulesinden aşağı düştü. Kafatasının tuğlaya çarparak çıkardığı hastalıklı çıtırtıları duydu. Ione onun bedenine baktığında, sivri, kırmızı uçlu kemikler gıysilerini parçalamıştı.

Elm'in kulaklarında kan pıhtılaştı. Kabus Kartına dokunmak için çabaladı. Gözlerini açtığında, Ione onu izliyordu. Yanağını yakaladı, alnını onunkinin üzerine bastırdı. Sesi titriyordu. "Kimse sana yardım etmedi mi?"

"Geç olmuştu. Düşüğümü kimse görmedi. Çığlık atmak, hatta fısıldamak bile çok acı veriyordu. Orada öylece uzandım. Ölmeyi bekledim."

Bunu çok az bir etkiyle söyledi. Sanki hayatının sonuna yaklaşmak onu sıkışmış gibiydi. "Ayın gökyüzündeki endişesini izledim. Kanım hafifledi ve kemiklerim yerine oturarak düzeldi. Başımdaki ağrı azaldı ve sonra... Hiçbir şey hissetmedim. Umutsuzluk yok, korku yok. Ancak o zaman Maiden'ın bana ne yaptığını gerçekten anladım.

"Spindle House'dan ayrıldım ve geceyi kasabadaki bir ara sokakta geçirdim. Kaçmayı düşündüm. Sis derinliklerine gidip ortadan kaybolmayı." İç çekti. "Ama Kartım olmadan gidemezdim. Bu yüzden Hawthorn Evi'ne yürüdüm, saçımdaki kanı yıkadım ve ailemi bekledim. Stone'a geri dönüp Hauth'la tek başıma yüzleşmek istemedim. Hiç gelmediler." Elm'in alnındaki kumral saç tellerinden birini fırçaladı. "Ama siz, Prens Renelm, geldiniz."

Acı Elm'in şakaklarına vurdu. Burun deliğinden sıcak bir şeyin kaydığını hissetti.

Ione'un gözleri gerildi. Elini adamın burnunun altına götürdü. Geri çektiğinde kan vardı.

Elm, müziğin sesi kulaklarında yankılanırken hâlâ Tırpan'ını kullandığını hatırlamıyordu.

Ione onun cebine uzandı. Parmağı kartını sıyırdığında Elm'in bağlantısı koptu. Acı kesildi.

"Bazen," diye mırıldandı, adamın kanını eteğine silerken, "Providence Cards hiç olmasaydı her şey çok daha iyi olurdu diye düşünüyorum."

Elm titrek bir nefes verdi. "Senden mükemmel bir Kraliçe olurdu."

Buna güldü. Gerçek bir kahkaha değil ama soğuk, duygusuz bir kahkaha. "Sadece mükemmel bir Rowan Kraliçesi değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Elspeth," dedi açıkça. "Elspeth'in ya da enfekte olmuş herhangi birinin ölümüne neden olacak tacı asla giyemem. Hiçbir şey hissetmediğim şu anda bile. Zaten bu yüzden Kraliçe olmak istedim. Gerçek güce sahip olmak için. Bir şeyleri *değiştirmek* için." Yine o alaycı kahkaha. "Aptalın tekiydim."

Elm göz kırptı. Ve ne yapması gerektiği acı verecek kadar netleşti. Ione'nin elini tuttu, parmaklarını birbirine geçirdi ve onu koridordan aşağı, sütunların arasından süzülen müzikten uzağa götürdü. Asma köprüde durup Ravyn'in uzaklaşmasını izlediğinden beri Elm ilk kez kendini hafiflemiş hissetti. Sanki biri Stone'un kadim duvarlarında bir delik açmış ve içeri gün girmesine izin vermişti.

Taht odasının yüksek, müstahkem kapılarına vardıklarında nöbetçilere başıyla işaret etti.

Kapılar uğursuz bir gürültüyle açıldı. Elm, Ione'u içeri çekti. Nöbetçilere, "Kimsenin içeri girmesine izin vermeyin," dedi.

Ocaklar yanmıyordu. Oda karanlıktı. O soğuk, kalpsiz yerde yalnızdılar. Yalnız, sadece o, o-

Ve taht.

Ione'nin sesi Elm'in kulaklarının dibinden geçti. "Burada ne işimiz var Prens?" Sandalyeye baktı. Üvez ağacından dövülmüş o kadim canavara.

"Elm," diye hatırlattı ona. "Bana Elm

de." "Burada ne işimiz var Elm?"

Vaftiz. Geri kazanma. Yeni bir Kral yaratmak. Belki yeni bir Kraliçe de.

"Bir şeyleri değiştirmek."

Kül. Soluk taşta geniş, sivri bir çatlak.

Elm ve Ione taht odasının doğu tarafında durmuş, yanmayan ocağın açık ağızına bakıyorlardı. "İçeri bak," dedi Elm, korkunç şeylerin gölgesi alçakta asılı dururken. "Kalkan soluk bir taş var."

Ione çömeldi. Kül parmaklarının arasına değdiğinde bir nefes çekti. Omuzlarının arasındaki kaslar gerildi ve bir kazıma sesi taht odasını doldurdu. Soluk taşı kaldırdı ve karanlık, oyulmuş bir delik ortaya çıktı. İçinde iki şey vardı: bir küme silah -zincir ve kırbaç ve kısa, kör bir sopa-

Ve bir Maiden kartı.

Ione silahları kenara itti. Zincirin demir halkaları şingırdadı ve Elm'in elleri yumruk oldu. Kızlık Kartını aldı ve elbisesinin korsajına soktu, ardından taşı geri itti.

Döndüğünde yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu; uzun zamandır aradığı şeyin tekrar eline geçmesinden duyduğu sevinç de. "Silahlar ne için?"

"Acı üzerine bir eğitim."

Bakışları Elm'in yüzüne kaydı, sonra yumruk yaptığı ellerine düştü. Birini yakaladı, ağızına götürdü ve dudaklarını üzerine bastırdı. "Teşekkür ederim."

Sesi sertti. "Bana henüz teşekkür etme. Burada yapmamız gereken son bir şey daha var."

Elm onu tahtın yanına götürdü. Parmakları kolçağın üzerinde gezindi. Yavaşça kendini karanlık koltuğa bıraktı.

Ione onu izledi. "Gelecek için mi hazırlanıyorsun?"

"Bildiğinden daha fazla." Öne doğru eğildi, ellerini birbirine kenetledi. "Size bir teklifim var Bayan Hawthorn. Aramızda son bir takas."

"Çok resmi." Bir omzunu tahtın üzerine yasladı. "Neyi takas ediyoruz, Elm?"

Adını onun dudaklarında duymaktan çok hoşlanıyordu. "Bu korkunç sandalye.

Ve sen de benimle birlikte."

Ione'nin kaşları birbirine çarptı, bakışları onunla taht arasında gidip geldi.

"Hâlâ Gaf Kraliçesi olabilirsin, Hawthorn. Eğer istersen." Sesi iğne gibi keskindi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Evlilik sözleşmeleri," dedi Elm, ona dokunmak için kaşınarak. "Vahşi babamın hiçbir zaman iyi bakmadığı bir Kraliyet görevi. Sonuncusunu kendisi kaleme aldı-

Eklemeliyim ki, Equinox'ta kötü bir şekilde imzalandı. Bir evlilik için Kabus Kartı."

"Hauth'a. Beni Hauth'a bağlayan bir sözleşme."

Elm gülümsedi. "*Varise*."

Okuduğu anda, babasının sözleşmenin iyi ifade edilmesi için özen göstermediğini anlamıştı. Kral'ın el yazısını okumak çok zordu. Elm ilk kez babasının sarhoş olduğu için Ruh'a şükretmişti. Baldwyn'den anahtarları aldı ve sözleşmeyi getirip üç kez okudu. *Blunder tahtının varisiyle evlenmek için bu sözleşmeye bağlı*, ardından Ione'un adı ve Kral'ın imzası.

Ve artık Yew Kalesi'nde güvenle saklandığına göre onu silecek hiçbir şey yoktu. Bu da Ione Hawthorn'un isterse hâlâ Kraliçe olabileceği, hâlâ bir Rowan'la evlenebileceği anlamına geliyordu. Ama artık o acımasız Prens değildi.

Ama çürük olanı.

"Kraliçe," dedi Elm. "Anneni ve kardeşlerini bulacağız, eğer istersen amcanı ve babanı serbest bırakacağız. Olman gereken hükümdar olabilirsin. Olmak istediğin."

Ione'un yüzü okunmaz haldeydi. "Kral düğüne asla izin vermez. Benim akrabalarım hain. *Enfekte olmuşlar*."

"Onunki de öyle," diye karşılık verdi Elm. "Babam ona hizmet ettiği sürece enfeksiyonu hep yakınında tuttu. Ravyn, Emory, yani kendi yeğenleri enfeksiyon kaptı." Elm dişlerini emdi. "Kral'ın kamuoyuna açıklanmasını istemediği pek çok şey var. Bunların gizli kalmasını isterse, bu konuda bana meydan okumayacaktır."

Ione tahtın etrafında döndü. Elm bacaklarını ayırdı ve Ione onların arasında durdu. "Peki ya hayatını kurtarmamış olsaydım?" diye fısıldadı ona bakarak. "Baban evlilik sözleşmesindeki birkaç kelimeyi atladı diye, sana soğuk davranmaktan başka bir şey yapmayan bir yabancıyla, benimle evlenecek kadar onurlu musun?"

Gözleri kızın ağzının üzerinde gezindi. "Beni onurlu bulmanız çok hoş."

"Öylesin."

"Sen de yabancı sayılmazsın."

"Gerçek beni tanımıyorsun."

Elm sesini yumuşattı. "İçinde Bakire'nin bile hapsedemeyeceği bir sıcaklık olduğunu biliyorum. *Hiçbir şey* hissetmeyen hiç kimse bu kadar yorulmadan çalışmaz.

duygularını geri kazanmak. Elspeth'i sevdiğini de biliyorum, enfeksiyonuna rağmen değil. Onu sadece seviyorsun." Başparmağını Ione'un alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Bence Bakire'nin ardında pek çok şeyi seviyorsun, Ione Hawthorn. Bu sefil krallığı bile."

Kız nefesini bıraktığında Elm öne eğildi, burnunu kızın çene çizgisinin üzerinde gezdirdi ve kulağına fısıldadı. "Gerçek seni tanımak istiyorum. Ne zaman hazır olursan."

Ione hareketsiz kaldı ve konuşmadı. Sessizlik Elm'in içine yerleşti ve kararlılığını sarstı. "Senden hiçbir şey talep etmeyeceğim," demeyi başardı. "Kendini Bakire'den kurtardığında ve beni hâlâ umursamadığını fark ettiğinde, asla-"

"Sana değer vermediğimi mi sanıyorsun?"

Nefesi kesildi. Onun gözlerinin içine baktı. "Seviyor musun?"

Yüzünü okumak mümkün değildi. Ama o anda Elm, Ione'un bir şeyle savaştığından emindi. Belki de bu, Bakire'nin ürpertisiydi. Ya da belki - sadece belki- onun savaştığı şeyle aynıydı.

Umut. Narin ve incecik.

Ione başını eğdi, ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. "Denemek isterim."

Elm'in göğsünü bir gerginlik kapladı. "Kralın olurdum ama her zaman hizmetkârın olurdum. Asla koruyucun olmam." Elm doğrulup parmak uçlarını çenesinde gezdirerek dudaklarını onun için ayırdı. "Bunu bir düşün, Hawthorn."

Konuştuğunda sesi hava doluydu. "Şu anda düşünmek istemiyorum, Elm."

Saçlarına uzandı ve tokayı çıkardı. Sarı-altın dalgalar sırtından aşağı döküldü. Elm onu bir bandaj gibi yumruğunun etrafına sardı. "O zaman yapma."

Onu gösterişsiz bir şekilde öptü. Ione onun ağzına doğru iç çekti ve Elm onu kucağına çekerek bir kez daha ellerini nasıl tamamen doldurduğuna hayret etti. Dizleri Elm'in yanlarını kavradı ve Ione kalçalarını öne doğru itip yumuşak bedenini Elm'in sert bedenine dayadığında Elm'i tahtın daha da derinlerine itti.

"Bu sandalyede iyi görünüyorsun." Kirpiklerinin arasından ona baktı, ağzının kenarı seğiriyordu. "Benim altımda."

Elm saçlarını çekerek boğazını ona gösterdi. Alt dudağını sıcak sütunun üzerinde gezdirdi ve kadının nefesini içine çekti. "Amaç da bu zaten," diye mırıldandı tenine doğru.

Ione ona daha sert bastırdı. Leğen kemiğini kucağında yuvarladı.

Kaslar her yerde kasıldı. "Ione."

"İstedğin bu mu?" İkisi de zor nefes alıyordu. "Ben mi? Burada mı?"

Elm'in geri çekilmek için kendini tutması gerekti. Vücudu onun içinde olmak için acıdan kıvranıyordu. Ama yapamadı. Onun en çok istediği kısmı hâlâ kilit altındayken olmazdı. Başını iki yana salladı. "Seninle yattığımda, Ione, bunu *hissetmeni* istiyorum."

Elbisesinin iškenceli yakasından bir kızarıklık fışkırdı ve boğazından yüzüne doğru süzüldü. Ama ifadesi boştu.

"Gerçek seni tanımak istiyorum," dedi Elm tekrar. Onu yavaşça, dikkatle öptü. "Yıllar önce seni ormanda at sürerken, ayak bileklerin çamur içinde gördüğümde beri seni tanımak istiyorum."

Ione geri çekildi. Elm'in yüzünde gördüğü şey gözlerinin açılmasına neden oldu.

Doğrulup onun elini buldu ve parmaklarını birleştirdi. "Benimle gel."

Taht odasından çıkış yolunu gösterdi. Kral'ın maiyeti hâlâ büyük salonda içki içip dans ediyordu ve yeni Yüce Prensleri'nin birkaç dakika önce tahtın tepesinde kendini memnuniyetle küçük düşürmüş olabileceğinden habersizdi.

Ione onu merdivenlerden yukarı çıkardı. Odasına vardıklarında kapıyı kapatıp kilitledi ve Elm'i tahtaya doğru itti. Onu bir kez sertçe öptü, sonra geri çekti.

"Acıtacak," dedi, "Bakire gitmeme izin verdiğinde. Hissetmediğim tüm duygular içime hücum ettiğinde. Bunu görmek istediğine emin misin?"

O an Elm'i yerinde tuttu. Nefesi bile sığlaşmıştı. Ione elini korsajının içine daldırdı. Geri çektiğinde, Maiden parmaklarının arasındaydı. "Öyle mi?"

Sadece tek bir kelime söyleyebildi. "Lütfen."

Bakışlarını hiç ayırmayan Ione, parmağını Kızlık Kartı'na doğru kaldırdı. Üç dokunuşla kendini onun büyüsünden kurtardı.

Otuz Yedinci Bölüm

Elspeth

Petyr kızılağaç ormanına girmek istediği anda ağaçlar yolunu kesti. Görünüşe göre Ormanın Ruhu, zaten enfekte olmamış hiç kimsenin inine girmesine izin vermeyecekti.

Yine de denedi. "Seni bekleyeceğim-" diye seslendi.

Ağaçlar çarparak kapandı ve onu dışarıda, Ravyn, Jespyr-Kâbus ve *beni* de içeride kilitledi.

İleride, Jespyr'in kahkahası sisi yarıp geçti. "Bu taraftan."

Kâbus, kızılağaç ormanına girmek için birinin sisin içinde kaybolması gerektiğini başından beri biliyordu. Bunu kendi kız kardeşi yapmıştı. Bunun olacağını biliyordu-

Ve hiçbir şey söylemedim. Pençelerim ya da sivri dişlerim yoktu ama paylaştığımız karanlık odayı bir öfke kakofonisine çevirmeye yetecek kadar öfkem vardı. Bir irkilmeyi hak edene kadar bağırdım, sonra tekrar bağırdım.

Yeter, Elspeth! diye hırladı ve Jespyr'in peşinden, pelerininin kollarını kesecek kadar keskin dikenlerden oluşan bir çalılığa doğru fırladı. Yüzünü kollarıyla siper etti ve dikenler kollarını ısırarak derisini kırmızıya boyadı.

Üzerindeki izler için ne acı ne de merhamet hissettim, daha da yüksek sesle çığlık attım. *Ravyn, İkiz Alders Kartını bulmak ve Emory'yi kurtarmak için elinden geleni yapıyor. Bu süreçte bir kız kardeşini kaybederse, bu onu yıkacaktır.*

Porsuklar kırılmaz, diye cevap verdi Kabus'un tehditkâr cevabı. *Eğilirler.*

Penceremden kızılağaç ormanına baktım. Saat belirgin bir şekilde gündüzdü. Ama orman o kadar yoğun, sis o kadar bunaltıcıydı ki, gecenin en karanlık kısmı gibi hissediyordum.

Orman canlıydı ve açgözlüydü. Ağaçlar ve kökler korkunç bir hızla ileriye doğru sıcıyor, Ravyn ve Kâbus'u yakalamaya çalışıyorlardı. Saçlarına, tenlerine ve kıyafetlerine yapışıyorlardı, sanki korkunç uğrak yerlerini ihlal eden izinsiz girenlerin tadına bakmak ister gibiydiler.

Daha da kötüsü, kızılağaç konuşuyordu ve sadece Kâbus'un zihnine değil. Sıçrayışından, gri gözlerinin irileşmesinden Ravyn'in de ağaçları duyabildiğini söyleyebilirdim.

Sesleri bir eşek arısı sürüsü gibiydi.

Yeşile karşı dikkatli ol, ağaçlara karşı dikkatli ol. Kollarınızdaki ağaçların şarkısına dikkat edin. Yoldan çıkarsınız, bereket ve gazap. Kollarınızdaki ağaçların şarkısına dikkat edin.

İleride, Jespyr'in yürüyüşü hızlanarak bir depara dönüştü. Dalları, dikenleri ve ön kolu kalınlığındaki sarmaşıkları yarıp geçti. Kahkahası yoğun havada doğal olmayan bir şekilde dalgalanıyordu - hem sakın hem de çılgınca. "Ruh'u duyabiliyor musun? Adımı söylüyor. Beni eve çağırıyor."

Ravyn tökezledi, sonra nefes nefese kalarak kendi üzerine eğildi. "Devam et," diye tısladı Kâbus, onu kapüşonundan tutup kaldırarak. "Eğer onu kaybedersek, biz de kayboluruz."

Kızılağaçlar tarafından avlanarak durmadan koştular.

Arkadan çalılar hışırdadı. Kâbus bakışlarını geriye çevirdi ve burun deliklerinden hava üfledi. Görünüşe göre bir parça et isteyen sadece ağaçlar değildi. Keskin kürek kemikleri ve gümüş gözleri olan hayvanlar ilerliyordu. Kurtlar, yaban kedileri. Yukarıda, yırtıcı kuşlar ağaçların arasında bir uzaklaşıp bir yaklaşıyordu.

Bir şahin pike yaptı ve jilet gibi pençelerini Kâbus'a doğru savururken çığlık attı.

Kılıcı havada parladı. Korkunç bir çığlık daha duyuldu, ardından tüyler ve kan yağdı.

Yakınlarda, ince dalları ve kızıl yaprakları olan bir ağaç Ravyn'in yüzünü kırbaçladı. Binlerce ahenksiz ses tuzla delik deşik olmuş havada sekiyordu. *Sise dikkat et, kalkmıyor. Ruh avlanmaya devam ediyor, hep başıboş. Ormandan uzak durun, dikkatli olun, iyi olun. Ruh avlanır, hep başıboş.*

Ravyn sarsıldı, yanağındaki kanı sildi. Eğildi, boynuna doğru savrulan serseri bir daldan zar zor kurtuldu ama bir sonrakinden kurtulamadı. Pürüzlü dal elini yakaladı ve parmak eklemlerindeki deriyi yırttı.

Tuzdan kaçış yok, kızılağaç çağırdı. Büyü her yerdedir. Ormanın Ruhu'na, dengeyi sağlayana, bizim

hayatlar kelebek uçuşundan ibarettir.

İleride, Jespyr'in sesi daha da çılginlaştı. "Ağaçların sesleri zekice. Öyle değil mi Çoban Kral? Değerli kitabınızda kaleme aldığınız sözleri onlar söyledi. Seni büyüye karşı uyaranlar onlardı. Onlara kulak asmadınız."

Kâbus'un görüşü genişledi ve sonra anında daraldı. Zaman akıp gitti, hafızası bir ilmik gibi etrafımda düğümlendi, ta ki kızılağaçların arasında takip ettiğim Jespyr olmayana kadar-

Ama Ayrıs.

"Gel kardeşim," diye güldü, sesi korkunç ve yanılttı. Kollarında mürekkep gibi karanlık çizgiler belirdi. "Ormanın Ruhu bekliyor. Yeni başlangıçlar-yeni sonlar!" Döndü, sarı gözleri soğuktu, sanki artık beni tanıımıyormuş gibi. "Ama hiçbir şey bedavaya gelmez."

Bir hayvan hırlaması anıyı paramparça etti.

Solunda! Bağırdım.

Dişler ve sıcak, kokuşmuş nefes. Kâbus küfretti, bir kurt üzerimize atlarken yön değiştirdi. Bıçağıyla hayvanı yere serdi. Ama bir ikincisi diğer tarafında bekliyordu, o kadar yakındı ki çenelerinin arasında salyanın beyazlığını görebiliyordum. Saldırdı ve Kâbus'un kolunu yakalayıp parçalayacaktı-

Fildişi saplı bir hançer havada süzülüp canavarı geniş gümüş gözünden vurmasaydı.

Kurt yere düştü ve Ravyn hançerini çekip çıkararak yanımıza geldi. Kâbus'a kısa ve tiksintili bir bakış attıktan sonra Jespyr'in düzensiz adımlarının açtığı patikaya geri döndü.

Ona borçlu olduğun özrün haddi hesabı yok. Az önce senin hayatını kurtardı. Bizim hayatımızı.

İkimizin de kurtulmaya çalışmaması gereken bir aşağılanma.

Jespyr'in kahkahası uzaklaşmıştı. Sadece ileriden değil, aşağıdan da geliyordu. Bir an sonra nedenini anladım. On adım kadar ötede, orman zemini derin, sivri bir vadiye açılıyordu.

Ravyn aniden durmak için sıçrarken toprak uçu. Vadinin ağzında bir an sendeledi. Çok yaklaşan Kâbus sırtına çarptı. "Seni lanet olası embesil."

Tökezlediler, sendelediler, düştüler.

Kabus'un vizyonu göz kırptı, ikisi birlikte Ravyn'inkine dolanırken uzuvları

Köklerin ve kayaların üzerinden vadiye yuvarlandılar. Kırılğan bir şeyi parçalayarak bir küfür telaşıyla dipile buluştular.

Kırılğan ve beyaz. Kâbus kaskatı kesildi. Ellerin üzerine kalkıp etrafına baktığında bir ıgılgı bastırdım.

Sisle kaplanmış vadi tabanı ceset tarlası gibiydi.

Bazıları iskeletti. Diğerleri sadece kısmen çürümüşü. Toprak, et, kemik. Koku havadaki tuzu kırıp geçti. Kâbus'un sinüslerinde çürüme ve çürüme kokusu yayılıyordu. Ölüm.

Sisin içinde kaybolan her ruh buraya ölmeye gelmişti. Çürümeye.

Ravyn bir ıgılgı bastırdı, ayağa kalkmaya çalışırken dizinin altında bir kafatası parçalandı. Gözleri irileşti, ardından yetersiz kahvaltısını yere fırlattı.

Kâbus'un bakışlarını görmek zordu. Yine de vadinin diğer tarafında bizi neyin beklediğini görebiliyordum. Yükselen bir tepe. Jespyr tepedeydi; bir örümcek gibi dört ayak üzerinde tırmanıyordu, sözleri bozuk, ıgıllıkları gırtlaktan geliyordu.

Onu *kaybetme*, diye ısrar ettim.

Hareket etmedi, zihninden Ayrıs'in görüntüleri geçiyordu.

Kabus. Bir nefes aldım. Kendimi ileriye sürüklemenin imkânsız olduğunu hissettiğimde bana sık sık söylediği sözleri söyledim. *Ayağa kalk. Ayağa kalkmalısın.*

Ateşten bir nefes verdi ve kendini yerden kaldırarak uğursuz tepeye baktı. "Gözler ileri, Yew," diye mırıldandı. "Neredeyse geldik."

Tepenin eğimi haince dikti. Kabus, Ravyn'in önden gitmesine izin verdi, ancak dişlerinin gıcırdamasından hızlarının onun hoşuna gidecek kadar hızlı olmadığını anlayabiliyordum. Yine de yol boyunca kollarını gergin tuttu, sanki düşerse Ravyn'i yakalamak için kendini hazırlıyordu.

O yapmadı. Nasırlı parmakları toprağı buldu ve Ravyn kendini yukarı çekti, ayak ayak, o uzun, devasa tepeye çıktı. Eğim düz bir tepeye ulaştığında çimenlerin üzerine düştü. Elleri yırtık pırtıktı, kanla kayganlaşmıştı. Görebildiğim her deri parçasını morluklar süslüyordu. Nefes alıp veriyordu. Orada yatmak ve nefes almak için kalan tüm gücünü harcıyor gibiydi.

Sesim kırık parçalar halinde çıktı. *Ona yardım et.*

Kabus durakladı, Ravyn'in üzerinde bir gölge gibi belirdi. Yavaşça diz çöktü. "Bana bak."

Ravyn'in bakışları uzak ve yakın görünüyordu. Pencereme çarptı.

"Bir kralın hükümdarlığı yüklerle doludur. Ağır kararlar yüzyıllar boyunca dalgalanır. Yine de kararlar verilmelidir." Kâbus'un fısıltısı ağaçlardaki rüzgâr gibiydi. "Sen güçlüsün Ravyn Yew. Seni ilk gördüğüm andan beri bunu biliyorum. Ve güçlü olmaya devam etmelisin

-" Döndü ve tepeye doğru baktı. "Bundan sonra olacaklar için."

Tepenin tepesinde sis ve kaya vardı. Ortasında, kökleri yılan gibi birbirine dolanmış iki ağaç vardı. Uzun boylu, dalları uzanan ağaçlardan biri kemik gibi soluk beyazdı. Diğeri ise kömürleşmiş gibi siyahtı.

Sanki derimin üzerine çizilmiş gibi tanıdım onları. Aynı görüntü *Alders'in Eski Kitabı'nın* kapağında da vardı. Köklerinden birbirine örülmüş iki ağaç. Biri aydınlık, diğeri karanlık.

İkiz kızılağaçlar.

Jespyr altlarında sırtüstü yatıyordu. Gözleri kapalıydı.

Ravyn kendini yerden kaldırdı ve ona doğru koştu, kız kardeşinin yanına çömelip kolundaki kumaşı yırttı. Mürekkep karanlığının uzun parmakları Jespyr'in kolunu sardı. Bir büyü kolu, yeni sahibine yerleşiyordu.

Enfeksiyon.

Ravyn yemin etti ve yedek tılsımı için kendini tırmaladı. Engerek başını Jespyr'in eline yerleştirdi ve parmaklarını onun etrafında kapattı. Nefesini tuttu, bekledi.

Kıpırdamadı.

Sesi kesildi. "Bakire mi?"

Kâbus arkasından yaklaştı. "Bunun için değil. Hiçbir Kart ne enfeksiyonu durdurabilir ne de dejenerasyonu iyileştirebilir."

Yine de, yukarıdan sert, tıkırtılı bir ses geldi.

Tepe sallandı ve Ravyn'in dengesini bozdu. Düştü ve kızılağaçlar kökleriyle etrafını sararak onu bileklerinden -ayak bileklerinden- yakalayıp yere bağladı.

Ona ne yapıyorlar? Kabus'un zihnine doğru bağırdım. Cevap vermedi. Gözleri Jespyr'in kımıldamayan formundaydı.

Ağaçlar Ravyn'in üzerine eğilmişti. Gözleri yoktu, ağızları yoktu, yüzleri yoktu.

Ama konuşurlar. *Kim o?* diye seslendi kara kızılağacın tıkırtılı sesi.

Daha yüksek, daha ahenksiz, soluk kızılağaç cevap verdi.

Kanının tadına bak.

Ravyn'in bileklerinin etrafındaki kökler sıkılaştı. Kan damladığında

Ellerindeki kesikler, tepeyi titretti. *Porsuk*, dedi ağaçlar birlikte.

Soluk kızılağaç Ravyn'e yaklaştı. *Porsuk ağacı kurnazdır, gölgesi bilinmez. Kırılmadan eğilir, sırları kendine aittir.*

Kıvrılan dalların ötesine bakın, kara kızılağaç seslendi, kemiklerine kadar derine inin.

Gördüğünüz İkiz Alderler mi yoksa taht mı?

Kâbus'un elleri kaskatı kesilmiş, pençe gibi iki yanında duruyordu.

"Cevap ver onlara," dedi Ravyn'e.

Ravyn kesik kesik nefesler aldı. "Desteyi birleştirmek için İkiz Alders

K a r t ı n ı arıyorum."

Sisi kaldırmak için, dedi kara

kızılağaç. *Enfeksiyonu iyileştirmek*

için, dedi diğeri. Ravyn başını

salladı.

O zaman bunu Ruh'un kendisinden istemelisiniz.

Ravyn'in bileklerinin etrafındaki kökler gevşedi ve bir başka gök gürültülü yuvarlanma tepeyi titretti. Kızılağaçlar kıpırdadı. Yavaşça, köklerini de yanlarında sürükleyerek birbirlerinden uzaklaşmaya başladılar. Birbirlerinden belli bir mesafeye geldiklerinde durdular.

Aralarındaki boşluğa baktım. Göz kırptım, sonra tekrar göz kırptım. Tepenin diğer ucundaki ağaçların arasından bakmıyordum. Bir *kapı aralığından* bakıyordum. Kızılağaçların arasından başka bir yere açılan bir kapı.

Uzun, soluk bir kıyı.

Ravyn kendini ayağa kaldırdı. "Twin Alders Kartı burada mı?"

Ormanın Ruhu'nun sizinle konuşacağı yer burasıdır.

Ravyn diz çöküp Jespyr'in kolunu çekti.

Kızılağacın kökleri onu yere hapsederek üzerine çıktı. *O bizimle kalacak. Eğer o bizi çürümesiyle beslemezse, biz onu büyüümüzle besleyeceğiz.*

Ravyn'in sesi nefretle titriyordu. "Ruh onları sisin içine hapsettiğinde insanlar bu yüzden mi buraya akın ediyor? Seni *beslemek* için mi?"

Kara kızılağaç bir dal uzattı. *Beslenmek için. Ve yakıt için. Tükettiklerimizi sise geri dökeriz. Sizin enfeksiyon dediğinizi biz hediye ilan ediyoruz.* Dal Ravyn'in alnında gezindi. *Bunu herkesten çok senin anlayacağını düşünürdüm.*

Ravyn geri çekildi. "Benim sihrim bir hediye değil. Neredeyse hiçbir şey değil."

Ağaç geri çekildi. Gözleri olmasa da, gözleri olduğundan emindim.

bakışlarını Kabus'a çevirdi. *Görünüşe göre daha öğrenecek çok şeyin var. Şimdi git. Ruh sonsuza dek beklemeyecek.*

Ravyn ağaçların arasından o solgun kıyıya baktı. Kökler artık onu yerinde tutmuyordu ama bacakları hareket etmiyordu.

İleri, hep ileri, diye alay etti soluk kızılağaç. Bu senin inancın değil mi Ravyn Yew?

Ravyn'in kaşları çatıldı. Önce kız kardeşine, sonra tekrar Kâbus'a, yani bana baktı. "Onlar olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

O zaman yolculuğunuz boşunaydı.

Kabus tısladı. Düşünceleri beni karanlığa gömdü. Beş yüz yıl bir hiç oldu, Jespyr ikiz kızılağaçların arasında kıpırdamadan yatan Ayris'in görüntüsüne dönüştü.

Ve nasıl bir canavara dönüştüğünü her zamankinden daha iyi anladım.

Hayatı hiç bitmeyen bir takastı. Zamanını, odağını vermişti, büyüye olan aşkı. Onu büyük bir otoriteyle kullanmıştı. Ama bu *sihirdi*. Krallığını, ailesini, bedenini ve ruhunu ele geçirmişti.

Bu bir dengeydi ama adil değildi. Ve şimdi acı doluydu, pürüzlü bir şeye dönüşmüştü; bir dişe, bir pençeye.

Ne düşündüğünü biliyorum, ona söyledim.

Ya sen?

Yüzyıllardır aynı şeyi düşünüyorsunuz, değil mi? Çocukken Ayris'le ormanda oynasaydın ve Ruh'tan kutsamalarını istemeseydin bu acı hiç yaşanmayabilirdi. Kılıcı asla alamazdın. Taşa asla kanını akıtmazdın. Çocuklarınıza da kartlarınıza sarıldığınız gibi sarılabilirdiniz.

Sesimi yumuşattım. *Eğer öyle yapsaydınız, ortada hiç Kart olmazdı. Ve bunların hiçbiri olmazdı.*

Güldü, acı bir sesle. *Ve artık Blunder'da olan her korkunç şeyin Brutus Rowan'a bir Tırpan vermemden çok önce gerçekleştiğini biliyorsunuz. Her şey beş yüz yıl önce bir çocuğun taç giymesi, dünyadaki tüm nimetlere sahip olması ama hep DAHA FAZLASINI istemesi yüzünden oldu.*

İleride kızılağaçlar kıpırdandı. Birbirlerine doğru kaydılar. Aralarındaki soluk kıyıya -İkiz Alders Kartı'na- açılan kapı kapanmaya başlamıştı.

Ravyn'in sesi gergindi. "Lütfen. Ruh'la konuşacağım, bedeli ne olursa olsun." Jespyr'in kolunu kavradı, onu köklerinden oluşan kafesinden çıkarmaya çalışıyordu.

"Ama kız kardeşim değil."

Ağaçlar ona aldırış etmedi, aralarındaki boşluk daha da kapanıyordu.

İkinci kez burada olmanın bir nedeni var, dedim Kâbus'a, sesim acildi. Bir kız kardeşini büyü yüzünden kaybetmiş olabilirsin ama Ravyn'i aynı kadere terk etmemelisin. Sen Çoban Kral'sın, bildiğim her şeyin yazarı. Blunder'ın tarihini sen yazdın, Aemmory Percyval Taxus. Şimdi yeniden yaz.

Kızılağaçlar kapanıyor, soluk kıyı kayboluyor, İkiz Kızılağaçlar Kartı'ndaki tek şansımız da yok oluyordu.

Ravyn kanlı elleriyle kökleri çekti. Ama Jespyr'i dışarı çıkaramadı. Kâbus'a döndü. Kırık bir yalvarışla bağırdı: "Bana yardım et."

Ortak görüşümüz öne doğru kaydı. Bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm olmamasına rağmen, Kâbus'un kılıcını sıkıca kavrayanın ben olduğuma yemin edebilirim.

Kılıcını elinin üzerine çekti, avucunda ince bir kesik açtı ve ikiz kıızılağaçlara doğru ilerledi. Kanlı el izini soluk kıızılağacın üzerine vurduğunda, tepe sadece ürpermekle kalmadı. Titredi.

Ağaçlar hep bir ağızdan konuşuyor, sesleri uyumsuz, sefil bir ahenk oluşturuyordu.

Taxus.

Kâbus, bakışlarını kıızılağaçlara dikti; onlara, zihnimi kükürtle kaplayacak kadar eski bir kötülükle hitap etti. "Zamanın içinden geçen pek çok çember var," dedi. "Birçok aynalı olay, bizi kaçınılmaz olarak aynı yere götüren birçok orman. Beş yüz yıl önce yaşananların çoğu tekrar yaşandı." Gözleri kısıldı. "Ama bu değil. Bana yaptığın gibi ondan bir canavar yaratmayacaksın, onu bir kız kardeşten vazgeçmeye zorlamayacaksın. Jespyr Yew'in gitmesine izin ver. Yoksa köklerini bu topraklardan söküp atarım."

Kızılağaçlar kaskatı kesildi, sürünen kökleri ve kıvrılan dalları ürkütücü bir durgunluğa büründü. Sonra aniden, çığlık atmaya vakit kalmadan Ravyn'i yakalayıp Jespyr'den kopardılar. Bağırdı, çırpındı ama kapı aralığından solgun kıyıya doğru fırlatıldı. Ağaçlar acımasız dallarını Kâbus'a çevirdi.

Ama onları önce kılıcı buldu.

Köklere sarıldı ve Jespyr'i öfkeli bir hassasiyetle keserek serbest bıraktı. Tepe titredi, kıızılağaçların arasındaki açıklık Spindle House'daki yatak odamın kapısı kadar dardı.

Devam et, diye ısrar ettim.

Jespyr'in gevşek bedenini yerden kaldırdı ve onu omuzlarına astı. İkisi de sallanan dallar tarafından defalarca vuruldu. Ravyn uzandı, kızılağaçların arasındaki boşluk artık o kadar dardı ki geri çıkamadı. "Elimi tut!"

Kabus onu aldı. Ravyn onu ileri doğru çektiğinde, ikiz kızılağaçların arasındaki kapı çarparak kapandı. Ağaçlar ve tepecik gitmişti. Geriye kalan tek şey dalga seslerinin eşlik ettiği solgun bir sahildi.

Ve bunaltıcı tuz kokusu.

OceanofPDF.com

Otuz Sekizinci Bölüm

Elm

Pembe Kartın üçüncü dokunuşuyla, kusursuz-dünyevi ve ulaşılmaz -Ione Hawthorn gitmişti. *Gerçek* Ione onun yerine oradaydı.

Çiller. Elm'in ilk gördüğü şey çilleriydi. Burun köprüsü boyunca yoğunlaşmışlardı, sonra yanaklarında, kaşlarında ve çenesinde seyrekleştiler, son birkaç tanesi de Aşk Tanrısı'nın yayının çanağında duruyordu. Alt dudağının ortasında dikey bir kırışiklık vardı; ağzının ve gözlerinin köşelerinde de çizgiler vardı.

Gülümseme çizgilerini hatırladı. *Bu Ione gülümsüyor.*

Burnunun etrafında, bir kısmı tahriş olmuş, dokulu bir cilt vardı. Gözlerinin altında yarım ay gölgeleri vardı. Kirpikleri yine kısmen sarıydı ve iki ön dişi arasındaki küçük boşluk geri dönmüştü. Alnındaki saçlar eskisi gibi doğal olmayan bir zarafetle dökülmüyordu. Düğümler vardı -Kıvrımlı bukleler. Dağınıklık ve kusur. Çok... insana benziyordu, ormanda at sürerken gördüğü kıza benziyordu.

Elm'in okuduğu onca kitapta, gezdiği onca kütüphanede, karaladığı onca defterde, onun ne kadar güzel olduğunu ölçebilecek, not edebilecek ya da tarif edebilecek yeterli sayfa yoktu.

"İşte buradasın."

Ione'un ela gözlerindeki donukluk ve kayıtsızlık kaybolmuş, toprak, ateş ve ormanın canlı renkleri tamamen sınırsızlaşmıştı.

İçinden küçük, çatlak bir ses çıktı. Ona doğru ilerledi ama dizleri bükülmeden önce iki adım atamadı ve sonra Elm onu yakaladı, yere düşerken onu tuttu.

Vücudu titreyen, gözleri kapalı Ione ağzını göğsüne doğru açtı. Çığlığı önce sessizdi, sonra o kadar yüksekti ki Elm'in kulaklarını doldurdu. Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü ve nefesleri kesik kesik geliyordu, ciğerleri hava almak için yalvarıyor, bitmek bilmeyen feryadı tarafından tekrar tekrar reddediliyordu.

Onu sarhoş eden ve Tırpan'ını onun üzerinde kullanan, kalbini üç kayıtsız dokunuşla kilitleyen vahşi Hauth ile takas evliliğine katlanmıştı. Onu Spindle House'daki pencerenin uçurumuna sürüklemiş ve ölümüne itmişti. Orada kendi kanının içinde yatmış, aya bakmış ve bunun gece gökyüzünü son görüşü olacağını düşünmüştü.

Tüm bunlara tek başına katlandığını düşünmek Elm'in içini parçalıyordu. Sadık rakibi Maiden Card onu o kadar iyi iyileştirmişti ki, başına gelenlerin tek bir parçasını bile hissetmekten kurtulmuştu.

Şimdiye kadar.

Elm yüzünü onun omzuna bastırarak aklına gelen tek teselliye fısıldadı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Parmakları adamın tuniğine saplandı. Sonra onu kendisinden uzaklaştırmak için itmeye başladı. Ione onun yüzüne baktığında, ela gözlerinde o kadar çok acı vardı ki Elm ölebileceğini düşündü.

Daha da geriye çekildi. "Bana bir dakika ver."

"Ione."

Kendi üzerine katlandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Git, Prens."

Prens. Kardeşi gibi. Elm elini gözlerine götürdü, "Özür dilerim, Ione," dedi ve gitti.

Başparmağını Kabus Kartı'nın üzerinde gezdirdi. Hauth'un odasına vardığında kapıyı çalma zahmetine girmede.

Saat geç olmuştu. Görevli tek bir Doktor vardı, odanın köşesinde durmuş tentürleri ve şişeleri tasnif ediyordu. Elm içeri girdiğinde yerinden sıçradı. Ama Hauth'un başucunda oturan diğer figür o kadar kolay irkilmedi.

Linden Elm'in girişini izledi, kaşları derin bir yüz ifadesiyle çatılmıştı. "Ne halt istiyorsun?"

Elm, Hauth'a bakmadı. Zaten kırılmış olan şeyleri kırmanın bir faydası yoktu. Ama Ione'un anılarında yaşadığı her saniye için eski, tanıdık bir öfke boğazını tırmalamıştı. Sadece bir şeyleri kırmak istemiyordu.

Çoban Kral'ın elde ettiği şeyi istiyordu. Hauth Rowan'ın hayatını ellerinde tutma ve onu kaybetmiş bulma ayrıcalığını.

Elm yatağın ucundaki sandığı açarak Kâbus Kartını tekrar içine attı. "Buna değmez," dedi -Linden'a mı, kendine mi, bilmiyordu. "Senin bir dakikanı daha harcamaya değmez."

Ione'nin kapısına döndü, kapının yüzünü aşağıya kaydırды ve bir yığın halinde oturarak tahtaların arasından gelen çığlık seslerini dinledi. Kendini dinlemeye zorladı. Kendine hissettirdi.

Elini tuniğinin cebine soktu, kadife süslemede rahatlık aradı. Elm Tırpan'ı çıkardı ve parmaklarının arasında çevirerek inceledi. Kırmızı, Rowan Kartı. Onun kurtarıcısı. Koltuk değneğı. O olmadan kim olduğunu biliyor muydu? Babası biliyor muydu? Hauth biliyor muydu?

Ione'un hıçkırıkları kapıya kadar taşındı. Elm gözlerini kapadı ve başını tahtaya yasladı, gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken omuzları titriyordu.

Kapı açıldı ve Elm geriye doğru düşerek başını yere çarptı.

Ione ona baktı. Şaşırtıcı bir güçle onu ayağa kaldırdı, sonra kapıyı arkalarından kapattı ve yatağı götürdü.

Elm yan yattı ve yüzünü duvara döndü, içi boşalmıştı. Şilte kaydı ve iki el onu sardı. Ione bedenini sırtına bastırdı ve onun etrafında kaynaştı. Elm gözlerini kapadı, hepsinin geçtiğini sandığı gözyaşları bir kez daha yaktı onu. "Benden nefret mi ediyorsun Hawthorn?"

Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Hayır, Elm. Senden hiç nefret etmiyorum."

Uyudular. Elm saatler sonra uyandığında, solgun gün ışığı pencerede parlıyordu, Ione hâlâ ona sarılıyordu. Kollarının göğsünün üzerindeki haritasını ezberledi, mükemmel çizgiler, kadın kalem, erkek kâğıt.

Sesi kulağının dibinden geçti. "Uyanık mısınız?"

Döndü. Sabah ışığı saçlarını, kulağını, yüzünün yüksek noktalarını öptü. Gözleri ağlamaktan şişmişti.

Elm elini kızın yanağında gezdirdi. "Ione."

Birbirlerine bastırana kadar onu çekti, ağzı adamın boğazının çukuruna yapıştı. Uzun bir süre boyunca nefes almaktan başka bir şey yapmadılar, birbirlerine o kadar yakındı ki nefes alışları ve verişleri yavaşça eşleşti,

Sabit bir ritim. "Beni ne zaman ata binerken gördün?" dedi, sesi adamın teninde hafif bir uğultuya dönüşmüştü. "Ayak bileklerimde çamurla mı?"

Elm parmaklarını onun saçlarında uzun, şefkatli darbelerle gezdirdi. "On altı, belki on yedi yaşıyordum, Jespyr ile orman yolunda devriye geziyordum. Haydutları gözetliyor olmamız gerekiyordu ama kâğıt oynuyorduk. Bir at geçti. Çoğu atının gittiğinden daha hızlıydı. Sen bizi görmedin. Gülüyordun, bir tür ıslık gibi." Adam onun ensesini okşadı. "Gülüşünü sevdim. Saçlarını da."

Ione uzun süre sessiz kaldı. Elm onun tekrar uykuya dalmış olabileceğini düşündü. Sonra, "Senin güzel olduğunu düşünmüştüm. Güzel, korkunç bir hıyar."

Göğsünde bir kahkaha gürledi.

"Küçük bir kızken, senin bir hikaye kitabına ait olduğunu hayal ederdim - bir sayfada yaşamadığı sürece hiçbir Prens'in bu kadar yakışıklı olmaya hakkı yoktu. Ama sen masallardaki Prensler gibi çekici değildin. Ve Yew'ler dışında senin zamanına değecek kimse olmadığını açıkça belirttin." Adamın kolunu çekiştirdi. "Siyah giysiler seni pek de cana yakın göstermiyordu. O zamanlar Hauth'un sana zarar verdiğini bilmiyordum."

Elm yutkundu. "Sana kaba mı davrandım?"

"Bunun için benimle konuşmanız gerekirdi."

"Pek konuşmadım. Ama seni gördüm, senden hoşlandım." Onun tenine doğru konuştu. "Yüksüz görünüyordun. O kadar mutlu ve özgürdün ki enfestin. Seni kıskandım."

"Benden hoşlandın... kıskandığın için mi?"

Kolu onun etrafında sıkılaştı. "Ben çürümüş bir şeyim, Ione. Gittikçe öğreniyorum."

Bir duraklama daha. "Pazar Günü, Hauth o zavallı insanları sisin içine gönderdiğinde, sen ona karşı çıktın. Herkesin önünde ona meydan okudun. Ve ona karşı anlamaya başladığım aynı öfke ve kini gördüm." Sesi sakinleşti, tonu günah çıkarır gibiydi. "Seni kıskanıyordum."

Yutkundu. "Henüz seninle paylaşmadığım o kadar çok şey var ki.

Hauth'un yaptıkları, benden çaldığı tüm duygular. Çok kızgınım." "O zaman kızgın ol, Ione." Elm ağzını onun alnına bastırdı. "Görünüşe göre Sana yakışmış."

Küçük bir onaylama sesi çıkardı, ona söylediği sözler kendisine geri yansıdı. "Duygularım incindiğinde kindar şeyler söylüyorum. Kin tutarım. Ve haydutlar, onlara yaptıklarım için üzgün değilim. Azıcık bile değil. O bir

Korkunç ve berbattı ve senin zarar görmemen için bunu hiç düşünmeden tekrar yapardım." Çingiraklı bir nefes aldı. "İyi bir nedenim olduğunu hissedersen korkunç şeyler yapmanın ne kadar kolay olacağını düşünüyorum."

"Ben de öyle."

"Bir gün Kraliçe olabileceğimi düşünmek hoşuma gitti. Maiden'ın her şeyi yumuşatmasını, pişmanlık, endişe ve korku hissetmeyi bırakmamı sevdim. Güç gibi hissettirdi." Dudakları neredeyse birbirine değene kadar çenesini yukarı kaldırdı. "Belki sen de beni bu şekilde sevdin."

"Sonunda yüzünü okuyabilmem ve bunu bana göstermeyi seçmiş olman hoşuma gidiyor. Bana korkunç gerçeklerini anlatabilirsin, Ione. Hiçbir yere gitmiyorum."

Elm oturdu, uyanıktı, acıkmıştı. Ve hafızasında ilk kez, günün daha yeni başlıyor olmasından dolayı mutluydu. "Hâlâ ata binmeyi seviyor musun?"

Çabucak giyindiler. Elm bu kez Ione'un ayakkabıları ve pelerini olduğundan emin oldu.

Sise karşı tılsımlarıyla güçlenmiş olarak ahırda Elm'in atını buldular, sonra da Ione için kestane rengi bir doru at buldular. Elm onu eyere oturttuğunda, kendini bir kez daha Ormanın Ruhu'nun gerçekten de insanların hayatlarına karışıp karışmadığını merak ederken buldu. Destriers'la Hawthorn Evi'ne gittiği gün ona acıyıp acımadığını. İçindeki tüm çürümüşlüğü sezmiş ve ona, yıkık Prens'e, karanlığını bastırması için Ione ile geçireceği bu anı hediye etmiş olsaydı.

Bailey'den çıkıp asma köprüden hızla geçtiler. Rüzgâr Ione'un saçlarını binlerce çağırın kurdele gibi arkasından savurdu ve Elm bir nefes verdi. Stone'dan uzaklaşırken kendini hep temizlenmiş hissedirdi.

Sonbahar kayıyordu, don yavaş yavaş eriyordu. Yakında hiç erimeyecekti. Çeyrek mil kadar ana yoldan gittiler ve sonra, Ione'un dizginlerini sarsması gerekecek kadar hızlı bir şekilde, Elm atını batıya, bir setten aşağıya doğru yönlendirdi. Dibe indiklerinde, uzun zamandır ezberlediği patikadan devam etti. Sonra, çimenli bir düzlükte Elm atını serbest bıraktı.

Hızlarıyla sisi yararak açık arazide ilerlediler.

Ione atını mahmuzladı ve başa baş gidene kadar onu yakaladı. Onun

Gözleri kocaman, sarı saçları fırtınaydı. Ama tam Elm hızın çok fazla olduğundan endişelenmeye başlamıştı ki, tüm gösteriştten yoksun bir şekilde başını geriye eğdi-

Ve güldü.

Ses vücudundan Elm'e doğru yuvarlandı ve onun son tuğlasını, son dikenini de söktü. Ione'un yüzü ardına kadar açıktı, ne bir buzlanma ne de bir kısıtlama belirtisi vardı. Gözleri kırışmış, çilli burnu kırışmış, gülümserken ön dişlerinin arasındaki boşluk görünüyordu. Elm onun görüntüsünü hafızasına kazıyordu; gülümsemesinin çizgileri hafızasından silinmeden önce çizim defterine ulaşabilmek için dua ediyordu.

Olaaklarından da şüpheliydi.

Onun bakışlarını hissetmiş olmalıydı, çünkü Ione eyerinde kayarak ona baktığında bakışları beklenti içindeydi.

Elm uzanıp onun dizginlerini yakaladı. At sırtında öpmek imkânsızdı ama yine de eğilip ağzını onunkinin üzerine sürerek onu öptü.

Ione dizginleri çekti. Atlar durduğunda, Elm attan indi ve onun beline uzandı. Kadın eyerden kayarak Elm'in avuçlarının içine girdi ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. "Bunun için teşekkür ederim, Elm," diye fısıldadı Elm'in dudaklarına. "Her şey için."

Onun adını söylediğini duymanın nasıl bir his olduğuna asla alışamayacaktı. Sıcak, tatlı, hüzünlü.

Birbirlerinin giysilerini karıştırarak çimenlere yayılmadan önce bir ağaç kovuğuna ulaştılar. Havada tuz kokusu vardı. Elm tılsımını bileğine sıkıca dolamış, Ione ise kendi tılsımını boynundaki onarılmış zincirine takmıştı.

Yuvarlandılar, birbirlerinin kollarında kafeslendiler. Elm onu yere sabitledi ve bir dizini bacaklarının arasına koydu, bacaklarını açmasına rehberlik etti, ağzına tapınma sözcükleri fısıldadı, *sıcak* ve *ilahi* gibi sözcükler ve *bana baktığında nefes alamıyorum, Ione*.

Ione'nin eli atletinin altından sırtına doğru kaydı, omurgası ve omuzları boyunca uzanan yağsız kaslara -çocukken dayak yediği yerlere- bastırdı. Onu tuniğinden kurtardığında, gözleri çıplak göğsünün üzerinde gezindi ve hatlarını inceledi. Parmakları kumral saçlarının arasında dolaştı. Sesi kısılmıştı, huşu içindeydi. "Çok güzelsin."

"Hayır. O kelime sadece senin için." Elm arkasına yaslandı ve tahtta olduğu gibi onu kucağına çekti. Ancak şimdi, Elm'in gölgesi yoktu.

üvez ağaçları üzerlerinde belirliyordu. Temiz hava ve sis vardı. Yas tutan güvercinler ötüyordu. Dalga dalga bir esinti geliyordu. Elm'in üzerinden geçerek Ione'un alnındaki yabani saçları yüzüne doğru itti. Her şey nazik ve yumuşaktı.

Narin.

Elm korsajının ucundaki düğümü buldu. Bıçak olmayacaktı. Kumaş yırtılmayacaktı. Acele etmedi, bağcıkları gevşetirken parmakları yavaştı.

Ione ona acele etmedi. Onun yüzünü ezberlemekle meşguldü. Parmaklarını üzerinde gezdiriyordu. Arıyor, ölçüyordu. Korsesi düştüğünde, elbisesini de beraberinde sürükleyip beline kadar çıplak bıraktığında, ela gözleri hâlâ onun üzerindeydi.

"Bana bakış şeklin," dedi çenesini tutarak, "beni korkutuyor."

"Neden?" Elini Elm'in boynunda, göğsünde ve karın kaslarının arasındaki çizgide gezdirdi. "Seni daha önce hiç kimse sevmedi mi Elm?"

"Bu şekilde değil." Daha yakın. Ona daha yakın olması gerekiyordu. "Hiç böyle bir şey olmamıştı."

Elm pelerininin üzerinde sırt üstü yatıyordu. Ione'un tozluklarını sürükleyerek çıkardı ve sarı saçlarının üzerinde ışık süzülürken ona sarıldı. Kadının ne kadar sıcak olduğunu, vücuduna verdiği ağırlığın ne kadar mükemmel olduğunu, pantolonunu çıkardığında ne kadar lezzetli hissettiğini düşündü.

Gözleri kocaman oldu. Elini indirdi ve onu yeniden ölçtü. "*Elm*."

Dişlerinin arasından tısladı ve parmaklarını kızın dudaklarına bastırdı. "Söylediklerine dikkat et. O hınzır ağzınla beni çok yakında harcayacaksın." Onu aşağı çekti ve yavaşça öptü. "Bunun sürmesini istiyorum, Ione."

Kendini onun göğsüne yasladı ve başladıklarında acı verici bir yavaşlıktaydı. Elm onun yüzünü izledi, acı olup olmadığına baktı, acı gördüğü anda durmaya hazırdı. Ama Ione, kalçalarını bir o yana bir bu yana eğerek, Elm'in de rahatı haline gelen kendi rahatlığını bularak onun üzerine doğru gevşedi. Santim santim alçaldı. Ve Elm'in şimdiye kadar taşıdığı tüm zevk anıları zihninde parçalandı, yerini buna bıraktı. Onunla.

Kalçalarını tuttu. Adam onun içine doğru yükseldiğinde, Ione nefesini içine çekti.

Dondu kaldı. "Sen-"

"Bana zarar vermeyeceksin. Aramızda acı olmayacak." Sürükledi

Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. Elm onu ısırды ve o da gülümsedi. "Havaya girmediğimiz sürece."

"Her türlü iğrenç şey için zamanları olacak, Bayan Hawthorn. Şimdilik sadece-" Sesi sakinleşti. "Sadece bana bakmaya devam edin."

Elm onun içinde hareket etmeye başladığında, düşünemedi. Odaklanamadı. Sarı saçları her yere dökülüyordu ve Ione'un yüzü kızarmıştı ve o kadar savunmasızdı ki, ela gözleri onu arıyordu, göğsünün daraldığını hissetti.

Yavaşlık uzun sürmedi. Çok fazla ihtiyaç vardı, çok fazla yenilik. -Aralarında. Elm başparmağıyla kızın cinsel organını okşuyor, parmakları kızın poposuna ve kalçalarına batıyor, onunla birlikte hareket ediyor, anın tadını çıkarmakla daha fazlasına duyulan doyumsuz ihtiyaç arasında sıkışıp kalıyordu.

Adam ayağa kalktı ve kadının ensesini kavradı. "Ne hissediyorsun, Ione?" Bir kanat çırpışı gibi, iç çekti. "*Her şeyi.*"

Elm daha sert itti, ağzını kadının çenesinde, boğazında gezdirdi. "Ben seninim. Kraliçe olmasan bile seninim."

Ione'un göz kapakları titriyor, adımları hızlanıyordu. Elm onun göğüslerini avuçladı ve kalp atışlarının sinekkuşu vızıltısını ağzıyla karşıladı. Ione elbiselerinin üzerine düştü, onu üzerine çekti ve bacaklarını beline doladı. Nefesleri daha hızlı, zahmetli geliyordu ve sonra hiç nefes almıyor, onun etrafında geriliyordu.

Elm sisin içinden aşağı baktı. Ione'un kaşları çatılmıştı, gözleri hâlâ onun üzerindeydi. Ağzını açtı, keskin bir çığlık attı-

Basınç, çok fazla basınç, Elm her kasın sıkıldığını ve sonra güçlü bir şekilde gevşediğini hissetti. Başı öne doğru kadının göğsüne çarptı. Dişlerini sıktı, bir küfür ağzından kaçtı-

Ve yıldızları gördüm.

Ione onu kollarının arasına aldı. Nefes nefese kalmayı bıraktıklarında, tembel öpücükler paylaştılar, zevkle. Ve Elm'in ona her şeyi anlattığı o an, yürek parçalayacak kadar mükemmeldi.

Çocukluğu, annesinin ölümü ve sonrasında yaşananların dehşeti hakkında. Hawth ve babasından nefret ettiğini. Yew'ler onu yanına alana kadar ölmek istediğini. Ona bir Destrier olduğunu anlattı. Emory'nin enfeksiyonunu ve yavaş yavaş dejenere oluşunu. Providence Kartları ve Kral'ın Deste'yi birleştirmek için Emory'nin kanını nasıl dökmeyi planladığı hakkında.

Elsbeth hakkında. Onun büyüü. Zihninde taşıdığı ses -Çoban Kral-.

İkiz Alderler ve Ravyn ile Jespyr'in onu bulmak için nasıl gittikleri hakkında. Ve yeni varis Elm'in, döndüklerinde onlar için savaşmak için elinden gelen her şeyi nasıl yapacağını.

O konuşurken, Ione sessiz kaldı ve onu sıkıca kavradı. Konuşmasını bitirdiğinde elini kalbinin üzerine koydu. "Demek tüm zamanını böyle geçiriyorsun."

"Tüm bunlardan yorulmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

"Beş yüz yıldır kayıp olan bir Kart da dahil olmak üzere tüm Deste'yi Kral'ın burnunun dibinde toplayabileceğini düşünmek, en küstahça -Şimdiye kadar duyduğum en *Elm-şey*."

Kıkırdadı ve saçının bir tutamını parmağının etrafında kıvrırdı. "Tek beyin ben değildim."

"Peki ya annem ve kardeşlerim? Spindle kızları? Nereye gittiklerini bildiğini sanıyordum. Ama sorduğumda, Chalice ile-"

"Bilmemem önemliydi. Bu şekilde, bir Kadeh bile beni onların yerini paylaşmaya zorlayamazdı."

Gözleri büyüdü. "Onları çıkardın mı?"

Tırpan asla uzakta değildi. Elm onu pelerininin cebinde buldu ve parmaklarının arasında gezdirerek kenarları bulanıklaşana kadar çevirdi. "Jespyr anneni ve kardeşlerini uyardı ve ben de Spindle'ları kaçmaya zorladım. Seni de dışarı çıkarmaya çalıştım. Hawthorn Evi'nde olduğundan haberim yoktu. Hauth'un ne yaptığından haberim yoktu."

Ione'un gözlerinden ikiz yaşlar döküldü. "Neden?"

Elm doğrulup yüzünü ellerinin arasına aldı. "Çünkü ben buna inanmıyorum, Ione. Hiçbirine. Beş yüz yıllık Rowan yasaları benim için hiçbir şey ifade etmiyor. İnsanları kendilerinin yapmadığı büyüler yüzünden cezalandıran bir yerde yaşamaktansa, hepimiz büyülerimizi bırakıp Ruh'un bizi tüketmesine izin versek daha iyi. Enfeksiyonlu bir yeğeni sakladığı için bir kadın ve çocuklarının öldürüldüğünü görmektense Taş'ın yakılmasını tercih ederim." Kadının gözyaşlarını sildi. "Ailen bir gün güvende olacak. Bir şeyleri değiştireceğim. Son beş yüz yılın en kötü Rowan Kralı olacağım." Dudaklarının ucu kıvrıldı. "Bundan zevk bile alabilirim."

Ione'un gözyaşları durdu. Ona güzel dediğinde baktığı gibi bakıyordu. Ona doğru itti, kolları boynuna dolandı. "O zaman bırak da seninle tadını çıkarayım," diye mırıldandı onun ağzına.

Tırpan yere düştü ve tamamen unutuldu.

Evlilik sözleşmesini o gece ilan etmeye karar verdiler; böylece şenliklerin kalbine bir kazık ç a k a c a k ve şölenleri bir gün erken bitireceklerdi.

Stone'a döndüklerinde vakit öğleyi çoktan geçmişti. Kalenin derinliklerinde bir yerde bir çan çalıyordu. Ione başını kaldırıp yüksek, heybetli kulelere baktı. "O da ne?"

Elm dizginleri damada verdi ve onun elini tuttu. "Emin değilim."

Baldwyn sormak için orada değildi. Filick de öyle. Bir ip çekildi Elm'in göğsü. Ravyn'in erken dönmüş olabileceğini düşündü.

Parmaklarını Ione'nunkilerle birleştiren Elm, merdivenlerden kraliyet koridoruna çıktı ve odasına adım attı. Odanın köşesinde bir gölge yükseldi. Onu bekleyen Ravyn değildi.

Hauth'du.

OceanofPDF.com

eaæ III

To Bükölme

OceanofPDF.com

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Elspeth

Ormanın Ruhu'nun kıyısı, Kabus'un zihninde işgal ettiğim kıyıya çok benziyordu. Kayıtsız, sonsuz bir boşluk. Sadece bu sahil solgundu. Gökyüzü, dalgalar, ince kum, hepsi solgun, cansız bir griydi.

Ravyn kumda oturuyordu, Jespyr kollarındaydı. Ona ulaşamıyordu, ne Kâbus Kartı'yla ne de sesiyle. Onu ne kadar sarsarsa sarssın -adını haykırırsa da- uyanmıyordu.

O kumsalda ne kadar oturup Ormanın Ruhu'nu beklediğimizi bilmiyorum. Kâbus bir tırnağını kemiriyor, göz ucuyla Porsuk kardeşleri izliyordu.

Ravyn'in sesi düzensizdi. "Ne kadar bekleyeceğiz?"

"Ruh kendi zamanını tutar."

Dallardan ve dikenlerden kaynaklanan düzinelerce kesik Ravyn'in yüzünü yaralamıştı. Çok yorgun görünüyordu. Nasırlı parmağını kız kardeşinin boynuna bastırduğunda ağzından acı dolu bir ses çıktı. "Nabızı yavaşlıyor. Ateş onu öldürüyor."

Bir şeyler yap, diye yalvardım karanlık odamda. Umudunu kaybetmesine izin verme.

"Ailen büyüyle yoğrulmuş," diye cevap verdi Kâbus, olması gerekenden daha sert bir sesle. "O yaşayacak."

Ravyn gözlerini kapattı ve hiçbir şey söylemedi.

"Bunca yolu umutsuzluğa kapılmak için gelmedin." Ravyn cevap vermedi. Ama başka bir ses cevap verdi.

Denizden geliyordu, derin ve engin. Karanlık odamı doldurdu, yakınlarda ve uzaklarda yankılandı. "Gaf Kralı," diye seslendi, "bir kez daha takasa gel."

Su yarıldığında, içinden pençeleri, sivri kulakları ve gümüş gözleri olan bir yaratık çıktı. Ve damarlarındaki mürekkep karanlığının derinliklerinde onun kim olduğunu biliyordum.

Ormanın Ruhu.

"Tekrar hoş geldiniz Çoban Kral. Hoş geldiniz Ravyn ve Jespyr Yew." Doğaüstü gözleri pencereyle buluştu. Gülümsedi. "Hoş geldin, Elspeth Spindle."

OceanofPDF.com

Kırkını Bölüm

Elm

Kırmızı **bir** parıltı. Hauth'un sesi, "Kımıldama," dedi. "Konuşma bile."

Tuz Elm'in duyularını yaktı. Zihni durdu ve kasları da onunla birlikte kilitlendi. Donup kalmıştı, bir eli cebinde, diğer eli Ione'un elini tutuyordu.

Hauth önlerinde duruyordu. Uzun boylu, tehditkâr ve tamamen kusursuzdu. Yara izleri -çürükler ve pençe izleri- gitmiş, cildi lekesiz kalmıştı. Altın rengi bir tunik ve koyu kırmızı bir çiftetelli giymişti, Elm'le karşı karşıya geldiğinde göğsü genişti. Kemerine bir çift hançer bağlanmıştı.

Daha genç görünüyordu. Ama bunun tek nedeni kaşlarındaki derin çatıklıkların düzelmiş olmasıydı. Hauth yere baktı, yeşil gözleri Elm ve Ione'un kenetlenmiş ellerinde gezindi. "Şaşırmamalıyım," dedi, ses tonu kayıtsızdı. "Sen her zaman kendini beğenmiş küçük bir büyücü oldun."

Elm kardeşini en son gördüğünde, Hauth kendi salyasından oluşan bir su birikintisinin içinde yatıyordu. Dünyada onu bu kadar iyi iyileştirebilecek ne bir lapa, ne bir ilaç, ne de bir büyü vardı.

Birini kurtar.

Hauth kendini Elm'in giysi sandığının üzerine oturttu. "Düşündüğünü görüyorum Renelm. Her şeyi o çakal aklınla çözmeye çalışıyorsun." Gözleri Ione'a kaydı. "Sana anlattı mı? Spindle House'daki o geceyi? Ona ne yaptığımı?"

Öfke Elm'in boğazını kapladı. Ağzını açmaya çalıştı ama çenesi kilitlenmişti.

Hauth'un gözleri Ione'un vücudunu taradı. "Ne kadar farklı görünüyorsun, canım,

Spindle House'daki penceresinin altında yatan kanlı bir kadın kabuğundan. İki gece önce gözlerimi açtığımda ve seni mükemmel bir bütün olarak gördüğümde, biliyordum. Başka hiçbir şey anlamadığım zamanlarda bile biliyordum." Kelimeler dişlerinin arasından kaydı. "Kızlık Kartı seni iyileştirdi, Ione."

Ione'un eli Elm'in elinde soğuktu ve terden kayganlaşmıştı.

"Babam Kabus Kartına dokunup zihnime girdiğinde ona anlatmaya çalıştım. Ama aptal çok sarhoştı, dikkati dağınıktı. Beni duymadı."

Hauth'un yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Ama bir gece sonra, Linden duydu."

Kapı arkasından açıldı. Ve sonra Linden oradaydı. Ama şimdi yüzü temizdi, cildi lekesizdi, yaraları geçmişti.

"Tırpanını al," dedi Hauth, Elm'e başını sallayarak.

Acımasız eller Elm'in ceplerini karıştırdı. Linden alaycı bir ifadeyle ona baktı. Elm'in tırpanını kopardı. Sonra, iyi bir önlem olarak, karnına bir yumruk indirdi.

Nefesi kesildi ve midesi bulandı. Ama iki büküm bile olamadı. Scythe'in onu yerinde tutan tasma çok sıkıydı.

Elm'in duvarların arkasına ittiği eski panik geri dönmüştü. Göğsünden çıkıp boğazına, oradan da ağzına girerek çığlık atması için yalvarıyordu. Yine bir çocuktı, kardeşinin Tırpan'ı tarafından bağlanmıştı.

Acıyı bekliyorum.

Hauth elini uzattı ve Linden Elm'in Tırpanını elinin içine bıraktı. "Dün gece Kabus Kartını geri verdiğinde, Linden onu kullandı. Beni buldu. Ve babamın yapamadıklarını bir araya getirdi."

Linden önce Elm'e, sonra da Ione'a bakarak, "'Bakire'," dedi. "Zihnime bunu söylediğini duydum. Tekrar tekrar. 'Maiden Card.' Sonra, 'Ione.'"

Linden, Elm'in önünde durdu. Maskesiz bir bakışla ona yukarıdan aşağıya baktı. "Hauth bana bir süre önce Bayan Hawthorn'a Kartını nereye koydurduğunu söylemişti. Ama taht odasına gittiğimde, ocak taşının altında değildi. Belki de geri almıştır diye düşündüm. Aramak için odasına gittim. Kapısı kilitliydi." Kemerine uzandı. "Ama sizinki, Prens Renelm, kilitli değildi."

Bir demir sesi duyuldu. Linden bir anahtar halkası çıkardı -Elm'in anahtar halkası- ve önünde sallandırdı. "Görevlerinizi gerçekten daha ciddiye almalısınız Prens. Kapısını açıp Bakire'sini bulmam beş dakikadan az sürdü. Kapıyı üç kez tıklattım ve sonra-" Bir elini yüzünde, bir zamanlar derisinin yarıldığı yerde gezdirdi. "Yara izlerim

yok oldu. İyileştim."

Elm bir şeyler yapmak zorundaydı. Yoksa o ve Ione bu odadan asla kaçamayabilirdi. Ama yapamadı. Lanet olsun. Hareket et.

Hauth'un ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Ravyn olmadan o kadar da sert değilsin, değil mi kardeşim?" Bir adım öne çıkıp Elm'in boğazına sarıldı. "Ravyn ve Jespyr neredeler? Söyle bana."

Elm'in duyularına bir tuz dalgası daha çarptı. Çenesi ağrıyordu. Çenesini açtığı anda zehir birikti, kardeşinin Tırpan'ı gerçeği ağzından sürükleyerek çıkardı. "İkiz Alder'lar için gitti."

"Nerede?"

"Bilmiyorum."

Hauth, Linden'in elindeki anahtar halkasını kopardı ve Elm'i n yüzüne vurdu. "Ne zaman dönecekler?"

"Bilmiyorum."

Bir darbe daha.

Ione boğazından bir ses çıkardı.

"Sorun nedir, Renelm?" Bir darbe daha. "Söyleyecek akıllıca bir şey yok mu?" Elm'in ağzı kanla doldu. Tükürdü ve Hauth'un çizmelerini kırmızıya boyadı.

"İyileşmiş olabilirsin ama zamanın geldi *kardeşim*. Elspeth Spindle'ın kafasını duvara vurduğunda kimi uyandırdığını biliyorum." Hauth'un Rowan yeşili gözlerinin derinliklerine baktı. "Ve o geri döndüğünde seni bir Bakire Kartı bile kurtaramaz."

Korku, o mükemmel vahşi yüzün üzerinde titreşti. Hauth'un parmakları anahtar halkasının etrafında sıkılaştı. Elm nefesini içine çekerek yeni bir darbe bekledi.

Gelmedi.

Hauth elini cebine attı. "Linden," dedi bakışlarını Elm'inkilere kilitleyerek. "Ione'a Kızlık Kartını geri ver."

Linden'in kaşları çatıldı. Ama kendisine söyleneni yaptı. Bakire'ye dokunup Hauth'u büyüünden kurtardığında, Elm'in kardeşinin yüzündeki acımasız, tanıdık çizgiler geri döndü.

Linden pembe kartı Ione'un eline tutuşturdu.

Hauth ona, "Dokun," dedi.

Tırpan dönmesine izin vermiyordu - Elm sadece çevresinde Ione'u görebiliyordu. Kızlık Kartı'na dokunan parmağının yumuşak sesini duydu. *Vur, vur, vur.*

"Daha iyi." Hauth Elm'den uzaklaştı, tehditkâr bir tavırla

Ione'un karşısında durana kadar yavaşladı.

Kemerinden bir hançer çıkardı.

Elm'in içi sıkıştı. "Ne yapıyorsun?" "Bir deney yapıyorum."

Ione'ye konuşma fırsatı bile vermedi. Hauth sadece başını ona doğru eğerek alaycı bir selam verdi ve "Bunu bir kez daha deneyelim, nişanlım," dedi. Hançerini kaldırdı.

Ve kabzasına kadar Ione'un göğsüne sapladı.

Uzun, kesik kesik bir nefesle hava boşaldı. Ione'un eli Elm'in elinin içinde gevşedi, sonra da Elm'in görüş alanından, avuçlarının arasından düşmeye başladı.

Dünya kenarlarından karardı. Elm'in içinden yükselen çığlık serbest kaldı. Linden yüzüne vurdu ama o bağırmayı bırakmadı. Gözlerinin arkasında ışıklar patladı, tüm kasları Kırmızı Kart'ın pençesiyle savaşmak için harcandı.

Sonunda Elm'in başını döndüren Hauth'un acımasız eli oldu. "Bakalım Pembe Kart ölümcül bir darbeye karşı ne kadar iyi dayanacak."

Çok fazla kan vardı. Üvez meyvesi gibi kırmızı, Tırpan gibi. Ione'un elbisesinde, teninde ve saçlarında kırmızı, yatak odasının her yerinde kırmızı.

Spindle House'dan düşerken hayatta kalmıştı. Maiden o zaman onu hayatta tutmuştu. Bunu da atlatabilirdi. Hayatta kalmak *zorundaydı*.

Ama kan, kalbin kanıydı. Karanlık. Eksiksiz. Elm'in avda, geyiğin hızlı ve temiz bir şekilde öldüğünden emin olduğunda gördüğü türden.

O ela gözlerdeki ışık azalıyordu. Ione'un ağzı aralandı, gözyaşları yanaklarından süzüldü, korku yüzüne kazındı. Ve Elm anlamıştı. Hauth onu son kez düşüşe gönderdiğinde de böyle olmuştu. Öleceğinden emin olduğu zaman. Ama bu sefer Ione kayıtsız aya bakmıyor, büyük sessizliğin onu ele geçirmesini bekliyordu.

Ona bakıyordu.

Elleri kar rengindeydi, kansızdı. Göğsündeki hançere doğru kalktılar, kabzasının üzerinde gezindiler. Hastalıklı bir gri olan dudakları kıpırdadı ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Bırakın konuşsun," diye bağırdı Elm, yalvarırcasına.

Hauth'un kahkahası odayı böldü. "Yapacağımı sanmıyorum."

Ione'nin bakışları Elm'in üzerinde kaldı, onu o ela kuyularında tutuyordu. Hançeri göğsünden çıkardı ve yere bıraktı. Gözlerini kapattı.

Ve hareket etmeyi bıraktı.

Yirmi saniye.

Kırk.

Bir dakika.

Hauth boğazından kayıtsız bir ses çıkardı ve Ione'un elindeki Maiden'a baktı. "Görünüşe göre pembe kartın da bir sınırı var."

İki dakika geçti ve Ione hâlâ kıpırdamıyordu. Elm o kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki kardeşi irkildi. Hauth onu yere itti -tekmeledi- sonra yine irkildi.

Hauth'un burun deliğinden bir kan damlası süzüldü. Cebinden Tırpan'ını çıkardı ve ona dokundu. "Yerde kal," dedi Elm'e. "Yoksa pişman olursun."

Tuz nihayet Elm'in duyularından kaçtığında, Hauth ve Linden'in birbirlerine ne söylediklerini duymadı. Umurunda da değildi. Kendini kanın içinde sürüklüyordu, tüm gücünü içinde taşıdığı son umut kırıntısının da kopmasını engellemek için harcıyordu.

Ione'nin başını ellerinin arasına aldı. Kız çok solgundu, hiçbir yerinde pembeden eser yoktu. "Hawthorn?"

Hiçbir şey.

Alnını onunkinin üzerine bastırdı. "Lütfen, Ione."

Kadın kıpırdamadan durunca Elm gözlerini kapadı ve dişlerini birbirine geçirdi. Ama hiçbir çaba yanaklarından süzülen gözyaşlarını engelleyemedi.

Sonra, bir kanat çırpışı gibi-

"Elm."

Başını kaldırdı.

Ione hareket ediyordu. Sadece bir parmak. Sonra göğsündeki yaranın üzerine gelen bir el. Sonra o göğüs derin, çaresiz bir nefesle kalktı. Göz kapakları titredi, sonra açıldı ve Elm onun gözlerinin içine baktı.

Hazel-heat and life.

Kollarını ona doladı ve onu göğsüne çekti. Sonunda içinden bir hıçkırık koptuğunda, acı bir şekilde neredeyse ölecek olanın kendisi mi yoksa o mu olduğunu merak etti.

Hauth ve Linden zehirli bulutlar gibi yukarıdan görünüyordu.

"İnanılmaz," diye düşündü Linden. "Kalbine bir bıçak saplanıyor ve Maiden yine de yaşamasına izin veriyor."

Hauth'un sesi yavaştı. Şaşkın. Açgözlü. "Yenilmezlik."

Elm'in içinde karanlık birikti. Silahsız olması, Tırpan'ı olmadan çıplak olması önemli değildi. Yine de kardeşinin yüzüne baktı ve zerre kadar şüphe duymadan, "*Bunun için seni öldüreceğim*," dedi.

Kapı çarparak açıldı.

Filick Willow, kitapları ve köpekleriyle birlikte eşikte durmuş, odayı incelerken gözlerini kocaman açmıştı. Hauth ve Linden, Elm ve Ione'un başında duruyordu. Yerde kan vardı. Bakışları Elm'in yüzünü buldu, tomurcuklanan morlukların ve gözlerindeki yaşların izini sürdü. "Bağışlayın beni Prens," dedi. "Kapıyı daha yüksek sesle çalmalıydım."

Elm yeri öpebilirdi. Kollarındaki Ione'a başıyla işaret etti. "Al onu," dedi sesi kırılarak. "Ona yardım et."

Filick odaya girdiğinde Hauth omurgasını dikleştirdi. "Size ihtiyaç yok, Doktor."

Köpekler hırladı. Filick sert bir el hareketiyle onları durdurdu. "Prens Hauth.

Odanızda yoktunuz. Zili çaldık."

"Duydum." Hauth Tırpan Kartını kör parmaklarının arasında kaydırdı. "Ama gördüğünüz gibi kimse beni yatağımdan çalmadı. Ben gayet iyiyim. Gidebilirsiniz."

Filick kımıldamadı. Gözleri Ione'un üzerindeydi. "Çok kan kaybetmiş." "Farkındayım."

Ayak sesleri koridorda ağır ağır ilerliyordu. Ağır biri koşuyordu ve sonra Kral oradaydı, Filick'i iterek geçti, Hauth'a giden yolda Ione'un kanını çiğnedi. Kollarını en büyük oğluna doladığında sesi çatlak çıkmıştı. "Oğlum. Yaşıyorsun."

Elm, Ione'un göğsüne baktı. Hâlâ yarasını kapatıyordu. "Bir bakayım," diye fısıldadı.

Suskundu, elini göğsüne o kadar bastırmıştı ki tırnakları hilal şeklinde çentikler bırakmıştı. Yavaşça çekti.

Yara küçülüyordu, onu açan bıçağın yarısı kadardı.

Hâlâ Ione'nin diğer elinde tuttuğu Bakire onu iyileştiriyordu.

Elm gözlerini tavana kaldırdı ve her parçasıyla Çoban Kral'a korkunç, harika Kızlık Kartı için teşekkür etti.

Ione'un eli kolunu sıyırdı. "Perdenin içinden geçtiğimi sandım. Ormanda at sürüyordum, ayak bileklerim çamur içindeydi." Renksiz dudaklarını küçük bir gülümseme süsledi. "Seninle birlikte."

Elm yüzünü onun boynuna gömdü. "Bir gün. Ama önce, yüz tane istiyorum

seninle yıllar."

Üstlerinden Kral'ın sesi dalga dalga geliyordu. "Nasıl?" diye sordu, nasırlı elini Hauth'un yanağına koyarken sesi titriyordu.

Hauth'un sesi eşitti. Babasının omzunu sıvazladı. "Duyduğuma göre ziyafetler veriyormuşsun. Bu akşam benim şerefime ev sahipliği yap, sana her şeyi anlatacağım."

OceanofPDF.com

Kırk Birinci Bölüm

Ravyn

Son takas zamanı olmayan bir yerde bekler. Büyük acıların, kan dökülmesinin ve suçun olduğu bir yer. Orada hiçbir kılıç seni kurtaramaz, hiçbir maske yüzünü gizleyemez. İkiz Alder'larla birlikte döneceksin.

Ama o yerden asla ayrılamayacaksın.

Ravyn kemiklerin çatırdadığını duydu. Ormanın Ruhü sivri omuzlarını yuvarladı, kuyruğunu havada savurdu, pençelerini kuma sapladı. Kulakları uzun ve sivriydi ve gülümsediğinde dudaklarının arkasından kısa, sivri dişleri görünüyordu.

İnsan ya da canavar değildi, ikisinin arasında bir şeydi, tıpkı Kabus Kartı'nda tasvir edilen canavar gibiydi, sadece gözleri gümüştü. Ravyn'i onlarla işaretledi, gözlerini kırpmadan. Sonra pençelerinin uçlarını kendi gövdesine doğrulttu-

Ve onları karnına gömdü.

Gümüş rengi kan kürkünden aşağı aktı ve kuma düştü. Deniz kana doymadı.

Ravyn gözlerini dehşet içinde kocaman açarak baktı.

Ruh bir iç çekti ve kanama durdu. Karnını deşti, sanki onca kan içinde bir şeyleri yerinden oynatmıştı. Eli gümüşle kaplanmış olarak geri geldiğinde, pençelerine bir şey sarılmıştı. Küçük, dikdörtgen şeklinde, zümrüt yeşili süslemeli bir şey.

On ikinci Providence Kartı. İkiz Alders.

Ruh'un pençeleri açıldı.

"Onu kullanmanı istiyor," dedi Kabus Ravyn'in arkasından.

Ravyn kıpırdamayan Jespyr'i kumun içine bıraktı ve kendini ayağa sürükledi. "Ona dokunduğumda ne olacak?"

"Zihinlerin buluşması."

"Kabus Kartı gibi mi?"

"Bunu söyleyemem. Twin Alders'i hiç kullanmadım."

"Peki ya çok uzun süre kullanırsam?"

Kâbus'un sesi kesildi. "Tüm zaman duygunu kaybedeceksin."

Ravyn Ruh'un gözleriyle tanıştı. Gümüş, kırışmayan ve gözbebekleri olmayan. Ürperdi, ileriye doğru uzandı, Twin Alders Kartının kadife kenarını kavradı. Ama onu tuttuğu yerden çekmeye çalıştığında, Ruh'un pençeleri elinin üzerinde bir mengene gibi kapandı.

Ravyn haykırdı. O ürkütücü gümüş bakışla tekrar karşılaştığında anladı. Onu alması için vermemişti, sadece kullanması için vermişti.

Hâlâ yapılması gereken son bir takas vardı.

Ravyn kadife kenarı tutuşunu gevşetti. "Onu çalmayacağım."

Pençeleri geri çekildi, Ravyn'in derisi kırmızıya boyandı. İkinci kez eline uzandığında, titreyen tek bir parmağı vardı. Beş yüz yıldır kayıp olan Providence Card'ın üzerinde gezindi. Gözlerini kapadı, tuzlu bir nefes aldı ve İkiz Alders'e dokundu.

Bir

kere.

İki

kere.

"Onunla konuşurken sözlerini dikkatle ölç," diye uyardı Kâbus. "Bunlar son sözlerin olabilir."

Üç kere.

Rüzgâr denizin tuzlu dudaklarını yırttı. Ravyn'in yüzüne doğru eserek onu kör etti. Ruh bir kez daha o engin, fırtınalı sesiyle konuştu. "Seni sisin içinde izledim, Ravyn Yew. Kanının tadına baktım. Taştan zırhını soydum." Bakışları onun ve Kâbus'un arasında gidip geldi. "Kesime giden bir kuzu gibi Çoban Kral'ın kıvrımının kenarındaki ormanımın kalbine geldin."

Ravyn'in çenesi düştü. "Ben kuzu değilim."

Gümüş gözleri onu izledi, onu tanıdı. "Yine de gündönümünde bir ölü gibi ölmeye kararlısın."

Arkalarında, Kâbus keskin bir tıslama çıkardı. "Ne demek istiyor?"

Ravyn tekrar Kâbus'un sarı gözlerine baktığında, bir şekilde Elspeth'in de gözlerinin içine baktığını biliyordu. "Bilmelisin ki," dedi, "Kral'ın Güverte'yi birleştirmek için onun kanını dökmesine asla izin vermeyecektim."

Kâbus uzun bir süre hareketsiz kaldı. Sonra, kıyıya vuran dalgalar kadar sessiz bir sesle, "Elspeth'in yerine kanını mı akıtacaksın? *Benim* yerime mi?"

Ravyn omuzlarını dikleştirdi ve Kâbus'un beş yüz yılının her birine ulaşacak kadar inançla konuştu. "Evet."

Orman Ruhu'na döndü. "Güverteyi birleştirmenin bedeli kandır. Sisi kaldırmak ve enfeksiyonu iyileştirmek için. *Senin bedelin*. Ve ben bunu memnuniyetle ödeyeceğim. Seve seve öleceğim. Emory hastalandığından beri parça parça ölüyorum." Boğazı daraldı. "Elspeth kaybolduğundan beri on kat daha fazla öldüm. Ve şimdi de senin sisin kız kardeşimi aldı. Bu yüzden bana maliyetten bahsetme, Ruh." Gözleri kadının pençesindeki İkiz Alders'a kaydı. "Buradan o Kart'la birlikte ayrılıyorum. Ya da hiç gitmeyeceğim."

Dudakları sivri dişlerinin üzerinden sıyrıldı. Nefes aldı ve kıyıda suyun sesi sanki ağzının içine çekilmiş gibi kayboldu.

Herkes sessizdi.

Ruh Ravyn'i gözlerini kırpmadan gümüş bakışlarıyla süzdü, sonra ileri atıldı, pençesi Ravyn'in elini yakaladı. İnanılmaz bir güçle onu kıyıdan soğuk denize doğru çekti. Ravyn, Sprint onu suyun altına daldırmadan önce Kâbus ve Jespyr'e sadece kısa bir bakış atabildi, tuzlu gelgit başının üzerinden kayıyordu.

Ravyn gözlerini açtığında suyun altında değildi, ıslak bile değildi. Bir kar tarlasında duruyordu. Jespyr ve Kabus gitmişti. Sadece o vardı, tek başına, Ormanın Ruhu ile birlikte.

Kuşlar tepemizden seslendi. Kuzgun ya da karga gaklaması değil, ötücü kuşlar. Tarlakuşlarının tatlı melodisi. Karla kaplı bir çayırın üzerinde kanatlar çırpınıyordu. Ravyn yukarı baktığında nefesi kesildi.

Belli ki kış mevsimiydi. Ama gökyüzünü hiç bu kadar mavi, ışığı hiç bu kadar güçlü, sisten tamamen arınmış görmemişti. Bu onun nefesini kesmişti.

güzelliği.

"Neredeyiz biz?"

"Sekiz yüz yıl geçmişte," diye cevap verdi Ruh'un uyumsuz cevabı.

"Neden?"

Adamın elini bıraktı ve karda yürümeye başladı. "Büyünün zaman için pek bir faydası yok. Yüzyıllar boyunca kendi bahçemmiş gibi yürüyorum." Gözleri omzunun üzerinden Ravyn'e sabitlendi. "İnsan hayatı kısadır. Sen bir ağaç gibi dayanıklı ve boyun eğmez değilsin, bir kelebeksin. Narin, geçici. Önemsiz."

Ravyn başını salladı. Kuzu, kelebek. Çoban Kral, *Alders'in Eski Kitabı*'nda Ormanın Ruhu'nu ne akraba, ne düşman ne de dost olarak tanımlamıştı. Mürekkepten tasarruf edip ona gerçekte olduğu şeyi söyleyebilirdi. Tam bir pislik.

Sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi kuyruğunu salladı. Pençelerini açtı. İkiz Alders'in yanı sıra, avucunda on bir başka Providence Kartı belirdi. Ravyn'in önünde havada asılı duruyorlar, Ruh'un parmağının yavaş hareketleriyle dönüyorlardı. "Kartlar. Sis. Kan," dedi. "Hepsi birlikte dokunmuş, dengeleri hassas, ipeksi bir ağ gibi."

"Bu da seni örümcek yapar."

Bunun üzerine gülümsedi. "Çoban Kral zeki ve yaratıcı biriydi. Sıradan bir ruh böylesine değişken, karmaşık bir Deste yapamazdı. Bu Kartlara olan arzusundan daha büyük ne bir erdem ne de bir sevgi biliyordu." Parmaklarını şıklattı ve Kartlar tekrar pençelerine doluştu. "Sen de aynı mısın Ravyn Yew?"

Ona karşı sözlerinizi dikkatlice ölçün. Son sözlerin olabilir.

Ravyn derin bir nefes aldı. "Ben bir hırsızım. Bir yalancıyım. Çoğu kişı erdemimi eksik bulur."

"Ya senin aşkın?"

Ravyn'in göğsü sıkıştı. Gözlerini kapatacak olsa ne göreceğini biliyordu. Anne ve babasının yüzleri, kütüphane ateşinin başında sessizce kitap okurken eğilmişti. Elm, Jespyr ve Emory, at sırtında orman yolunda ilerlerken. Yew Kalesi'nin masasında karşısında oturan Elspeth, çay fincanının arkasından ona gülümserken yanakları pembeleşmişti. "İçimde aşka dair bir şeyler var."

Ruh'un parmaklarını bir kez daha şıklatmasıyla Güverte yok oldu ve geriye

Sadece İkiz Alder'lar pençelerinde. "O zaman sana bir teklifte bulunacağım. Bu Kartı benimle bırak, ben de sevdiğin insanları kurtarayım. Kardeşlerin enfeksiyondan kurtulacak. Elspeth Spindle bedeni ve zihniyle Çoban Kral'dan kurtulacak." Karın içinden bir pençe çizdi. "Ve Rowan Prensi neredeyse kesin olan yıkıcı kaderinden kurtulacak."

Kuşlar hâlâ cıvıldıyordu, güneş hâlâ Ravyn'in yüzündeydi. Ama her yeri üşüyordu, ona ulaşan tek ses kararsız nabzının gümbürtüsüydü. "Elm'in hangi kaderden kurtarılmaya ihtiyacı var?"

Ruh, kırpışmayan gümüş gözleriyle onu izlemekten başka bir şey yapmadı. "Neyi kabul ettiğimi bilmeliyim."

Tek cevabı sessizlik oldu.

Ravyn'in ellerinde her zaman var olan titreme hızlandı. Konuştuğunda kelimeleri ensesine yapıştı. "O zaman Gündönümü'nde onları kendim kurtarmaktan başka çarem yok. İkiz Alders Kartı *ile*."

Koyu renk kürkü ve geniş, inatçı gözleri Ormanın Ruhu'nun yüzündeki duyguları ayırt etmeyi zorlaştırıyordu. Ama kulaklarının bir anlık seğirmesiyle

Ravyn onun cevabından hoşnut olmadığından emindi -kuyruğunu sallayarak-.

"Bir keresinde benden bahsetmiştin," diye mırıldandı. "Wayland Pine'ın Demir Kapı Kartını çalmaya giderken Kara Orman'da yürüyordun. Partiye önderlik ediyordun ama bakışların geriye dönmüştü. Elspeth Spindle'a."

Ravyn dudaklarını birbirine bastırdı. "Hatırlıyorum. "

"Ona, 'Büyü, gelgitteki tuzlu su gibi dalgalanır' dedin. Ben Ruh'un gelgiti yöneten Ay olduğuna inanıyorum. Bizi içine çeker ama aynı zamanda özgür bırakır. O ne iyi ne de kötüdür. O sihirli bir dengedir. Ebedidir."

Çayırdaki rüzgâr hızlandı. Ruh'un sesi daha da yükseldi. "Tüm Blunder'ın da aynı şeye inanmasını isterdim. Bu yüzden Ravyn Yew, sana ikinci teklifim taht."

Ravyn konuşmayınca sesinin kenarına bir hırıltı dokundu. "Sende büyük bir kralın özellikleri var. Ölçülü, dikkatli. Dengeye dikkat et. Taş'a geri dönüp amcanın önünde eğilmene gerek yok; artık yalan söylemek, çalmak ya da numara yapmak yok. Kendi erdemini bul, kendi kurallarına uy." Pençelerindeki Kart'a başıyla işaret etti. "Twin Alders Kartını bana bırak, seni Quercus Rowan'ın yerine Blunder'ın Kralı yapayım."

"Bunu yapacak güce sahip değilsiniz."

Bir adım ötedeydi, sonra aniden çok yaklaştı. Gümüş gözleri

Ravyn'in g r    , pençeleri g    ne bastırıyor.

"Burada, yüzlerce yıl geçmişte durup bana g  ten mi bahsediyorsun?" Tuz kokusu her yeri sarmıştı. " oban Kral ate le doğdu çünkü *ben*  yle uygun gördüm.  ocuklarına *benim* tarafımdan büyü bah edildi. Brutus Rowan tahta geçti çünkü *ben* müdahale etmedim. Krallar ve canavarlar yaratılabilir ve kelebekler ezilebilir. Bildiğiniz her şeyi ben yarattım. Ben Blunder'ım. Onun enfeksiyonu, onun ağaçları, onun sisi. Büyü ile dolup ta ıyorum."

"Yine de öyle kalmak için bir yalancı ve hırsızla takas yapıyorsun." Ravyn  ne doğru eğildi ve pençelerinin uçlarının adamın g    ne daha sert bastırmasına izin verdi. "Sen ebedisin. Ve sen sihirlisin. Ama büyünün en eski paradoks olduğunu ben de senin kadar iyi biliyorum. Sana ne kadar g   verirse, o kadar zayıflarsın. Bunu bana  oban Kral   retti."

Bo azında alçak, tırmalayıcı bir ses yankılandı. Geri  ekildi. "O halde c mertli imi görmezden gelip Twin Alders Kartını geri almaya kararlısınız?"

"Taht için hırsım yok."

Sesinde bir gerginlik vardı. "Belki de yapmalısın."

Ravyn ısırdı. "Zaman benim için çok değerli Ruh.  kiz Alderler için fiyatını söyle. Eve gitmek istiyorum."

G m   gözleri kısıldı, kara dili dişlerinin ucunda gezindi. "O zaman  una cevap ver." Hırıltılı bir nefes aldı. "Kara ku un    ba ı vardır. E kıya, Destrier ve bir diğeri. Biri ya tan, biri do u tan. Söyle bana Ravyn Yew, ormanımdaki uzun y r y   nden sonra nihayet adını biliyor musun?"

Bir anı Ravyn'i  eki tirdi. Bu sözleri daha önce de duymuştu. Emory onları Stone'a fısıldamı tı.

"Bu benim fiyatım," diye devam etti Ruh, dudaklarında bir gülümseme belirerek. "Benim takasım, benim bedelim. Eğer doğru cevap verersen, sana son Providence Kartını vereceğim. Veremezsen, bende kalır." Pen esi  kiz Alders'in etrafında sıkıla tı. "Adın, Ravyn Yew. Bana adını söyle."

Bilmece Ravyn'in zihninde ilerledi ve ardında bir korku hissi bıraktı. Elm ile satranç oynuyormu  gibi hissediyordu. Sadece orada bulunarak bile çoktan tamamen alt edilmişti.

"Bana iki şey teklif ettin," dedi yavaşça. " kisini de reddettim. Kendimi tutabilmem ve dengeyi sa layabilmem için iki ipucu istiyorum."

"Uzun zaman önce ziyarete geldiğinde Çoban Kral'a ne söylediğimi sana anlatacağım." Rüzgâr hızlandı ve sesi daha da yükseldi. "Gölgeler uzadığında, günler kısaldığında ve Ruh güçlendiğinde on iki kişi birbirini çağırır. Onlar Güverte'yi çağırır, Güverte de onları geri çağırır. Bizi birleştirin, diyorlar ve karanlığı kovacağız. Kral'ın adaşı ağaçta, tuzun siyah kanıyla. On ikisi birlikte hastalığı durduracak. Dağdan denize kadar sisi aydınlatacaklar. Yeni başlangıçlar-yeni sonlar..."

"Ama hiçbir şey bedavaya gelmez," diye bitirdi Ravyn.

"Gündönümünde," dedi Ruh, gümüş bakışları hiç durmadan, "İskambil Destesi Kral'ın adaşı olan ağacın altında birleşecek. O ağaç üvez ağacı değil. *Bu* senin ilk ipucun."

Sözleri Ravyn'in kulaklarında ahenksiz bir şekilde çınladı. Parmaklarını kemerindeki fildişi kabzaya vurdu. "Peki ya ikincisi?"

"Bunu sana söylemeyeceğim." Gülümsemesi tamamen dişliydi. "Sana göstereceğim."

Dünya eğildi. Düzeldiğinde hâlâ çayırdıydılar, etrafları karla kaplıydı. Ancak şimdi porsuk ağaçlarının gölgesinde duruyorlardı.

Çayırın zirvesinde, karanlık bir pencereyle sabitlenmiş taş bir oda vardı.

Ravyn dönerek ağaç hattında Yew Kalesi'nin kulelerini aradı. Orada değillerdi. Önünde farklı bir kale belirdi.

Daha önce sadece harabelerini
gördüğü bir yer. "Şu anda ne kadar
geçmişteyiz?"

"Beş yüz yıl. Ne görüleceğiz ne de duyulacağız." Ormanın Ruhu boğumlu bir pençeyle kaleye doğru işaret etti. "İçeri girelim mi?"

Şato hareketliydi. Müzisyenler enstrümanlarının tellerini sıkıyordu. Hizmetkârlar ellerinde yiyecek dolu gümüş tepsilerle koridorlarda ve merdivenlerde koşuşturuyor, siyah saçlı çocuklar aralarında dolaşarak tatlı ekmek ve baharatlı meyve parçaları kapıyordu. Her kapıyı çobanpüskülü ve ökseotu süslüyordu. Avizelerin demir kolları arasına kırmızı, yeşil ve sarı kadife kordonlar gerilmişti.

Gündönümü, Ravyn fark etti.

Beş uzun masa büyük salonu parsellemişti, sıraları saray mensuplarıyla doluydu, gülüyor ve içiyorlardı. Salonun sonunda kürsü yoktu ama bir taht vardı. Ahşap, kalın, birbirine geçmiş dallardan yapılmıştı.

Üzerinde bir adam oturuyordu.

Etrafındaki eğlenceye kendini kaptırmamıştı. Kimseyle konuşmuyordu, yüzü kucağında açık duran bir kitabın üzerine eğilmişti. *Alders'in Eski Kitabı*.

Bakır teninde çizgiler vardı, yüzü köşeli, ağzı çekikti. Uzun, çengelli bir burnu vardı. Bakışlarını kaldırdığında, Ravyn gözlerini bir anlığına yakaladı.

Sarı.

"Bu-"

"Çoban Kral, ete kemiğe bürünmüş," diye fısıldadı Ruh.

Başının üzerinde koyu renkli, dalgalı saçlarına dolanan bir taç duruyordu. Budaklı, kıvrımlı dallar ve yeşilliklerden oluşan yaldızlı bir çember.

Ravyn o tacı daha önce görmüştü. Çayırın kenarındaki taş odada, beş yüz yıl gelecekte bekliyordu.

Gözlerini Çoban Kral'dan ayırmadı. Sesin ardındaki yüzü görmek bir rüya gibiydi. Kaygan fısıltılar, hırıltılar ve tıslamalar. Bunlar bir canavarın süslemeleriydi. Ama bu, bu şüphesiz bir insandı.

Yüzünde garip bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı. Ama Ravyn bunun ne olduğunu anlayamadan-

Duman havayı doldurdu.

Her kapıdan karanlık ve bunalıcı bir ses geliyordu. Saray mensupları yerlerinden fırladı, dışarı çıkmak için birbirlerini ezerken çılgınlık büyük salonu doldurdu. Kale muhafızları kendilerini duvarlardan sıyrarak çılgın erkekleri, kadınları ve çocukları kaleden dışarı çıkardılar. *Alders'in Eski Kitabı* Çoban Kral'ın kucağından düştü. O durdu-

Ama eldivenli bir el onu geri çekti.

Tahtın arkasından bir adam çıktı. Vücudu geniş, yüzü keskin köşeli, kaşları çatıktı ve kaşlarının altında derin çizgiler vardı. Diğer elinde iki Providence Kartı tutuyordu. Siyah At ve Tırpan.

Üst dudağında kan vardı ve sol burun deliğinden yavaşça damlıyordu. Ama Ravyn sadece gözlerine odaklanmıştı. Yeşil, amcasınıninki gibi. Hauth'un ve Elm'inki gibi.

Brutus Rowan.

Kartlarını cebine koydu, tahtın üzerine eğildi ve Ravyn'in Kralına duyamayacağı sözler söyledi. Kemerine uzandı, bir hançer çıkardı-

Ve onu oban Kral'ın kaburgalarına sapladı.

Siyah pelerinli adamlar dumanın içine girdi, gözleri odaklanmamıştı ve Brutus Rowan'a sabitlenmişti. "Kızını bulun," diye emretti onlara. "Onu iyileştirmesine izin vermeyin. Sonra bana diğerk çocukları getirin."

oban Kral şaha kalktı. Kafasının arkası Brütüs'ün çenesine çarptı ve yüksek sesli, çirkin bağırışlar odayı doldurdu.

Ravyn dumandan gözlerini ovuşturarak ksürdü. Gözlerini açtığında oban Kral ve Brutus Rowan gitmişti.

"Gel," dedi Ormanın Ruhu, elini pençelerinin arasına alarak. "Neredeyse bitti."

Onu dışarı çıkardı. Artık geceydi. Gökyüzü kapkaraydı, hilal şeklindeki ay dumanla maskelenmişti. Turuncu alevler kale kulelerini yalıyor, çığlık atan saray mensuplarının sonuncusu da gecenin içine kaçıyordu.

Ormanın Ruhu onu çayırın içinden geçirirken Ravyn'in tüm vücutu gerildi. Nereye gittiklerini biliyordu. Bu adımları binlerce kez yürümüştü. oban Kral'ın odası.

Ve mezarı.

"Bunu hazmedebilir miyim bilmiyorum."

Dumanlı havada kuyruğunu salladı. "Durmasını ister misin?"

Karda aceleyle ilerleyen figürler yanlarından geçti. oban Kral'ı dört ocuk takip ediyordu. Tilly onun kollarındaydı. Ravyn boynunun ve uzuvlarının sallanışından -gözleri açık ve görmüyordu- onun öldüğünü anlayabiliyordu.

Taş odaya doğru koşarken karda kan izleri bıraktılar.

Ravyn'in elleri titredi. "Hepsi ölecek, değıl mi?"

Ormanın Ruhu'nun sesinde ne sevgi, ne nefret, ne de acıma vardı.

"Evet." oban Kral ve çocukları taş odaya ulaştıklarında, Penceresinde kaybolan Ruh, Ravyn'i ileri çağırdı. "İçeri gir."

Oda karanlıktı. Ama yanan şatonun alevleri pencereden içeri girerek odanın köşesindeki bir şekli ortaya çıkardı. Bir adam.

Brutus Rowan. Bekliyorum.

Bir pelerin giymişti. Üzerinde üvez amblemi işlenmiş altın bir pelerin. Hızlı ve acımasız bir darbeyle oban Kral'ın kılıcını elinden alıp tekmeledi.

"Ağaçlar artık size yardım edemez."

Çoban Kral Tilly'yi yere bıraktı ve Brutus ile çocukların arasına yerleşti. "Ruh'un Ayrıs'i alacağını bilmiyordum. Onun ölmesini istememiştim."

"Sana inanmıyorum. Sen bir yalancısın, eski dostum. Büyü seni ruhsuz bir zavallıya dönüştürdü, seni tanınmayacak hale getirdi." Kılıcını Çoban Kral'ın göğsüne doğrulttu. "Artık hükmetmeye uygun değilsin."

"Yani tahtımı mı alacaksın? Çocuklarımı öldürecek misin?"

Brütüs'ün çenesi gerildi. "Bu bana acı verecek. Arkadaşlığını kaybetmek bana acı verdi. Ayrıs'i kaybetmek bana *acı verdi*. Ama bir keresinde bana ne demiştin?" Kabzasını sıkıca kavradı. "Tırpan'a hükmetmek acıya hükmetmektir. Bir krallığa hükmetmek bunun yanında nedir ki?"

Adamlar odaya doluştu. On bir kişi, her biri bir Siyah At tutuyordu.

"Bana İkiz Alders Kartı'nı nerede bulacağımı söyle," dedi Brutus, arkasındaki adamlarla birlikte sesi daha da yükselmişti. "Senin yapamadığını yapacağım ve bu iğrenç sisi kaldıracığım."

Çoban Kral elini bıçaklandığı yere götürdü. Geri çektiğinde kanla kaplıydı. Sallandı, ağzından bir kahkaha çıktı. "Hayır."

Brütüs bir avcı gibi sinsice ilerledi. Çoban Kral razı olmayınca, Brütüs onu boğazından tutup taşın üzerine fırlattı.

Ve kılıcını göğsüne gömdü.

Çocuklar bağırdı ama Çoban Kral uzun, alçak bir tıslama dışında ses çıkarmadı. Tacı başından kayarak taşın altındaki toprağa düştü. Çocuklarına kanlı bir el uzattı.

"Seni perdenin diğer tarafında bulacağım," diye mırıldandı. Bakışları tekrar Brütüs'e döndü. Sarı, kötü-

Sonsuz.

"Ölü bile olsam ölmeyeceğim. Ben gölgenin çobanıyım. Korkunun hayaleti. Gündüz düşlerindeki iblisim. Gecenin kabusuyum."

Taşın dibindeki toprağa uzandı. Hayatının kanını akıttı. Kıpırdamadı.

Brütüs dişlerini göstererek ona baktı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Gözyaşlarını sildiğinde bakışları soğuktu. Tırpan'ına üç kez vurdu. "Öldürün onları," dedi arkasındaki adamlara.

Ravyn ona saldırdı. Tam üzerine düştü.

"Bekle," dedi Ruh'un fırtınalı sesi. "İzle."

Çıglıklar havayı doldurduğunda, Brütüs kendini odadan dışarı attı. Yanan kale, turuncu ve siyah bir cehennem olarak önünde duruyordu.

Ateş ve dumanla çevrili çayırdaki bir çocuk duruyordu.

Babasına benziyordu. Koyu renk saçlı, uzun boylu, köşeli. Belirgin, gagaya benzer bir burnu vardı. Tek farkı gözleriydi. Sarı değillerdi-

Griydiler.

"Hain," dedi hırıltılı sesi. Kemerinden bir kılıç çıkardı. "Yaptığın şey için seni öldüreceğim."

Brutus kırmızı kartı aralarında tutarak, "Yapmayacaksın," dedi. "Bana doğru yürüyeceksin Bennett. Ve tıpkı baban gibi, bıçağımı karnında hissedeceksin."

Çocuk soldu. Ama hareket etmedi.

Brütüs'ün sesi daha da yükseldi. "Buraya gel."

Bennett başını yana eğdi. Gözleri Tırpan'a kaydı. "Hayır."

Brütüs bağırmaya başladı. Yaklaştı. Savuşturdular ve üç darbeye, çok daha iri olan adam kılıcı çocuğun elinden aldı. Son bir vuruş için kılıcını kaldırdı.

Bennett aralarındaki mesafeyi kapattı ve Tırpan'ı Brutus'un elinden çekip aldı. Sonra, sanki kağıt ve kadifeden başka bir şey değilmiş gibi, yılmaz kırmızı Kartı aldı, Brutus'a gülümsedi-

Ve Tırpan'ı ikiye böldü.

Brütüs'ün gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir adım geri çekildi, sonra kılıcını bir kez daha kaldırdı. Ama kılıç Bennett'i bulamadan çocuk elini cebine attı. Bir Ayna Kartı çıkardı-

Kayboldu.

Dünya değişti.

Ravyn ve Ruh kasabanın kirli bir sokağındaydı. Bennett'i izlediler, kapüşonunu kaldırmış, yiyecek için dileniyordu. Onu orman yolunda bir grup haydutla birlikte bir kervanı soyarken izlediler. Destrier'ların sokaklarda avlanmasını, Bennett'in yüzünün kaba portrelerinin yer aldığı posterlerin Blunder'daki otostop direklerini süslemesini izlediler.

Artık orta yaşlarda bir adam olan Bennett, kollarını dalgalı siyah saçlı ve kahverengi gözlü bir kadına dolamıştı. Onunla birlikte uzun, kıvrımlı

Ağaçlar. Evlilik yeminlerini ettiler.

Görüntü başladığı yerde, çayırda sona erdi.

Çoban Kral'ın taş odasını çevreleyen porsuk ağaçları uzundu. Onlar, korudukları odayla birlikte, yangından zarar görmeden kalan tek şeydi. Bennett, artık yaşlılıktan kamburu çıkmış bir halde yıkıntıların arasından yürüdü. Odanın içine tırmandı, taşın içine girdi.

Uçurum açıldı ve Kâbus ve Ayna Kartlarını içine bıraktı. "Dikkatli ol baba," diye fısıldadı. "Zeki ol. İyi ol."

Sonra da gitti.

Ravyn ve Ormanın Ruhu bir kez daha çayırda yalnızdılar, ayaklarının dibinde kar vardı.

Çoban Kral Elspeth'in bedenini ele geçirdiğinden beri ilk kez Ravyn'in elleri titremedi. Kıpırdamadan durdu, üzerinden beş yüz yıl geçmişti.

"Şu çocuk," diye mırıldandı. "Bennett. Scythe. Onu yok mu etti?" "Dört Tırpan Kartı yapıldı," diye yanıtladı Ruh. "Henüz hiç kimse Rowan'lar üçten fazla kullanıyor."

"Ama Providence Kartlarının yaşı yoktur. Sihirleri solmaz. Zamanla çürümezler. Yok *edilemezler*. Çoban Kral bunu böyle ilan etti."

"Ve o da senin gibi kesinlikle bir yalancı." Rüzgâr dalların arasından fısıldadı. "Zamanın doldu Ravyn Yew," dedi Ruh. "Cevabını şimdi alacağım. Söyle bana, adın ne?"

Boğazı düğümlendi. Gözleri çayırda, ağaçların uçlarında gezindi. O, Jespyr ve Emory çocukken ağaçlardan sallanırlardı.

Tıpkı Tilly'nin babasını beklerken yaptığı gibi.

Serin havada Ravyn'in ağzından nefesler çıkıyordu. O kadar sık ileriye gitmeye odaklanmıştı ki -her zaman ileriye- geriye bakmasına izin vermemişti. Ama geçmiş ona gösterilmişti. Onun için yazılmıştı. Ayaklarının altına serilmişti.

Çoban Kral'ın tacına oyulmuş dallar, kabzası. Havada sallanan, ahşabı yeniden düzenleyen kılıç. Porsuk ağacının budaklı gövdesine fısıldanan bir isim.

Ve eski bir isim. Yaşlı, bükülmüş bir ağaç için.

Shepherd King'in yüzü. Oğlu Bennett'in gri gözleri.

Tırpan Bennett üzerinde işe yaramamıştı. Tıpkı üzerinde çalışmadığı gibi

Ravyn.

Ben senin gibi değilim.

Ama öylesiniz. Bildiğinden daha fazla.

Ravyn, Ormanın Ruhu'nun gümüş bakışlarıyla karşılaştı. Sonunda kelimeleri söylediğinde, onların doğru olduğunu her zerresiyle biliyordu.

"Taxus. Benim adım Taxus."

OceanofPDF.com

Kırk İkinci Bölüm

Elm

Büyük salondaki tüm insanlar arasında bakması en keyifli olan canavardı.

Hauth, beyaz tilki kürkü ile süslenmiş altın bir dublör giymiş, hak ettiği koltuğunda oturuyordu. Bileğindeki at kılı tılsımıyla oynadı ve gülümsemedi ama saray mensuplarının iltifatlarını kabul ederken kahkahaları yankılandı. Ione'dan geri aldığı Kızlık Kartı'ndan bahsetmedi - ani iyileşmesini kendisinden başka hiçbir şeye bağlamadı. Ama inkar edilemez bir şekilde onu kullanıyordu. Yüzü çok mükemmeldi, hatları çok sabitti.

Kadehini beşinci kez kaldırdı, Rowan'ın dayanıklılığına ve sağlığına sahte bir kadeh kaldırdı ve içti.

Bu sırada Elm'i Tırpan'ının tasmaı altında sıkı sıkı tutuyordu.

Kürsünün köşesine itilmiş olan Elm'e kimse aldırış etmedi. Hauth geri döndüğüne göre artık Blunder'ın mahkemesinin pek ilgisini çekmiyordu, yüzündeki taze morluklar ona bakmamaları için bir başka nedendi.

Hauth kırmızı gözlü Kral'ın yanına oturdu, Ione da onun diğer tarafındaki geleneksel sandalyesine. Linden kollarını arkasında kavuşturmuş, yüzündeki yeni lekesiz çizgilerden memnuniyet duyarak yakınlarda duruyordu.

Elm'in nabzı kafasının içinde atıyordu. Hauth'un alçak sesle Kral'a ne söylediğini duyamadı. Ama Kral'ın gözlerinin genişlemesinden, anlatılanların ilgisini çektiği anlaşıyordu. Pembe Kart'ın anlatılmamış sihrinin hikâyeleri belki de.

Elm onlara uzun süre bakmadı. Gözleri Ione'a aitti. Yine o korkunç gri elbiselerden birini giymişti. Bu kez onu bunu giymeye zorlayan Hauth olmuştu. Hauth, Ione'un üzerindeki lekeleri tamamen temizlemesi için ona zaman vermemişti.

Ona açtığı yaradan kan akıyordu ve elbisenin yakası, tenindeki kırmızı lekeyi gizleyebilecek kadar yüksek olan tek yakaydı.

Ione sandalyesinde kaskatı oturuyordu, ela gözleri Hauth'un Tırpan'ıyla ona verdiği emirle bulutlanmıştı. Büyük ihtimalle kıpırdamadan oturmasını ve sessiz kalmasını. Kimse arkasından neden bu kadar solgun olduğunu, ensesinde düğümlenmiş sarı saçlarının bir kısmına neden kan bulaştığını sormadı. Elm gibi Ione da çok az bakışa maruz kalmıştı.

Kürsü boyunca sıralanan iyi dilekler hafiflediğinde Hauth kadehini aldı ve ayağa kalktı. Baldwyn'in sesi gürledi. "İkinci Kraliyet, Hauth Rowan, Yüce Prens, Blunder'ın Varisi, Yok Edici ve Kanunların Koruyucusu."

Sandalye gıcırtilarının yankısı salonu doldurdu ve ardından saray ayağa kalktı, gözler mükemmel Rowan Prensi'ne çevrildi.

Hauth'un gülümsemesi gözlerine değmedi. "Yüce Prensizin ve Destrier'iniz olarak günlerim görevle geçiyor. Blunder'ı enfeksiyondan iyi koruduğumu söylemekten gurur duyuyorum. Babamın kanunlarını, emirlerini yerine getiriyorum." Bir elini Ione'un sandalyesinin arkasına koydu. "Evlenmeyi bile kabul ettim, böylece babam ele geçmesi zor Kâbus Kartı'nı koleksiyonuna ekleyebilecekti. Belki bir gün o da Deste'yi toplayıp sisi kaldıracak Rowan Kralı olur."

Hauth parmağını Ione'un ensesinde gezdirdi. Bir şefkat jestine benziyordu ama Elm bunun ne olduğunu anladı.

Bir tehdit.

"Ama yaralandım," diye devam etti Hauth. "Ağır bir şekilde. Hayatımın ne kadar dolu olduğunu neredeyse onu kaybedene kadar bilmiyordum." Oğlunu büyülenmiş bir dikkatle izleyen Kral'a döndü. "Ve şimdi iyileştigiime göre, görev ve onur dışında artık hafife almak istemediğim şeyler var." Bir elini babasının omzuna koydu. "Aile bağları mesela."

Salonda minnettar bir mırıltı duyuldu.

"Yokluğumda kardeşimi ne kadar iyi karşıladığınızı duymak beni sevindirdi," dedi Hauth, sesinin alçak notalarında karanlık bir şeyler saklıydı. Gözleri Elm'e dikilmişti. Burun deliğinin altından kan sızdığında, kimse görmeden kanı sildi. "Gel bize katıl Renelm. Kadehlerimizi doldur. Bizimle iç."

Tuz Elm'i yeniden soktu. Linden yanına geldi, eline bir kadeh ve bir şarap sürahesi tutuşturdu. Elm, Ione'a bakmaya çalıştı ama Tırpan onu kaskatı keserek öne doğru itti ve kürsünün ortasına doğru yürüttü.

Hauth kendi kadehini yaklaştırdı ve Kral'ın boş kadehine baktı. "Doldur onu."

Elm sürahiyi eğdi ve şarap babasının kadehine aktı. Hauth'un ağzı buruştu. "Aileye," diye seslendi kadehini kaldırarak.

Büyük salon da aynı şekilde cevap verdi. "Aileye."

Elm içmedi, hareketsiz durmak ve nefes almaktan başka bir şey yapamadı. Kral kadehini boşalttığında, Hauth'un ağzındaki alaycı gülümseme genişledi. Sırtını salona dönerek Elm ve Kral'a baktı. "Aile konusunda," dedi sadece onların duyabileceği alçak bir sesle, "Ravyn ve ekibinin kısa süre içinde döneceğini anlıyorum. Bana saldıran kadınla birlikte." Gözlerini Kral'a dikti. "Ölmüş olması gereken bir kadın. Ya da bir hücrede çürüyor olmalıydı."

Kral Rowan sandalyesinde doğruldu, boynu kızarmıştı. "Elspeth Spindle eski bilgilere sahip. İkiz Alder'ları bulması için ona ihtiyacım var."

"Gerçekten de eski bilgiler," diye mırıldandı Hauth fincanının kenarına. "Sen kaba ve ayyaşın tekisin baba. Ama seni asla aptal yerine koymadım."

Kral'ın yüzü kızardı. Sesi bir uyarı gibiydi. "Hauth."

Öne doğru eğilerek sessiz bir şekilde devam etti. "Hayatın boyunca İkiz Alders Kartı için endişelendin, sisi kaldırdın, enfeksiyonu iyileştirdin. Oysa gerçekte tahtı besleyen sistir, yani enfeksiyondur. İnsanlar sisten *korkar*. *Enfeksiyonun* kökünü kazımak için kapılarına gelen Hekimlerden ve Destiyerlerden korkarlar. *Korku* yüzünden beş yüz yıldır kimse bir Rowan'a meydan okumadı. Ve şimdi sen gittin ve Ravyn Yew'e tüm bunları geri almanın bir yolunu verdin. Dahası, sevgili enfekte Kaptanınız İkiz Alders Kartından daha fazlasıyla geri dönüyor." Hauth'un ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü. "Lanet olası Çoban Kral'la birlikte geri dönüyor."

Kral'ın öksürüğü yüksek sesle, havlarcasına bir boğulmaydı.

"Ve döndüklerinde onlarla yüzleşmek zorunda kalacak olan da sen olacaksın *kardeşim*," dedi Elm dişlerinin arasından.

"Bu yüzden buradasın Renelm. Sen ve Ione Hawthorn. İkinizi de hiç istemedim ama yine de iyi pazarlık kozları olacaksınız." Hauth kendi kendine güldü. "Umalım da tomurcuklanan aşkınızın ateşi zindanda sönmesin."

Kral'ın taklası kürsüye çarptı. Boğulurcasına bir ses çıkardı, kalın, vahşî parmakları kendi boğazını tırmalıyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu,

benekli. Gözlerinden kan fışkırıyordu. Hauth'un kolunu tuttu, kelimeleri ıslak ve bulanıktı. "Yardım et-"

"Sorun nedir?" Elm, Linden'in eline tutuşturduğu kadehe, sonra da Kral'ın boş kadehine baktı. Bakışları Hauth'a kaydı. "Ne yaptın sen?"

Başlar döndü. Birkaç saray mensubu oturdukları yerden kalkarken, diğerleri dikkatleri kürsüye sabitlenmiş bir şekilde hareketsiz kaldılar.

Hauth derin bir nefes aldı. "Kral'a aldırmayın," dedi nefesinin altından.

Kral Rowan hıçkırdı. Gözleri şişmiş, mor dudaklarındaki tükürük köpüğe dönüşmüştü. Kimse ona yardım etmek için kıpırdamadı. Ne hizmetkârları ne de Yıkıcılar, ne Baldwyn ne de onun ziyafetlerine katılmak için Stone'a koştan Blunder'ın lordları ve leydileri. Onun hakkındaki, Rowan mirası hakkındaki düşünceleri, onu olduğu gibi bir Kral haline getirmişti. Ve şimdi boğuluyordu, onların önünde ölüyordu-

Ona bakmadılar bile. Hepsi, Hauth'un Tırpan'ı tarafından onu görmezden gelmeye zorlanmıştı.

Hauth, burun delikleri kanla dolu babasının nefes almak için çırpınışını soğuk bir kayıtsızlıkla izledi.

Elm bağıırıyordu. "Bunu yapmayın!"

"Kralı zehirleyen ben değildim," dedi Hauth, Elm'in elindeki kadehi başıyla işaret ederek, "Kralı zehirleyen bendim."

Elm babasına, o duygusuz, bağışlayıcı olmayan adama baktı ve korkunç, iç burkan bir acıma hissetti. Kral'ın ağzından kan damlıyordu, bir adamın büyük ayısı perdenin arkasından geçiyordu.

Ama ölüm köpekleri peşindeyken bile ayının dişleri vardı. Kral ileri atılarak Hauth'u yere düşürdü. Kör parmaklarıyla Hauth'un altın tuniğini yırtarak Tırpan Kartını çıkardı ve yere fırlattı.

Tuz Elm'in duyularından kaçtı. Sürahiye düşürdü.

Hauth Kral'ın ağırlığı altında çırpındı, onu itti ve tekmeledi; kendini kurtarmaya çalıştı. Quercus Rowan son bir kez başını kaldırdı. Şişmiş elleri şimdi kendi giysilerini karıştırıyordu. Doubletinden bir şey çıkardı. Üvez meyvesi gibi kırmızı, zehirli şarap gibi. Kralın Tırpan Kartı.

Elm'e doğru itti. "Al şunu." Gözleri irileşti ve son bir nefes alıp verdi, sonra kıpırdamadan durdu. Bükülmüş üvez ağacından yaldızlı tacı

Alnından dallar döküldü.

Gaf Kralı ölmüştü.

Herkes aynı anda hareket etti. Çığlıklar odayı doldurdu, bir gürültü dalgası. Hauth'un Tırpan'ından kurtulan saray mensuplarının yarısı büyük salondan çıkmak için birbirlerine çelme takarken, diğer yarısı daha iyi görebilmek için ileri atıldı. Destancılar gölgeden fırlayıp kürsüye doğru koşarken kargaşaya yakalandılar.

Hauth, babasının ağırlığının altından kalkmaya çalışarak kargaşanın üzerinde bağırdı. "Prens Renelm'i tutuklayın, Tırpan'ını üzerimizde kullandı, Kral'ı zehirledi!"

Daha fazla çığlık. Korkulu bakışlar Elm'in üzerine çevrildi.

Ayak sesleri arkasında gürledi. Parmakları titreyen Elm, babasının Tırpan'ına üç kez vurdu ve gözlerini kapattı. Buzdan heykel karanlığın içinde bekliyordu. Tıpkı taht odasında yaptığı gibi onu tuzlu bir gelgitte dışarı itti. Buz. Taş. Dinginlik. Sessizlik. "Kıpırdamayın," dedi, büyük salondaki herkese - kale muhafızlarına, saray mensuplarına, Yıkıcılar'a, herkese - odaklanarak. *Kıpırdamayın.*

Gözlerini açtığında büyük salon kımıldamıyordu. Yüzlerce insan olduğu yerde donup kalmıştı.

Zihninin bir köşesinde iğne inceliğinde bir acı başladı.

Linden'i bulup Destrier'ın cebinden çalıntı tırpanını çıkardı ve onu yere itti. Ione hâlâ masadaydı, donmuş, sandalyesinden yarı kalkmıştı. Elm ona doğru koştu, alnını omzuna bastırdı ve ona nefes verdi. "Benimle gel."

Bailey boştu. Seyisler ve kuledaki muhafızlar bile donmuştu. Elm atını buldu. "Eyer olmadan ata binebilir misin?"

Ione başını salladı. Adamın burnunun altına uzandı. Elini geri çektiğinde, adamın kanı elinin üzerindeydi.

Geceye doğru ilerlediler. Ve toynakların yoldaki her takırtısında Tırpan, Elm'in zihnine bir bıçak saplıyordu. Görüşü bulanıklaştı, elleri atının yelesinde titriyordu. "Yeterince uzaklaştık," dedi Ione. "Tırpan'ı bırak, Elm."

"Destrier'lar size yetiyecek. Seni daha uzağa götürmeliyiz." Ama kafasının içinde bir yerden yüksek perdeden bir inilti duyuldu, acı gözleri görmeyene kadar içine işledi.

Nefesini içine çekti, yığıldı ve attan düştü.

Yolda yatan Elm'in yüzüne çakıl taşları çarpıp geçti. Atı kişnedi ve sonra Ione orada, onun yanında diz çöktü.

Elm onun boynuna uzanarak hâlâ tılsımının yerinde olup olmadığını kontrol etti. "Ana yollardan gitmeyin," demeyi başardı. "Diğerlerini bul. Ravyn. Jespyr. Çoban Kral'ı. Eğer bulamazsanız, sisten uzak durun." Elini babasının tırpanının etrafında tutmaya devam etti. Ama diğer elini - Linden'dan geri aldığı kendi elini- ona uzattı. "Eğer biri sana yan gözle bile bakarsa, bunu kullan."

Ione kımıldamadı. "Benimle gelmiyor musun?"

Her nefeste acı, cam gibi, Elm'in zihnini daha da derinden kesiyordu. "Ravyn döndüğünde Hauth'un takas edecek birine ihtiyacı var. Ve bunun sen olmana izin veremem." Sesi sertleşti. "Bu sefer ondan kaçmayacağım."

Parmaklarını Ione'un parmaklarına doladı ve Tırpan'ını onun eline doğru itti. "Keşke o yüz yılı yaşayabilseydik Hawthorn. Keşke sen de Kraliçe olabilseydin."

"Kraliçe olmak umurumda değil." Onu kendine çekti, titreyen dudaklarını ağzına bastırdı. "Sen Hauth değilsin ve onun eziyet ettiği çocuk da değilsin. Sırf bunu kanıtlamak için ölmek korkunç bir vicdansızlık olur. Lütfen, Elm. Benimle gel."

Öpücüğünün tadı gözyaşı gibiydi. Elm kendini kaybetmişti. Geri çekildi. "Ata bin ve uzaklaş, Ione."

Ela gözleri Tırpan'ın komutuyla bulanıklaştığında, Elm'in başka tarafa bakmaması için her şeyi yapması gerekti. Ione atına bindi, onu mahmuzladı, saçları ay ışığını yakaladı, rüzgarda rüya gibi sarı bir kurdele oldu. Adını haykırarak Elm'in çürümüş kalbinin son parçasını da paramparça etti.

Git, diye emretti. Arkana bakma.

Karşı koydu. Lanet olsun ona, arkasına bakmak için savaştı. Gözyaşları Elm'in gözlerini yaktı. "Ormanda görüşürüz," diye mırıldandı. "Ayak bileklerim çamur içinde."

Burun deliklerinden akan kan ağzına damladı. Yola oturdu ve her zaman yaptığı gibi acıya katlandı. Yirmi dakika sonra nihayet babasının Tırpan'ına dokundu.

Yok Ediciler onu bulduğunda, Elm gökyüzünde endişeli bir şekilde ilerleyen parlak ve kayıtsız aya bakıyordu.

Bölüm Kırk Üç

Elspeth

Kâbus kıyıda sessizlik içinde duruyordu. Ravyn geri dönmemişti. Ve Jespyr -damarlarında yuvalanan karanlık- durulmuştu. Ama gözleri kapalı kaldı ve nefes alıp vermesi yavaştı. Zorluydu.

Kâbus ona baktı. Sonra kamburunu çıkararak yavaşça kumun üzerine kıvrıldı ve Jespyr'i bir çocukmuş gibi kollarının arasına aldı. Onun yüzüne baktı, fısıltısı kıyıdaki dalgalardan daha yüksek değildi. "Ona baktığımda bana Ayris'i mi yoksa Tilly'yi mi daha çok hatırlatıyor bilmiyorum."

Bir zamanlar başında taşıdığı yaldızlı taç gibi, zaman da bir çemberdi. Ravyn, Jespyr-Taxus, Ayris. Beş yüz yıl hiçbir şeydi, orada, o solgun, kayıtsız kıyıda.

Cevabı zaten biliyordum. Yine de sordum. *Kız kardeşin kızılağahta mı öldü?*

Evet. Sesi alçaktı, pişmanlıkla ıslanmıştı. Cesedini eve taşımaya çalıştım. Yarisına kadar gelebildim ama çok yorgundum. Gücümü korumak istedim -Ruh'un ve ağaçların bana Güverte'nin nasıl birleştirileceği ve bir tılsım yapılacağı hakkında söylediği her şeyi hatırlamak istedim. I-

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. *Ayris'i sessiz bir vadiye bıraktım. Yürüyerek uzaklaştım.*

Döndüğünde Brutus Rowan ne yaptı ve karısı gitmişti? Burnumu kırdı.

Üç ay bekledim.

Sonra da seni ve çocuklarını

öldürdü. Evet.

Ona ne diyeceğimi bilemiyordum, şimdi tüm sırları nihayet içime işlemiştir. O her zaman büyük bir büyü'nün, bilginin koruyucusu olmuştur.
-Ve ben de onun fakir velisi olarak, benimle paylaşabileceği kırıntılara açgözlüydüm.

Ama sular her zaman tersine döner ve gerçek her zaman ortaya çıkar. Bir keresinde kendisi de aynı şeyi söylemişti. Onu tutmanın bir yolu yoktu. Ama bilincimi ortak zihnimizin duvarına bastırdım. Ona fısıldadım. *Artık bilmece yok, dostum. Gerçekten ne istiyorsun?*

Bir şeyleri yeniden yazmaya devam etmek için, dedi. Senden on bir yılını aldım, Elspeth Spindle. Gittiğimde, sana Kral olarak yaptığımdan daha iyi bir Blunder bırakmayı hedefliyorum.

Adımı ağzımda evirip çevirdim. *Elspeth Spindle. Sen olmadan kim olduğundan emin değilim.*

Öğreneceksin. Yakında kendinle -bensiz- tanışacaksın.

Yıllarca onun gitmesini diledikten sonra, sözlerinin içimde neden hüznü yarattığını bilmiyordum. *Ne zaman?*

Güverte birleştikten sonra Gündönümü gelecek.

Ravyn'in kanıyla birleşmeyecek, dedim. Kartlarının üzerinde kanayarak ölmeyecek. Buna izin vermeyeceğim, Kabus.

Ben de öyle.

O zaman kimin kanı Güverte'yi birleştirecek? Bir planım var.

Zihninin karanlığını araştırdım ve hiçbir şey bulamadım. Sadece görüntüler ve hepsi bulanıktı. Ravyn'in yüzü. Elm'in de. Sonra, ikisinden de daha net, Brutus Rowan'ınki.

Eee? Ben talep ettim. Beni aydınlatmak ister misin?

Dişlerini tanıdık bir ninni ritmiyle birbirine vurdu. *Zihinlerimiz birbirine bağlıyken bile sana durmadan bir şeyler açıklamak zorunda kalmamı garip bir şekilde rahatlatıcı buluyorum Elspeth.*

Belki yarı gerçekler ve imalarla konuşmasaydınız, sizi bu kadar PESTEST etmeyebilirdim.

Ne söylersem söyleyeyim ya da ne düşünürsem düşüneyim beni rahatsız ederdin.

İç çektim. Senden hiç hoşlanmıyorum. Ama bana güveniyor musun?

Seçme şansım var mı?

Spindle House'daki odamda bana söylediği şeyin aynısını söyledi.

-Aklımı ele geçirmeden hemen önce. Sevgilim, sen her zaman

seçim.

Sessizlik sahile yayıldı.

Kâbus bunu fark etti ve Jespyr'in üzerine koruyucu bir el koydu. Rüzgâr güçlendi ve gelgit geri çekildi.

Uzun, tepeli bir dalga kabardığında Ravyn onun içindeydi. Suyun yüzeyini kırdı ve kıyıya doğru itti, göğsü şişen nefeslerle yükselip alçaldı.

Deniz ona ağır geliyordu, giysileri su içindeydi. Islak saçlarını alnından itip sahile adım attığında gri gözleri parlıyordu. Gitmeden önce olduğundan daha uzun görünüyordu. Daha az yorgun. Nereye gitmiş olursa olsun, ne görmüş olursa olsun, bu onu güçlendirmişti.

Kâbus onu suyun kenarında karşıladı. "Eee?" Ravyn onun üzerinde yükseliyordu, omuzları genişti. "Jespyr-"

"Yaşıyor. İkiz Alders Kartı?"

Ravyn elini uzattı. Nasırlı parmaklarının arasından parlak yeşil bir ışık yayıldı.

Nefesim kesildi. *Başardı.*

Kâbus'un sesi alçaldı. "Takasın mı?" "Bana sadece ismime mal oldu."

"Adın ne?"

"Bunu zaten biliyorsun." Ravyn Kâbus'un gözlerinin derinliklerine baktı. "Ne de olsa o senin."

İşgal ettiğim karanlık oda tamamen sessizleşti.

Ravyn boğazını temizledi, sesi sanki yumuşatmak için çaba sarf ediyormuş gibi daha kısıktı. "Cebimde taşıdığım Ayna ve Kâbus Kartları'nın oğlunuz *Taxus'a* ait olduğunu söyleyebilirdiniz."

Görünüşe bakılırsa, her şeye rağmen içinden çıkmayan bazı sırlar vardı. *Kabus*, dedim, kötü bir fısıltıyla. *Ne demek istedi?*

Sesi bir bacadan çıkan duman gibi inceldi. Gözlerini kısarak Ravyn'e baktı. "Görünüşe göre düşündüğümünden daha az aptalmışsın."

"Ve sen de her zamanki gibi korkunçsun."

Kâbus mırıltılı bir kahkaha attı. "Evet, seni tanımam gerekenden daha uzun sürdü. Sanırım soyadımızı değiştiren Bennett'ti. Ama büyü ve dejenerasyon soydan soya geçer. *Kartları* kullanmadaki yetersizliğinizi fark ettim." Zihnine bir sıcaklık yayıldı. "Burnunla birlikte."

Geçmiş ve şimdiki zaman gözlerimin üzerinde belirdi. Çoban Kral'ın anılarının mürekkep gibi karanlığında kaybolan Bennett'te her zaman çok tanıdık bir şeyler vardı. Bana sarı değil gri gözlerle bakan Bennett. Babasının kütüphanesinde duran Bennett, başını kuş gibi eğmiş, Ravyn'in cebinde tuttuğu kâğıtlar parmaklarının arasında dönüyordu. Şimdi gördüm, gerçek beni boğazımdan yakalamıştı.

Bennett. Emory benzeri Ravyn'e benziyordu.

Blunder aileleri her zaman ağaçların isimlerini almışlardır, diye fısıldadım.

Ama Taxus adında bir ağaç hiç duymadım.

Çünkü bu eski bir isim, diye yağlı bir cevap verdi. *Yaşlı, bükülmüş bir ağaç için.*

Bir şiirin son dizesi gibi, gerçek yerine oturdu. *Bir porsuk ağacı.*

Ravyn Kâbus'un gözlerini aradı. "Elsbeth biliyor mu?" "Sadece az önce."

"Neden bize söylemedin?"

"Bana inanır mıydın, canavar ve yalancı olduğuma?"

Ravyn'in duraksaması yeterli bir cevaptı. "Ruh bana senin ölümünü gösterdi." İçini çekti. "Benden ne istediğini tahmin edebiliyorum, Taxus. Ama ben senin intikamının karanlık kuşu değilim. Tahtı çalan başka bir Kaptan olmayacağım. Güverteyi birleştireceğim ama asla Gaf Kralı olmayacağım."

Ravyn'i izledim, çok az konuşan bir adamın önerdiği kelimeleri tarttım.

"Ormandaki yürüyüşümüz," diye yanıtladı Kâbus, "İkiz Alders Kartı Ravyn Yew'den daha fazlası hakkındaydı. Çözülmesi gereken beş yüz yıllık bir gerçek vardı. Ve şimdi sen ve Elspeth bunu bildiğinize göre-" Keskin kahkahası suyun üzerinde yankılandı. "Hâlâ anlamıyorsunuz. Benim intikamım sadece bir kılıç değil. Bir terazidir. Bir *dengedir*. Blunder'ın tahtını geri alacağım. Ama senin için değil." Omurgasını dikleştirdi ve Ravyn'i gözünü kırpmadan bakışlarıyla sabitledi. "Elm için."

Ravyn'in gözleri kuzeninin adını duyunca gerildi, duyguları cam gibi üzerlerine çöktü.

"Yarattığım Tırpan ağza alınmayacak suçlar için kullanıldı. Enfekte çocuklar avlandı-öldürüldü. Hekimler katillere dönüştü. *Alders'in Eski Kitabı* Rowan'lar tarafından her şeylerini haklı *çıkarmak* için kirletildi.

kapris. *Acı*, Blunder'ın mirasıdır. Yüzyıllardır krallığı delik deşik etti ve aileniz -benim gerçek varislerim- onu zorla geri alırsa da etmeye devam edecektir. Korkunç bir huzursuzluk olurdu. Sen ve ben Blunder'ın hesaplaşmasıyız, Ravyn Yew. Onun barışı değil."

Sesi yumuşadı, sanki bir çocuğu bir hikâyeyle rahatlatıyormuş gibi. "İntikamımı hayal etmek için beş yüz yılım vardı. Hauth Rowan o gece Spindle House'da bunun tadına baktı. Ama şiir de şiddet kadar mantıklıdır. Rowan'ları içten yıkmak şiirsel olmaz mıydı? Bu acı mirasını almak ve içlerinden birinin onu topuğunun altında ezmesini izlemek? Tırpanı asla şiddet için kullanmayan bir Prens'in yolunu açmak? Kuzenin Elm, Brutus Rowan ya da benim yapabileceğimizden fazlasını yaptı. Acının gözlerinin içine baktı ve onun kendisini bir canavara dönüştürmesine izin vermedi."

Hava inceldi. Ravyn ya da ben konuşmadan gök gürledi.

Gökyüzü simsiyah oldu ve Ormanın Ruhı geri döndü. Suyun üzerinde kıyıya doğru yürüdü, dudakları alaycı bir ifadeyle aralandı. "Çok zekisin Çoban Kral." Gümüş bakışları Ravyn'e döndü. "Sen de öylesin. Ama tarihi yeniden yazmak ve Güverte'yi birleştirmek istiyorsan - Blunder'ı ateşimden, *hatamdan mahrum etmek* istiyorsan - bu konuda elini çabuk tutmalısın." Gözleri Ravyn'in elindeki İkiz Alders Kartına kaydığında, alaycı bakışları bir gülümsemeye dönüştü. "O Providence Kartını uzun zamandır kullanıyorsun."

Karanlık odamın köşeleri tutuldu. Ravyn'in yüzünün rengi soldu. İkiz Alders'e el yordamıyla dokundu.

Dünya dikiş yerlerinden çekiliyor, solgun kıyı titriyor, sonra da karanlığa karışıyordu. Kâbus Jespyr'e doğru hamle yaptı ve onu kollarının arasında yakaladı.

Sonra düşüyordu.

Kafası sert bir şeye çarptı. Dünya tekrar odaklandığında, Kâbus'un bakışlarından yukarı baktım, iki ağacın dalları onun üzerinde birbirine dolanıyordu. Biri soluk, diğeri karanlıktı.

Kızılağaç ormanına geri dönmüştük. Ama şimdi yerde kar vardı.

Kırk Dördüncü Bölüm

Ravyn

Ravyn'in omurgasının düğümleri ağaç kökleriyle çarpıştı. Hırıldadı ve bir küfür savurdu, görüşü bulanıklaştı. Odaklandığında, ikiz kızılağaçlar tepesinde belirdi. Çürük kaburgaları üzerinde döndü ve tepede Jespyr'i aradı.

Birkaç metre ötede, Kâbus'un kollarında kafeslenmiş halde yatıyordu. "Sen iyi misin?"

Kâbus cevap vermedi. Botunun ucunu yerde sürüklüyordu; beyaz, toz halindeki yeni bir kar tabakasının üzerinde. Ravyn ancak o zaman havanın ne kadar soğuk olduğunu fark etti. Kızılağaç ormanına girdiklerinde olduğundan çok daha soğuktu.

Kâbus Jespyr'i yere yatırıp kılıcını çekti. Avucunu kılıcın kenarından geçirdi. Kesik kanayınca, iki kızılağacın üzerinde gezdirdi. "Bugün günlerden ne?"

Uzun gecenin günü, onların korkunç, ahenksiz cevabı geldi.

Kâbus'un sarı bakışları Ravyn'e çarptı. "Twin Alders Kartını ne zamandır kullanıyordun?"

"Bilmiyorum." Ravyn gökyüzüne baktı, kar taneleri yüzünü okşuyordu. Gece olmuştu. Ama saat kaçtı, bilemiyordu. Ayağa kalktı, panik sesini inceltti. "Bu Gündönümü *olamaz*."

Her zamankinden daha fazla, dedi soluk kızılağaç.

Her geçen an daha az, dedi diğeri. Ravyn kendini hasta hissetti. "O kıyıda ne kadar kaldık?"

Güneşin yirmi dört dönüşü. Çabuk odana dön Taxus, dedi kara kızılağaç. *Güverteyi birleştirmek için gece yarısına kadar vaktin var.*

Kâbus dişlerini gıcırdattı. Gûmbûrdeyerek Jespyr'e uzandı -onu omzunun üzerinden fırlattı- ve tepeden kaçtı.

Ravyn peşlerinden koştu.

İnişi pervasızcaydı. Kayalık yamaçta iki kez tökezledi ve kendini zedeleyici bir çabayla yakaladı. Dibe ve onu bekleyen vadiye vardığında, sis kemik ve cesetlerle çiçek açmıştı.

İleri, hep ileri.

Çürüyen vadiden çıkıp, yırtıcı ormana girdiler. Ağaçlar onlara doğru savruluyor, dikenler bir ısırik için can atıyordu; ormanın şarkısı, dalların arasından gıcırdayan rûzgârın uyumsuz çağrısıydı. Hayvanlar sinsice yaklaştı ve saldırdı. Köklerin üzerinden tırmanıp kılıçlarını yırtıcı hayvanlara savurdular. Kâbus Jespyr'i kollarında tuttu ve Ravyn onları korudu, darbelerini indirmeyi başaran dalların yükünü üstlendi.

Ravyn bir asır gibi gelen bir süredir yemek yememişti ama aç değildi. Ona yüzyıllar bahşedilmişti -Ormanın Ruhu ile zaman içinde yürümüşü. Ve şimdi geri döndüğüne göre, bildiği tek bir dürtü vardı.

Zamanın ötesine geçmek için.

Orman gece boyunca onları avladı. Sonra, en karanlık odadaki bir mum gibi, ileride soluk bir ışık parladı. Kâbus da onu gördü ve adımlarını hızlandırdı. Işık ağaçların arasındaki küçük bir aralıktan geliyordu. Ravyn'i tıpkı sisin Jespyr'i kızılağacın içine çağıracağı kadar güçlü bir şekilde çağırıyordu.

Şafak vakti.

Hiçbir şey özgür değildir, ağaçlar onların ardından seslendi. Hiçbir şey güvende değildir. Büyü sevgidir, ama aynı zamanda nefrettir. Bir bedeli vardır. Bulunursun ve kaybolursun. Sihir aşktır, ama aynı zamanda-

"Merhamet aşkına." Kabus köklerin üzerine balgam tükürdü. "Kapa şu lanet çeneni."

Kızılağaç ormanından soluk gri ışığa doğru fırladılar. Ravyn arkasına baktığında ağaçlardaki boşluk kapanmıştı. Tam bir nefes aldı, hava çürümeden arınmıştı. Ciğerlerini yıkadı, o kadar saftı ki öksürmesine neden oldu. Dün gece uyudukları kavak korusunda duruyorlardı. Ama bu dün gece değildi. Neredeyse bir ay önceydi.

Sonra Ravyn Petyr'i hatırladı.

Bakışları önce sola, sonra sağa kaydı. Arkadaşının adını seslendi. "Petyr. Petyr!"

"Bu kadar uzun süre beklemezdi." Kâbus nefes nefese kaldı, kolları

Jespyr'e sıkıca sarılmıştı. "Zeki bir adam -ki bu ona çok fazla kredi vermek olur- Yew Kalesi'ne geri dönerdi." Aceleyle batıya gitti. "Biz de öyle yapmalıyız. Ve hızlı olmalıyız."

Ravyn'in midesi botlarının içine düştü. "Kartlar," diye soluk soluğa kaldı. "Gece yarısından önce Yew Kalesi'ne varsak bile Deste'yi birleştiremeyiz. I

-"Bütün kartlar bende değil."

Kâbus öyle aniden durdu ki Jespyr omzundan düştü. Kafası toprağa çarpmadan önce onu yakaladı. Göz kapakları titreyerek inledi.

Ravyn sendeleyerek öne çıktı ve elini kız kardeşinin sıcak alnına koydu. "Jes?"

Kanlı kahverengi gözler açıldı. Jespyr Ravyn'e uzandı, parmakları Ravyn'in yüzünde, şişmiş burnunda gezindi. "Ne oldu?"

Parmaklarının izlediği yer acıyordu. Keskin, tüketen bir acı Ravyn'in yüzüne dokundu. Geri çekildi. "Yakında her şeyi açıklayacağım. Ama eve gitmeliyiz."

"Eve," dedi Jespyr, göz kapakları bir kez daha düşerek. Başını Kâbus'un göğsüne yasladı. "Çoban Kral'a söyle... banyoya ihtiyacı var."

Bilincini kaybetti ve Kâbus onu bir kez daha omzuna bastırdı. Ravyn'in yüzüne tekrar baktığında, sarı gözleri genişledi.

Ravyn içgüdüsel olarak Kâbus'un baktığı yere dokundu. Burnuna. "Ne demek bütün kartlar sende değil?" Kâbus Talep edildi.

Ravyn elini yüzünde gezdirmeye devam etti, yara olup olmadığına baktı. Hiçbir şey hissetmedi; ne bir şişlik, ne bir acı, sadece Jespyr'in parmaklarının derisini sıyırdığı yerde kalıcı bir sızlama vardı. "Deste, odanızdaki taşın içinde saklı olan Kartlar ile cebimdekiler arasında paylaştırıldı. Tırpan hariç hepsi bizde, o da yanımızda-"

"Prens." Bir yılanın tıslaması gibi ses çıkaran Kâbus'un nefesi hızla geldi. "O halde onu bulmalıyız. Elimizdeki tek şans bu. Emory bir Gündönümü daha görecektir kadar yaşayamayacak."

"Bunu yeterince iyi biliyorum." Ravyn Jespyr'e uzandı. "İşte, izin ver-"

"Hayır," diye hırladı. "Onu ben taşıyacağım."

Kargalar tepemizde gakladı. Ravyn ve Kâbus batıya doğru devam ettiler. Küçük bir dere buldular ve derin derin içtiler, ancak Ravyn suyun çoğunu bir vadiden koşarken geri tükürdü.

Kâbus Jespyr'e sıkıca tutundu. Ağaçlarla konuşup yol sorduğunda bile onu asla bırakmadı. Gitmesine asla izin vermedi.

Şafak önce gündüze, sonra alacakaranlığa karıştı. Yol kolay değildi. Bazen hiç yol yoktu, sadece kayalar, dikenler ve sık çalılıklar vardı.

Ravyn tökezledi, nefes nefese kaldı. "Durmam gerek."

Kâbus hırıltılı nefesler alarak devam etti. "Elsbeth eğer kalkmazsan seni bir daha asla öpmeyeceğini söylüyor."

"Söylediği bu değildi."

"Ayağa kalk Ravyn." Kâbus'un yağlı sesi ahşabın içinde yankılandı. "Ayağa kalk."

Ravyn kendini dizlerinden sürükledi ve takip etti. On yıllık eğitimi boyunca hiç bu kadar zorlanmamıştı. Rakipleri Kara Atlarla donatılmışken ve güvenebileceği sadece kendi gücü varken bile. İlerlemeye devam etmeye hiç bu kadar ihtiyacı olmamıştı.

Çalılıklar gitmişti ve aniden botları çamurla tıkanmaya başladı. Ravyn yukarı baktı.

Göl.

Gece çökmüştü, karanlık suyun ürkütücü derecede durgun yüzeyine bastırıyordu. En son geçtiklerinde göl soluk bir gümüş rengindeydi. Şimdi ise en siyah mürekkep rengini taşıyordu.

Ravyn sahilin çamurlu kenarında Kâbus'un yanında durdu ve elini cebine attı. Parmakları beş Providence Kartının kadifesine dokundu - Siyah At, Bakire, Ayna, Kâbus, İkiz Alders. Eğer boğulursa, Kartlar gölün dibinde kaybolacaktı.

"Suda başka canavarlar da olacak mı?"

"Hayır. O takas çoktan ödendi." Kâbus Jespyr'i daha sıkı kavradı. Dizlerine kadar göle girdi. "Acele et."

Ravyn'in botlarına su doldu. Ama ikisi de dalamadan-

Tuz burnuna doldu, ancak bir an sonra geri çekildi. Ravyn bu duyguyu biliyordu. Birisi ona karşı bağışık olduğu bir Providence Kartını kullanmaya çalışmıştı.

Eli hançerine gitti. Bir an sonra sesi duydu: şahlanan bir atın gürleyen sesi.

Arkalarındaki patikadan iki atlıyla birlikte geldi. Gri benekli beyaz atı Ravyn hemen tanıdı. Bu Elm'in atıydı.

İlk atlı, hayvan daha inemedi gürleyen bir küfürle attan indi.

tam bir durağa ulaşın. "Hangi cehennemdeydiniz?"

Petyr tüm hızıyla Ravyn'e doğru koştu. "Çirkin yüzünü gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim."

Rüzgâr ciğerlerinden yükseldi, arkadaşının kolları göğsünün etrafında bir mengene gibiydi. "Aynı şekilde," diye başardı Ravyn. Petyr'in omzunun üzerinden baktı, gözleri genişledi.

Ione Hawthorn yırtık pırtık gri bir elbise giymişti ve Elm'in atının yanında duruyordu. Göğsü kabarmış, gözleri Ravyn'den Jespyr'e, oradan da Kabus'a kayıyordu.

-ikincisine yöneliyor. "Elsbeth?"

"O benimle birlikte." Kâbus gözlerini devirdi. "Ve seni gördüğü için çok heyecanlı, sarı kız."

Petyr geri çekildi. "Ne oldu, Jes iyi mi?" Kâbus'a ulaşmak için ayağı takıldı. Jespyr'e uzandı.

"Onu taşıyorum-"

"Defol git, seni yaşlı geveze." Etkileyici bir manevrayla Jespyr, Petyr'in kollarındaydı. "Hâlâ bizimle misin prenses? Şans paramı tutmak ister misin?"

Kollarında kıpırdandı. Yüzünü buruşturdu. Kahverengi gözleri bir parça açıldı. "Ondan daha kötü kokuyorsun."

Petyr bir kahkaha attı. "Nedense yabancı su kütlelerinin yanına gitmek istemedim." Ravyn'e baktı. "Gideli çok oldu." Ione'a başını salladı, yıpranmış yüzünde çizgiler belirmişti. "Çok şey oldu."

Ravyn'in gözleri hâlâ atın üzerindeydi. Aldığı her nefeste midelerini bir korku kaplıyordu. "Elm nerede?"

Ione'un yüzü buruştu. Ravyn yorgunluğunu unutmuştu. "*Nerede o?*"

Ione elini açtı. Avucunun kıvrımlarında bir Tırpan Kartı vardı. "O Stone'da." Ela gözleri öfke dolu Ravyn'in yüzüne dikildi. "Hauth ile birlikte."

Haftalar önce olmuştu.

Hauth, Maiden Card tarafından iyileştirildi. Kral, öldürüldü.

Elm, çerçevelemiş ve muhtemelen Hauth onu Twin Alders ile takas edebilsin diye canlı tutulmuş. Ama hangi koşullarda tutulduğuna gelince- Ravyn sadece tahmin edebilirdi.

Parmaklarını yumruk yapmış, Ione onlara olanları anlatırken zihni o kadar karanlık ve korkunç bir yere gitmişti ki gözlerini kaçırmak zorunda kalmıştı. Tek duyduğu *Elm'di. Elm, Stone'da yalnızdı.*

Hauth ile.

Ione'nin teni kıpkırmızı olmuş, gözyaşları ve öfke yüzüne damgasını vurmuştu. Onlara Elm'in kendisini nasıl kaçmaya zorladığını ve kardeşiyle yüzleşmek için geride kaldığını anlattı. Yew Kalesi'ne at sürmüş, gece yarısı kapıyı yumruklamış, Ravyn, Jespyr ve Çoban Kral'ın nereye gittiğini öğrenmek için yalvarmıştı.

Fenir onunla birlikte ormana gitmek için hazırlandı ama Ione onu beklemedi. "Yew Kalesi'nin arkasındaki ormana bir ok gibi fırladım ve hemen kayboldum," dedi göle bakarak. "Bütün gece ve sabaha kadar at sürdüm, seslendim. Orada kimse yoktu. Ama sonra bir patika buldum. Sanki ağaçlar-" Kaşları çatıldı. "Sanki ağaçlar hareket etmişti. Kulağa garip geldiğini biliyorum."

"Öyle değil," dedi Ravyn, onu devam etmeye teşvik ederek.

"Göle kadar at sürdüm, sonra karşıya geçtim. At korkmuştu ve sanki sudan korkuyormuş gibi suyun içinde acele ediyordu. Diğer tarafa ulaştık ama nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine kayboldum. Ama bu sefer günlerime mal oldu." Ağzına belli belirsiz bir gülümseme değdi. "Kargalar beni bulduğunda, beni yiyeceklerini düşündüm. Ya da onları yemeye çalışacağımı, çok aç olduğumu. Ama bir saat geçmeden ağaçların arasından kemikten maskeler takmış kadınlar çıktı." Gözleri cam gibi oldu. "Annem ve kardeşlerim de onlarla birlikteydi."

"Beni iki gün sonra buldu," diye bitirdi Petyr. "Geri dönmüştüm-" Sesi tıkandı. "Wik'i gömmek için. Geziniyordum, hepinizin o ormandan çıkmasını bekliyordum. Ve şimdi siz-" Yutkundu. "Bugünün hangi gün olduğunu biliyor musun?"

"Gündönümü." Kâbus başını yana eğdi, gözleri Ione'un elindeki Tırpan'a kaydı. "Burada olmana çok sevindim sarı kız. Şimdilik on iki kartın hepsi elimizde."

"Henüz değil," diye hatırlattı Ravyn ona. "Altı kişi odada bekliyor. Gece yarısından önce geri dönmeliyiz - o zaman Güverte'yi birleştirebiliriz." Çenesini tuttu ve diline dolanan kelimeleri söylemedi. *Benim kanımla.*

Kâbus'un bilmiş bakışları onun yüzünde gezindi. Birbirlerine baktılar, gerçekte mücadele eden iki yalancı gibi. "Bu konuda ve Prenslik konusunda bir planım var. Ama zaman-"

"Kısa." Ravyn gölün üzerinden dışarı baktı. "Planın hakkında konuşacağız."

Ama önce yüzeceğiz."

Jespyr'i Elm'in atına bindirdiler ve suya girdiler. Son yüzdüklerinden çok daha soğuktu. Kâbus önden itti ve Ione atın yüzünü tuttu -kulağına konuştu- ve ağzından nefesler fışkırarak onu suda ilerletti. Petyr'in beti benzi atmış, kendi kendine bir daha asla evden çıkamayacağını mırıldanıyordu.

Ravyn en son yüzdü. Elm'in başına gelenlere duyduğu öfke bile onu suyun ısırmasına karşı sıcak tutamıyordu.

Hiçbir göl canavarı onu almaya gelmedi. Artık Ravyn'le savaşan tek şey kendi gerilen kaslarıydı. Gölün ortasına yakın bir yerde sol bacağına kramp girdi. Sağ bacağıyla telafi etti ve devam etti. Ama tam kıyıya yaklaşırken sağ bacağı da tutuldu. Ravyn karanlığa daldı, ağzından bir baloncuk yolu kaçtı.

Hayır. Cehenneme gidip geri dönmüştü. Beş yüz yıldır kayıp olan bir Providence Card buldu. Onu almak için kendi parçalarını yok etti. Gündönümünde, evinden sadece birkaç mil uzakta boğulmayacaktı.

Uzun zamandır güçlüymüş gibi davranıyordu ama artık öyle davranmıyordu. Ravyn güçlü kollarıyla suyun yüzeyine çıktı ve nefesini içine çekti. Bacakları kaygan çamurla buluştu ve göğsündeki savaş davulu ritmik bir yürüyüşe dönüşene kadar ağır nefesler alarak kendini kıyıya çekti.

Gece olmuştu. Eve dönüş yolunu görebilecekleri bir ışık yoktu. Ama Ravyn ormana bir Destrier, bir haydut olarak girmişti. Karanlıkta seyahat etmeye alışkındı. Titreyen ayaklarıyla diğerleriyle birlikte ormana adım attı.

Orman tıpkı Kâbus'un bıraktığı gibiydi; yapraklarla kaplıydı. Yol onlara açıktı ve sisle kaplıydı.

Ay ışığı ormanın kenarını kestiğinde Ravyn titrek bir nefes verdi. Ufuktaki ağaçlar değil, Yew Kalesi'nin kuleleriydi.

Home.

Diğerlerinin önüne geçti, ormandan çayıra doğru adım attı-

Ve duman kokusu aldım.

Kabus onu geri çekti ve bir elini Ravyn'in elinin üzerine koydu.

Ağzını. Parmağını havaya kaldırarak diğerlerine durmalarını işaret etti.

İleride, ağaçların hemen diğer tarafında, çayırdan sesler geliyordu. Biri diğerlerinden daha yüksekti, hem acımasız hem de soğuk, sert bir netlikle yankılanıyordu. Ravyn'in derisi önce nemlendi, sonra ateş gibi yandı. Bu sesi tanıyordu.

Kuzeni Hauth'a aitmiş.

Kâbus'un ipeksi tınısında bir gülümseme belirdi. "Ne kadar şiirsel. Daha iyi bir Gündönümü isteyemezdim." Ağzını Ravyn'in kulağına dayadı. "Şimdi, aptal kuş, planımı dinleyecek misin?"

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Beş

Elm

Elm, Stone'un donmuş yeraltında yalnız değildi. Erik Spindle ve Tyrn Hawthorn da onunla birlikteydi. Demir parmaklıklarla birbirinden ayrılmış olan bu üç mahkûm, bulundukları sıradaki tek mahkûmdu.

Hücrelerinin dışındaki meşaleler ihmal edilmiş ya da unutulmuştu. O kadar karanlıktı ki Elm'in zihni ona oyunlar oynadı. Gözlerinin önünde bedensiz şekiller dans ediyor ve kulaklarında sesler çınılıyordu. Ağlayan çocuklar gibiydiler. Tıpkı kendisinin çocukken ağladığı gibi.

Her bir deri parçası, her bir saç kökü çürük bir diş gibi hissediliyordu; açığa çıkmış çiğ bir sinir. Fiziksel olarak imkânsız hissettirecek şekilde üşüyordu.

Günlerce kimse gelmedi. Ne Hauth, ne bir Destrier, ne de su ve çürümüş ekmek getiren muhafız dışında bir muhafız... O bile öyle düzensiz bir tutarlılıkla gelmişti ki Elm'in zamanı ölçmek için doğru bir yolu yoktu.

Hauth'un geleceğini, aralarında bir tür hesaplaşma olacağını düşündü. Yeşil göz yeşil göze duracaklardı ve sadece biri çekip gidecekti.

Ama Kral'ın öldüğü gece, Elm o kadar yıpranmıştı ki, Ione'u Taş'tan kurtarmak için o kadar çaresizdi ki, Tırpan'ı çok uzun süre kullanmıştı. Kendini acıya kaptırmış, acı daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmıştı.

Onu aptal yerine koy.

Onunla birlikte gitmeliydi, kaçmalıydı. Zeki olması gerekiyordu. Zeki adamlar eski yanlışları yeniden yazabileceklerini düşünerek gururları uğruna donarak ölmezlerdi. Vahşilikten başka bir şey yapmamış olan ağabeylerinin birdenbire adil bir şekilde dövüşeceğine inanarak ölmezlerdi.

Zeki adamlar kendi şartlarında ölür. Ve eğer dikkatli, zeki ve iyi, belki de huzur içinde öldüler.
Görünüşe göre o, bu üçünden biri değildi.

Parmaklıkların arasından bir tonik ve battaniye geçti. "Güçlü dur," diye fısıldadı Filick Willow. "Ravyn senin için gelecek."
Elm bilincinin sınırında dans etti. "Bu sefer değil."

Esaretin dokuzuncu, belki de onuncu gününde, koridorda yankılar duyuldu. Erik başını yana eğdi, sesi kullanılmamaktan paslanmıştı. "Geliyorlar Prens. Sakın tereddüt etme."

Yok Ediciler nazik değildi. Dayak bittiğinde, biri Elm'in eline kaba bir kadeh tutuşturdu. Şarap acıydı, ağzındaki tüm kuru yerlere yerleşti.

Linden onun önünde durdu ve Kadeh Kartına dokundu. "Ravyn ve Jespyr İkiz Alder'ları almak için nereye gitti?"

Elm cevap vermedi. "Bilmiyorum."

Saatler sonra, dayak bittikten sonra, Linden daha fazla şarapla döndü ve Kadeh'e üç kez daha vurdu. "Ione Hawthorn nerede?"

Elm gözlerini kapadı. "Bilmiyorum."

Kadeh'e bir Kart daha katılmıştı. Elm bir Tırpan olduğunu hemen anladı. Soğuk bir el çenesini kavradı. Elm yeşil gözlere baktı.

Hauth'un, Bakire'nin büyüyle oyulmuş yüzü çok güzel ve kutsaldı. "Onunla birlikte kaçma şansın vardı ama kaçmadın. Neden?"

Elm'in kafası yuvarlandı. Ağzından zindanın zeminine kan damladı. "Onu hiç umursamadın. Ravyn'le takas yapmak istiyorsan, ben yeterince rehineyim." Güldü, sonra öksürdü. "Ben de kalıp seni öldürmek istiyordum."

Başka zaman olsa kardeşi önce kahkahayla, sonra da yumrukla karşılık verirdi. Ama Hauth ifadesizdi, ilgisizliğin sınırındaydı, Kız'ın kötü etkileri onu üşütmüştü. "Haklısın," dedi. "Ben asla

onu önemsedim. Yine de onu avlayacağım. Elindeki Tırpan'ı geri alacağım. Bu sefer onu kurtaracak bir Bakire olmayacak. Tek yaptığın ona zaman kazandırmak.

-Ve kendini daha da büyük bir hain haline getirdin."

Elm yere kan tükürdü. "Yıllardır sana ihanet ediyorum," diye bağırdı. "Yüzünün yarıldığı gün orman yolundaydım. Wayland Pine'ın Demir Kapısı'nı çalmak için orada olan bir hayduttum. Burnunun dibindeki Güverte'nin toplanmasına yardım ettim." Yavaş, hırıltılı bir nefes aldı. "Sırf ürkmeni izlemek için hepsini tekrar yapardım."

Hauth'un eli Elm'in boğazında sıkılaştı. "Artık korkmuyorum. Ve beni öldürmeye gelince, kardeşim-" Yeşil gözleri soğuktu. "Öldüremezsin. *Hiçbir şey yapamaz.*"

Elm'i yere bıraktı ve topuklarının üzerinde Destriers ile hücreden çıktı. Karanlık Elm'i alıp götürdü.

"Wayland Pine'ın Demir Kapısı çalındığında orman yolunda mıydınız?"

Elm sıçradı. Uyuyakaldığını ya da ne kadar uyuduğunu hatırlamıyordu. Yerde yemek tepsileri vardı. Üç tanesine dokunulmamıştı.

Erik Spindle hücreleri arasındaki parmaklıklardan onu izledi.

"I-" Elm yüzünü buruşturdu. Konuşmak bile acı veriyordu. "Oradaydım. Aslında neredeyse beni ezip geçiyordun." Bir parmağını alt dudağındaki yarığın üzerinde gezdirdi. "Kızın da oradaydı."

Çevresinden buharlar yükseliyordu. Erik Spindle'in sesi düzensizdi. "Elsbeth? Neden?"

"Güverteyi toplamamıza yardım ediyordu. Emory'nin dejenerasyonunu iyileştirmek istiyordu, kendisinininkini de. Beni senin kılıcından kurtardı." Zayıf bir nefes verdi. "Ben de onun iyiliğine güvensizlik ve aşağılamayla karşılık verdim."

Bitişik hücrede biri öksürdü. Zayıf, titrek bir ses. Tyrn. "İone'um. Kaçtı mı? Güvende mi?"

"Bilmiyorum." Elm yüzünü ellerinin arasına aldı. "Dua et de o Kâbus Kartı'nı Hauth'la evlenmek için takas ettiğin için seni affetsin. Çünkü ben asla affetmeyeceğim."

Uykusuz, Elm sarı renkte hayal edildi.

Parmaklarının arasına yaz çimenleri ve muslin bir elbise takıldı. Saçları yüzüne dökülüyor, kulağına kanat çırpışı gibi bir iç çekiş geliyordu. Sis yoktu, tuz yoktu, Rowan kırmızısı yoktu. Her şey yavaş ve yumuşaktı. Narindi.

Ama soğuktan kaçamadı. Kendi dişlerinin takırdama sesiyle uyandı, ürperti vücudunu acımasızca sarsıyordu.

"Bu kadar uzun süre uyumamalısın," dedi Erik'in sesi. "Ayağa kalk. Uzuvarlarını hareket ettir."

Elm'in içinden çılginca bir yarı kahkaha yükseldi. Donmuş parmaklarına baktı, hepsi simsiyah olmuştu. Bazıları boğumlarına kadar. "Üzgünüm Kaptan, eğitim seansına hazır olduğumu sanmıyorum."

Erik ortak parmaklıkların kendi tarafında çömelmiş, sonunda belli belirsiz bir taslaktan daha fazlası olacak kadar yaklaşmıştı. Yüzü solgundu; derisi donma nedeniyle yırtılmış ve eski morluklarla benek benek olmuştu. Sakalları uzamıştı ve giysileri yırtık pırtıktı, kan lekesi içindeydi. Konuştuğunda sesi ciddiye.

"Elsbeth'in annesi enfekte olmuştu," dedi. "Bunu benden saklamaya çalıştı. Sessizlik içinde yozlaştı, korkunç acılar çekti. Tüm bunlar benim Destrier'ların Kaptanı olmam yüzünden oldu. Iris bana karşı bir Kadeh kullanıldığında, sırrının benim ölümüm olacağını biliyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Ve ben de" -elini yüzünde gezdirdi- "hiçbir şey yapmadım. O öldü. Ve Elsbeth de enfeksiyona yakalandığında"

Adamın ulu ağacı parçalandı, kararlı ifadesi sonunda yerini hüzne bıraktı. "Kendimden nefret etmeye başladım. Destancılarımdan ve savunduğumuz kanunlardan nefret etmeye başladım. Kalbimde bir haindim." Titreyen bir nefes çekti. "Yew çocuğu benim yerimi aldığı ve sorumluluğumdan kurtulduğunda, nefretim dağılabileceğini düşündüm. Ama geçmedi. Ravyn Yew de en az benim kadar güçlüydü. Benim kadar soğuk ve acımasızdı. Onun ve benim gibi adamlar Kaptan olduğu sürece Blunder'ın asla değişmeyeceğini biliyordum."

Sesi yumuşadı. "Ama sonra onu Pazar Günü gördüm. Kızımı tutuyordu. Bir zamanlar benim Iris'i kucakladığım gibi onu kucaklıyordu. Kaptan olarak benim yerimi alan adamla aynı adam değildi." Erik başını salladı. "Çünkü Destrier'ların Kaptanı bir insan değil, sadece bir maske. Rowan kudretinin bir gösterisi. Ve bu dünyada her zaman Rowan kudretinden daha güçlü şeyler olacaktır."

Elm gözlerini kapattı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Hiçbirini yüksek sesle söylemedim. Tadının nasıl olduğunu görmek

istedim,

dürüst olmak."

"Ve?"

"Acı."

Elm'in morarmış ağzının köşesi kalktı. "Merak etmeyin Yüzbaşı. İtiraflarınızı yakında mezara götüreceğim."

Yan hücrenden bir öksürük sesi geldi. Tyrn Hawthorn, "Bize yedirdikleri bu çürüğü midem kaldırmıyor," diye feryat etti.

Erik volta atıyor, ayak parmaklarını canlı tutmak için arada bir botlarını birbirine vuruyordu. "Öyleyse açlıktan öl."

Tyrn'in yemek tabağı parmaklıklardan sekerek zindanda yankılanan çirkin bir çan sesi çıkardı. "Benim zayıf olduğumu düşünüyorsun."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye yanıtladı Erik.

"Bir adam öldürmüş olmam seni şaşırtır mı?"

Elm kaşlarını kaldırdı. O da adım atmaya çalışmıştı ama bir saat sonra uykusu gelmişti. "Birazcık."

Tyrn'in sesi inceldi. "O bir hayduttu. Şans eseri o ve ben aynı anda orman yolunda seyahat ettik. Kâbus Kartı'nın bordo kadifesini kolundan çıkarken gördüğümde hiç düşünmedim, onu ezdim ve kartı çaldım."

Bir kez daha öksürdü. "Kart'ın ailemin beğenisini kazanması için bir yol planlarken onu düşündüm. Ama bu gerçekleştiğinde ve Ione Yüce Prens'le nişanlandığında bile hiç sevinç duymadım, sadece kazandığım her şeyi kaybetme korkusu yaşadım. Elspeth'e ihanet ettim, çünkü bundan korkuyordum-" Sesi titremeye başladı. "Eğer Ione Kraliçe olmasaydı, bir hiç uğruna katil olacaktım."

Erik volta atmayı bıraktı.

"Demek haklısın," dedi Tyrn. "Ben zayıfım. Karım ve çocuklarım bunu biliyor.

Bunu herkes biliyor. Zayıfım ve tamamen kana bulanmış durumdayım." Elm sürükleniyordu, yakın ve uzak.

"Kulübe hoş geldin."

Hücrenin parmaklıklarına çarpan bir kılıcın şakırtısı Elm'in hayallerini yıktı. Hücrenin kapısı kırılarak açıldı. Elleri arkadan bağlanmıştı ve Erik Spindle ve Tyrn Hawthorn ile birlikte siyah pelerinli bir denizin içinde uzun, dolambaçlı merdivenlerden zindanın dışına sürüklendi. Parmakları derisine batan adamları hayal meyal tanıdı. Yok ediciler. Sadece birlikte eğitim gördüklerini değil, daha yaşlı olanları da.

Yumruklarının Erik'in midesine çarpma şekli bunu doğruladı. "Hain," diye tükürdüler ona.

Erik hiçbir şey söylemedi. Kıpırdamadan, tereddütsüz. Bir Destrier yüzünü kale kapısına dayadığında Tyrn bile haykırmama nezaketini göstermişti.

Gri sabah ışığı Elm'in irkilmesine neden oldu, gözleri yavaşça odaklandı. Odaklandığında yerde kar olduğunu gördü.

Eski ve yeni destancılar, bailey'de atlarının üzerinde oturmuş bekliyorlardı.

Başlarında uzun boylu, geniş ve güzel Hauth, babalarının tacını ve göğsünde altın üvez ağacı işlemeli koyu mavi bir cüppe giyiyordu. Tırpanını parmaklarının arasında döndürdü ve burnunun dibindeki mahkûmları inceledi. Yeşil gözleri Elm'in üzerine düştüğünde başını salladı. "Sefaletin neredeyse sona erdi kardeşim. Haydut cellatla buluşuyor. Ama önce kasabaya bir gezintiye ne dersin?"

Onu yeni kesilmiş bir geyik gibi bir ata bağladılar. Elm sadece zemini görebiliyordu; hayvanın bacaklarının hemen altındaki yolu.

Neredeyse tamamı karla kaplıydı.

Kasabaya doğru ilerlerken tenindeki her kırığın, her çürüğün genişlediğini hissetti. Toprak yol sona erdiğinde ve toynakların parke taşına çarpma sesi kulaklarına ulaştığında, Market Sokağı'nda olduklarını anladı.

Bağlarına karşı zorlandı, yukarı bakmaya çalıştı. Kapı çerçevelerinin ve fener direklerinin üzerine kırmızı ve altın kurdeleler serpiştirilmişti. "Bugün günlerden ne?"

Linden onun yanına bindi. Uzanıp Elm'in kafasının arkasına bir sopayla vurdu. Sesi alaycıydı. "Gündönümü."

Elm'in görüşü tünelleşti, yapışkan bir sıcaklık saçlarının arasından süzüldü.

Kendine geldiğinde atlar durmuştu. Kaba eller onu çözmüş, eyerden çekip çıkarmış, zayıf bacakları ve çığlık atan, donmuş ayakları üzerine yatırmıştı.

Yew Kalesi'nin uzanan kuleleri tepesinde belirdi.

Şatonun kapısı açıktı; Jon Thistle'ın her zamanki gibi kilitli değildi.

Destrier'lar Elm, Erik ve Tyrn'ı içeri sürüklediklerinde hava soğuktu.

Bayat.

Elm'in midesindeki düğüm boğazına doğru fırladı. Bir şeyler korkunç derecede yanılttı.

Yew Kalesi terk edilmişti - ocakları bakımsız bırakılmış, malikânede kimse kalmamış, kapılar ve pencereler soğuk havaya rağmen açık bırakılmıştı.

"Son bir kez daha bak Renelm," dedi Hauth. "Gece yarısı, bu ürkütücü eski yer uygun bir Gündönümü ateşi olacak."

Evin içinden geçip doğu kapısından bahçeye çıktılar ve harabelerin yakınındaki çayıra gelene kadar çalıların ve dikenlerin üzerinden geçtiler.

Destrier'lar vardı, altı tanesi daha bekliyordu. Morette, Fenir ve Jon Thistle da onlarla birlikteydi. Emory de öyle. Elm'i gördüklerinde göğüsleri kabardı, gözyaşları Morette'in yeşil gözlerini camsı hale getirdi.

Elm'in onları görmekten duyduğu rahatlama sadece görüşlerini algıladığı süre kadar sürdü. Morarmış, solgun ve titriyorlardı. Soğuğa karşı pelerin giymemişlerdi. Emory ayaklarının üzerinde sallanıyor, anne ve babasının kolları tarafından kaldırılıyordu.

Sol elinde bir kesik vardı. Uzun ve derin, kara kırmızı damlıyordu.

Elm nefesinde boğuldu. "Ne yaptın sen?"

Hauth Yıkıcıların sırasına doğru yürüdü. "Teyzemiz ve eniştemiz - adamlarımın, Tırpan'ımın ve elbette bir Kadeh'in biraz ikna etmesiyle- bana Ravyn ve Jespyr ile arkadaşları Elspeth Spindle'in İkiz Alders Kartı'nı aramak için ormana girdikleri yerin burası olduğunu söylediler." Ağzına duygusuz bir gülümseme değdi. "Bana kalenin arkasındaki bir odada saklı olan bir taş hakkında büyüleyici bir hikâyeye anlattılar."

Elini cebine attı ve altı Providence kartı çıkardı. Bir Peygamber. Bir Kuyu. Bir Demir Kapı. Altın Yumurta. Beyaz Kartal. Bir Kadeh.

Elm'in bakışları tekrar Emory'nin avucundaki kesiğe kaydı.

Hauth dişlerini emdi. "Sana söyledim Renelm. Güverteyi birleştirmek gibi bir arzum yok. Sis, enfeksiyon, Blunder'ı küçük tutuyor. Dehşete düşürüyor. Ve korkmuş insanları kontrol etmek kolaydır. Ravyn'in küçük koleksiyonu -tüm yalanları ve hırsızlığı- sadece Stone'daki kasaları daha fazla Providence Kartı ile süslemek içindi."

Erik Spindle küfrederek kara kan tükürdü.

Hauth onu görmezden geldi. Gözleri ağaç çizgisindeydi, taşın yanında sabitlenmişti.

oda. "Acele etmedi Ravyn. Adamlarım haftalardır bu ormanı izliyor. Yine de gelebilir. İkiz Alders Kartı'nın bir işe yaraması için gece yarısına kadar vakti var."

Elm buzlu zindanda, kardeşinin neden hâlâ kendisi, Erik ya da Tyrn için gelmediğini merak etmişti. Artık biliyordu. "Biz senin yeminiz." Titriyordu. Bir ayını üşüyerek geçirmişti. Ama şimdi göğsünde bir cehennem vardı ve boğazına doğru tırmanıyordu. "İkiz Alder'lar için bizi takas mı edeceksin?"

"Tabii ki hayır. Hepiniz hainsiniz. Bu gece *hepiniz* öleceksiniz." Hawth tırnağının altını karıştırdı, sesi sıkılmıştı. "Ama Ravyn bunu bilmeyecek, değil mi?"

Gün ışığı geceye karıştı.

Elm, Hawth da dahil olmak üzere toplam on beş Destrier saydı - bu da hepsinin Kara At taşımadığı anlamına geliyordu. Onların hareketlerini izledi, zindanda geçirdiği süre boyunca askere alınmış olanları not etti. Karda sessiz adımlarla ilerliyor, çalı çırpı ve odun toplayarak çayırın etrafındaki dört ateşe yayıyorlardı.

Hava tamamen karardığında ateşleri yaktılar, kar sarı ve turuncu alevleri yansıtıyordu. Kimse bir şey söylemedi, hepsinin bakışları ağaç çizgisinde, Ravyn'i izliyordu.

Sonra bir kuş kadar sessiz olan Emory'nin sesi sessizliği bozdu. "Kazanamayacaksın."

Hauth volta atmayı bıraktı. Emory'yi arkalarından korumaya çalışan Morette ve Fenir'in önünde durdu. "O da ne?" Hawth alaycı bir elini kulağına götürdü. "Son nefesini verirken çıkardığın o boğucu sesin altında seni duyamadım, Emory."

Elm bağlarını çekiştirdi, dilinde kan tadı vardı.

Emory sallandı. Sonra, ölmek üzere olan bir çocuğun yapması gerekenden daha hızlı bir şekilde ileri atıldı. Hawth'un bileğini kavradı. Gözleri yuvalarından fırladı ve konuştuğunda sesi tuhaftı, pürüzsüzdü, sanki yağla kayganlaşmıştı. "Kazanamayacaksın," dedi tekrar. "Çünkü hiçbir şey güvenli değildir ve hiçbir şey özgür değildir. Borç tüm insanları takip eder, savunmaları ne olursa olsun. Çoban döndüğünde, yeni bir gün doğacak. Rowan'lara ölüm." Gri gözleri Elm'e odaklandı. "Çok yaşa Kral."

Hauth kendini Emory'nin elinden kurtardı. İfadesiz olsa da yüzü kâğıt rengine dönmüştü. Elini kaldırıp kapalı bir yumrukla Emory'nin suratına vurdu.

Çocuk karın içine düştü ve kalkamadı.

Morette çığlık attı. Fenir oğluna uzandı ama solundaki Destrier onun kolunu arkadan büktü. Elm bağlarına karşı direndi ama iplerin bileklerini daha da sıkıldığını hissetti. "Hauth," dedi yarı lanet yarı yalvarırcasına. "Yapma bunu. O sadece bir çocuk."

Hauth, Emory'ye baktı. Yeşil gözlerinde hiçbir şey yoktu. "Hareket, Majesteleri," diye seslendi bir Destrier, kılıcını ağaçlara doğrultarak çayırın diğer tarafında. "Orada, hemen ileride."

Hauth'un bakışları ileriye doğru kaydı. Sıra hareketsiz kaldı, mahkûmlar ve Destrier'lar nefeslerini tutarak tahtayı izlediler.

İlk başta hiçbir şey yoktu, sadece rüzgârın fısıltısı. Sonra, o kadar sessiz ve ruhani ki, Ormanın Ruhu'nun ta kendisi olabilirdi-

Ione Hawthorn çayıra adım attı.

Stone'dan kaçarken giydiği gri elbisenin aynısını giymişti ama şimdi kirli ve ıslaktı. Yüzü soğuktan kızarmış, saçları sırtından aşağıya doğru kalın bir örgü halinde toplanmıştı. Elm onu gördüğünde sevinci yerini korkuya bırakırken bakışları Ione'un eline kaydı.

Açık avucunda üç Providence Kartı duruyordu. Bakire, Tırpan ve bir üçüncüsü. Orman yeşiliydi, dalları ve kökleri iç içe geçmiş biri soluk, diğeri koyu renkli iki ağacı tasvir ediyordu.

İkiz Alders Kartı.

Ione'nin ela gözleri kalabalığın üzerinde gezindi; Hauth ve Destrier sürüsünün üzerinde, sonra Yew ev halkı ve amcası ile babasının üzerinde. Bakışları Elm'inkilerle çakışınca göğsü kabardı, alını yumuşadı.

Sonra onun yüzüne baktı. Verdikleri zararı. Ione kaskatı kesildi, yanaklarındaki kırmızı soldu. Bakışları Hauth'a döndüğünde, ela gözleri alev alev yanıyordu.

Hauth çayıra adım attı ve ona alaycı bir selam verdi. "Beni her zaman tatsız bir şekilde şaşırtma becerisine sahip oldun, Ione." Kadının elindeki İkiz Alders'i başıyla işaret etti. "Bunu nereden buldun? Ravyn mi verdi sana?"

Hiçbir şey söylemedi.

Hauth bir adım daha attı. "Nerede o?"

Elm'in ona bakmasına ihtiyaçı vardı. Her şeyin böyle bitemeyeceğini bilmesi gerekiyordu. "Ione," dedi, sesi paramparçaydı. "Git. Lütfen git."

Ayaklarını karın daha derinlerine gömmek dışında bir milim bile kıpırdamadı.

Hauth ilerlemeye devam etti, sanki ormandaki yaralı bir hayvanmış gibi ona bakıyordu. "O tırpanı benim üzerimde mi kullanacaksın, nişanlım? *Tüm* adamlarımın üzerinde mi?" Dişlerini emdi. "Devam et. Ama uyarayım, hepimizi aynı anda zorlayabilecek kadar yetenekli olsan iyi edersin. Çünkü eğer değilsen, şey. Kardeşimin odasında ne olduğunu hatırlıyorsun."

Elm'in arkasında Linden güldü.

"Ravyn'in nerede olduğunu söylersen, bunu acısız yaparım. Ama benimle savaşırsan

-" Hauth cebinden kendi tırpanını çıkardı. "O zaman seni öldürmek için acele etmeyeceğim. O yüzden elbette Ione, benimle dövüş. Hep denedin zaten."

Tyrn Hawthorn korkunç bir hıçkırık tutturdu. "Git, Ione!"

Dinlemedi. Evlenmiş olabileceği adama bakıyordu, yüzü nefretin açık bir kitabıydı. "Ölmemi mi izlemek istiyorsun, Hauth?"

Tırpanının üzerinde bir parmak kaldırdı. "Bana sunabileceğin tek eğlence bu olurdu."

Ione'un parmağı daha hızlıydı. Maiden'a bir-iki-üç kez dokundu. "O zaman öldür beni. Eğer yapabilirsen."

Havada bir bıçak sesi duyuldu.

Hauth küfrederek iki büklüm oldu. Elinden kan damlıyordu, bıçak avucunun içine gömülmüştü. Tırpanı elinden kayarak rüzgâra kapıldı ve karların üzerine savruldu.

Elm tuz tadı aldı. Yüzünden ağzına süzülen ter, gözyaşı ya da kan değil, farklı bir tür tuzlu su. Daha eski bir tür.

Sonra onu duydu. Her köşede beklediği, her duraklamada dinlediği şeyi.

Ravyn'in sesi.

Elm.

Hiçlikten ortaya çıktı ve karanlık, intikamcı bir yırtıcı kuş gibi Ione'un önünde durdu. Hauth'un gözleri irileşti ve bir adım geri çekildi, şimdiye kadar korktuğu tek adam karşısında duruyordu - onu işaret ediyordu.

Ve Ravyn Yew, Destrier'lerin sert Kaptanı, sırttı. Kılıcını çekti, gözleri Hauth'tan Elm'e kaydı. *Korkunç görünüyorsun.*

Gülümsemek çok acı veriyordu. *Hâlâ senden daha yakışıklıyım.* Elm'in nefesi titriyordu. *Hauth odadaki kartları aldı. Onlar onun*

Cep.

Onları geri alacağım. Ravyn kılıcını kaldırdı ve Destancıların hizasına doğrulttu. "Ben artık sizin Kaptanınız değilim," dedi. "Benim işim yeni Kralınız ve İskambil Destesi ile. Eğer yaşamak istiyorsanız, burayı terk edin. Şimdi."

Hauth daha dik durdu. Bıçağı avucundan çıkardı. Kullandığı Kızlık Kartı'nı her nerede tutuyorsa, onu iyileştirmeye başlamıştı bile. "Kral'ın muhafızlarına karşı bir adamdan -ve bir fahişeden- cesur bir iddia." Başını sallayarak ağaçları taradı. "Gorse'u öldürdüğünü varsayıyorum. Eşkiyalar, Jespyr ve birlikte gittiğin o şey nerede?"

"Yakın," diye yanıtladı Ravyn. "Çok yakın. Bekliyorlar. İzliyorlar."

"Hain," diye seslendi bir Destrier.

"Hastalıklı piç," diye tükürdü bir başkası.

Bir yaygarayla kılıçlarını çektiler ve Ravyn'e doğrulttular.

Hauth sıraya baktı, kibir sözlerini aydınlatıyordu. "Görünüşe göre seçimlerini yapmışlar. İkiz Alderleri bana teslim et kuzen. Ya da ailenin ölümünü izle."

Ravyn anne babasına baktı -karın içindeki Emory'ye- çenesindeki kaslar gerilmişti.

Teslim olma, diye bağırdı Elm zihnine. *Teslim olma. Lanet olsun. Boyun eğme.*

Ravyn'in gri gözleri onu buldu. *Ione'u ormana kadar takip et,* dedi. *Ona ulaş, sonra benimle taş odada buluş. Bunu bitireceğiz, Elm. Her şeyi.*

Tuz Elm'in duyularından kaçtı. Ravyn Ione'un omzuna dokundu, sonra ileri atıldı ve görünmez oldu.

Ione topuğunun üzerinde döndü ve ormana geri koştu.

"Tutsakları öldürün," diye emretti Hauth Yok Ediciler'e. Düşen Tırpan'ını aramak için karların içine daldı. "Ve bana İkiz Alder'ları getirin."

Bıçaklar Yew ailesinin boyunlarına indi. Elm çenesinin yakınında bir bıçak hissetti, ısırtığı kulağının hemen altındaydı. Gözlerini kapattı. Derin, burkucu bir inilti duydu-

Ve yeryüzü yuvarlanmaya başladı.

Kar ağaçların tepelerini sarstı, dünya beyaz bir telaşa büründü. Korkunç inilti ormandan geliyordu. Ormandan *bir şey* geliyordu.

Ağaçlar, Elm fark etti. Ağaçlar hareket ediyordu.

Kökler topraktan koptu, dallar havaya savruldu. Kıvrılan

Porsuk ağaçları dört bir yandan çayıra doğru koşuyor, Destrier'ları silip süpürüyordu.

Temas eden ilk ağaç yıkıntıların arasından fırladı ve eski kumtaşı sütunları yere düşürdü. İki Destrier'ı dallarından yakaladı, onları Emory ve ailesinden uzaklaştırdı. Porsuk ağacı mide bulandırıcı bir şangırtıyla adamları köklerinin altında ezdi.

Toprak tekrar yuvarlandığında, Elm ayağını kaybetti. Erik ve Tyrn'e çarptı, üçü de kol ve bacaklarını birbirine doladı. Kafasını kaldırıp baktığında çayırın, ateşlerin tehditkâr ışığıyla aydınlanan bir ağaç ve kar kaosuna dönüştüğünü gördü. Yok Ediciler karanlığın uğultusuydu, birkaçı bu kargaşanın içinde koşturuyordu.

Ione'un peşinden koşuyorum.

OceanofPDF.com

Kırk Altıncı Bölüm

Ravyn

Ravyn ve Jespyr alıştırma yapmışlardı. Kendi adlarını taşıyan ağacın dalları gibi kıvrımlı ve cesur olan bu ikili, Çoban Kral ormana hükmettiğinde nasıl sabit duracaklarını çoktan öğrenmişlerdi.

Toprak yuvarlanmaya başladığında ve ailelerinin yanındaki Destancılar tökezlediğinde, Jespyr gölgelerin arasından fırladı. Petyr ve bir Siyah At yardım etse bile kılıcını kullanmak için hâlâ çok zayıftı. Ama bıçakları, onlar için yeterince güçlüydü. İki Destancı onun bıçaklarının ucuna düştü. Üçüncüsü ayağa kalkıp ona doğru hamle yaptığında, ondan kurtuldu, kılıcı çenesinin hemen altından sıyrıp geçti.

Petyr gölgelerin arasından fırlayarak saldırganın ayaklarını yerden kesti. Yok Edici karların içine düştü ve ardından bir porsuk ağacı üzerine çullanıp onu mide bulandırıcı bir şangırtıyla uzaklaştırdı.

Ione'un peşinden koşmayan son Destrier Allyn Moss'tu. Jon Thistle'ın arkasında kılıcını çekmiş duruyordu. Ama ağaçların gürültüsü onu ayağa kaldırdığında Moss olduğu yerde kaldı, gözlerinden korku akıyordu.

Ravyn bir anda belirdi ve onun üzerine diz çöktü; elini Moss'un boğazına koydu. "Seni öldürmek istemiyorum." Gorse'un yüzü gözlerinin önünde parladı. "Ama mecbur kalırsam yaparım."

Destrier titredi. Cebinden Siyah At'ını çıkardı ve teslimiyet içinde karın üzerine fırlattı.

Ravyn geri çekildi, elinde tanıdık bir titreme vardı. "Git."

Moss gecenin içine doğru kaçtı. Ravyn çayırın üzerinden geriye baktığında

Ione'nin taş odanın arkasındaki ağaçların arasında kaybolduğunu görmek için tam zamanında gelmişti. Yok ediciler -sekiz tane saydı- onu takip ediyordu. Elm ve Erik Spindle ile Tyrn Hawthorn topallayarak arkadan geliyorlardı.

Her şey plana uygun gidiyordu.

Hauth hâlâ çayırın ortasındaydı ve üç porsuk ağacı tarafından meşgul ediliyordu. Etrafında dönüp ona saldırıyorlardı. Hauth kılıcıyla birkaç dalı devirdi, kaçtı ve gövdelerin arasından kaymaya çalıştı ama ağaçlar dönmeye, eğilmeye devam etti. Kâbus'un kılıcı tarafından yönlendirilen bu ağaçlar onu uzakta tutuyor, dikkatini Tırpan'ını almaktan alıkoyuyordu-

Ravyn onunla başa çıkmaya hazır olana kadar.

Ama önce ailesi. Ravyn onlara doğru koştu, Thistle ve ailesini tutan iplere bir bıçak çekti. Jespyr karların içindeydi ve Emory'yi kollarıyla sarıyordu. Titreyen bir nefes verdi. "Hâlâ nefes alıyor."

"Onu kaleye geri götürün." Ravyn, Moss'un Siyah Atı'nı Petyr'e verdi, sonra avucunu annesinin yanağına bastırdı. "Onu güvende tut."

"Yardım edebiliriz," dedi Thistle, düşmüş bir Destrier kılıcını kaldırarak. "Her şey kontrol altında. İçeri girin."

Fenir karın içinde ikinci bir bıçak buldu. "Bir çift ele daha ihtiyacın olacak-"

Ravyn'in burun delikleri alevlendi. "Eğer kıcınızı kaldırıp kaleye girmezseniz Çoban Kral'a söyleyeceğim, sonra da kanlı ağaçlar sizi *sürükleyip götürecek*. Jespyr'in dinlenmeye ihtiyacı var." Emory'ye baktı. "Onun da öyle. Bu işe onun için başladık ve neredeyse bitmek üzere. O yüzden lütfen bana senden ömür boyu sürecektir bir inatçılık miras kalmadığını düşün ve git. İçeri gir. Kaleye."

Çeneleri gevşemiş bir halde ona bakıyorlardı. "Hiç bu kadar çok konuştuğunu duymamıştım," diye mırıldandı Morette.

Jespyr göz kırparak, "En iyisi o saçmalamaya devam etmeden önce dediğini yapmak," dedi. Ama yüzü asılmış, omuzları yorgunluktan yuvarlanmıştı. Yalpaladı ve Thistle onu yakaladı.

Fenir, Ravyn'e dar bir bakış attı. "Yakında görüşür müyüz?" "Yakında görüşürüz."

Emory'yi aralarında taşıdılar. Petyr bir adım öne çıktı. "Onlara eşlik edeceğim, sonra da geri döneceğim." Çarpık bir gülümseme sundu. "Yoksa bana da mı bağırıcaksın?"

"Muhtemelen."

El ele tutuştular, sonra Petyr Ravyn'in ailesi ve Thistle'ın peşinden koştu,

sisin içinden kayıyor, kar peşinden sürükleniyor.

Ravyn döndü ve çayırı taradı. Artık daha karanlıktı. Porsuk ağaçlarından birkaçı köklerini odun yığınlarının arasından geçirerek alevleri dağıtmış, ışığı boğmuştu. Ama Ravyn hâlâ ihtiyacı olan her şeyi görebiliyordu.

Hauth, porsuk ağaçları tarafından çayırın kalbinde kafeslenmiş.

İleriye doğru adım attı ve ağaçlara baktı. Onu göremiyordu ama Kâbus'un orada olduğunu, kılıcıyla ağaçlara yol gösterdiğini biliyordu. Bekliyordu. İzliyordu.

Ravyn elini cebine attı ve bordo kartına dokundu. *Elsbeth?*

Hemen cevap verdi. *Ravyn. Ailen güvende mi? Evet.*

Ione ve Destrier'lar sana doğru geliyorlar.

Güzel, Kabus'un yağlı tınısı geldi. Prens mi? Tam arkalarında. Saat kaç?

Ağaçlar gece yarısına kadar 30 dakikamız olduğunu bildiriyor.

Elsbeth geri döndü. Boğazından bir ses çıkardı. *Ravyn?*

Şimdi bile, gerginlikten gerilmişken, sesi onu rahatlattı, gözlerinin üzerine bastırılmış sıcak bir bez gibi. *Evet, Elsbeth?*

Sakin

ölme.

Yapmaya

cağım.

Çünkü eğer bunu yaparsan ve hak ettiğimiz zamanı asla alamazsak, senden nefret edeceğim Ravyn Yew. Seni seveceğim ve senden sonsuza dek nefret edeceğim.

Dudağının kenarı kıvrıldı. *Her şey gece yarısı bitecek, Elsbeth.*

Ondan sonra beni istediğin kadar sevebilirsin.

Kâbus öğürür gibi bir ses çıkardı. *Bu nazik anı kısa kesmek istemem ama zaman biraz önemli. Ağaçların sana yardım etmesini istemediğine emin misin, aptal kuş?*

Hauth'la başa çıkabilirim.

Güzel. Onu ve taşıdığı kartları odama getirin. Gülüşü duman gibi baş döndürücüydü. Her ne şekilde olursa olsun.

Ravyn'in elleri hançerinin fildişi kabzasına gitti. *Yapacağım.*

Hauth'u kafesleyen üç porsuk ağacı hareketsiz kaldı. Hauth onlardan uzaklaştı; boynundan ve alnından çıkan öfkeli damarlar dışında yüzü okunmuyordu. Gözlerini aşağıya dikmiş, henüz ele geçiremediği Tırpan'ı bulmak için karı tarıyordu.

Ona bak, diye mırıldandı Kabus.

Ravyn bir nefes aldı. Ve bunu ilk hissettiğinde hiç söylemediği ve Çoban Kral'ın içinde kaybolduktan sonra da hiç söylemediği için, Elspeth Spindle'in zihnine son bir kez konuştu. *Ben de seni seviyorum, Elspeth.*

Ve sonra koşmaya başladı.

Kuzeninın parmakları Tırpan'ının etrafını sardığı anda Hauth'a çarptı. Karın içinde çıtırdayan köpekler gibi yuvarlandılar. Hauth ayağa kalktığı anda kırmızı kartı cebine soktu ve havaya bir hançer sapladı. Ravyn geri çekildi ama yeterince hızlı değildi. Bir yırtılma sesi duyuldu, bıçak deriyi parçaladı ve Ravyn'in gövdesinde ince bir kan çizgisi çizdi.

Hauth muzaffer bir havlama sesi çıkardı. "Dokunulmaz Ravyn Yew, sonunda kana bulandı."

Ravyn ayaklarının üzerinde dönerek hareket etti. Elini cebine attı ve Ayna Kartına dokundu. Kayboldu.

Hauth dişlerini gıcırdattı. "Korkak!"

Yaptığın onca şeyden sonra adil bir şekilde savaşacağımı düşündüysen, dedi Ravyn kuzeninın zihnine, *sen bir aptalsın.*

Hauth yüzünü buruşturdu ve hançerini kılıcıyla değiştirdi. "Bir Kâbus Kartı mı? Onu da mı orman yolundan çaldın, haydut?"

Ravyn güldü, adımları hafifti. *Bu sefer değil. Bu kart bana miras kaldı.*

Hauth'un önünde yeniden belirdi ve yumruğunu kuzeninın çenesine indirdi. Hauth bir gümbürtüyle yere çarptı ve Ravyn'in çizmesinden kaçarak yuvarlandı. Siyah At'ı hızla kullanıyordu, hareketleri bulanıktı.

Hızlı ama tahmin edilebilir. Hauth kılıcını havada savurdu. Başka bir darbe indirmeden Ravyn aralarındaki mesafeyi kapattı. Hauth'un sallanan kolunu yakaladı ve geriye doğru bükte.

Hauth homurdandı ve kılıcını düşürdü.

Ravyn hançerini kuzeninın boynuna dayadı. "Bu iş bu gece bitecek. Sen, ben ve Güverte."

Soğuk yeşil gözler daha da soğudu. "Yoksa ne olur? Bana verdiğin her zarar Bakire tarafından geri alınacak. Bıçağımı Ione Hawthorn'un kalbine sapladım, kan kaybından ölmesini izledim ve yine de yaşadı. Kızlık Kartımı Stone'daki kasaların derinliklerine sakladım Ravyn. Beni öldüremezsin."

Hauth ileri doğru itti, boynu Ravyn'in hançerine derisini yarana kadar bastırdı. Yaradan kan aktı ama Hauth irkilmedi bile; hücum eden bir atın gücüyle Ravyn'in üzerine atıldı.

Ravyn'in ayakları karda geriye doğru sürüklendi ve Hauth, Siyah At'ın bitmek bilmeyen gücüyle tekrar tekrar yanlarına yumruklar indirdi. Ravyn'in kaburgaları darbeleri emdi. Eğildiler, büküldüler-

Beş parasız.

İnledi, Hauth'u boğazından yakaladı ve onu karın üzerine çarptı. Kuzenini yere sabitleyen Ravyn, ona on yıllık bir kötülükle yaklaştı. Onu saklamıştı, serbest bırakabileceği bir günün gelmesi için dua ediyordu. Vuruş üstüne vuruş, Hauth'a kapalı bir yumrukla ödeme yaptı. Kralı öldürdüğü için bir. Orithe Willow'a Ravyn'in çocukken enfekte olduğunu söylediği için iki. Emory hastalandığında aynısını yaptığı için üç. Rowan soyu ve Brutus Rowan'ın emrettiği iğrenç şiddet için dört. Elm için on.

Ve Hauth'un Elspeth'e yaptıkları için Ravyn fildişi saplı hançerini aldı ve kuzeninin karnına sapladı.

Hauth öksürdü, yüzünde sadece kısa bir süreliğine acı vardı. Kan ve tükürük içindeydi ama gözleri soğuktu.

"Benimle odaya geliyorsun," diye hırladı Ravyn. "Ya bütün ya da parça parça."

"Bunu bir Tırpan bile kullanamayan adam söylüyor." Hauth onun yüzüne tükürdü. "Beni dize getirmek mi istiyorsun Ravyn? *Yaptır bana.*"

Parmak eklemleri çılgık atıyor, kırılıyor ve morarıyordu, Ravyn ellerini kuzeninin pantolonunun içine soktu. Kadifeyi hissetti ve çekip çıkardı.

Hauth'un odadan çaldığı tüm kâğıtlar dağıldı ve karın üzerine düştü. Altın Yumurta. Peygamber. Beyaz Kartal. Demir Kapı. Kuyu. Kadeh.

Ravyn onları görmezden geldi. Sadece Hauth'un Tırpan'ına uzanıyordu. Kan kırmızısı, onu ellerinin arasında tutuyordu.

Ama Providence Kartları'nın yaşı yoktur, demişti Ormanın Ruhu'na. Sihirleri solmaz. Zamanla çürümezler. Yok edilemezler. Çoban Kral bunu kendisi söylemişti.

Ve o da sizin gibi kesinlikle bir yalancı.

"Tırpan'ı kullanamayabilirim," dedi Ravyn. "Ama onu geri alabilirim." Nefesini içine çekti, çenesini sıktı-

Ve yılmaz Kırmızı Kart'ı ikiye böldü.

Hauth'un ağzı açık kaldı, üzerinde ikiz kırmızı parçalar dalgalanıyordu. Tırpan yere düştü, kâğıt ve kadifeden başka bir şeye dönüşmedi.

Ravyn'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Güldü, zafer damarlarında kabarıyordu.

Acı böğrüne saplandı.

Ravyn'in kahkahası düştü. Yere baktığında törensel bir hançerin kaburgalarının arasına saplanmış olduğunu gördü. Bıçağın kabzasına kadar derisine bu kadar kolay saplanması ona garip gelmişti. Sanki o da Tırpan gibi bir kelebeğin kanatları gibi kâğıttan daha narin değildi.

Yaranın, Brutus Rowan'ın beş yüz yıl önce Çoban Kral'ı bıçakladığı yerde olması daha da garipti.

Kan karın içine sızdı. Ravyn irkildi. Düştü.

Hauth onu kenara itti ve ayağa kalktı. Yaralandığı yerler çoktan iyileşmeye başlamıştı. Eğildi, parmakları Ravyn'in ceplerini yokladı. Ravyn'in Kartlarını -Kâbusunu ve Aynasını- çıkardı. Hauth'un dudaklarının kenarları seğirdi ve karın üzerinde vitray parçaları gibi yayılmış olan Providence Kartlarının geri kalanını topladı.

"Ne yazık ki Bakire senin üzerinde işe yaramayacak, kuzen." Hauth Ravyn'in üzerinde durduğunda, bir kez daha lekesizdi. Acımasız, mükemmel. Gerçek bir Rowan Kralı. "Her zaman seni öldürecek kişinin ben olacağımı ummuştum." Ravyn'in Ayna Kartına üç kez vurdu.

Ve ortadan kayboldu.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Yedi

Elsbeth

Henüz yalnız olduğumu göremiyordum ama kartları ormanın karanlığında parlıyordu. Pembe, kırmızı ve orman yeşili ışıklar yayılıyordu ve kuzenimin çayırdan çıkıp ağaçların arasına girdiğini, Elm'in atını bıraktığı yerden aldığını biliyordum. Biniyorum. Bu tarafa doğru gidiyordu, tıpkı Kabus'un planladığı gibi.

Yere doğru eğildi ve başını iki yana eğerek boynundaki eklemleri çatlattı. Kılıcını gevşekçe kavıyordu, Ravyn'le konuştuktan sonra ağaçları hareket ettirmeyi bırakmıştı. Kendi kendine verdiği görev yüzyıllardır bilemediği bir görevdi.

Bekledi.

Ione ve Ravyn Hauth'la yüzleşirken beklemişti. Jespyr ve Petyr fark edilmeden gölgelerin arasından süzülürken bekledi. Ağaçları çayıra doğru yönlendirirken bile bekliyordu. Bekliyordu.

Gelecek Destrier'lar için.

Ama durgunluk sanatında bu kadar pratik değildim. Zihnim sabit bir ritim tutturmuştu, bir çan sesi değil, bir ilahi. *Gece yarısı. Gece yarısı. Gece yarısı.*

Sus, diye uyardı Kabus. Endişeni dişlerimde hissedebiliyorum.

Elden bir şey gelmez. Uzun bir nefes aldım ama bu beni rahatlatmadı.

Çok az zamanın var.

Sonra onları duydum. Ayak sesleri. Birkaç çift, hepsi koşuyordu.

Ione gürültülü bir şekilde atını sürüyor, ormanın içinden geçiyordu. Arkasındaki Destancılar çok daha sessizdi; onları fark etmek zordu. Ama imkansız değildi.

Kâbus kılıcını sıkıca kavradı ve kılıcına vurdu

toprak, adaşı olan ağaç ağzından bir tıslama gibi sürünerek çıkıyor. "Taxus."

Çoban Kral, koro halinde cevap verdi.

"Ormanda kaç tane Destrier var?"

Siyah Atlar gelir, sekiz sıra halinde. Kovalamak ve kuşatmak için Bakire'ye yaklaşıyorlar. Tüm dairelerinize dikkat edin, ormanı istediğiniz gibi yönlendirin. Kral'ın muhafızlarını avlamak için dizlerini kesin.

Kâbus tam boyunda ayağa kalktı. Damarları büyüyle kararmış bir halde kılıcını havaya savurdu. Tahta titredi, sonra bir kez daha hareket etmeye başladı. Kir, sis ve kar gözlerini örtmüştü, bu yüzden gözlerini kapattı ve ormandan gelen sesleri dinlemekle yetindi.

Ben de onunla birlikte dinledim. Ağaçların iniltilerini duyuyordum; Destrier'lere doğru ilerleyen köklerin gümürtüsünü. Ione'un atının vuruşlarını duyabiliyordum. Sonra, bunun üzerinde, erkek sesleri yankılandı.

Destrier'lar bağııyordu. Çığlık atıyorlardı.

Kâbus gözlerini açtı ve Ione hızla yanından geçti. At kişneyerek değişen ağaçların arasından kaçtı. Ione yerinde kaldı ve hayvanı ormanın içinde geniş daireler çizerek döndürdü. Her geçişte gölgeden daha fazla Destrier çıkardı ve Kâbus kılıcını savurarak onları ağaçlarla birlikte kesti.

Dört Destrier kaldığında, Ione atı döndürerek bir kez daha Kâbus'a doğru savurdu. Bir Destrier arkasından o kadar yaklaşmıştı ki, bıçağının ucu atın kuyruğundaki birkaç saç telini kesti. Bir bıçak çekip Ione'a doğru fırlattı. Ama Kâbus kılıcını bir hamlede ağaçlara savurarak bıçağı havaya fırlattı ve Destrier'i de ayaklarından düşürdü.

Ione onun yanına gelene kadar at sürdü ve telaşla attan indi. Elini cebine attı ve oradaki kırmızı ışığı yakaladı. "Kıpırdama," dedi nefes nefese. "Kıpırdama, Destriers."

Daha yüksek sesle, Ione, diye seslendim karanlıkta. "Daha yüksek sesle," diye yankılandı Kâbus.

Ione gözlerini kapattı. Tırpan'a üçüncü kez komut verdiğinde sesi, kişneyen atlardan ya da gelen Yok Ediciler'in telaşından daha büyük bir gök gürültüsüne dönüştü; ormanın kendisinden bile daha büyüktü. "*Kıpırdama!*"

Tuz her şeye dokundu. Tırpan'ın Kâbus üzerinde hiçbir etkisi olmamasına rağmen bana bile. Penceremden baktığımda, üç Destrier bir adım ötede duruyordu; tam bir sessizlik içinde tutuklanmışlardı.

Siyah At Kartlarından karanlık yayılıyordu. Hareket etmeyen

Destancılar kuzenime baktılar, gözlerinde açık bir tiksinti parlıyordu.

Ione gelip Kâbus'un yanında durdu. Yok Edicileri ölçtü, donmuş hallerine ve nefret dolu bakışlarına baktı. Tırpan ve onun gürleyen emriyle onları kendi iradesine boyun eğdirmişti.

Ama onları kırmak için sadece iğne inceliğinde bir fısıltı yetti. Ione ela gözlerini kılıcına dikerek Kâbus'a döndü. "Devam et o zaman."

Neşesi ortak karanlığımızı kapladı. Kâbus'un kılıcı havada şarkı söylediğinde, porsuk ağaçları onun çağrısına cevap verdi. Korkunç bir *çıtırtıdan* başka bir şey duymadığım kadar büyük bir darbeyle, Destrier'lar ayaklarından savruldu, kökleri tarafından kara, hiçliğe gömüldü.

Titreyen bir nefes verdim ve Ione irkildi. Burnundan bir damla kan düştü. Elini cebine attı ve Tırpan'ı serbest bıraktı. "Hepsi bu kadar mı?"

Kâbus gözlerini kapadı ve ahşabı dinlemeye başladı.

"Bess tüm bunları gördü mü? İzlemesi korkunç olmalı."

Kâbus onu görmezden gelerek ağaçlarla bir kez daha konuşmak için boğazını temizledi.

"Ona Ekinoks için üzgün olduğumu söyleyecek misin?" Ione bir elini yüzünde gezdirdi. "Hauth yüzünden kavga ettiğimizi düşündükçe midem bulanıyor..."

"Biliyor musun sarı kız, en çok seni sevdim hep. Ama eğer sessiz olmaz ve beni *dinlememe* izin vermezsen, ağaçlara dallarını ağzının üzerine bastırmalarını söyleyeceğim."

Ione karşı çıktı, ben de karanlığa vurdum. *Medeni olmak seni öldürür mü? Ben zaten ölüyüm. Ama evet. Kesinlikle.* Gözlerini bir parça açtı. Ione'a baktı. "Elspeth bana ders veriyor."

Kuzenimin ağzından önce tereddütlü, sonra çiçek açan bir gülümseme yayıldı. O göremedi ama ben kendi gülümsememle karşılık verdim. *Oh, ona bir sarıl.*

Grotesk olma.

Bir an sonra Kâbus'un omurgası dikleşti. Bir parmağını ağzına götürerek Ione'u sessiz kalması için uyardı. Ormandan yine sesler geliyordu. Bağırان adamlar.

"Tanrı aşkına, Tyrn," diye seslendi gür bir ses. "Sinmeyi bırak. Onlar sadece ağaç."

Kâbus'un zihninde ileri atıldım. *Bu babamın sesi.*

Bir diğeri sivri ve alaycı bir şekilde cevap verdi. "Sadece ağaçlar mı? En son ne zaman avlunuzdaki o telli çalı kendini koparıp dallarını boynunuza doladı, Spindle?"

Gülümsemem genişledi. Elm.

Üçüncü ses amcamınkiydi. "En azından ağaç bize kızgın görünmüyor, bu da bir şey-oh, Ruh, bir tane daha." Islak öksürükler ağaçların arasında yankılandı. "Başka bir ölü Destrier'e bakamam."

"Huh," dedi Elm. "Ben hiç de öyle hissetmiyorum."

Kâbus gözlerini devirdi. Kılıcını yere vurdu.

Tahta hareketsiz kaldı, toprak ve kar çöktü.

Üç figür, fırtınalı denizlerdeki gemiler gibi tökezleyerek göründü. Görünüşlerine bakılırsa enkaz halindeki gemiler. Omuzları çökmüştü, elleri arkadan bağlıydı. Derileri kanıyor, morarıyor ve donma nedeniyle kararıyordu. Hiçbiri topallamadan yürüyemiyordu.

Ione'un nefesi kesildi. İleri doğru koştu.

Utangaç olma, diye azarladım. *Git merhaba de.*

Elm, babam ve amcam Kabus ve Ione'un geldiğini gördüklerinde ağızları açık kaldı.

Tyrn önce öne doğru tökezledi. Elleri bağlı olduğu için geniş göğsünü Ione ve Kâbus'a doğru itmekten başka bir şey yapamıyordu. Ter, kir ve pislik kokuyordu. "Ione," diye hıçkırdı. "Elspeth. Çok özür dilerim."

Kâbus tısladı ve çekip gitti. "Uzak dur benden, seni hain uyuz."

En azından çöz onu.

Homurdanarak kılıcını Ione'a uzattı, hoşnutsuzluk zihnini kaplamıştı. *Bunu yaparsam onu bıçaklayabilirim.*

Ione babasının bağlarını kesti, sonra da benimkini. Erik Spindle, Tyrn'den daha soğukkanlıydı; Kâbus'a sarılmaya çalışmadı. Ama onun sarı gözlerinin içine baktı. "Sana ne oldu Elspeth?"

"Sonra açıklarım," dedi Elm, Ione bağlarını keserken nefes nefese. Elleri serbest kaldığında onları iki yana salladı ve kuzenime baktı, kızarmış teni kızarmıştı. "Hey, Hawthorn."

Kâbus kılıcını geri aldı ve parmağını Elm'in yüzüne doğru şaklattı. "Odaklan, Prens. Zaman tükeniyor. Kendini Bakire'yle iyileştir- sonra da taş odaya gitmeliyiz. Kaç tane düşmüş Destrier

ormanda saymak?"

Elm bakışlarını Ione'dan ayırdı. "Ne?"

Kâbus azı dişlerini gıcırdattı. "Kaç tane-" "Dört," dedi babam. "Dört ölü Destrier'in yanından geçtik."

Ione, Kâbus'un gözleriyle karşılaştı, yüzü kaskatı kesilmişti. Ne düşündüğünü biliyordum. Sekiz Destrier onu çayırdan ormana kadar kovalamıştı. Dördü ormanın zemininde ölmüş, üçü de arkamızdaki ağaçlar tarafından ezilmişti. Yedisi. Yedi kişi düşmüştü.

Yani sekizinci-

İşte orada! Bağırdım.

Bir adım ötemdeydi, sessiz adımlarla yürüyordu, elinde kısa bir yay vardı. Siyah Atından yayılan karanlığın ardında bile onu tanıdım. Pazar Günü beni sisin içinde kovalayan aynı Destrier'di - Kâbus'un yüzünü parçaladığı kişi. Royce Linden.

Kâbus kılıcını tekrar toprağa vurdu. Ama ağaçlara komuta edemedi, Linden'in oku uçtu. Elm'in kolunu sıyırdı, sonra da Ione'un omzundaki kaslara saplandı.

Bir adım geri çekildi.

Kâbus, Elm ile aynı anda öne fırladı. Linden döndü -İkinci bir ok fırlattı. Kâbus onu havadan kesti ve koşmaya devam etti. Linden yayını yere attı ve iki bıçak çekti. Ama Kâbus'un yürüyüşü o kadar hızlı, o kadar eğitilmiş ve öfke doluydu ki, Linden'a ulaştığında -bacaklar ve bıçaklar çarpıştı- onun gözü kara gücü Destrier'ı sırt üstü yere serdi.

Linden'in kafatası köklere çarptı. Yukarı baktı, nefretle çalkalanıyordu. Kabus bir nefes aldı, kılıcını bir kez daha kaldırdı-

"Ver şunu bana," dedi Elm, kılıcı onun elinden çekip alarak. Kumral saçları gözlerinde, kılıcı Linden'in göğsünün üzerine yerleştirdi ve dişlerinin arasından konuştu. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, pislik. Dikkatli ol. Zeki ol. İyi ol."

Gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda Linden'in kalbine ölümcül bir darbe indirilmişti. Kan ormanın zeminine akıyordu. Destrier gözlerini kapadı, büyük, son uyku onu perdenin arkasından çağırmadan önce sadece bir an nefes nefese kaldı.

Elm bir süre daha ona baktıktan sonra arkasını döndü. Kâbus'a kılıcını geri verdi ve pişmanlık duyan bir ifadeyle baktı. "Verdiğim bir sözü tutuyordum."

O ve Kâbus, Ione'un yanına döndüklerinde omzundaki ok yere düşmüştü; yarası çoktan iyileşmişti. Kızlık Kartını elinde tutuyor ve ayağını yere vuruyordu, ela gözleri Elm'in üzerinde kısılmıştı. "Bu çok aşırı oldu."

Kırık bir kahkaha attı, sonra ileri atıldı. Ione'nin yüzünü avuçlarının arasında yakalayan Elm eğildi, ağzını onunkine çarptı, onu hararetle öptü. "Özür dilerim. Seninle gelmeliydim. Hiç de zeki değilim. Özür dilerim, özür dilerim."

Kabus ve ben bakiştık. *Oldukça önemli bir şeyi atlamış gibiyiz*, dedim.

Küçük merhametler.

Amcam ve babam kıpkırmızı kesilmiş bir halde arkalarını döndüler. Ione hafifçe sersemlemiş bir halde kendini Elm'in yanından çekmeyi başardığında, ona Kızlık Kartı'nı uzattı. Elm ona dokundu ve yaraları - kesikleri, çürükleri ve dondan kararmış et parçaları- iyileşip hiçbir lekesi kalmayınca rahat bir nefes aldı.

Babam ve amcam da aynısını yaptı. Onların iyileştiğini görünce ben de rahatladım. Ama zihnimdeki ilahi, öncekinden daha yüksek sesle geri döndü. *Gece yarısı. Gece yarısı. Gece yarısı.* Boğazımı temizledim ve Kabus'la konuştum. *Teşekkür ederim. Senin sayende hayattalar. Ve şimdi-*

Kartları alıp Ravyn'le odada buluşmalıyız. Ama tam bu sözleri söylerken omuzlarının çizgisi sertleşti. Kâbus ormana doğru baktı ve ben de onun hissettiğini gördüm. Işık, ortak görüşümüzde titriyordu. Bir renk cümbüşü.

Ormanda Providence Kartları vardı. Ama taş odaya doğru değil, tam tersi yöne gidiyorlardı. Ve hızlı.

Hiçliğe seslendim. *Ravyn?*

Cevap yok.

Kalbim dibe vurdu. *Bir sorun var.*

Kâbus elini Ione'un omzuna attı. "Maiden'ı, Scythe'ı ve Twin Alders'ı taş odaya getir." Bakışları Elm'i buldu. "Senin için daha planlarım var."

Koştı. Işıkların peşinden değil, Yew Kalesi'ne doğru. *Daha hızlı*, diye seslendim kalbinin sesini bastırarak. *Daha hızlı koş.*

Ağaçların arasından sıyrıldı ve çayıra baktı. Kar her otu süslüyordu ama solgun değildi.

Kırmızıydı.

Ravyn sırtüstü yatıyordu, bir elini böğrüne bastırmıştı, bakır teni kül rengindeydi. Gözleri açıktı, cam gibiydi, nefesi hızlı ve kesik kesik geliyordu.

Kan. Karda, elbiselerinde, yüzünde ve ellerinde. Çok fazla kan.

Kabus insanlık dışı bir hırıltı çıkardı. Ve neye odaklandığını gördüm. Ravyn'in kaburgalarının arasına saplanmış bir hançerin kabzası.

Çığlık attım.

Kâbus Ravyn'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. "*Hayır*," dedi Ravyn'in titreyen elini sakinleştirerek. "Bıçağı çekip çıkar. Kanı durdurur."

Ravyn gözlerini kırıştırdı ve odaklanmamış gözlerle yukarı baktı. Adımı söyledi, fısıltıyla, sadece ikimizin arasında. "*Elsbeth*."

Karanlığa karşı -hiçliğe karşı- ona ulaşmaya çalışarak çırpındım. Bilincim öylesine sarsıldı ki Kâbus titremeye başladı. "*Hauth Rowan?*" diye zehirli bir soru sordu.

Ravyn başını sallamayı başardı. "*Aynam, Kartlar-he-*"

"Onu bulacağım."

Ravyn irkildi - odaklanmaya çalıştı. "*Elsbeth*," dedi tekrar. "*Elsbeth'e benden nefret etmemesini söyle.*"

İçinde yaşadığım karanlık odada bir şeyler kırıldı.

Kâbus'un elleri kılıcının üzerinde titriyordu. Beş yüz yaşında, yılmadan, kayıp torunu Ravyn'e baktı ve titredi. "Onun için daha iyi bir Blunder istedim. Eğer sen yok olursan, o Blunder asla var olmayacak."

"Deste birleşmedikçe var olamaz," diye homurdandı Ravyn, dudaklarında kanla. "Kartlarımı sadece sen görebilirsin. Hauth'u bul. Bunu istediğin gibi bitir Taxus. Ben iyi olacağım."

Kırılan dişlerin ve kemiklerin sesi karanlık odamı doldurdu. Ve kırılan, binlerce jilet gibi keskin parçaya ayrılan şeyin ben olduğumu fark ettim. *Bu şekilde bitemez.*

Kâbus çenesini sıktı. "*Geri geleceğim*," dedi, bana, Ravyn'e, kendine. "*Ne kadar dayanabilirsin?*"

"Spindle House'a on dakika geç kaldım." Görünmez bir iplik Ravyn'in dudaklarının köşesini çekti, sonra acı onu çaldı. "On dakika geç kalacağım"

perdenin arkasından."

Gitmesine izin veremezdim. Bırakamazdım. *Hayır, hayır, hayır-*

Ama Kabus çoktan koşmaya başlamıştı. Daha önce hiç hissetmediğim kadar hızlı. Kılıcı soğuk Gündönümü havasını keserken şarkı söylüyordu. Çayırı yarararak bizi tekrar ormana fırlattı.

Hauth'u bulmak uzun sürmedi. Renkten renge girmişti; neredeyse tüm Deste cebindeydi. Kendini Ayna Kartından kurtardı

-Artık görünmez değildi. Geniş sırtını ve kollarını görebiliyordum.

Kâbus koşmayı bıraktı ve kılıcını toprağın üzerinde tutarak çömeldi. Sertleşmiş toprağa üç kez vurdu, *klik, klik, klik*. Gözleri geri döndü, karanlık ortak görüşümüzü gölgeledi. Etrafımdaki boşluk genişledi, sanki Kabus ve ben genişliyorduk. Onu göremiyordum ama altın zırhlı Çoban Kral'ın bizimle olduğunu biliyordum. Çünkü o Kâbus'tu, Kâbus da Kral'dı ve ben her ikisiydim.

Büyü kollarımızı yaktı, güçlü, intikamcı ve öfke doluydu.

Hauth Rowan'ı işaretleyerek ormana baktık ve sürümüzün adını söyledik. "Taxus," dedik uzun, kazıyıcı bir sesle.

Toprak büyük bir gürültüyle cevap verdi, porsuk ağaçları bir kez daha uyandı ve hareket etti. Kökleri yerden koptu ve Hauth'a doğru savrulurken tahtayı parçaladı.

Gözlerini kocaman açarak arkasına baktı. Bir başka gürültülü toprak yuvarlanmasıyla Hauth bağırdı ve yere düştü. Porsuk ağaçları onu çevreledi. Kılıcımızı havada karmaşık yaylar çizerek yönlendirdik, ağlar oluşturduk, dalları ve kökleri hareket ettirerek her fırsatta önünü kestik.

Ağaçlar Hauth'u tam ortasından yakaladı. Bağırdı, küfretti, kılıcını savurdu. Ama dallar tutuşlarını sıkılaştırdı, ayak bileklerini ve bileklerini düğümledi, ta ki sırtını budaklı bir gövdeye yaslamış olan Hauth artık hareket edemez hale gelene kadar.

Kendimizi tam boyumuza yükselttik, Çoban Kral-Kâbus-I. İleri adım attığımızda, orman bizim için durdu.

"Ormanıma kaçmaman gerektiğini bilmeliydin, Hauth Rowan," diye öfkeleni Kâbus. "Yok Edicilerinizin sonu burada geldi. Senin de öyle olacak."

Hauth'un yeşil gözleri tanıyarak kısıldı. Adımı bir küfür gibi tükürdü. "Spindle. Yoksa artık başka bir isimle mi anılıyorsun?" Yüzündeki ince çizgi

ağzı seğirdi. "Ravyn nasıl?"

Kâbus'un eli Hauth'un boğazını buldu, tıpkı Spindle House'da olduğu gibi. Ama şimdi kana susamış olan sadece o değil, bendim de.

Karanlığa doğru çılgılık attım. Kâbus ağzını açtı ve benim çılgılığım onunkine dönüştü; umutsuzluk, nefret ve öfkeden oluşan korkunç bir ses ağaçları salladı, Hauth'un yüzündeki kibri söndürdü ve onu dehşete düşürdü.

Ve birden karşımızdaki Hauth değil, kurnaz yeşil gözlü başka bir adam oldu. Brutus Rowan.

Kabus-Taxus- alçak sesle, tehditkâr bir fısıltıyla konuştum. "Bir zamanlar," dedik, "ormanda üvez ve porsuk ağaçları birlikte büyüdü. Narin tekerlemelerle konuşturlardı; dengenin, Ormanın Ruhu'nun fısıldadığı masallar. Büyünün. Ama zaman tuz kadar aşındırıcı. Çürüme gibi. Ve şimdi üvezin kökleri kana bulandı ve porsuk ağacı tanınmayacak kadar büküldü. İkimiz de birer canavara dönüştük."

Brutus Rowan'ın kaşları düştü. Gözlerimi kırptığımda karşımda yine Hauth'un yüzü vardı. "Gaf Kralı olmak bunu gerektirir," diye asidik bir cevap verdi.

Kâbus boğazını bıraktı. Kılıcını savurmasıyla birlikte Hauth'u tutan ağaçlar hareket etmeye başladı. Onu ormanın içinde sürüklediler, Kâbus'un kılıcının çekişini takip ederek ilerlediler.

Ağaçlar ormanın kenarına ulaşmıştı. Çoban Kral'ın Ormanın Ruhu için inşa ettiği taş odanın üzerinde belirdiler. Hauth'u bir an için çürümüş tavanın üzerinden sarkıttılar-

Sonra da onu düşürdü.

Odanın içine çakıldı. Sırtı aşağıdaki taşa çarptığında, Hauth çirkin bir inilti çıkardı ve bir adak gibi taşın üzerine yığıldı.

Kâbus pencereden odaya girdi. *Gece yarısı mı? diye sordu porsuk ağaçlarına.*

Birkaç dakika uzaklıkta.

Havayı tuz kaplamıştı ve sis üzerimizden kayıyordu, serin, gümüş bir dalga, bir gelgit. Hauth ayağa kalkmaya çabaladı, dokuz Providence kartı cebinden odanın zeminine kaydı, karanlık odada canlı renklerden oluşan bir duvar resmi oluştu. Kabus. Ayna. Demir Kapı. Kuyu. Kadeh. Beyaz Kartal.

Peygamber. Altın Yumurta. Siyah At.

Hauth odanın uzak duvarına yaslandı. Tacı düşmüştü. Onu yerden aldı ve tekrar başına yerleştirdi, ayağı toprak zemindeki başka bir taca çarptı. Üzerinde üvez yerine porsuk dalları olan bir taç.

Çoban Kral'ın tacı.

Kâbus onu aldı ve Kartlarını dövdüğü, çocuklarının öldüğü, mezarı haline gelen taşın üzerine koydu. Zaman yoktu, hiç zaman yoktu. Yine de odanın penceresini koruyarak ve Hauth'u içeride hapsederek bekledi.

Gece yarısı, onu çağırdım. Ravyn!

Ve yine de bekledi.

Bekledi.

Bekledim.

Sonra, örümcek ipeği gibi, sesi odanın etrafına yayıldı. "Sen son Rowan'sın," dedi. "Türünün son örneğisin. Ruh seni çürümeye götürmeden önce bunu bil."

"Yanılıyorsun," diye cevap verdi Hauth, sesinden küçümseme damlıyordu. Ağaçlar silahlarını elinden almıştı ama elleri iki yanında yumruk şeklinde düğümlenmişti. "Kardeşimi öldürmekte zorlanmayabilirsiniz ama *bu* Rowan'ı alt etmekte zorlanacaksınız Çoban Kral."

Kâbus hınzırca ve sonsuz bir kahkaha attı. "Aptal. Kardeşini öldürmeyeceğim." Kollarını açtı, bir çağrı ve bir söz. "Onu taçlandıracağım."

Omzunun üzerinden baktı, bir kez daha bekledi. "Ne Rowan ne de Yew, ama ikisinin arasında bir yerde. Kışın solgun bir ağaç, ne kırmızı, ne altın, ne de yeşil. Siyah kan lekesini gizler ama diyarı yıkar. İlk adı, Karaağaçların Kralı."

Onları o zaman gördüm. Karanlığın içinden üç ışık parlıyordu. Kırmızı, pembe ve orman yeşili. Kabus kenara çekildi ve ışıklar yaklaştı.

Elm ve Ione odaya tırmandılar, Destenin son Kartları - Tırpan, Maiden ve İkiz Alders - Ione'un elinde kucaklanmıştı. İkisi de Maiden'ı kullanmıyordu. Ama bana o kadar güzel görünüyorlardı ki dehşet vericiydiler. Elm, Hauth ile Kâbus'un arasına baktı, yeşil gözleri kısıldı.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Kâbus ona.

Elm başını salladı.

Kâbus Elm'in elini tuttu ve kılıcının kabzasını ona bastırdı. "O zaman senindir. Hepsi senin."

Elm kılıcı aldı. Kabus'un gözlerini aradı. "Kalmayacak mısın?" "Geri dönmem gerek." Parlayan ışıklara son bir kez baktı.

Uğruna yaşadığı, öldüğü Providence Kartları. "Beni bekliyorlar."
Odadan dışarı çıktı.

OceanofPDF.com

Kırk Sekizinci Bölüm

Elm

Ione ona, ikisi birlikte taş odaya doğru koşarken, bundan sonra ne olması gerektiğini söylemişti. Elm, Hauth'un karşısında durdu, ikisi de aynı hızadaydı. Biri avcı, diğeri ise avlanmaktan bıkıp kendi tuzağını kuran tilki.

Çoban Kral'ın kılıcı Elm'in eline mükemmel bir şekilde oturdu, oymalı kabzası avucunun oluklarına damgasını vurdu. Uzun boylu bir adam için dövülmüştü, Elm'in Destrier kılıcından daha uzundu. Kılıcı uzattı; ucu kardeşiyle arasında duran taşın üzerinde geziniyordu. "Çoban Kral zeki bir adam," diye mırıldandı. "Tuhaf ama zeki. Benden çok daha zeki." Bakışları Hauth'un üzerinde daraldı. "Ve kesinlikle senden de fazla."

Hauth hiçbir şey söylemedi, okunamaz, dokunulamaz.

Elm bir adım öne çıktı. Omuzlarını yuvarladı. "Daha önce hazır değildim," dedi. "Şimdi hazırım."

"Ne için?"

"Gaf Kralı olmak."

"Bir şeyleri değiştirmek için," dedi Ione onun yanında.

Zümrüt rengindeki gözler Elm ve Ione'u ölçtü. Hauth önce Ione'un elindeki Providence Kartlarına, sonra da odanın zeminine yayılmış diğerlerine baktı. Boğazından alçak, duygusuz bir kahkaha yükseldi. "Desteyi birleştirebileceğini mi sanıyorsun? Birazdan gece yarısı olacak - eğer çoktan geçmediyse. Bu kadar zeki birine göre Çoban Kral oldukça önemli bir detayı atlamış. Bu odadaki hiç kimse *enfekte değil*."

Ione eğildi ve yere düşen Providence Kartlarını aldı. Elm onun üzerinde durdu,

Kılıcını kardeşinin boğazına doğrultmuştu. Ione kartları teker teker odanın ortasındaki taşın üzerine, orada duran altın tacın yanına yerleştirdi. "Henüz."

Tırpan'ı Deste'nin üzerine yerleştirdiğinde çenesindeki kaslar gerildi. "Bu Kartı birçok korkunç şey için kullandın, Hauth. Ve sadece benim ya da Elm için değil." Bir parmağını üzerine koydu. "Senin kim olduğunu ilk kez Tırpan'ını insanları tılsımları olmadan sisin içine göndermek için kullandığında anladım."

Hauth alay etti. "O canavar seni nasıl bir komployla beslediyse, yanılmış." Başının üstündeki taca dokundu. "Bundan vazgeçmeden önce öleceğim. Ve ölmeyeceğim kardeşim, çünkü Bakire bende. *Ben ölemem.*"

Elm'e doğru hamle yaptı. Çoban Kral'ın kılıcını ağzından yakaladı. Kılıcı sabit tutarken Hauth'un parmaklarından kan sızdı. Diğer eliyle, parmakları Elm'in boğazına dolanana kadar uzandı.

Elm kardeşinin acımasız elinin tanıdık gücünü hissetti. Hayatında ilk kez buna karşı gerilmedi. Bir eliyle kılıcı sabit tutarken diğer eliyle Hauth'un bileğini yakaladı ve orada olduğunu bildiği at kılı bileziği hissetti. Elm kardeşinin yeşil gözlerine baktı. Gülümsedi.

Ve tılsımını kopardı.

Hauth'un bakışları genişledi. Yemin etmek için ağzını açtı -çığlık atmak için- Sis içine doldu.

O kadar güçlüydü ki yaktı, odadaki tuz hızlandı ve Hauth'un etrafını sardı. Kendini silkeledi, sanki sisi içinden çekip çıkarabilecekmış gibi ellerini yüzünde -burnunda ve ağzında- gezdirdi. Hâlâ güzeldi; sis, Bakire'nin bedeni üzerindeki etkisini silmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Ama Ruh onun zihnini ele geçirdi. Dişlerini geçirdi. Hauth'un gözleri önce camlaştı, sonra kan çanağına döndü. Kendi üzerine çöktü, odanın kalbindeki taşın üzerine eğildi, sanki sadece kendisinin duyabileceği sefil bir şeyi dinlemek istemiyormuş gibi iki büküm oldu, feryat etti ve elleriyle kulaklarını tıkadı.

Kollarına uzandığında -kollarını yırttığında- damarları mürekkep rengindeydi. Enfeksiyon, tuzlu bir gelgit gibi içine sızmıştı. Karanlık, büyü ve son.

Elm geri çekildi. Omurgası Ione'un göğsüne çarptığında, Ione onu sardı.

kollarını ortasına doladı. Elm kardeşinin sisin içinde kıvranışını izledi. Kalemi bu görüntüyü asla oluşturmazdı. Ama izlemek istiyordu. Hatırlamaya ihtiyacı vardı.

"Bana yardım et," diye fısıldadı Ione'a.

Elini onun elinin üzerine koydu, ikisi birlikte Çoban Kral'ın kılıcının ağırlığını taşıyorlardı. Aynı anda nefes aldılar. Sonra İskambil Destesi'nin üzerinden kılıcın ucunu Hauth'un göğsüne doğru tuttular -Ione'u bıçakladığı yerden.

Ve bastırdı.

Bıçak kalbini deldiğinde fark etmemiş gibiydi. Sis, Maiden -ve acı eğitimi- Hauth Rowan'dan hayati bir şey çalmıştı. Kanı önce yavaş yavaş, sonra hızla Providence İskambil Destesi'nin üzerine dökülüp eski kadife süsleri kapladığında, Elm dişlerini sıkı. Nefesini tuttu.

Korkunç bir an boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra Providence Kartları teker teker kayboldu.

Hauth çırpınmaya devam etti. Bakire onu iyileştirmeye başlamıştı, eti göğsündeki bıçağın etrafını sarıyordu. Ama hâlâ kendini kaybetmişti. "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, gitmeyeceğim!"

Ione titremeye başladı. Ama Elm'in kılıcını sıkı sıkı tutuyordu.

Hauth sefil bir solukla ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı, gözleri artık yeşil değil, kızgın kırmızı damarlarla parsellenmiş beyaz olana kadar yuvarlandı.

Sis odadan çıkmaya başladığında Hauth'u da beraberinde sürükledi. Bedenini kılıçtan ayırdı ve tökezleyerek Elm ve Ione'un yanından geçip kendini odanın penceresinden dışarı attı. Ses çıkarmadan, son bir söz söylemeden, Gaf Kralı gitmiş, kaybolmuştu; sisin ve Ormanın Ruhu'nun açgözlü tuzağının son kurbanı olmuştu.

Ondan geriye kalan tek şey, Çoban Kral'ın mezarı üzerine düşürdüğü taçtı; üvez dallarından oluşan yaldızlı bir halka.

Elm ve Ione odanın kalbindeki kana bulanmış taşa tekrar baktıklarında, İskambil Destesi yerinde yoktu. Onun yerine bir uçurum açılmıştı. İçinde tek, tanıdık olmayan bir Providence Kartı kalmıştı.

Ione'un sesi kesildi, gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. "Başardık."

Ay ışığı çürümüş tavandan odaya doldu. Elm yukarı baktı. Kalbinin genişlediğini hissetti. Sisten arınmış kış gecesi gökyüzü, adını bilmediği bir renkteydi. Ay, yıldızlar, hepsi o kadar parlaktı ki

Ondan nefes alırlar, etraflarındaki dünya lekesizdir.

Ione ona sıkıca sarıldı ve başını gökyüzüne doğru eğdi. "Bu çok güzel."

Elm onun elini ağzına götürdü. Ormanın Ruhu'nun insanların yetersiz yaşamlarıyla ilgilenmediğinden emindi. Ama o anda, beş yüz yıl sonra sis nihayet kalktığında ve o Blunder Kralı olduğunda, Elm gece gökyüzüne baktı. Ione Hawthorn'u yakınında tuttu. Tüm çürümüş, kırık dökük parçalarının içinde, hayatındaki her şeyin sanki ağaçların çizgilerine yazılmış gibi o ana yol açtığını biliyordu. Eğri büğrü, harika bir daire, tam ortasında da onun adı.

Taşın ortasında duran Kartı aldı. Cebine yerleştirdi ve Ione'la birlikte odadan dışarı çıktı. Çayıra adım attıklarında ateşlerin hepsi sönmüştü. Her şey sessizdi, etraflarındaki dünya yumuşak ve bozulmamıştı.

Kıpkırmızı bir kan izi dışında her şey kaleye doğru uzanıyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Dokuz

Ravyn

Ravyn **her neredeyse**, perdenin diğer tarafı olamayacak kadar gürültülüydü. Ölümün huzurlu olması gerekiyordu, uykuya dalmak gibi. Ve bu-

Bu bir ıstıraptı.

Kanlar içinde, karlar içinde Yew Kalesi'ne doğru sürükleniyordu. Yanındaki acı bembeyaz kesildi ve bir an için görüşü kırıştı ve bilincini kaybetti. Gözlerini açtığında, üzerinde eller vardı, başının üzerinde bir yerden sert sesler geliyordu.

Kaldırılıp taşındı. "Ağaçlar, çok ağırsınız."

Ravyn'in boynu düştü, başı önce kara sonra taş zemine sürtündü. Eller onu yakaladı, yukarı çekti. Ravyn gözlerini kırıştırdı, gölgeler görüşünde dans ediyordu.

Petyr onu omuzlarının altından tutup geriye doğru yürüdü ve diğerlerine -Jon Thistle, Fenir ve Morette- şatoya doğru yol gösterdi. "Sakın ölme," diye uyardı.

Hauth'un hançeri hâlâ Ravyn'in böğründe idi ve ölü, zehirli bir dal gibi ondan dışarı fırlamıştı. Eli kabzanın üzerinde titriyordu.

Morette bacaklarının ağırlığını taşıyarak, "Bırak onu," diye tersledi.

Ravyn konuşmaya çalıştı ama çenesi demir bir kafes gibiydi, dişleri acıya karşı sıkılmıştı. Kelimeleri boğuk bir inilti olarak çıktı.

Fenir nefes nefese, "Onu masaya yatırın," dedi.

Ravyn tavana baktı. Tonoğlu, köşelerinde inatçı örümcek ağları olan bir tavan. Yew Kalesi'nin büyük salonu.

Tek düşünebildiği, ailesinin kahvaltı yaptığı masanın üzerinde kanlar içinde olduğuydu.

"Filick tıbbi malzemelerini nerede saklıyor?" Morette aradı.

"Ben getiririm." Jon Thistle büyük salondan yuvarlanarak çıkarken sandalyeleri devirdi.

Ravyn'in kardeşleri onun yanında belirdi. Jespyr'in gözleri Ravyn'in yarasına kayınca nefesi kesildi ve yüzü hâlâ sahip olduğu rengi kaybetti. "Olamaz."

Emory masaya oturdu, başını Ravyn'in göğsüne yasladı. "Henüz değil Ravyn." Nefesleri yavaş ve düzensizdi. "Henüz değil."

Ravyn gözlerini kapattı, gözyaşları köşelerden süzülüyordu.

Thistle geri döndü, gür sesi salonda yankılanıyordu. "Çarşaf, dikişler, merhemler ve -ağaçlar bunun ne tür bir tentür olduğunu biliyor, olgunlaşmış kokuyor." Malzemeleri masanın üzerine bıraktı, yankılanma Ravyn'in yan tarafına bir acı şoku gönderdi.

Jespyr yemin etti, çarşafı açarken elleri titriyordu. "Ne yapacağız? Bıçağı çekersek-"

"Birazdan kan kaybından ölecek," diye cevap verdi Morette, sesi sertti.

Onu nasıl kurtaracaklarını tartıştılar. Sesleri daha da yükselip panik havasına bürünürken Ravyn bilincini kaybediyordu. İçlerinden birinden ocağı yakmasını istedi. O kadar üşüyordu ki. Ama konuşmak, nefes almak, hatta göz kırpmak bile çok acı veriyordu. Bakışlarını tavana sabitledi ve her geçen saniye büyük salon daha da soğuydu. Daha karanlık.

Gölgeler etrafını sarmış, onu ismiyle çağırıyordu.

Ravyn Yew.

Ravyn Yew.

"Ravyn Yew!"

Herkes hareketsiz kaldı. Tekrar seslendi, bu sefer daha yüksek sesle. "*Ravyn Yew!*"

Büyük salonun kapısı, ahşabı üst menteşeden sökecek kadar büyük bir şiddetle kırılarak açıldı. Ravyn bir an için karanlık, tehditkâr bir şekilden başka bir şey göremedi. Şekil öne çıktı -Fenir'i kenara itti- ve Ravyn'in üzerine eğildi.

Sarı gözler.

"Taxus," diye başardı Ravyn.

Kâbus bir nefes aldı, burun delikleri genişledi. "Hâlâ hayattayım o zaman."

"Sadece," dedi Morette'in incelmiş sesi.

"Çok fazla kan kaybetti," diye fısıldadı Petyr.

"ÜşümüŖ." Kâbus'un bakışları odanın içinde parladı. "Bir ateş yak."

Jespyr bir elini Ravyn'in göğsüne koydu. "Ne yapacaksın?"

Kabus onu görmezden geldi. Ayrı bir konuşma sürdürüyordu

-Kendisiyle. "Farkındayım, Elspeth. Bana bağırmanın bir faydası olmaz." Gözleri Jespyr'e döndü. "Kızılağaç ormanında aklını mı kaybettin Jespyr Yew? *Bir ateş yak.*"

Jespyr ocağa doğru atladı.

"Sen," dedi Kâbus, parmaklarını Jon Thistle'a doğru şıklatarak. "Tuniğini kes." Kollarını sıvadı. "Onu zapt etmek için geri kalanınızın da yardımına ihtiyacım olacak."

"Hangi malzemelere ihtiyacınız var?"

"Şu anda onu kurtarabilecek tek şey büyü."

Morette ve Fenir bakıştılar. "Ravyn çoğu Providence Kartını kullanamaz."

"Bunun çok
farkındayım." "Ne
büyüsü o zaman?"

Kâbus ellerini masaya vurarak Ravyn'in irkilmesine neden oldu. "Etrafımın sürekli aptallarla çevrili olması pek de benim suçum değil Elspeth," diye mırıldandı nefesinin altından. Morette ve Fenir'e döndü. "Büyü aileler halinde hareket eder. Enfeksiyonlu iki çocuğunuz daha var, değil mi?"

Bakışları ocaktaki Jespyr'e kaydı.

"Bilmiyorum-" diye kekeledi, "Kızılağaç'ta nasıl bir büyü var bilmiyorum."

"Bunu öğrenmek üzeresin," dedi Kâbus.

Bir ışık odadaki bazı gölgeleri kovaladı. Odun çatırdıyordu, sıcaklık vardı. Bu sırada Thistle, Ravyn'in belinin üstündeki giysileri keserken yarasına dokunmamak için elinden geleni yaptı.

Ravyn'in eli bir şekilde Kâbus'un bileğini buldu. Başını kaldırdı, ateş ışığı o ürkütücü sarı gözleri yakalıyordu. "Güverte mi?"

Kâbus'un yüzü okunamaz haldeydi. "Yakında öğreneceğiz." "Ateş yanıyor," diye seslendi Jespyr ocaktan. "Şimdi ne olacak?"

"Ellerini ısıt. Sonra gel yanımda dur."

Jespyr bir an sonra aceleyle masanın yanına geldi. "Çok solgun."

"Bıçağı ondan çekip çıkaracağım. Ve sen, Tilly-"

Kâbus yanağının içini ısırdı. "Jespyr. Ellerini açık yarasının üzerine koy. Geri kalanınız onu yerde tutun. Kırık bir burun gibi önemsiz bir şey onu çırpındırabiliyorsa, bu kesinlikle çırpınmasına neden olacaktır."

Jespyr Ravyn'in yanında gerildi. "Benden... ellerimi yarasına koymamı mı istiyorsun?"

Ravyn'in etrafındaki gölgeler ateşe rağmen derinleşiyordu. Yine üşüyordu, titriyordu. Daha önce hiç hissetmediği kadar yorgundu.

"Kalbinin tökezlediğini duyabiliyorum," diye fısıldadı Emory, sesi kırılarak. "Gidiyor."

Ravyn kısık bir inilti çıkardı ve irkilerek vücuduna yeni bir acı dalgası gönderdi. "Ben iyiyim."

"Ağaçlar, seni aptal taklitçi." Kâbus Jespyr'in bileklerini kavradı - ellerini Ravyn'in böğründeki hançere yaklaştırdı. Babası ve Thistle Ravyn'in bacaklarını kavradı ve annesi ile Petyr omuzlarına doğru ilerledi. "Hazır," dedi Morette.

"Hazır," diye yankılandı Fenir ve Thistle.

Kâbus'un bakışları Ravyn'inkilerle çarpıştı. "Elsbeth senden bıktığını söylüyor."

Sesi zayıftı. "Öyle bir şey söylemedi."

"Hayır. O yapmadı." Kelimeler Kâbus'un ağzından ince bir iplik gibi döküldü. "Güçlü olma zamanı, Ravyn Yew. On dakikan doldu."

Hançeri Ravyn'in böğründen çıkardı ve Jespyr ellerini Ravyn'in yarasına bastırdı. Ravyn'in hiç bilmediği bir acı onu içine çekti.

Dünya karardı.

Ravyn uyandığında artık büyük salonda değil, yatak odasında idi ve birkaç kat kapitone battaniyenin altında terliyordu. Doğrulamaya çalıştı ama göğsündeki sert bir el onu tuttu.

Ravyn bakışlarını kaldırdı ve nefesini tuttu, boğazında bir yumru oluştu. "Elm."

Kuzeni ona baktı, kumral saçları dağınıktı, gülümsüyordu.

ağzının köşeleriyle alay ediyordu. "Şimdi korkunç görünen kim?"

Ravyn gülmeye başladı ama acı vücuduna yayıldı ve kısa kesti. Bir elini yanına koydu. Gömleksizdi, tüm karnı kalın bir ketenle sarılmıştı.

Çok hızlı kalktı. "Ne zamandır uyuyorum?" "İki gündür."

"Güvertede sis var mı?"

Elm'in gülümsemesi genişledi. Ravyn'in yatak odasının penceresine doğru ilerledi. Perdeleri geri çekti. "Kendin gör."

Mavi gökyüzü lekeli camla buluştu. Ravyn'in nefesi kesildi, güneş ışığı odasına doluyordu. Dünyayı daha önce hiç bu renkte görmemişti. Sarı. Sıcaklık dolu. Umut dolu.

"Çok güzel, değil mi?"

Ravyn başının döndüğünü hissetti.

"Elm." Kuzeni bakışlarını kaldırdı.

"Özür dilerim."

Elm'in gülümsemesi düştü. "Ne için?"

"Seni Stone'da asla bırakmamalıydım." Ravyn boğazındaki yumruyu yuttu. "Oradan ne kadar nefret ettiğini biliyordum ve seni terk ettim."

Elm cevap vermek için ağzını daha yeni açmıştı ki kapı patlayarak açıldı. Jespyr ciyakladı, sonra Ravyn'in yatağının yanına doğru fırladı. "Oh, lanet ağaçlara şükürler olsun, seni öldürdüğümü sandım." Elini Ravyn'in alnına koydu, sargılarını tuttu. "Filick seni kontrol etmeye geldi. Kan kaybından ölmemenin bir mucize olduğunu söyledi."

"Onun nefes borusuna dirsek atıyorsun, ahmak," dedi Elm, onu sürükleyerek. "Hayatını kurtardığın için herkese övündükten sonra onu öldürmenin seni ne kadar küçük düşüreceğini bir düşünsene."

"İki gündür yeni Providence Card'ı herkesin gözüne soktuğunu düşünürsek bu çok zengin bir haber."

Didiştiler - eski, tanıdık bir şarkı. Ravyn neredeyse hiç duymadı. Gözleri kapı aralığındaki başka bir figürdeydi. Gri gözlerinde ışık ve tenini öpen sıcaklıkla dimdik duran biri. Ravyn elini uzattı. "Buraya gel, Emory."

Çocuğun ağzından çarpık bir gülümseme kaydı. Yatağa doğru hamle yaptı - Ravyn'in üzerine öyle sert indi ki ciğerlerindeki rüzgâr savruldu. İnledi, kardeşinin siyah saçlarını karıştırdı. "Daha iyisin."

"Dokunuyorum. O yeni Karta üç kez dokunun ve bakın" -Emory uzandı, çıplak avucunu Ravyn'in yanağına bastırdı- "İnsanlara dokunabiliyorum. İmgelem yok. Büyü yok. Mutlu bir hiçlik. Bir keman kadar uygun."

Jespyr soluk soluğa kalmış gibi yaptı. "Emory. Herkesin önünde bu şekilde konuşamazsın.

Kral."

Emory, Ravyn'in yatağından atladı. Görünmez bir etekle reverans yaptı ve Elm'in önünde eğildi. "Özür dilerim, Papa Hazretleri."

"*Majesteleri*, seni küçük-"

Elm kısa bir süre durdu. Ione Hawthorn kapının önünden geçiyordu, sarı saçları omzunun üzerinden beyaz bir kurdeleyle bağlanmıştı. Kapının pervazını yakaladı, eşikte oyalandı. "Daha iyi olmana sevindim Ravyn." Gözleri Jespyr, Emory ve Elm'in üzerinde gezindi. "Alay etmelerine aldırma. Senin uyanmanı bekleyerek durmadan üzülüyorlar."

Elm, Ione'un yanındaki duvara yaslandı ve bir parmağını saçlarında gezdirdi. "Moping," dedi, "kesin bir abartı."

Elini savuşturdu ve koridorda ilerlemeye devam etti ama Elm'e yarı ölü bile olsa Ravyn'in anlamını bildiği bir bakış atmadan önce değil.

Kuzenine sırtıtmadan önce onun gitmesini bekledi. "Peki o zaman."

Elm'in dişleri alt dudağını çekiştirdi. "Kapa çeneni."

Emory ve Jespyr ellerinin arkasından kıs kıs gülüyor, Elm onları odadan dışarı iterken kıkırdıyorlardı. Kapıyı kapattı. "Her ne kadar senin kara kara düşünmenden, vicdan azabından hoşlansam da Ravyn, bu benim için bir kayıp. Stone'da kalmam gerekiyordu. Ione ile." Daha dik durdu, cebinden bir şey çıkardı. "İşte kanıtı."

Ravyn ona baktı - daha önce hiç görmediği bir Providence Kartı. Tek renk değil, vitray gibi yanardöner on iki renkten oluşuyordu. Üzerinde bir adam resmedilmişti; parlak sarı gözleri ve başında kıvrılan porsuk dallarından oluşan altın bir tacı vardı. Üstünde iki kelime vardı.

Shepherd.

Ravyn'in gözleri acıdı. "Nerede o?"

"Stone'dan bir şey alıyorum. Yakında dönecek." Elm parmaklarını Çoban Kartı'nın etrafına kapattı. "Onunla konuşana kadar bunu enfeksiyonunu iyileştirmek için kullanmamamı istedi."

Ravyn başını salladı. Göz kapakları düşmeye başladı. Uyanık kalmak acı veriyordu. "Harika bir Kral olacaksın, Elm. Hepimiz öyle düşünüyoruz. Taxus bile."

"Kim?"

Ravyn gözlerini kapattı.

Onları tekrar açtığında gece olmuştu.

Ay ışığı yatak odasının penceresinden içeri süzülüyordu. Jespyr'in onu iyileştirdiği yerdeki ağrı geçmişti ama her yeri kaskatı kesilmişti. Ravyn yavaşça doğruldu, elini yüzünde gezdirdi ve öksürdü, ağzı kurumuştı.

"İşte," dedi odasının köşesinden bir ses.

Ravyn'in eli kemerine gitti - ki kemerini takmamıştı. "Ağaçlar. Daha önce bir şey söyleyebilirdin."

Kabus ona bir bardak su uzattı. Ravyn suyu üç yudumda içti. "Burada ne yapıyorsun?"

"Uyanmanı bekliyorum. Sana göstermem gereken bir şey var."

"Neymiş o?"

Kâbus durakladı, aralarındaki tek ses çenesinin sıkılıp açılmasıydı. Sonra yavaşça elini arkasından çıkardı. İçinde bordo kadifeyle kaplı bir Kâbus Kartı vardı.

Ravyn doğrulup oturdu.

Kâbus boynunu bükerek elindeki Kartı inceledi. "Desteyi birleştiren on iki Kart ortadan kayboldu. Geri kalanlar, Blunder'ın içine dağıldı, kaldı. Geriye kalan tek Kâbus Kartı bu. Tıpkı Tyrn Hawthorn'un kütüphanesinde olduğu gibi Stone'da da saklanmıştı." Kıvrılmış bir parmağını kadifenin üzerinde gezdirdi ve bir iç çekti. "Bir Providence Kartına dokunmayalı uzun zaman olmuştu."

Parmaklarını etrafına doladı ve eşikte oyalanarak kapıya döndü. "Beni son bir kez ormana kadar takip eder misin Ravyn Yew?"

Çok uzak değildi. Ravyn yolu gözü kapalı yürüyebilirdi. Porsuk Kalesi'nin arkasındaki çayıra vardıklarında, Çoban Kral'ın odası ay ışığıyla yıkanıyordu. Esen rüzgâr porsuk ağacının dallarına çarparak onları sallıyordu. Ravyn, Tilly ve diğer çocukların orada, perdenin diğer tarafında, babalarını izleyip izlemediklerini merak etti. Her zaman yaptıkları gibi bekliyorlardı.

Ravyn'in odanın penceresine girmek için yardıma ihtiyacı vardı. Tıslayarak bir nefes verdi ve Kâbus ona gücünü ödünç vererek kolundan tutup yukarı çekti.

Karanlıkta, taşın yanında birlikte durdular. Taşın üzerinde Aemmory Percyval Taxus ve Brutus Rowan'ın eski süsleri duruyordu. Yaldızlı, kan lekeli. İki bükülmüş taç.

Kâbus bakışlarını yukarıya, çürümüş tavana ve onun üzerindeki porsuk ağacına çevirdi. "Ailene gerçekte kim olduklarını söyleyecek misin? Kimin soyundan geldiklerini?"

"Bilmiyorum."

"Belki de kendilerini farklı göreceklerinden endişe ediyorsunuz." "Belki de."

Kabus'un kahkahası bir uğultuydu. Küçük bir melodi. "Elspeth de böyle düşünüyordu. Onu gerçekte olduğu gibi görürlerse kimsenin onu umursamayacağını."

"Evet," dedi Ravyn duraksamadan. "Ona değer veriyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı Kâbus. Ravyn'e gerçeği söylemek ona çok değerli bir şeye mal olmuş gibi çenesini yuvarladı. "Onun hak ettiği baba olduğumu düşündüm. Bu korkunç, vahşi dünyada onu taşıyabileceğimi. Kendi çocuklarımla bunu pek başaramamıştım ve onun genç zihninde uyandığımda, beş yüz yıllık öfkeden sonra hissettiğim ilk şey" -sesi yumuşadı

- "Harikaydı. Sessiz ve nazik. Birine değer vermenin ne demek olduğunu hatırladım."

"Onu da bana o verdi."

Kâbus başını eğdi, omurgası kamburlaştı. "Elspeth, Çoban Kartı'na dokunursa iyileşmez."

Ravyn dondu kaldı. "Yapmak zorunda."

"On üçüncü Kart, enfeksiyondan iyileşmek isteyen herkesi iyileştirecek - tıpkı Bakire'nin kalıcı olarak iyileştirdiği gibi kalıcı olarak. Bir seferde tek bir kullanıcıyla sınırlı olmayacak ve çok uzun süre kullanıldığında herhangi bir kötü etkisi olmayacak." Çenesi sertleşti, kelimeleri dudaklarının arasından kayıp gitti. "Ama Elspeth'in büyü... garip. Eğer Çoban Kartı'na dokunursa, onu emer. Yaptığım her takası, her ödemeyi. On iki Providence Kartının hepsini." Başını iki yana salladı. "İyileşmeyecek."

Sözleri Ravyn'in içini parçaladı. Eğildi, nefesleri sığlaştırmaya başladı.

Soğuk bir el omzunun üzerinden kaydı. Ravyn elini sallayamayacak kadar yorgundu. "Lütfen. Ödemedim mi? Seni ormana kadar takip ederek kendimden parçalar kaybetmedim mi? Bu onun içindi." O kadim sarı gözlere baktı, gözyaşları kendi gözlerini tehdit ediyordu. "Bana gerçeği söyle. Elspeth ve benim

perdenin bu tarafında tekrar buluşacak mıyız?"

Cevap soğuk, sağır edici bir sessizlikti.

Ravyn gözlerini sıkıca kapadı ve çenesi sıkışacak kadar sert ısırıldı. Kendini çayıra geri dönmüş, böğrüne bir bıçak saplanmış ve kan kaybediyormuş gibi hissetti.

Sonra porsuk dallarının arasından süzülen bir esinti gibi yumuşak bir sesle cevap verdi Kâbus. "Sadece bir tane."

Ravyn gözlerini açtı. Kâbus, yatak odasında olduğu gibi önünde duruyordu. Elini uzattı, avuç içi açıktı.

Ve içindeki Kabus Kartı.

"Yok et onu," diye fısıldadı. "Son Kâbus Kartı da gidince, ruhum yok olacak. Yozlaşmasının tutunacak hiçbir şeyi kalmayacak. O geri dönecek. Ve ben..." Sesi soluklaştı. "Sonunda dinleneceğim."

Ravyn elleri titreyerek Kâbus Kartı'na uzandı. "Bunu yok edersen Elspeth geri döner mi?"

"Evet."

Ravyn'in rahatlamasına sıcak bir şey dokundu. "Bana bunca zamandır onu serbest bırakacak araçlara sahip olduğumu mu söylüyorsun?"

Kabus sırttı. "Evet."

"Yapmadın-Neden-" Burnunu sıktı, öfkesini yuttu. "Senden nefret etmemeyi çok zorlaştırıyorsun."

"Toplamam gereken bir deste vardı. Yeniden gözden geçirilecek ve yeniden yazılacak bir tarih. Sen ve Prens için çizilecek bir yol, her ikiniz de kendi başınıza Krallarsınız." Kâbus, adaşı olan Kart'a sadece bir an daha sarıldı, sonra onu Ravyn'in eline bıraktı. "Ve Elspeth'e veda etmeye henüz hazır değildim."

Ravyn canavarı yakından izledi. Aralarındaki bağı -Elspeth ve Çoban Kral- anlıyormuş gibi yapmadı. Derin bir bağ olduğunu biliyordu. Kadim, korkunç bir büyü. "Ama şimdi hazır mısınız?"

Kâbus başını salladı. "Benimle birlikte cehennemi tırmaladı." Sesi daha da soğuklaştı. "Onu serbest bırakmanın zamanı geldi."

Ravyn hareket etmedi.

Kâbus döndü, ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Şimdi yap."

"Veda etmek istemiyor musun?"

"Sana mı, aptal kuş?"

Ravyn kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ona, parazit."

O sarı gözler parladı, kötücül, sonsuz. Ravyn Kâbus Kartı'nı bir mengenede tuttu ve pencere pervazına yaslanarak odadan çıktı.

"Güle güle, Taxus. Dikkatli ol. Zeki ol. İyi ol."
Çayırda on dakika bekledi.
Sonra Kabus Kartını ikiye ayırdı.

OceanofPDF.com

Bölüm Elli

Elspeth

Hatıralar etrafımı sardı. Ninniler, bilmeceler, tekerlemeler.

Ne bildiğimi biliyorum, sırlarım derin, ama onları uzun süre sakladım ve uzun süre saklayacağım.

Maskesi taştan olan bu yaratık da kim? Kaptan mı? Eşkıya mı? Yoksa henüz bilinmeyen bir canavar mı?

Sarı kız, görünmeyen.

Üvezlerin meyvesi kırmızıdır, her zaman kırmızı...

Sen gençsin ve o kadar cesur değilsin. Ben korkusuzum, beş yüz yaşındayım.

Kâbus odanın içindeki taşın üzerine oturmuş, çürümüş tavandan yukarı bakıyordu. Aemmory Percyval Taxus'un bir zamanlar yaşadığı, kanını akıttığı ve öldüğü yerle aynı yer. *İşte buradayız, sevgili kızım, diye fısıldadı bana. Her şeyin sonu. Hikâyemizin son sayfası.*

Eskiden yaptığım gibi ona ulaşmaya çalıştım ama karanlıkta sıkışıp kalan o değil bendim. Bu sefer o bana ulaştı. *Sadece üzgün olduğumu bil, Elspeth.* Onun varlığı yanağıma dokunan bir el gibiydi. *Karanlıkta çok uzun kaldım. Ve bunun için de üzgünüm. Seni de kendimle birlikte sürüklediğim için.*

Buna değdiğini söyledim. Güverteyi birleştirmek ve sisi kaldırmak için. Eski yanlışları düzeltmeni izlemeye. Seni biraz daha iyi tanımak için hepsini tekrar yapardım, Taxus.

Buna hiçbir şey söylemedi, şu anda bile bir canavardan daha fazlası olduğunu kabul etmekten çekiniyordu. *Sonunda perdeden sıyrılmanın nasıl bir şey olacağını bilmiyorum, diye fısıldadı. Umarım on bir yıl önce olduğu gibi olur.*

Beni Kabus Kartı'ndan kurtardın Elspeth Spindle. Sessiz ol. Nazik. Mucize dolu.

Öyle olacak. Aynen böyle olacak.

Çenesini açtı ve nefesini içine çekti.

Sana bir hikaye anlatacağım, diye fısıldadım. Çocukken uyumama hep yardımcı olurdu.

Başını salladı, ellerini kucağının üzerinde birleştirdi ve gözlerini kapattı.

Bir zamanlar ormanın derinliklerinde gölgeler içinde yaşayan zeki ve iyi bir kız varmış. Bir de Kral varmış, çobanlık yapan, büyüye hükmeden ve eski kitabı yazan. İkisi birlikteydi, bu yüzden iki

Devam edemedim.

Elspeth.

Hayır. Hazır değilim. Henüz

hazır değilim. Hikayeyi bitir,

canım.

Sesim titriyordu. İkisi birlikteydi- Birlikte.

Yani ikisi de aynıydı.

Kız, diye fısıldadı, bal, yağ ve ipek.

Kral.

Son sözleri birlikte söyledik, seslerimiz karanlıkta cansız bir şekilde yankılandı. Son bir nota. Sonsuz bir veda. Ve canavara dönüştüler.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Kadeh'e, tüm Blunder'ın duyması için müjdelenen gerçeği sundum. Hauth Rowan intihar ederek Kralımız Quercus Rowan'ın hükümdarlığını sona erdirdi ve kendisi de Stone'daki adaşı ağacın altına gömüldü. Gündönümünde, sis nihayet kalktığına, Blunder yeni bir güne başladı. Sınırlarımız açık, sisin ötesindeki krallıklar ve kraliçeler evimize hoş geldiniz.

Tedavi olmak isteyen tüm enfekte olmuşlara, Yew Kalesi'nde Çoban Kartı'nı arayın. Yerinden edilmiş herkes için Taş artık bir kale değil, bir sığınaktır. Olduğu gibi kalmak isteyenler, ateş tarafından vaftiz edilenler, eski büyü ile yeteneklendirilenler, güvendesiniz.

Alders'in Eski Kitabı'nı değişmez kanunumuz olarak görmeyelim. Aksine, ona olduğu gibi değer verelim-Blunder'ın çarpık hikayesi. Büyüyü kendi adı gibi bilen ve onun hükmüne boyun eğen bir adam tarafından yazılmış bir zaman kitabı.

*Ama unutmayın, sis gitse de Ormanın Ruhu kalır, izler, ölçer. Krallığıma, Gafıma, toprağıma
-Dikkatli ol. Zeki olun. İyi olun.*

-The King of Elms

Yew Kalesi'nin çanları bahar ekinoksu sabahında çaldı. Bir sevinç çığlığı.

Blunder'daki evler cevap verdi ve çan sesleri sokaktan kasabanın derinliklerine doğru yankılandı. Yaygara yükseldi, çanlar yüksek ve alçak, yakın ve uzak. Sis seslerini sınırlamadığı için şimdi çok daha yüksek sesle çalışıyorlardı.

Annemin kırmızı elbisesini giydim ve evin arkasındaki yıkıntıların arasından geçtim.

kale bahçeleri. Çayır çok güzeldi, çimenlerle kaplanmıştı. Bir porsuk ağacının altında bekledim, çünkü artık Ayna Kartından gelen mor ışığı göremesem de Ravyn'in yakınlarda olduğunu biliyordum.

Bir an sonra yanımda belirdi. "Oradalar," dedi, Elm'in Stone'un kasasından ona hediye ettiği Ayna Kartını cebine sokarken. "Hepsi. Bu sefer Ayris bile. Bennett bile. Hepsi, onunla birlikte."

Başımı salladım ve yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Ravyn'in nasırlı başparmağı onu uzaklaştırdı. Kabus Kartı'nı yok ettiği gecedен beri koparmaya isteksiz olduğu bir sarılmayla beni tekrar sardı. "Gitme zamanı," diye fısıldadı saçlarıma. "Geç kalırsak bizi öldürür."

Hawthorn House'un yaşlı kapısının önünde toplandık. Teyzem bana sarıldı ve gözlerinde yaşlarla ayak parmaklarının üzerinde dans etti. Üvey kız kardeşlerim Dimia ve Nya çalıkların arasından koşarak geçtiler, onları küçük kuzenlerim Lyn ve Aldrich izledi. Üvey annem onlara uslu durmaları için tısladı ama sesi Jon Thistle'ın gür kahkahası tarafından bastırıldı. Sert ve haşın babam ona bir fıkra anlatmıştı. Onunla göz göze geldiğimde elini arkasına götürdü ve bana çiçek açmış bir civanperçemi sapı uzattı.

Saçıma sürdüm.

Ravyn, kendi çiçekleriyle meşgul olan Jespyr'e, "Bunları törenden *sonra* atman gerekiyor," dedi ve onları önce Petyr'in, sonra da Emory'nin yakasına serpiştirdi.

"Sadece biraz süslüyorum," diye cevap verdi, kardeşinin yanağını çimdikleyerek. "Yakışıklı şeytanlar."

Petyr göğsünü gururla kabarttı ve Emory, Jespyr'i uzaklaştırdı, Filick Willow'a cebinden bir mendil uzatırken aşağılanmayla ilgili bir şeyler mırıldandı. "Ağaçlar, Filick, daha başlamadı bile ama şimdiden hüngür hüngür ağlıyorsun."

Ione beyaz bir elbise giyyordu ve ayakkabısı yoktu. Kral Elm'in başında taç yoktu, süslü bir cübbesi de yoktu, sadece düz siyah bir tunik giymişti. Bunu kanıtlayamazdım ama bir haydut kılığında giydiğinin aynısı olduğundan emindim. Sadece şimdi, Çoban Kral'ın kılıcı kemerini vaftiz ediyordu.

Tören başladığında Ravyn Elm'in yanında, ben de Ione'un yanında duruyordum. Ravyn'in elleri önünde kenetlenmişti, titremiyordu. Bana doğru baktığında, her zaman yaptığı gibi ağzının köşesi kalktı. Ancak bu kez gülümsemesinin tüm yüzünü kaplayana kadar çiçek açmasına izin verdi.

Thistle ağladı. Teyzem ağladı. Morette ve Fenir, hatta Spindle House'da başıma gelenlerden dolayı onu henüz affetmemiş olan bizlerden uzakta, odanın arka tarafına çekilmiş olan amcam bile gözyaşı döktü.

Filick onlara altın bantlarını uzattığında, Elm Ione'nin gözlerinin içine baktı. "Yüz yıl," dedi ona, sanki odada bir tek o varmış gibi. "Seni yüz yıl boyunca ve sonsuza dek seveceğim."

Ione onun yüzüğü parmağına geçirmesini beklemedi. Kollarını ona doladı, utanmadan onu öptü, Emory'den sevinç çığlıkları ve geri kalanımızdan daha çok gözyaşı kazandı.

Hawthorn Evi'nden kol kola, Gaf Kralı ve Kraliçesi olarak çıktıklarında, havaya sarı süsenler attık. Süsenler, annem için. Ve sarı çünkü... Elm bu konuda çok titizdi.

Ione kolumu tuttu ve bana sıkıca sarıldı. Omzunun üzerinden Elm elini Çoban Kral'ın kabzasına koydu. Bana göz kırptı.

"Sen olmasaydın bunların hiçbirisi olmazdı, Elspeth," diye fısıldadı Ione. "Ve bu çok güzel bir şey değil mi?"

Orman yolunda birlikte yürüdük.

Bir zamanlar kuzenim Ione'un Blunder tahtının varisiyle evlenmesi halinde dünyanın sonunun geleceğini düşünmüş olmam garip bir şekilde şiirsel görünüyordu. Son Ekinoks'tan bu yana olan her şeyde çok fazla denge vardı. Sanki uzun, ayrı çizgilerle çizilmiş hayatlarımız birlikte kıvrılmıştı. O kadar çok kıvrılmıştı ki hepimiz iç içe geçmiş dairelere dönüşmüştük. Sanki kaderimiz birlikte yazılmıştı. Birlikte çobanlık yaptık.

Bütün ağaçlar çiçek açmıştı. Kasabaya doğru yürürken orman seslerimizle doldu. Aylar önce, isim günümde Ione ile yürüdüğüm yolun aynısıydı. Ravyn ve Elm ile ilk kez karşılaştığım yer. O zamanlar hayduttular. Ve ben-

O zamandan beri ben de değişmiştim.

Ağaçların arasında kahkahalar yankılanıyor, güneş ışığı çiçek açan ağaçları, bitkileri ve dikenleri yakalıyordu; artık sis tarafından korunmadıkları için çok daha büyüklerdi. Birinin yakında onları kesmesi gerekecekti, yoksa

yol yeşillikler tarafından istila edilecek.

Umarım istila edilmiştir. Blunder'ın en çok vahşi kısımlarını severdim. Evcilleşmemiş ormanda kendimi evimde hissettim.

Sol tarafımda bir dal kırıldı ve bakışlarım ağaçlara yöneldi. Ve bir ömür boyu gri sisten sonra güneş ışığının ne kadar parlak olduğunu anlamakta yavaş kalmış olmalıyım. Çünkü bir an için -kısacık, harika bir an- onu gördüğümü sandım. Sarı gözler, ağaçların arasından bana bakıyordu.

Ama bu sadece çürümüş bir kütüğün arasından parlayan güneşti. Ravyn yoldaki virajda beni bekliyordu.

"En son burada olduğumuz zamanı mı düşünüyorsun?" dedi bana elini uzatarak. "Beni yere serdiğin zamanı mı?"

Onu kendime çektim, ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve dudaklarına fısıldadım. "En güzel anılarımdan biri."

Beni öptü, parmakları saçlarımı okşadı. "Benimkini de, Bayan Spindle."

Ravyn Çoban Kartına dokunmamıştı. Ravyn Çoban Kartı'na dokunmamıştı.

Emory, Jespyr ve Yew Kalesi'ne gelen diğerleri. Son Scythe Kartını yok etmek için büyüsünü kullanmıştı. Ve bunu bana sadece odamızın sessizliğinde söylemiş olsa da, tedavi olmak istemiyordu. Kendi küçük yöntemiyle hala kızılağaçta olanlara tutunmaya çalışıyordu. Büyüsüne, gizli mirasına. Taxus'a.

İşte bu yüzden, *çenemi* sıkıp açarak orman yoluna baktığımda - *tık*, tık, tık - *Ravyn* benden uzaklaşmadı. Kâbus'un gittiğini o da benim kadar iyi biliyordu. Ama Aemmory Percyval Taxus o kadar uzun zamandır içime işlemişti ki, zihnimin karanlık, kayıtsız kıyısında bir yerlerde benimle kalmıştı. Çünkü çemberleri çizen bizdik. Diğerlerini kaderlerine doğru yönlendiren bizdik. Krallığı kendi ormanımızdaki ağaçlar gibi yeniden düzenleyen bizlerdik.

Yavaş ve acı verici bir zaman almış olsa da, onsuz kim olduğumu biliyordum. Blunder'ın karanlık, çarpık hikâyesindeki kızıdan, kraldan ve canavardan daha fazlasıydım.

Yazarı bendim.

Teşekkür

Söyledikleri doğruymuş. İkinci kitaplar vefasızdır. Hatta biraz canavarca. Kendi kitabımı yazmanın zorluğu topyekûn bir saldırıyla ortaya çıkmadı. Yavaş yavaş ortaya çıktı. *Two Twisted Crowns* için ne istediğimi ve oraya nasıl ulaşmak istediğimi biliyordum. Ancak bu ikiliye, bu karakterlere, onları uzun yıllar yanımda taşıdıktan sonra veda etmek kaçınılmaz olarak yazmayı zaman zaman yıkıcı hale getirdi. Bu kitabın benim şekerleme yumuşaklığındaki kalbime hiç saygısı yoktu. Ancak farkındalığımı ve becerilerimi geliştirmeme yardımcı oldu. Bana ayağa kalkmayı ve devam etmeyi öğretti. Bunun için ona her zaman değer vereceğim. Ve elbette bunu tek başıma yapmadım.

John ve Owen'a. Sizi ve küçük sakın hayatımızı seviyorum. Bazen bunun gerçek olduğuna ya da nasıl bu kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

Aileme ve arkadaşlarıma. Tüm sevginiz ve desteğiniz için ve beynim bu kitap yüzünden çorba olduğunda oturup duvara bakmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Whitney Ross'a, muhteşem menajerime. Bilgeliğin için ve bitmek tükenmek bilmeyen tutarlılığın ve desteğinle kaosumu yatıştırdığın için teşekkür ederim. Hâlâ dört yıl önce "bir telefon görüşmesi yapmak için zamanım olup olmadığını" sorduğunuz ve ruhumun bedenimden çıktığı o e-postayı düşünüyorum. Bu yolculukta daha iyi bir takım arkadaşı ve dost isteyemezdim.

Orbit'teki ekibe. Bir yayıncı olarak -bir grup birey olarak- istikrarlı çalışkanlığınız ve dürüstlüğünüz beni şaşırtıyor. Orbit kitaplarıyla dolu kitap raflarıma bakıyorum ve büyük bir gurur duyuyorum. Bu ikilide sizinle birlikte çalışmak benim için bir onur ve rüya gibiydi.

Brit Hvide'a, editörüne -Elm Takımı komplocuma. İşbirliğimizin her anını kesinlikle çok sevdim. Zekice kavrayışınız ve cesaretlendirmeniz bu kitabın bugünkü haline gelmesini sağladı.

Arkadaşım Kalie Cassidy'ye. Sohbetlerimiz benim için dünyalara bedel. Birlikte çılgılık atacak (ve boşluğa ağlayacak) birine sahip olmak çok güzeldi.

Sarah Garcia'ya. *Benimle* gurur duyduğunu biliyorum.

Ofisinizdeki önemli tıp kitaplarının üstündeki *Karanlık Pencere*. Teşekkür ederim, hâlâ kıkırdıyorum.

Son olarak (ama asla en az değil), bu ikiliyi destekleyen okuyuculara, eleştirmenlere ve sanatçılara. Hayranlığınızla beni benden aldınız. Düşündükçe gözlerim doluyor. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Senin için daha sakladığım çok şey var.

OceanofPDF.com

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

OceanofPDF.com

ekstralar

OceanofPDF.com

yazarla tanışın

Rachel Gillig

RACHEL GILLIG Kaliforniya kıyılarında doğdu ve büyüdü. UC Davis'ten edebiyat teorisi ve eleştirisi alanında lisans derecesine sahip bir yazardır. Battaniyeye gömülüp bir sonraki romanının hayalini kurmuyorsa, Rachel bahçesinde ya da kocası, oğlu ve kanişleri Wally ile yürüyüştedir.

Rachel Gillig ve diğer [Orbit](#) yazarları hakkında daha fazla bilgi edinmek için orbitbooks.net adresinden ücretsiz aylık bültene kaydolun.

OceanofPDF.com

eğer beğendiyseniz
IKI BÜKÜLMÜŞ TAÇ

dikkat et

YARIM RUH

Regency Faerie Masalları: Birinci
Kitap

tarafından

Olivia Atwater

Regency İngiltere'sinde yarım ruhlu genç bir kadınken koca bulmak zordur.

Bir peri tarafından lanetlendiğinden beri Theodora Ettings'in korku ya da utanma duygusu yoktur; bu da onu kazara skandallara açık hale getiren talihsiz bir durumdur. Dora, Londra Mevsimi boyunca sessiz, mantıklı bir duvar çiçeğı olmayı ummaktadır; ancak yakışıklı, tuhaf ve çekici Elias Wilder

Son derece kötü huylu Lord Sorcier onun durumunu keşfedince, tehlikeli peri ilişkilerinin içine çekilir.

Eğer itibarı hem lanetinden hem de yüksek sosyetenin en sevilmeyen adamıyla olan ani ilişkisinden sağ çıkabilirse, o ve ailesi dünyadaki normal yerlerini geri kazanırlar. Ancak Dora, Elias'la geçirdiğı süre uzadıkça, insanın gerçekten de aşık olabileceğinden şüphelenmeye başlar

sadece yarım bir ruhla.

Birinci Bölüm

Sör Albus Balfour yine ailesinin atları hakkında gevezelik ediyordu.

Şimdi, açık olmak gerekirse, Dora atları *severdi*. Atların soy ağaçları konusunda ara sıra yapılan tartışmalara da aldırmıyordu. Ama Sör Albus'un monoton sesi ve *safkan* kelimesinin ilk hecesini uzatmadaki ısrarı ile bir sohbetin tüm normal besinini tüketmek için çok özel bir yolu vardı. Dora'nın dalgınlıkla yaptığı hesaba göre, Sör Albus, Vanessa'yla birlikte Leydi Walcote'un lanet olası bahçe partisine ilk geldiklerinden beri *safkan* kelimesini neredeyse yüz kez kullanmıştı.

Zavallı Vanessa. Nihayet on sekiz yaşında toplum içine çıkmıştı - ve daha şimdiden etrafını en kötü türden talipler sarmıştı. Tatlı altın sarısı saçları, açık tenli, yıpranmamış teni ve son derece tatlı tavırları şimdiye kadar bölgedeki her alçağın, kumarbazın ve dişsiz ihtiyarın ilgisini çekmişti. Elbette Dora'nın güzel kuzeni çok daha iyi talipler için de aynı derecede çekici olabilirdi... ama Dora bu tür erkeklerin Londra'da olduğundan şüpheleniyordu, tabii eğer herhangi bir yerde bulunabilirlerse.

On dokuz yaşındaydı - neredeyse yirmi yaşına basmak üzereydi! - Dora, sözde kuzeniyle birlikte sosyeteye girmiş olmasına rağmen, evde kalmış bir kız olarak görülmenin eşiğindeydi. Gerçekte Dora, Vanessa'nın sadece ona eşlik etmek için kendi çıkışını bu kadar uzun süre ertelediğini biliyordu. Ailede hiç kimse, tek garip gözü ve tuhaf tavırlarıyla Dora'nın potansiyel talipler için çekiciliği konusunda herhangi bir yanılsama içinde değildi.

"Bir atı bir yunusla çiftleştirirsek neler olabileceğini hiç merak ettiniz mi, Sör Albus?" Dora uzaktan araya girdi.

"Ben- Ne?" Yaşlı adam beklenmedik soru karşısında adımlarını şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Tuzlu ve biberli bıyıkları seğirdi ve gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar derinleşerek şaşkınlık yarattı. "Hayır, öyle olduğunu söyleyemem Bayan Ettings. Bu ikisi birbirine hiç uymuyor." İkinci kısmı açıklamak zorunda kaldığı için bile ne yapacağını şaşırmış görünüyordu. Sör Albus dikkatini

Vanessa'ya doğru döndü. "Şimdi, dediğim gibi, kısarak *safkan* ama aynı derecede etkileyici bir damızlık bulamadığımız sürece hiçbir işe yaramayacaktı-"

Vanessa *safkan* kelimesinin tekrarlanmasıyla belli belirsiz irkildi.

Aha. Demek o korkunç düzeni fark *etmişti*.

Dora yine araya girdi.

"-ama sizce böyle bir birleşmeden bir yunus başı ve bir at ucu mu çıkar, yoksa tam tersi mi olur?" diye sordu Sör Albus'a şaşkın bir ses tonuyla.

Sör Albus Dora'ya zehirli bir bakış fırlattı. "Şimdi buraya bakın," diye başladı.

"Oh, ne eğlenceli bir düşünce!" Vanessa umutsuz bir neşeyle konuştu. "Her zaman harika oyunlar buluyorsun, Dora!" Vanessa kolunu Dora'nın koluna doladı, dirseğini gereğinden biraz daha sıktı, sonra gözlerini tekrar Sör Albus'a çevirdi. "Uzman görüşünüzü öğrenebilir miyiz, efendim?" diye sordu. "Sizce hangisi olur?"

Sör Albus bu durum karşısında bocaladı, ritmi bozuldu. Dora, onun sadece tek bir senaryosu olduğunu ve bunun dışına çıkabilecek hiçbir hayal gücü olmadığını gözlemledi. "Ben... böyle saçma bir soruya cevap vermem mümkün değil!" diyebildi. "Bu fikir bile! Bu imkansız!"

Dora, Vanessa'ya, "Ama eminim Lord Sorcier bunu bilirdi," dedi. Düşünceleri yavaşça konudan uzaklaştı ve başka konulara yöneldi. "Yeni saray sihirbazının oldukça yetenekli olduğunu duydum. Napolyon'un Lord Sorcier'ini Vitoria'da yendi, biliyorsun. Duyduğuma göre kahvaltıdan önce en az üç imkânsız şey yapıyormuş. Elbette bize hangi sonun hangisi olacağını söyleyebilir."

Vanessa nedense gözlerini kırıştırdı, sanki Dora ona boş bir dedikodu yerine büyük bir sır vermiş gibiydi. Vanessa yavaşça, "Peki," dedi, "Lord Sorcier kesinlikle Londra'da, buradan çok uzakta. Acaba böyle bir soruya cevap vermeye tenezzül eder mi, bu onun başarabileceği türden imkânsız bir şey *olsa* bile?" Vanessa boğazını temizledi ve gözlerini bahçe partisinin geri kalanına çevirdi. "Ama belki de burada sihir konusunda daha az *imkânsız bir* kavrayışa sahip olan ve bunun yerine uzman görüşlerini sunabilecek birileri vardır?"

Sör Albus'un bıyıkları titremeye başlamıştı, çünkü konuşmanın kendisinden ve değerli atlarından uzaklaşmasına duyduğu öfkeyi bastıramıyordu.

Dora'ya doğru, "Genç bayan!" diye tükürdü. "Bu *kadar* yeter! Eğer fantezilerinizi tartışmak istiyorsanız, lütfen bunu bizden uzakta bir yerde yapın. Burada ciddi, yetişkinlere yönelik bir sohbet yapıyoruz!"

Adamın öfkesi o kadar şiddetliydi ki, bir damla tükürük Dora'nın yanağına isabet etti. Dora adama yavaşça göz kırptı. Sör Albus'un yüzü kıpkırmızıydı ve üzüntüden titriyor, belli belirsiz tehditkâr bir tavırla ona doğru eğiliyordu. Dora belli belirsiz ondan korkması *gerektiğini* biliyordu - başka herhangi bir hanımefendi böylesine şiddetli bir tutku patlaması karşısında geri çekilebilirdi. Ama normalde kadınları korkutucu şeyler karşısında solduran ve bayıltan dürtü her neyse, yıllardır bilinçli zihnine giden yolda kaybolmuştu.

"Efendim!" Vanessa şok olmuş, titreyen bir sesle başardı. "Kuzenime bu şekilde hitap etmemelisiniz. Böyle bir davranış kesinlikle kabul edilemez!"

Dora kuzenine baktı, dudağının titreyişini ve ellerini birbirine kavuşturuşunu fark etti. Sessizce, onun hareketlerini yansıtmaya çalıştı. Ne de olsa teyzesi bu partide *normal* davranması için ona yalvarmıştı.

Dora titreyen dudağını bir an için Sör Albus'a doğru çevirdiğinde, gözlerinden azarlanmış bir ifade geçti. "Ben... ben özür dilerim," dedi sertçe. Ama Dora onun bu özrü kendisine değil, Vanessa'ya yönelttiğini fark etti.

"Ne için özür dileyecektim?" Dora dalgın dalgın mırıldandı. "Kuzenimle olan şansınızı etkilediğiniz için mi, yoksa hödük gibi davrandığınız için mi?"

Sör Albus şok olmuş bir öfkeyle gözlerini açtı.

Oh, diye düşündü Dora iç çekerek. *Sanırım bu normal, korkmuş kadınların söyleyeceği türden bir şey değildi.*

"Özrünüz kabul edildi!" Vanessa hızla ağzından kaçırdı. Konuşurken ayağa fırladı ve Dora'yı kolundan tutup sertçe sürükledi. "Ama ben... korkarım gidip kendime gelmeliyim, efendim. Bunu başka bir zaman tartışmamız gerekecek."

Vanessa, büyük kuzenini arkasından sürüklerken toplayabildiği kadar hanımefendice bir incelikle eve doğru ilerledi.

"Yine işleri karıştırdım, değil mi?" Dora ona usulca sordu. Uzaklardan gelen bir sıkıntı kalbini sıkıştırdı. Akut sorunlar Dora'yı nadiren olması gerektiği gibi rahatsız ediyor gibi görünüyordu, ama daha uzun, daha yıpratıcı sorunlardan doğan duygular hala bir kefen gibi üzerinde asılı duruyordu. *Vanessa şimdiye kadar evlenmiş olmalıydı, diye düşündü Dora. Ben olmasaydım evlenmiş olacaktı.* Bu artık eski bir fikirdi ve onu üzmemekten asla geri kalmıyordu.

"Hayır, hiç de değil!" Vanessa evin içine girerlerken kuzenini rahatlatmış. "Beni yine kurtardın, Dora. Belki biraz küstahtın ama o kelimeyi bir kez daha söylemesine dayanabilir miydim bilmiyorum!"

"Ne, *safkan mı*?" Dora dudaklarını hafifçe bükerek sordu.

Vanessa ürperdi. "Lütfen yapma," dedi. "Bu çok korkunç. Bir daha bu şekilde duymadan atlar hakkında konuşan birini dinleyemeyeceğim."

Dora da ona nazikçe gülümsedi. Dora'nın ruhu uyuşmuş ve uzaklaşmış olsa da, kuzeninin varlığı yanında sıcak ve sabit bir ışık olarak kaldı. Vanessa karanlıkta parlayan bir fener ya da ocaktaki rahatlatıcı bir ateş gibiydi. Dora'nın kendine ait bir neşesi yoktu - yine de hoşnutluk duygusunu ya da bir tür hoş huzuru biliyordu. Ama Vanessa mutlu olduğunda, Dora bazen bunun kendisine geçtiğini, bir zamanlar kendi mutluluğunun yırtıldığı deliklere sızdığını ve kendi küçük fenerini yaktığını hissettiğine yemin ederdi.

Dora Vanessa'ya, "Onunla evlenmekten zaten hoşlanacağını sanmıyorum," dedi. "Yine de daha çok hoşlanacağın başka bir erkeği korkutup kaçırdıysam üzülürüm."

Vanessa derin bir iç çekti. "Evlenip seni yalnız bırakmaya niyetim yok, Dora," dedi sessizce. "Aksi yönde ısrar etmeseydim, annemin seni tamamen reddedebileceğinden gerçekten endişe ediyorum." Dora'nın dudakları sıkıntılı bir kaş çatmayla kapandı, ama bu yine de Dora'nın yüzündeki herhangi bir gülümsemeden daha güzeldi. "Ama eğer evlenmek zorunda kalırsam, benimle yaşamaya gelmene aldırmayacak bir adamla evlenmeyi umuyorum."

"Bunu istemek çok zor," diye Vanessa'yı azarladı Dora, ama bu sözler Vanessa'nın içindeki o sıcak, kor gibi parıltıya hafifçe dokundu. "Çok az erkek yeni eğini boynuna nakış makası takan deli bir kuzenle paylaşmak isteyecektir."

Vanessa'nın gözleri Dora'nın elbisesinin üst kısmına kaydı. Gkisi de Dora'nın göğsüne bastırıldığı küçük deri kılıfın hâlâ o demir makası taçtığını biliyordu. Bu Vanessa'nın fikriydi. *Lord Hollowvale bu makaslardan korkar, demişti, bu yüzden onları her zaman yanında taşımalsın, eğer senin için gelirse ve ben onu diğer bacağından bıçaklamak için yanında olmazsam.*

Vanessa dudaklarını büzdü. "Pekala!" dedi. "Sanırım o zaman zor olmak zorundayım. Çünkü senden ayrılmamın tek yolu, Dora, eğer

Aşktan ıldırırsın ve kendi harika kocan için beni terk edersin." Bu düşünceyle gözleri parladı. "Aynı anda aşık olsaydık harika olmaz mıydı? O zaman ben senin düğününe giderim, sen de benimkine gelirsin!"

Dora kuzenine sakın sakın gülümsedi. *Kimse benimle evlenmeyecek, diye* düşündü. Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Bu düşünce -köşedeki sinek gibi- sadece bir baş belasıydı, ama Dora böyle sağduyulu şeyler söylediğinde Vanessa her zaman dehşete düşerdi. Dora Vanessa'yı üzmemek istemediği için bu düşünceyi kendine sakladı. Onun yerine, "Bu çok hoş olurdu," dedi.

Vanessa alt dudağını ıgnedi ve Dora kuzeninin bir şekilde onun düşüncelerini tahmin edip etmediğini merak etti.

"... her iki durumda da," dedi Vanessa sonunda, "sanırım ikimiz de bu ülkede doğru dürüst bir koca bulamayacağız. Annem sezon için Londra'ya gitmem konusunda beni rahatsız ediyor, biliyorsun. Sanırım gitmek istiyorum, Dora - ama sadece benimle geleceğine yemin edersen."

Dora kuzenine yavaşça göz kırptı. *Frances teyze bundan hiç hoşlanmayacak,* diye düşündü. Ama Vanessa, bütün o güzel zarafetine, çekiciliğine ve iyi davranışlarına rağmen, sert bakışlı annesine karşı her zaman istediğini elde etmiş gibi görünüyordu. Bir yandan, diye düşündü Dora, Vanessa'nın evlilik umutlarına Londra'da da en az burada olduğu kadar engel olacağından emindi. Ama öte yandan, Londra'nın balo salonlarında zavallı, iyi huylu kuzenine saldırmak için bekleyen bir sürü Sör Albus'un olması da kaçınılmazdı. Ve Vanessa peri soyluları için ne kadar dehşet verici olsa da, aslında bir fare kadar uysaldı normal insanlar söz konusu olduğunda.

"O halde ben de sizinle gelmeliyim," diye kabul etti Dora. "Böylece bir daha atlardan söz etmene gerek kalmaz."

Vanessa ona tatlı tatlı gülümsedi. "Sen benim kahramanımsın, Dora," dedi. Dora'nın içindeki fener ışığı bu sözler üzerine biraz daha parladı. "Ama önce sen benimdin," diye cevap verdi. "Bu yüzden borcumu kesinlikle ödemeliyim." Vanessa onu tekrar kolundan tuttu - ve çok geçmeden Dora'nın düşünceleri Londra'dan ve safkanlık gibi şeylerden çok uzaklara gitti atlar ve imkansız saray sihirbazları.

Frances Teyze, Dora'nın kuzenine Londra'ya kadar eşlik etmesi fikrinden hiç hoşnut *değildi*. Çay içerken konuyu tartışırlarken kadının ilk itirazı, "Elbiseye ihtiyacı olacak!" oldu. "İkinizi birden giydirmek çok pahalıya mal olacak! Lord Lockheed'in parayı onaylamayacağından eminim."

"Benim eski elbiselerimi giyebilir," dedi Vanessa neşeyle, sanki bunu önceden düşünmüş gibi. "Pembe muslinleri hep sevdin, değil mi Dora?" Dora ise başıyla onaylamakla yetindi ve çay fincanını yudumladı.

"Taliplerini kaçıracak!" Frances Teyze hemen ardından mırıldandı. "*Tuhaflığı yüzünden-*"

"Anne!" Vanessa, Dora'ya bir bakış atarak itiraz etti. "Bu kadar kötü konuğmak zorunda mısınız? Hem de onun önünde!"

Frances Teyze karanlık bir ifadeyle kaşlarını çatı. "*Umurunda* değil Vanessa," dedi kısaca. "Ona bir baksana. O kıza bir Ėeyler hissettirmek beyhude bir çaba. Rahat etmek için yanında tağıdığın bir oyuncak bebek de olabilir."

Dora yine çayını yudumladı, etkilenmemiştı. Sözler ona olması gerektiği gibi batmamıştı. Üzülmedi, kırılmadı ya da ağlamak istemedi. Ancak küçük bir parçası - çok derinlerde bir yerde - bu yorumu uzun süredir devam eden benzer yorumların arasına ekledi. Bu yığın ona hiçbir zaman tam olarak kurtulamadığı hafif bir batma hissi veriyordu. Bazen, gecenin bir yarısı, anlayabildiği belirli bir neden olmaksızın, kendini onu çıkarıp incelerken buluyordu.

Vanessa ise gözle görülür bir şekilde yıkılmıştı. Gözleri yaşlarla doldu. "Bunu kastetmiş olamazsın, anne," dedi. "*Lütfen sözünü* geri al! Eğer yapmazsan seni affedemem!"

Frances Teyze kızının bariz mutsuzluğu karşısında duruşunu sertleştirdi. Yüz hatlarında yorgun bir teslimiyet ifadesi belirdi. "Evet, *iyi*," diye içini çekti ama bunu söylerken Dora'ya bakmadı. "Bu yorum biraz haddini aştı." Dantel mendilini çıkardı ve kızına uzattı. "Londra'ya gitmeyi gerçekten istiyor musun, Dora?" diye sordu. Ses tonundan belli ki, belli belirsiz bir cevap duymayı bekliyordu.

"Evet," dedi Dora sakın bir sesle. Frances teyze bunun üzerine kaşlarını sertçe çattı ve ona doğru baktı.

Çünkü Vanessa beni orada istiyor, diye düşündü Dora. Ve ben onu terk etmek istemiyorum. Ama bu ayrıntının konuyu karmaşıktırabileceğini düşündü ve bu yüzden bunu kendine sakladı.

Frances teyze bu konuyu düşünceğini söyledi. Dora, bunun konuşmayı geciktirmek ve Vanessa'nın fikrini değiştirmesini ummak için bir yol olduğundan şüphelendi.

Ama Vanessa Ettings eninde sonunda istediğini elde etti.

Böylece çok geçmeden üçü birden Londra'ya doğru yola çıktılar. Her zaman mesafeli ve kızından çok kendi işleriyle meşgul olan Lord Lockheed onlara eşlik etmeye tenezzül etmedi ama Frances Teyze, kız kardeşinin kocası aracılığıyla, Londra'da bir konutu olan ve misafir ağırlamaktan çok memnun olan Hayworth Kontesi'nin yanında kalmaları için torpil yaptırdı. Vanessa ilgisini bu kadar geç açıkladığı için yolların çamurdan temizlenmesini beklemek zorunda kaldılar - Lockheed'den Londra'ya doğru yola çıktıklarında Mart ayının sonlarıydı ve sezonun bitmesine sadece bir ya da iki ay kalmıştı.

Bu kadar telaştan sonra, Londra'ya giden araba hiç de Dora'nın hayal ettiği gibi değildi. Her zamanki soğukkanlı haliyle bile, şehre girdiklerinde pis kokuyu fark etmekten kendini alamadı. Ter, idrar ve diğer şeylerin kaba bir karışımıydı ve hepsi çok yakın bir alanda bir araya toplanmıştı. Frances Teyze ve Vanessa çok daha belirgin tepkiler verdiler; Frances Teyze mendilini çıkarıp ağzına bastırdı, Vanessa ise kaşlarını çattı ve başını eğerek arabanın dışına baktı. Dora da Vanessa'nın izinden giderek kuzeninin omzunun üzerinden pencereden dışarı baktı.

Çok *fazla* insan vardı. Londra'nın kalabalık olduğunu söylemek başka bir şeydi, bunu kendi gözleriyle görmek bambaşka bir şey. Caddede bir ileri bir geri koşturan onca insan birbirinin yoluna çıkıyor ve hepsi birbirine biraz küsmüş görünüyordu. Çoğu zaman, şoförleri arabalarının önünden geçen birine bağırarak zorunda kalıyor, yumruğunu sallayarak onu ezmekle tehdit ediyordu.

Dora ürkme yetisine sahip olsaydı, bu ses onu ürkütebilirdi. Ancak bu ses her şeyden daha kolay bir şekilde kemiklerine yerleşti: Odanın köşesindeki en büyük sinek. Dora'nın bulduğu

kaosa kaşlarını çatarak bakıyordu.

Neyse ki, arabaları şehrin daha içlerine, daha geniş ve sakin caddelere doğru ilerledikçe hem şamata hem de berbat kokular azaldı. Yanlarından geçen binalar yavaş yavaş daha zarif ve zarif hale geldi ve insanların boğucu baskısı inceldi. Sonunda arabanın sürücüsü onları yüksek, teraslı bir konağın önünde durdurdu ve kapıları açmak için aşağı indi.

Dora kuzeni ve teyzesinin ardından aşağı inerken konağın ön kapısı açıldı. Bir hizmetçi ve bir uşak dışarı çıktı, onları ince, çelik saçlı, gül ve bej rengi ağırbaşlı bir elbise giymiş bir kadın izledi. İki hizmetçi eşyalarını boşaltmaya yardım ederek yanlarından geçerken, yaşlı kadın gülümseyerek dışarı çıktı ve Frances teyzenin ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Sevgili Leydi Lockheed!" dedi yaşlı kadın. "Sizi ve kızınızı ağırlamak ne büyük bir zevk. Son kızım evleneli uzun zaman oldu, biliyorsunuz ve o zamandan beri etrafta dolaşmak için çok az bahanem oldu. Size Londra'yı gezdirmek için sabırsızlanıyorum!"

Frances Teyze beklenmedik bir sıcaklıkla gülümsedi ama yüz ifadesinin ardında biraz gerginlik vardı. "O zevk bize ait elbette, Leydi Hayworth," dedi. "Bize zaman ayırıp ilginizi esirgemediğiniz için çok nazıksınız." Frances Teyze çoktan kibar bir reverans yapmış olan Vanessa'ya döndü - bu, yolculuktan dolayı hepsinin kaskatı ve perişan olmasına rağmen böyleydi. "Bu benim kızım, Vanessa."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Leydi Hayworth," dedi Vanessa, sesinde büyük bir içtenlikle. Dora, Vanessa'nın cazibelerinden birinin, her zaman gerçekten sevinecek bir şey bulabilmesi olduğunu düşündü.

"Oh, ne kadar güzelsin, canım!" diye bağırdı kontes. "Bana şimdiden en genç kızımı hatırlatıyorsun. Emin ol, kısa sürede baş edebileceğimizden daha fazla taliple mücadele edeceğiz!" Leydi Hayworth'un gözleri kısa bir süre Dora'nın üzerinde gezindi ama sonra onu geçip devam etti. Dora koyu renk, sağlam bir elbise giymişti ve bu da onu ailenin bir üyesinden çok, çok iyi bir hanımefendinin hizmetçisi gibi göstermiş olmalıydı. Leydi Hayworth konağa doğru dönerek onları ileriye doğru çağırdı. "Yolda çok yorulmuş olmalısınız," dedi. "Lütfen içeri gelin, bir masa hazırlayalım-"

"Bu benim kuzenim, Theodora!" Vanessa ağzından kaçırıldı. Dora'nın kolunu tutmak için uzandı, sanki kimsenin konuyu karıştırmayacağından emin olmak ister gibiydi

tanıttı. Kontes kaşlarını hafifçe çatarak döndü. Bakışları tekrar Dora'ya, sonra da onun gözlerine kaydı. Leydi Hayworth'un sıcak tavrı, oradaki uyumsuz renklere bakarken hafif bir temkinliliğe dönüştü.

"Anlıyorum," dedi kontes. "Özür dilerim. Leydi Lockheed başka bir kuzeninizi de getirebileceğinizden bahsetmişti ama korkarım unutmuşum."

Dora, Frances Teyze'nin, Vanessa'nın onlar ayrılmadan önce fikrini değiştirebileceği umuduyla bu olasılığı küçümsemiş olabileceğinden şüphelendi. Ama Leydi Hayworth, resmi tanışma faslını bitirmek için pek duraklamamış olsa da, çabuk uyum sağlamıştı.

Yine de Leydi Hayworth onları rahat bir oturma odasına götürdü ve burada akşam yemeğinin hazırlanmasını beklerken bir hizmetçi onlara bisküvi ve sıcak çay getirdi. Kontes ve Frances Teyze uzunca bir süre konuştular, yaklaşan partiler ve bu partilere katılacağı bilinen uygun bekârlar hakkında dedikodu yaptılar. Dora, elbisesinin dizinde sürünen minik bir uğur böceğinin görüntüsüyle dikkatinin dağıldığını fark etti. Tam hizmetçilerden biri fark etmeden önce onu gizlice dışarı çıkarması gerektiğini düşünüyordu ki Vanessa konuştu ve onu düşüncelerinden kopardı.

"Peki Lord Sorcier hangi partilere katılacak?" Dora'nın kuzeni kontese sordu.

Leydi Hayworth bu soruya hazırlıksız yakalanarak gözlerini kırptırdı. Vanessa'yı doğru duyduğundan emin değilmiş gibi, "Lord Sorcier mi?" diye sordu. Vanessa başıyla onaylayınca, kontes kaşlarını çattı. "İtiraf etmeliyim ki, tam olarak bilmiyorum," dedi. "Ama onun hakkında ne kadar romantik düşüncelere kapılmış olursan ol, korkarım ki senin için uygun bir eş olmayacak, hayatım."

"Neden olmasın?" Vanessa çayını yudumlarırken masumca sordu. "Duyduğuma göre saray sihirbazlığı için oldukça gençmiş ve çok da yakışıklıymış. Hem o bir savaş kahramanı değil mi?" Ancak Dora kuzeninin sesinde ince, yanıltıcı bir nota duydu ve Vanessa'nın yüzünü dikkatle inceleyerek neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştı.

"Bu kadarı doğru," diye itiraf etti Leydi Hayworth. "Ama Lord Elias Wilder aslında bir lord bile *sayılmaz*. Prens Naibi ona Fransızların kendi saray sihirbazlarına tanıdığı tüm o aptalca ayrıcalıklarla birlikte Fransız nezaket unvanını vermekte ısrar etti. Teknik olarak Lord Sorcier, Lordlar Kamarası'nda bile oturabilir. Ama onun kanı sıradan ve davranışları da

son derece görgüsüz. Onunla birkaç kez karşılaşma talihsizliğini yaşadım. Bir meleğin yüzüne ve iğrenç bir *liman işçisinin* diline sahip."

Dora, kontesin liman işçilerini melekler için uygun bir folyo olarak görmesini eğlenceli buldu. Cehennemin şeytanlardan ziyade liman işçilerinin lejyonlarıyla dolu olabileceği düşüncesi kısa bir süreliğine dikkatini dağıttı.

Vanessa isteksizce, "Kulağa hiç de uygun gelmiyor," diyerek Dora'nın dikkatini yeniden çekti. "Ama lütfen, eğer sakıncası yoksa, Lord Sorcier ile en azından bir kez tanışmak isterim. Hakkında öyle hikâyeler duydum ki, onu görmeden Londra'dan ayrılırsam çok üzülürüm."

Kontes hafifçe dudak büktü. "Sanırım göreceğiz," dedi. "Ama ilk olarak sizi Leydi Carroway'ın balosunda görmek istiyorum. *Çok* iyi ve uygun oğulları var ve Londra sosyetesine onun partilerinden birinde girmekten daha kötüsünü yapamazsınız..."

Akşam yemeğine geçene kadar konu yine dağıldı. O akşam geçerken Lord Hayworth'la karşılaştılar, ama Lord Hayworth kendi işleriyle oldukça meşgul görünüyordu ve karısının sosyal faaliyetleriyle pek ilgilenmiyordu. Dora bir ya da iki kez Vanessa'ya Lord Sorcier'e olan ilgisini sormayı düşündü, ama kuzeni sürekli lafı geveleyip konuyu değiştirdi ve sonunda şu anda yanındayken bu konuyu kapatmanın en iyisi olacağına karar verdi.

Dora daha sonra, onlar yatana kadar sormak için bekleyeceğini düşündü... ama yemekten hemen sonra, bir hizmetçi tarafından süpürüldü ve sıcak bir banyo yaptırıldı, ardından kuzeninin birkaç oda aşağısındaki çok güzel bir kuş tüyü yatağa sokuldu.

Yarın, diye düşündü Dora uzaktan, yabancı tavana ilgiyle bakarken. *Yarın konuşacağımıza eminim.*

Sessizce boynundaki kılıftan demir makası çıkardı ve yastığının altına sıkıştırdı. Uykuya dalarken, rüyasında Londra rıhtımında melekleri gördü, rıhtımda bir aşağı bir yukarı gidip geliyorlar ve çay kasalarını gemilere taşıyorlardı.

eğer beğendiyseniz IKI BÜKÜLMÜŞ TAÇ

dikkat et

BU GECE, YANIYORUM

tarafından

Katharine J. Adams

Dikenler, Gelgitler, Korlar, Fırtınalar ve Cevherler. Beş kovanın hepsi de Halstett'in zorba Yüksek Gardiyanına kulluk etmekle yükümlüdür.

Penny Albright, Yaşam ve Ölüm diyarları arasındaki perdeyi güvenli ve bütün tutmak için devriye gezmek zorunda kalan Diken Meclisi'nin bir kızıdır. Her gece, bir dikenli cadı -ve sadece bir tanesi- kazıkta yakılarak perdeyi geçmek zorundadır. Her sabah, o cadı büyüğü yaşam çizgisinin yardımıyla geri döner.

Ölüm kurallarına uyulmaması hepsini riske atar.

Ama bir sabah, Penny'nin en sevdiği kız kardeşi Ella geri dönmez. Ve o gece, onu bulmaya kararlı olan Penny kuralları çiğner. Gizlice yanar.

Ölüm'de bulduğu şey, var olmaması gereken bir malikânedir ve orada olmaması gereken yıkıcı Lord Malin'e ev sahipliği yapmaktadır. Malin, Penny'ye bir Tehlikeli bir anlaşıma: Ella'nın özgürlüğüne karşılık High hakkında bilgi

Müdürüm.

Ama Yaşam ya da Ölüm'de her şey görüldüğü gibi değildir. Penny'nin pazarlığı onu gizemli bir tutsak peygamber olan Alice'e götürür... ve şehirlerinin gölgelerinde gelişen bir isyana. Ve Penny'nin dünyası, Alice'e karşı büyüyen aşkı ile Hayat'taki ruhani Alice ve Ölüm'deki baştan çıkarıcı Malin'e duyduğu çekim, onu yıkıcı bir seçimle karşı karşıya bırakacaktır.

Çünkü tehlikede olan sadece kız kardeşinin hayatı değil. Tüm sihrin kaderi.

Dünyayı ateşe vermek için tek gereken bir cadı ve bir kıvılcım.

Birinci Bölüm

Bugün bir cadı yanacak.

Bu sefer ben değilim.

Bu sefer kibriti ben yakıyorum.

Bir cadılar meclisinin ateş yakmak için daha etkili bir yolu olmalıydı; parmaklarımızın ucunda sihir varken, kıvılcımlar ellerimizi sallayarak uçuşmalıydı. Ne yazık ki yok. Meclisim ve diken büyümüz tamamen Ölüme bağlı. Ve kor cadılar paylaşmayı sevmez. Bizimle paylaşmazlar.

Kibrit başının kutuya ilk vuruşu başarısız olur. Kıvılcımlar uçuşuyor ve düşerken göz kırıyor. İkinci vuruş tutuyor ve alevlenmeden önce küçük bir alev küresine dönüşüyor, ateş kibrit çöpünü tüketirken soluk ahşap siyaha kıvrılıyor.

Kız kardeşim gözüme çarptı. Titremesi gereken kişi o; Müdür'ün emriyle diri diri yakılmak üzere olan kişi o. Ama Mila yıllardır Ölüm'ün içinde yürüyor. O üçümüzün en yaşlısı, Diken Kraliçesi'nin varisi. Bana üstün bir gülümseme veriyor, elleri kelepçeli olmasaydı saçlarını savurarak eşlik edeceği türden bir gülümseme.

arkasındaki demir kazık. "Penny, dikkatli olmazsan kendini yakacaksın."

Alçak bir kıkırdama mecliste dalgalanıyor. On ikimiz gülüyoruz. Ben gülmüyorum. Hiç komik değil.

Kibriti ateşin dibine yerleştirilmiş küçük bir saman yığınının içine bırakıyorum. Kibrit hiç tereddüt etmeden tutuşuyor ve *bu da* közler sayesinde oluyor.

Keşke daha kolay bir yol olsaydı - bu kadar gereksiz yere acımasız hissettirmeyen bir yol. Ama geride bir ceset bırakmak her şeyi daha da karmaşıklştırıyor. Bunun mümkün olduğundan bile emin değilim. Büyü kitapları, geri dönmek istiyorsak perdeyi geçmenin en etkili yönteminin yakmak olduğunu söylüyor ama yine de erişmemize izin verilen büyü kitaplarının hepsi Müdür ya da onun sadist ihtiyarlardan oluşan konseyi tarafından önceden onaylanmış. En iyi ihtimalle, gerçeğin sulandırılmış versiyonlarıdır. Ve Halstett'teki her şeyin yalan olduğunu biliyorum.

Mila'nın gülümsemesi dalgalanır, biraz duraksar. Reformlar.

Acı geliyor. Bunu biliyor. Bunu daha önce de yaptı. Ama bu gece ilk kez ateşi yakacağım ve en büyük kız kardeşim yakacağım ilk cadı olacak.

Duman samanların etrafına yayılıyor, bileklerini kavramak için sargı gibi parmaklar yükseliyor.

Çıplak ayak parmakları küçük bir tedirginlik hareketiyle platforma basıyor. Hepimiz bunu hissediyoruz, birbirimize bağlıyız. Ella elini benimkinin içine sokuyor, kardeşçe bir jest, bir dayanışma sıkması. "Nefes al Pen," diye mırıldanıyor. "Her şey yoluna girecek."

Sonra ilahiler başlıyor, Yaşam ile Ölüm'ün soğuk düzlükleri arasındaki perdeyi aralayan kadim sözler. Büyünün alçak uğultusu kulaklarımda yükseliyor ve ben de sesimi onlarınkine katıyorum; çocukken öğrendiğim, asla söylemek zorunda kalmamayı dilediğim sözcükler. Yine de on üç yıl önce Halstett'e getirildiğimizden beri her gece bu sözleri tekrarlıyorum.

Ölüm yürüyüşçüsü olmak istemedim. Ama oldum. Ve büyükannemin dediği gibi, kim olduğumuz gerçeğiyle savaşamayız, sadece onunla ne yapacağımızı seçebiliriz. Çok fazla seçeneğimiz olduğundan değil. Colligate duvarları içinde hapsedilen, bizim özel gücümüze sahip olanların iki yolu var: Yüksek Gardiyan'a bir ölüm yürüyüşçüsü olarak hizmet etmek ya da onun ruhsuz Yaldızlı ordusundan biri olmak. İkisi arasında bir yol yok.

Büyükanne elime uzanıyor, gözlerinde Yaldızlılar bizi köyümüzden kopardığından beri görmediğim kraliçenin ışıltısı parlıyor. Bir zamanlar saygı duyulan biriydi - Ölüm'ü ona meydan okumak isteyenlerden korkusuzca koruyan yaşlanmayan bir güzellik. Şimdi, boğumlu parmakları

benimkileri ve

Ateşin etrafındaki çember kapanıyor. Altlarındaki kaldırım taşları kış buzu gibi soğuk olsa da, ayaklarımın tabanı sıcacık. Yanık pamuk kokusu burnumu ve boğazımı tıkıyor. Mila yanmaya başlıyor, ayakları su topluyor, kömürleşen derisinden dumanlar yükseliyor ve yakıcı sıcaklık benimkileri de pençesine alıyor.

Yine de fısıldıyoruz; yine de ilahi söylüyoruz.

Kız kardeşimin ölümünü izliyorum ve bu ürkütücü bir şekilde kendimi izlemek gibi. Renklerimiz birbirine çok benzediğinden ve aramızda sadece birkaç yaş olduğundan, Mila ve Ella ile ben birbirimizle karıştırılırdık. Ta ki yürümeye başlayıp gözlerindeki ışık azalana, ciltleri donuklaşıp solgunlaşana ve vücutları bir şekilde küçülene kadar. Kumral saçları ateşle titriyor ve Mila'nın bittiği ve alevlerin başladığı çizgiyi kaybediyorum. Gümüş gözleri sıkıca kapanıyor. Parmakları bağlı olduğu direği kazıyor.

Kardeşim yanarken, biz de ruhen onunla birlikte yanıyoruz. Birlikte daha güçlüyüz. Her an paylaşılır, on üçe bölünür. Geçiş kolaylaştıracak bir meclis olmadan bunun tek başına ne kadar kötü olacağını merak ediyorum.

Mila çılgılık atmaz. Kimse çılgılık atmaz. Bizim için ölüm sessiz ve duygusuz olmalı. Çılgılık atmak ölüleri uyandırır; korku, yıkıma aç sis hayaletlerini çağırır.

Acı geçmemizi sağlar.

Yumuşak bir iç çekişle, Mila gitti.

Kız kardeşim öldü. Ama bu rutin bir devriye, Yaşam ve Ölüm arasındaki sınırdaki bir yürüyüş. Derinlere inmeyecek. Thorn cadıları nadiren perdenin dışına çıkarlar. Sabaha dönmüş olur. Sonra, yarın gece, her şeyi tekrar yapacağız. Bu kısır bir hayat, acımasız bir hayat, her yürüdüğümüzde ruhumuzun bir parçasını yavaşça alıyor. Yine de Yıldızlı olmaktan iyidir. Her şey bundan iyidir.

İki gün sonra yirmi birinci yaş günüm. Ve ilk kez yakılmam emredilecek.

Ritüel, kibriti çakan cadının boş kelepçeleri çözmek ve perdenin yanan cadının arkasında kapanmasını sağlamak için kalmasını gerektirir. Henüz reşit olmadığım için perdeyi hissedemiyorum, bu yüzden bu gece bu rolü Ella üstleniyor. Kaşlarını hafifçe çatarak başını sallayıp Mila'nın olaysız bir şekilde geçtiğini onaylıyor ve ben de kelepçeleri yavaşça çözüyorum. Takırdıyorlar

ve keşke daha dikkatli olsaydım diyorum. Anahtarı köşedeki alçak ahşap tezgâhın üzerine düzgünce yerleştirip parmak uçlarımı kaplayan külü vardiya eteklerime silerken Ella hâlâ kaşlarını çatıyor.

Yakılmamız için tahsis edilen oda, bize evimiz olduğu söylenen Colligerate kanadının derinliklerinde. Havalandırma delikleri serin sonbahar gecesini içeri çeker ve bacadan gökyüzüne yükselen dumandan yanık et kokusunu süzerek düzenli ölümümüzün Müdür'ün akşam gezintisini rahatsız etmemesini sağlar.

Ella burnunu kırıstırıyor, çilleri seğiriyor. "Ayak bileğinde Mila'nın külü var."

Tezgâhtan kareli bir bez kapıyorum ve fırçalıyorum. Banyo yapmayı özlüyorum, küçük bir teselli, bir parça mahremiyet ve sessizlik. Suyun altına girebilir, gözlerimi kapatabilir ve buradan başka bir yerdeymişim gibi davranabilirim. Yürüdüğümde bu rahatlık hissinin kaybolup kaybolmayacağını merak ediyorum. Ölüme ilk kez adım attığımda, ruhumun hangi parçasını geride bırakacağım?

Ella bezi elimden çekip alıyor ve gözlerinde hiç hoşlanmadığım tuhaf bir parıltı beliriyor. "Pen, bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne tür bir iyilik?"

Dirseğini ovuşturuyor, başparmağını dirseğinin kıvrımına bastırıyor, annem bize iksir testleri hazırlarken yaptığı gibi bir problemin etrafından dolanarak düşünüyor. Sonra kaşlarını çatıyor, gözlerini keskinleştiren hesaplı bir memnuniyete dönüşüyor. "Eskiden nasıl gizlice kaçtığımızı hatırlıyor musun?"

Banyo yapma umudum uçup giderken kalbim sıkışıyor. "Küçükken yakalandığımızda en kötü cezanın parmaklarımıza vurulmak olduğunu mu söylüyorsun? Evet, hatırlıyorum. Neden?"

"Kütüphanede bir şey unuttum." Ella bezi toplar ve tekrar bankın üzerine koyar.

Beni kapıdan dışarı iterken, "Kütüphaneye giremeyiz," diye itiraz ediyorum.

"Yapabiliriz." Merdivenleri biraz daha hızlı çıkıyor ve hamam kapılarını geçerek koridordan aşağı iniyor.

"Yarına kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan şey nedir?" "Bir kitap."

Hayal kırıklığıyla ofluyorum. "Peki, öyle olsun."

Ella öyle aniden durdu ki, sırtına doğru eğildim. "Yalan söylemiyorum." Kesinlikle söylüyor. "Gerçeği söylemekten kaçınıyor musun?"

Thorn Cadılar Meclisi'nin kanadının girişindeyiz, kemerli bir kapı.

gri, cilalı ahşaptan. Altın çiviler, titreyen lamba ışığını yansıtan bir elmas desenini işaretliyor ve meclisimizin hiç anahtar görmediği bir anahtar deliği var. Hiç kilitlendiğinden emin değilim. Onun ötesinde Colligerate koridorları uzanıyor.

Ella'nın gümüş gözleri meydan okumayla ışıldıyor ve ilk yürümeye başlamadan önceki, sürekli gizlice dışarı çıktığımız zamanki kız kardeşi gibi. "Korktun mu Pen?"

"Hayır." Cevabım refleksif, iyi düşünülmüş bir yanıt değil. Sokağa çıkma yasağı zili çaldıktan sonra kütüphaneye gitmek berbat bir fikir.

"Yani var mısın?" Ella'nın ses tonu, geri adım atmam için bana meydan okuyan kaşlarını kaldırma şekli, bunun kütüphaneye gitmekten daha büyük bir şey olduğunu hissettiriyor.

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen birinin sana göz kulak olması gerekiyor. Kim bilir kendi başına ne belalara bulaşacaksın."

Ella sırtıyor, beyaz dişlerini gösterip yanaklarını çukurlaştırıyor. "Yakın durun. Sokağa çıkma yasağı uyarısı çaldığında, nöbetçilerin bir sonraki turundan önce tam olarak on dakikamız var."

Nereden bildiğini sormadan Ella kaçıyor ve bana peşinden gitmekten başka seçenek bırakmıyor.

Kapı arkamdan kapanırken zil sesi duyuldu. Koridordaki lambalar uyarıya yanıt olarak sönükleşiyor, közün büyüğü duvarların üstündeki cam taraklı apliklerde alçaktan yanıyor. Gece pencerelerin dışında asılı duruyor, çan sesi kaldırım taşlarında yankılanırken ve lamba ışığının ulaşamadığı tavanlara doğru sürüklenirken pervazların üzerinden süzülüyor. Bir sonraki zil çaldığında, koridorda izinsiz bulunan herkes Yıldızlıların merhametine kalacak ve Yıldızlılar ile merhamet birbirine karışmayacak.

Colligerate yerleşkesini oluşturan binalar, Halstett'in müstahkem şehir surlarının tam ortasındaki bir tepenin zirvesine tünemiş durumda. İkinci bir duvar tepenin eteğini çevrelerken, üçüncü bir duvar da Colligerate'in kendisini çevreliyor. Sanırım bir zamanlar burası bir sığınaktı, Müdür gerçeği suç saymadan ve tarihi kendi imajını yüceltmek için eğip bükmeden önce bir bilgi ve öğrenme yeri. Kütüphane kulesi tam ortada, yedi koridor bir örümcek ağının telleri gibi ondan yayılıyor. Her meclisin kendi mili, sonunda bir kule bulunan beş kanadı vardır.

Altıncı koridor daha geniş, daha abartılı, Müdür'ün eşini ve evcil peygamberini kilit altında tuttuğu lüks sarayına giden altın halı kaplı bir yol. Kışın ısıtılır, yazın soğutulur,

o koridorda. Biz üç kız kardeş, Mila, Ella ve ben, kendi kanadımızın soğuşu parmaklarımızı uyuşturduğunda duvar halılarının arkasına saklanırdık. Shara Teyze bir gün bizi kumaşa sarılmış ve kıkırdarken yakaladı. Bize aceleyle unutmadığımız bir ders verdi: Bizi bir sonraki duruşmaları izlemeye götürdü ve eğer öğrenirsek Gilded'in cezasının ne olacağını tam olarak gösterdi. Avludaki kaldırım taşlarına damlayan kanın sesini, parmağını yerde gören kadının gözlerindeki şoku hâlâ hatırlıyorum.

Ama işte yine sınırların dışına çıktık. Kutsal Kara Anne, Ella bundan daha iyisini bilmeli. Ben de öyle.

Yavaşlıyor ve arkasından bir elini uzatıyor, beni duvara yaklaştırmak için bir parmağını seğirtiyor. Colligate'in parmaklıklarının birleştiği dairesel kavşaktayız. Eğer bir yerde yakalanacaksa, büyük olasılıkla burada, Yıldızlı Kışla'nın dışındaki avluya ve ebedi ateşleri barındıran amfityatroya açılan yedinci koridorun yakınında olacağız.

O ateşlerden nefret ediyorum ve tanıdığım diğer tüm cadılar da öyle. Halstett perdenin daha ince olduğu yerde inşa edilmiştir ve ateşlerin yandığı yer en ince yerdir. Büyü orada Ölüm'den Yaşam'a sızar. Derimizi çizer ve bir cesedin içine giren leş böcekleri gibi hayat damarlarımızda gezinir.

Lambaların arasındaki gölgelere gizlenip dinliyoruz. Tamamen sessiz, kalbimin kulaklarımdaki sessiz gümbürtüsünü, nefes alırken pamuğun kaburgalarımdaki hareketini, nefes verirken yanma sonrası hepimizin duyduğu yumuşak hırıltıyı güçlendiriyor. Ella elimi bir kez sıktı. Beklemem, hareketsiz kalmam, nefes almamam için bir işaret.

Uzaktan bot sesleri geliyor, bir erkek kahkahası ve derin sesli bir cevapla birlikte. Saray muhafızlarının örümcek ipliği üzerinde sürünerek avlarını avlayan örümcekler olduğunu hayal ediyorum. Umarım bu muhafızlardır, Yıldızlılar değil.

Birbirimize yaklaştığımızda, üzerimize yapışan dumanın kokusunu alabiliyorum. Eğer Yıldızlılar kuru Colligate havasında bu kokuyu yakalarlarsa, dikkatleri bize doğru döner ve bir kez ava başladılar mı, avları asla kaçmaz. Yıldızlılar yaşam hatlarını manipüle edebilir ve bilinci kontrol edebilir, mahkûmları Müdür'ün emriyle cezalandırırken bilinçli tutabilirler. Onların elinde ölüm uzak bir umuttur. İmkansız bir rüya.

Botlar bir köşeyi dönüp gecenin sessizliğinde kayboluyor ve biz de yolun geri kalanını koşarak kütüphaneye gidiyoruz.

Ella'nın yıllar boyunca bazı kötü fikirleri oldu, ama bu en kötülerinden biri.

Kütüphane girişindeki sığınakta kulağına tısladım, "Şimdi ne olacak, dahi?" "İçeri giriyoruz." Ella cebinden siyah kadife bir kurdele çıkardı. Serçe parmağım uzunluğundaki bir anahtara bir yay.

Gözlerim büyüdü. "Nereden buldun-"

"Sorma, yalan söylemeyeceğim." Kendinden çok emin, çok kararlı ve bu sinir bozucu. Yarım hikaye dinlemekten nefret ediyorum ve o da bunu biliyor.

Kaşlarımı çattığımı görünce sesi yumuşuyor. "Sana bir sır vereyim mi?"

Sır mı? Söz verdiği bir sırrın beni ikna edeceğini düşünüyorsa çok ileri gidiyor. Eğer bu kadar ileri gidiyorsa, bana söylediğinden daha fazla ihtiyacı var demektir. "İyi bir şey olsa iyi olur."

"Öyle." Duraksıyor. "Lütfen, Pen?"

İsteksizce başımı sallıyorum ve o da kapının kilidini açıyor.

Birlikte kütüphanenin sessizliğine adım atıyoruz. Gözlerimi kapatıyorum, kitap kokusunun tadını çıkarıyorum. Buradaki hava bile saygılı, bir kilisede ya da tapınakta yersiz olmayacak nazik bir hürmet. Burası aynı zamanda tüm Colligate'te Müdür ve Yıldızlı'nın adım atmadığı tek yer. Burada güvendeyiz, Müdür'ün taleplerinden uzağız. En azından bir süreliğine.

Ella bir elini benimkinin içine sokuyor ve kapının yanındaki kancadan bir fener alıyor. Parmaklarını şıklatarak fenerindeki kor büyüsunü harekete geçiriyor ve etrafımızda ışık havuzları oluşuyor, siyah-beyaz kareli mermer zemin denizinde sıcak cilalı kiraz ağacından bir ada olan kütüphane resepsiyon masasını aydınlatıyor.

Kütüphane hepimize aittir.

Ve bazılarımız kütüphaneye aitiz. Okumak, bir bilgi ve hayal gücü mabedine olan inancın askıya alınmasını gerektiren bir inançtır. Hikayeler ruhumu besler ve kelimeler bıçaklardan daha keskindir, eğer onları nasıl kullanacağınızı bilerseniz

-Ve nasıl dinleyeceğimizi.

Burada büyü, onu kullanan cadılar işbirliği yapmasa bile işbirliği yapıyor. Cadılar birbirlerinden nefret ediyor, diyor büyükannem ve yanıldığını gösteren bir kanıt görmedim. Köylerimiz orman, su ve uçsuz bucaksız çöllerle bölünmüştü. Her mevsim sadece bir kez meclis liderlerinin konseyde oturması ve barış zamanlarında büyü takası için bir araya gelirdik. Savaş zamanlarında nasıldı bilmiyorum. Bildiğim tek savaşı kaybettik. Tarihin kayıp insanları sayfalarından silmek gibi kötü bir huyu

vardır.

Ama kovanlar silinmeyi reddediyor. Cevher büyüü taşlara işlenmiş.

Kütüphane kulesinin ay ışığında parıldayan merdiven ve sahanlıklardan oluşan imkânsız sarmalını muhteşem bir gerçekliğe dönüştürüyor. Kor büyü, her sahanlığı çevreleyen uykudaki lambalarda usulca parlıyor. Fırtına büyü cam pencerelerde parlayarak ayın ışığını filtreliyor ve gelgit büyü havalandırma deliklerinde sessizce mırıldanarak eski kitapları korumak için havadaki nemi çekiyor. Sadece diken büyü eksik. Kütüphane bile Ölümü hoş karşılamıyor.

Merdivenler dairesel kütüphane kulesine doğru kıvrılırken siyah ve beyaz renkleri değişiyor. Dokuz kat kitap yukarıdaki karanlığa doğru yükseliyor. Geceleri raflarda kitapları karıştıran her neyse onun bizi dinlememesi için dua ediyoruz. Hiçbir şey duymadığımızda, Ella bana hafifçe başını sallıyor ve sessizce merdivenleri tırmanarak büyü ilk kitaplarının bulunduğu ve küçük cadıların dersleri bittiğinde kümелendiği birinci kata çıkıyoruz. Dikkatli adımlarla ilerliyoruz, hafif ayak sesleri bizi bir sonraki merdivene götüren yarım daire şeklindeki sahanlıkta zar zor ses çıkarıyor.

İkinci katta, raflar peri masallarıyla dolu, o kadar çok ki dünya üzerinde yazılmış tüm peri masallarını barındırıyor olabilir. Her bir sırt koyu bir gökkuşağı rengine ve tam renge en yakın olan da bu. Acaba Müdür ve konseyi, kütüphanenin renk kısıtlamalarına meydan okuduğunu biliyorlar mı? Gümüş ve altınla kabartılmış bordo, şişe yeşili ve gece mavisi deri, yasalar yürürlüğe girmeden önce hiç sahip olmadıkları bir parlaklığa bürünüyor. Deri ciltler değerliyse, içindeki resimler paha biçilemez. Eskiden bir peri masalında yaşamayı dilerdim. Şimdi ise ölüme yürümeden ve peri masallarını sonsuza dek kaybetmeden önce biraz daha zamanım olmasını diliyorum.

Rachel Gillig tarafından

ÇOBAN KRAL

Bir Karanlık Pencere

İki Bükülmüş Taç

OceanofPDF.com

Övgü için
Karanlık Bir Pencere

"*Karanlık Bir Pencere*, romantizm, gizem ve çekici canavarların güzel bir düzyazıyla anlatıldığı, çağrışımlarla dolu bir hikâye. Rachel Gillig beni büyüleyen bir hikâye yaratmış."

-Lyndall Clipstone, *Lakesedge* kitabının yazarı

"Keskin pençeleri ve dişleri olan büyüleyici bir hikâye... Gillig'in düzyazısı sizi içine çekecek ve uyumanıza izin vermeyecek. Nabız hızlandıran, karanlık, tuhaf ve hain bir büyüyle ışıldayan *Karanlık Bir Pencere*, fantastikte sevdiğim her şey ve daha fazlası."

-Allison Saft, *A Far Wilder Magic* kitabının yazarı

"Kan, öfke ve acı seçimlerle dolu bu karanlık peri masalı beni romantizm ve tehditlerle dolu sislerle kaplı ormanlara sürükledi."

-Davinia Evans, *Azılı Büyücü* kitabının yazarı

"*Karanlık Bir Pencere* sayfa çeviren bir kitap. Gillig'in gür dili bir şekilde Alix E. Harrow'un Harrow'un mükemmel portal fantezisi *The Ten Thousand Doors of January*'yi ve Robin McKinley'nin *Spindle's End*, *Beauty* ve *Deerskin* gibi masal yeniden anlatılarını *anımsatıyor*.... Okuyucuya aynı anda hem tanıdık, hem farklı hem de hüznü gelen, zengin detaylara sahip ve çökmekte olan bir dünya."

-Chicago *Review of Books*

"Okurlar Elspeth'in -ve Kâbus'un- sürükleyici macerasıyla büyülenecek."

-Booklist

"Elspeth ve Ravyn arasında ortaya çıkan ateşli romantizm keyif veriyor. Sarah J. Maas, Naomi Novik ve Hannah Whitten hayranları bu kitaba göz atmak isteyecek."

-Publishers Weekly

"Elspeth'in gizemli bir haydutla yaşadığı yavaş ilerleyen aşk hikayeye derinlik katıyor.... İnce detaylara sahip bir büyü sistemi Gillig'in ilk kitabını zenginleştiriyor; fantezi okurları bundan keyif alacak."

-Library Journal

"Ürkütücü, yemyeşil.... Gillig bilindik fantastik romantizm kalıplarını ustalıkla uyguluyor."

-Yapıştır

OceanofPDF.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

